

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

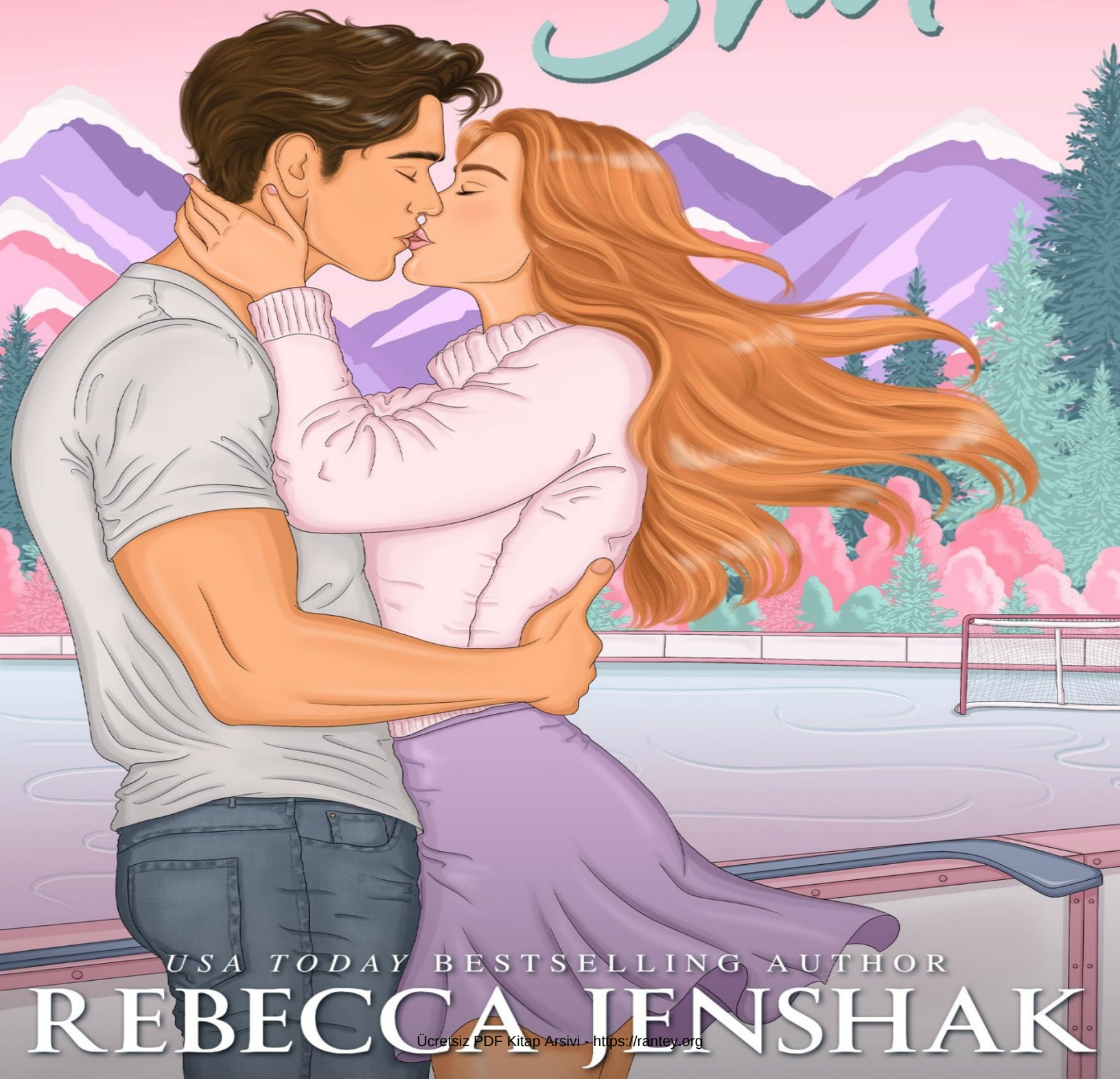
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lucky Shot

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

REBECCA JENSHAK

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ŞANSLI ATIS

MOONSHOT HOKEY
KİTAP 1

REBECCA JENSHAK

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Epilog

[Sonsuza Kadar VahŖi](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

Everly

[Bölüm 2](#)

Jack

[Bölüm 3](#)

Everly

[TeŖekkür](#)

[Rebecca Jenshak'ın Diğeri](#)

[Eserleri Yazar Hakkında](#)

© 2025 Rebecca Jenshak

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar haricinde, bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

Rebecca Jenshak

www.rebeccajenshak.com Kapak

tasarımı: Lori Jackson Designs

Kapak illüstrasyonu: Sarah Jane

Düzenleme ve düzeltme: Fairest Reviews Editing Services'ten Rebecca ve All Encompassing Books'tan Sarah

Bu eser, AI teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. Eserde geçen isimler, karakterler, yerler veya

olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişi, yer veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüf veya kurgusal olup, yazarın sorumluluğu altında değildir.

Fırsat kapıyı çaldığında hazır olun derler, ama benim deneyimime göre fırsatlar nadiren bu kadar naziktir. En iyi senaryoda, belirsizlik pelerini giymiş (ki bu pelerin şüphesiz size de bulaşır) ve aylarca kanepenizde oturur. En kötü senaryoda ise fırsat o kadar hızlı geçer ki, onu ya da size attığı can simidini zar zor fark edersiniz.

Bu anın ikincisi olduğuna dair içimde bir şüphe var. Çünkü hangi dünyada, edebiyat ajansınız rastgele bir yaz cuma günü size e-posta gönderip, hayalinizdeki yayıncının sizinle görüşmek istediğini haber verir ki?

Tamam, diğer insanlar için bu o kadar da nadir bir durum olmayabilir. İki yıl önceki ben, bunun olağanüstü bir şey olduğunu düşünmezdi bile. Ama o, birçok şeyden önceydi.

Dağınık topuzumdan saçlarımı aşağı indirip, parmaklarımla kırmızı saçlarımı düzgün bir saç modeli gibi taradıktan sonra tekrar yukarı topluyorum. Toplantı uyarısı almadan önce kendimi daha prezentabl hale getirecek kadar vaktim yok. Ve gerçekten, ne bekliyorlar ki? Ben bir yazarım. Benim iş kıyafeti anlayışım, en rahat taytlarımla kombinlediğim güzel bir gömlek.

Toplantıya katılmak için bağlantıya tıkladığımda midem düğümleniyor. Menajerim Molly zaten orada. En büyük yayınevinin editörü ve emekliye ayrılmak zorunda kalmadan önce bu kitabı satmak için son umudum olan Doreen de orada.

"Merhaba," diyorum ve dizüstü bilgisayarımı ekranın ortasına gelecek şekilde ayarlıyorum.

İki kadın da bana gülümserken, nabzım o kadar hızlanır ki saatim titreyerek egzersiz kaydetmek isteyip istemediğimi sorar.

"Sizinle konuşmaktan çok heyecan duyuyorum," diyor Doreen, rahat deri ofis koltuğuna yaslanarak. Gri saçları, ensesinde zarif bir topuz haline toplanmış. Gümüş halka küpeler takmış ve boynuna bir fular bağlamış. Beşincilerdeki, sevdiği şeyi bulmuş ve ona sadık kalan kadınların zamansız stiline sahip.

"Öyle misiniz?" diye soruyorum. Sesim biraz titreyerek beni ele veriyor.

"Tabii ki." Koltuğunun koluna dirseğini dayayarak hafifçe gülümsüyor. Parmakları dalgın dalgın küpesine dokunurken ekliyor: "Çalışmalarınızın büyük hayranıyım. Vampir romanlarının yeniden popülerleşmesinde büyük rol oynadınız ve kimse sizin gibi yapamıyor. Hepsini okudum ve hepsine bayıldım."

"Sonuncusu bile mi?" diye soruyorum, daha iyi düşünmeden.

Son beş yılda kariyerim hızla yükseldi. İlk iki kitabım iyi satmıştı, ancak kariyerimi bir üst seviyeye taşıyan üçüncü kitabımdı. Üç ülkede en çok satanlar listesine girdim, yabancı yayıncılık anlaşmaları kabul ettim, film haklarını sattım ve ömrüm boyunca yazabileceğimden daha fazla fikrim vardı. Tüm bunlar bir yıl önce aniden durdu. Dördüncü kitabım başarısız oldu, karmaşık bir ayrılık yaşadım ve sonra yazarlık kriziyle o kadar sert bir darbe aldım ki, tek bir iyi fikir bile üretemedim. O zamandan beri hiçbir şey satmadım, ama umarım bugün her şey değişir.

Doreen, bir şekilde hala sofistike ve şık gelen içten bir kahkaha attı. "En sevdiğim miydi? Hayır. Ama hikaye ilgi çekici olmasa bile yeteneğin parlıyor."

Bunu nasıl algılayacağımı bilmiyorum. Bunu bir iltifat olarak söylediğini biliyorum, ama "hikaye ilgi çekici değildi" kısmına takıldım. Yanılmıyor.

"Ama bunların hiçbirisi önemli değil. Yayıncılık sektörünün hafızası kısadır. Molly'nin gönderdiği son kitap, senden okuduğum diğer kitaplardan çok daha parlak."

"Teşekkürler," diyorum, içim rahatlıyor. Açıkçası şok oldum. Yazmak çok zordu ve sadece bir teklif ve ilk iki bölümdü. Eğer satmayı başarırısam, ilhamımı nasıl geri kazanacağımı bulmam gerekecek - bu zaten yapmam gereken bir şey.

"Şaşırtıcı ve eğlenceli, ana karakterler arasındaki gerilim sayfadan adeta fırlıyor. Neden değişiklik yapmak istedin? Yani, Ruby Madison'dan bir spor romanı mı?!"

Son kısmı anlamana kadar, başımı sallayıp gülümsüyor, sözlerini dinliyorum.

"Bir dakika. Spor romanı mı?"

"Evet." Tekrar gülüyor, önce gülümsüyor, ama sonra benim şaşkınlığımı fark ediyor olmalı. Kaplumbağa kabuğu gözlüklerini alıp takıyor, sonra ikinci bir monitör olduğunu düşündüğüm şeye bakıyor. "Ruby Madison'dan *Sportif Bir Romantizm*. Bu sensin, değil mi?"

Molly'ye göndermeden önce başlık sayfasına bu kelimeleri yazdığım anı zihnimde canlanıyor ve içimden bir ürperti geçiyor. En orijinal başlığım değildi, muhtemelen bu yüzden o kitap *iki yıl önce* rafa kaldırılmıştı.

Doreen sabırla cevap beklerken, Molly'ye bakıyorum. Ben ona lazer gibi bakarken, o bir şekilde gülümsemeye devam ediyor.

Sessizce panik içinde çığlık atıyorum, "*Doreen Walters'a eski taslağımı mı verdin?*" O ise "*Sadece devam et, Ruby. Buna ihtiyacımız var!*" diyor gibi görünüyor.

Gergin bir sessizlik birkaç dakika sürer.

"Evet, tabii ki ben yazdım," derim, yüzüm kızarır. "Üzgünüm, vampir kraliyet kitabı hakkında görüşeceğimizi sanıyordum."

"Molly onun için de teklif ve bölümleri gönderdi. Fena değil." Gözlüklerini çıkarıp bir elinde tutuyor, sonra monitörünü işaret ediyor. "Ama ben bunu istiyorum."

"Neden?" Soru ağzımdan dökülür.

Kaşlarını kaldırarak gülümsedi. "Beğendiğimi *sanıyordum*." "Çok üzgünüm," diye tekrar özür diledim.

Beynim karışıyor. İki yıl önce, hayatımın en kötü yılından önce, bir spor romanı yazmıştım. Eğlenceliydi. Kız kardeşim Olivia, profesyonel beyzbolcu Flynn ile çıkmaya başlamıştı.

profesyonel bir beyzbol oyuncusu. Onunla maçlara gidiyordum, onların aşk hikayesine tamamen kapılmıştım. Onların aşık olmalarını izlemek ilham vericiydi. O kadar ilham vericiydi ki, daha önce ya da sonra hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde tüm taslağı yazdım. Daha önce yazdıklarımдан farklıydı, ama ilk okuyucularım, güvendiğim Molly de dahil, hepsi çok sevdi. O zamanlar yayıncımla görüştü. Kitabı beğendiklerini, ancak kendileri için uygun olmadığını belirterek reddettiler. Sonra farklı yayıncıların iki editörü de aynı şeyi yaptı.

Omuz silktim çünkü daha fazla paranormal veya romantik fantastik kitap yazmam için çok sayıda talep alıyordum. Yayıncılar, zaten yaptığım şeyi daha fazla yapmamı istediklerini söylüyorlardı ve ben de onları dinledim. *A*

Sporty Romance'ı (hala berbat bir isim) rafa kaldırdık ve ben başka bir vampir kitabı yazdım — başarısız olanı.

Menajerim ekranın arkasından gülümsemeye devam ediyor, ama ağzının kenarındaki gerginliği fark ediyorum. Molly neden bu el yazmasını tekrar satmaya çalıştığını bana söylemedi?

Doreen devam ediyor: "Kitabın farklı olduğunu biliyorum, ama tam da bu yüzden onu seviyorum. Herkes böyle bir tür değişikliğini başaramaz, ama bence sen başarabilirsin. Yazın muhteşem. Kahraman çok çekici, kahramanın ise biraz kaotik olsa da nüanslı ve sevimli. Kitap, okuyucularının sevdiği tüm karizma ve zekayı barındırıyor."

"Ama okuyucularım bir spor romanı beklemiyor." Dürüst olmak gerekirse, okuyucularım hiçbir şey beklemiyor olabilir. Kitabımı yayınlayalı bir yıldan fazla oldu, ki gelecek bir şeyi tanıtıyor ya da ipucu veriyor olsaydım bu o kadar da önemli olmazdı, ama yapmıyorum.

"Bizimle ortaklık kurarsan, okuyucularını ve herkesi bu kitabı okumaları *gerektiğine* ikna etmeyi görevim sayacağım," diyor Doreen, sesinde en ufak bir tereddüt bile olmadan. O kadar çok kariyeri başlatmış ki, kendine olan güveni haklı.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." O, iltifatlarıyla tanınan biri değildir, ama beş dakika içinde bana birkaç iltifat etti. Bu iltifatları kabul etmeye ve bu kitap için daha önce aldığım reddedilmeleri unutmaya çalışıyorum. Kahramanımı kaotik olarak nitelendirmiş olsa bile. Tam olarak istediğim şey değildi, ama bunu düzenlemelerle düzeltebilirim. Aman Tanrım, bunu gerçekten düşünüyor muyum?

"Sadece küçük bir şey var," diyor Doreen, bu küçük şeyin düzeltilmesi çok zor olacakmış gibi bir tavırla. Gözlüklerini burnunun köprüsüne geri koyuyor. "Sporu beyzboldan hokey olarak değiştirmeni istiyoruz."

Sözleri beynimde pinball makinesi gibi yankılanıyor. Beyzbol. Hokey. Aralarındaki fark nedir?

Ekrandaki küçük görüntümde kaşlarım çatılır. "Anlamadım?"

"Bu yaz listemizde başka bir beyzbol romanı var. Ayrıca, beyzbol bu pazarda satılması daha zor. Şu anda okuyucuların istediği şey hokey romanları." Sanki aramızda bir sır varmış gibi gülümsüyor. "Ve spor, hikayenin çok küçük bir parçası."

Bu doğru, ama hesaba katmadığı bir şey daha var. "Hokeyi bilmiyorum."

Beyzbolu da zar zor biliyorum. Olivia ve Flynn bu sporun ayrıntılarını doğru anlamama yardım ettiler, ama bu çok büyük bir işti.

"Oh." Doreen'in yüzünde ilk kez hayal kırıklığı belirdi ve anında her şeyi mahvettiğimi hissettim. Molly'nin yüzüne bakılırsa, o da öyle düşünüyor.

Fırsat kaçıp gidiyor.

İlk kitabımı bitirmeden önce bile Doreen ile çalışmak istiyordum. O akıllı ve güçlü bir kadın. Yayıncılık dünyasında sert bir patron gibi hareket ediyor. Yığınlarca kitap arasından en iyilerini seçip onları bestseller yapma konusunda kusursuz bir gözü var. Kariyerimi canlandırabilecek biri varsa, o da odur.

Ama hokey mi?

Ve hayır dersem ne olacak? Molly'ye bu kitabı editörlere geri göndermesini söyleyebilirim. Dürüst olmak gerekirse, onu unutmuştum. *A Sporty Romance* (ne berbat bir başlık) adlı kitabımı, diğer bir düzine taslakla birlikte yatağımın altındaki metaforik kutuma kaldırmıştım.

Belki başka biri olduğu gibi kabul eder. Ya da başka bir kitap yazabilirim, ama son altı aydır pek başarılı olamadım, yani teklifler dışında hiçbir şey yazmadım.

"Ruby'nin demek istediği, hokey bilgilerini doğru bir şekilde aktarabilmek için ek kaynaklara ihtiyacı olduğu," diye araya giriyor Molly. "Bu konuda yardımcı olabilirim. Aslen New York'un kuzeyindenim. Hokey dünyasında birçok insan tanıyorum."

Ajansıma şüpheciliğimi ifade eden bir bakış atarım.

Bu arada, Doreen'in gülümsemesi geri dönmüş ve her zamankinden daha geniş. "Harika." "Harika," diye taklit ediyorum, çok daha az coşkuyla.

"Öğleden sonra teklifimi göndereceğim. Düşünmek için zaman ayırın, ama çok fazla zaman kaybetmeyin." Doreen hızla ciddi editör moduna geri döner ve parmaklarını kamera önünde birleştirir. "Bunu çabucak halledip kış kataloğumuzla birlikte yayınlamak istiyoruz. Bu sonbaharda Delaroche Kitap Fuarı'na katılıyorsunuz, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Bu, Molly'nin bu yıl iptal etmeme kesinlikle izin vermediği tek etkinlikti, aksi takdirde iptal ederdim.

"Mükemmel. O zaman büyük, gösterişli tabelalar ve önceden basılmış kopyalarla duyuracağız." Yüzünde yine o umut dolu gülümseme beliriyor.

Göğsümde panik yükselir ve vücudumu sıcaklık kaplar. "Eylül ayındaki etkinlikten önce kitabın tamamını yeniden yazmamı mı istiyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Ağustos sonuna kadar hazır olması gerekiyor," diyor, sesinde alaycı bir ton yok. "Kongre için önceden basılmış kopyaları aceleyle bastıracağız."

Birkaç saniye boyunca tüm vücudum umut ve dehşetin karışımıyla donar. Bunun durumu tersine çevirmek için bir fırsat olduğuna inanmak istiyorum, ama bu çok beklenmedik bir şey. Dairemde saklanarak kitaplar planlamak ve kötü ilk bölümleri tekrar tekrar yazmak neredeyse rahatlatıcı hale gelmişti.

"Tamam." Molly'nin gözlerinde, duyması gereken her şeyi duyduğunu ve benim ağzımdan laf kaçırmamı istemediğini anlatan bir ifade beliriyor. "Çok teşekkür ederim, Doreen. Bu konuda çok heyecanlıyım."

"Ben de," diyor Doreen.

Konuşamıyorum, bu yüzden ağzımı zorla gülümsemeye çalışıyorum.

"Yakında konuşuruz." Doreen öne eğilir ve görüşmeyi sonlandırır.

İki saniye sonra Molly beni arar.

"Panik yapma," diyor selam olarak.

"Panik yapma mı?" diye soruyorum, onun sözlerini tekrarlıyorum ama o kadar endişeliyim ki, vücudumda titreme hissediyorum. Ayağa kalkıp küçük oturma odamda ileri geri yürüyorum. "Neden beni uyarmadın?"

"Dürüst olmak gerekirse?" Bir süre duraksadıktan sonra ekledi: "Toplantıya katılmayacağından korktum."

"Kimse Doreen Walters ile bir toplantıyı reddetmez," diye fısıldayarak gözlerimi sıkıca kapatırım.

"O bir efsane," diyor Molly. "Ve kitabı çok sevdi." Doreen bile bazen yanılabilir.

Sanki içimden geçenleri duymuş gibi, Molly sert ama sevimli bir tonla konuşur. "Ben de öyle. Bu kitaba inanıyorum. Her zaman inandım. İnanmasaydım bu kadar ısrar etmezdi. Belki de şimdi, sen bir sonraki adımını düşünüürken, kitabı nihayet yayınlamanın tam zamanıdır."

Ya da bir önceki gibi başarısız olabilir. Sözleri yutuyorum, ama yine de içimi yakıyorlar. Yürümekten vazgeçip, sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum.

"Bu nasıl işe yarayacak ki?" diye soruyorum. "Abartmıyordum. Hokey hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum."

"Bunu ben düşünürüm."

Boğazımdan küçük bir alaycı ses çıkar. Bu delilik. Yapamam. Tanıdığım en sporcu olmayan insan benim. Beşinci sınıfta beden eğitimi dersinde scooter hokeyi oynadığımızı saymazsak, hokey hakkında hiçbir bilgim yok. Ve o dersle ilgili tek hatırladığım şey, scooter tekerleğinin parmaklarımın üzerinden geçmesinin ne kadar acı verici olduğu.

"Sana ihtiyacın olan desteği sağlayacağıma söz veriyorum. Karakterin, rakibini aldatıp, şakacı davranışlar sergileyip, hat trickler yapıp, muhteşem saçlarını sallayacak," diye ekliyor Molly kendinden emin bir şekilde.

"Ne dediğini hiç anlamadım."

"Ben de öyle, ama *Shoresy*'yi seviyorum. Diziyi izledin mi? Çok komik."

Boğazım düğümlenir ve yeni bir panik dalgası içimi kaplar. Kafamı sallar ama ağzımdan tek kelime çıkmaz.

"Bunu yapabilirsin!" Onun coşkusu bulaşıcı ve sonunda küçük bir kahkaha kaçıyor. Gülmezsem, ağlayabilirim.

"Oh, teklifini çoktan gönderdi," diyor Molly, sonra nefesini tutuyor.

"Bu iyi bir nefes mi, kötü bir nefes mi?" diye soruyorum. Belki de o kadar kötüdür ki, tamamen yeni bir spor öğrenmeyi haklı çıkarmaz. Vampir kraliyet kitabını tanıtmaya geri dönebiliriz ve biri isterse, onu nasıl yazacağımı düşünebilirim.

"Az önce ilettim."

Hemen dizüstü bilgisayarına koşup Molly'nin e-postasını açtım. Ek dosya yüklendiğinde ben de nefesimi tuttum. Hiç, ama *hiç* bu rakama yakın bir avans görmemiştim. Bu, kariyerimin en büyük işi olacaktı.

Dikleşip nefesimi veriyorum. "Marulun hokey ile ne ilgisi var?"

"Altı hafta." Molly'nin sesi, sarsılmaz bir kararlılık ve bir parça umutla dolu olarak kulaklıklarımdan geliyor. "Bu, onunla röportaj yapman, düzenlemeleri bitirmen ve yine de gölde yazın tadını çıkarman için yeterli bir süre olmalı."

"Umarım öyle olur," diye cevap veriyorum, Montana'nın küçük havaalanında yoluma devam ederken.

"Umuda ihtiyacın yok. Başaracaksın."

Onu neredeyse görebiliyorum, masasında oturmuş, etrafı kitaplar ve kahve fincanlarıyla dolu, yumruğunu havaya kaldırmış. Fazla kafein ve rekabetçi ruhuyla dolu. Tanıdığım en çalışkan insan ve üstelik bir şekilde sürekli güneş ışığı gibi parlıyor. Aslında birbirimize çok benziyoruz. Sadece benim iyimserliğim geçici olarak ara vermiş durumda.

O, yayıncılıkta on beş yılı aşkın deneyime sahip, sektörün en iyi ajanlarından biri. Bu, cesaretsizlerin dünyası değil. Bu işe uygun olup olmadığımı sayısız kez sorguladım. Arizona'da uçağa binip binlerce kilometre uçarak hokey öğrenmek ve kitabımı yeniden yazmak için yola çıktığım andan itibaren her saniye.

Molly'nin bana olan inancı ve yaralarımı sarmak için saklanma isteği olmasaydı, hâlâ dairemdeki kanepede kıvrılmış, başka bir gerçeklik flört programını arka arkaya izliyor olurdum. Bunun yerine, Montana'dayım, kovboy şapkalı erkeklerin arasından geçerek bagaj teslim noktasını arıyorum.

"Ruby?"

"Evet," diyorum. "Buradayım. Halledeceğim."

"İşte bu ruh! Sana gönderdiğim videoları izledin mi? O çok tatlı."

Bir erkeğin sevimli olmasına ilk tepkimin burnumu kıristırmak olması muhtemelen bir şeyleri ifade ediyor. Sıcak bir kız yazını yaşıyorum ve sevimli bir erkek bunun önüne geçemez.

"Hayır, henüz izlemedim. Yapılacaklar listemde var."

- Moonshot'a uç ✓
- Yaz için kiraladığım kulübede Mike ile buluşmak
- Röportaj yapacağım hokey uzmanını araştırmak
- Spor puck bilgilerini öğrenmek için söz konusu hokey uzmanıyla röportaj yapmak
- Bir hafta boyunca el yazmamı titizlikle düzenlemek
- Yeni, muhteşem bir kitap fikri bul
- Harika kitap fikrini satmak

Çocuk oyuncuğu, limon sıkamak gibi ya da her neyse. Hallederim.

"Gitsem iyi olacak," dedim ve yanlış yöne gittiğimi fark ederek döndüm.

"Mike'ın numarası sende var mı?"

"Evet," diye daha önce olduğundan daha emin bir şekilde onaylıyorum. Bu kitabı bitirebileceğimden emin değilim, ama Mike'ın iletişim bilgilerini telefonuma kaydettiğimi çok net hatırlıyorum. Ayrıca, Molly'nin tüm detayları onaylayıp tekrar onaylamak için gönderdiği düzinelerce e-posta var.

Batı Montana'da, sevimli bir göl kasabası olan Moonshot'ta altı hafta boyunca, yerel bir uzmanla birlikte, umarım çökmekte olan kariyerimi yeniden canlandıracak kitabı düzenleyeceğim. En kötü ihtimalle, yazımı muhteşem bir manzaraya karşı kitap okuyarak geçireceğim. Ama bunu Molly'ye söylemiyorum. Buraya uçup elimi tutacak ve bu çok acınası bir durum olur. Ben yetişkin bir kadını ve kendimi toparlamam gerekiyor.

Sadece... henüz değil. Önce, hiç gün yüzüne çıkmayacağını düşündüğüm bir kitabı düzenlerken, nasıl yeniden yazabileceğimi bulmam gerekiyor. Gerçekten çaresiz olmalıyım. Ve hokey, beyzboldan gerçekten o kadar farklı mı? Yani, farklı olduklarını biliyorum. Birinde sopa, diğerinde çubuk var. Hmm... şimdi düşününce, bunlar aynı şey değil mi? Bunu hokey guruma soracağım sorular listesine ekleyeceğim.

"Harika!" Molly'nin bitmek bilmeyen coşkusu beni motive ediyor. "Umarım kulübe, fotoğraflarda görüldüğü kadar harika bir keşif olur."

İkimiz de öyle düşünüyoruz.

"Buranın pek çok harika, romantik hikayeye ilham vereceğini biliyorum. Kim bilir, belki de orada bir sonraki kitabının fikrini bulursun."

"Eminim haklısın," diyorum, çünkü lanet olsun, bunu yapabilirim. Çelik gibi kararlılığım, havluyu atmamı engelliyor, sadece köşeye atıp tozlanmasına izin veriyor. Ve bu neredeyse daha kötü değil mi? Eğer uzaklaşıp başka bir iş bulabilecek türden bir insan olsaydım, bunu çoktan yapardım. Kelimeleri kağıda dökmeyi, karakterler yaratmayı ve hikayeler örmeyi seviyorum. Bunu yapabileceğimi biliyorum, ama bu gerçek, lanet olası şeyi yapmayı daha kolay hale getirmiyor.

"Oraya vardığında bana mesaj at ve hafta sonunda yeni ilk bölümü gönder."

"Tamam," diyorum, midem düğümlenirken. Bir bölüm. Kesinlikle yapılabilir. Muhtemelen.

Belki.

Parmaklarım çapraz.

Veda edip telefonu kapattıktan sonra uzun bir nefes alıyorum.

"Sanki ilk bölüm en önemli bölüm değilmiş gibi," diye mırıldanıyorum. Kendimi bir sanatçı gibi işkence çekmemek, kendimi odama kapatıp kahve ve endişeyle yaşamamak için çok uğraşıyorum, ama ilk bölüm *çok* önemli. Genelde onu en sona saklarım. "Son" yazısını yazdıktan sonra geri dönüp mide bulandırıcı bir şekilde yeniden çalışırım. Kitabın yeni sonunu bilmeden Molly ve yayıncıya göndermek bana mantıksız geliyor. Tabii hokey kitabımın büyük jestine bir grand slam zafer öpücüğü eklemenin bir yolunu bulamazsam.

Büyü ve heyecan gerekiyor. *Işıltı*. Son zamanlarda çok az hissettiğim üç şey.

Bir kitapçıya yaklaşırken adımlarım yavaşlar. Tüm havaalanı kitapçıları gibi, en önde bir masa sergisi vardır ve en çok satan yazarlar ve popüler kitaplar, insanları içeri çekmek için sanatsal ve stratejik bir şekilde dizilmiştir.

Gittiğim her yerde kitapları fark etmek mesleki bir risk. İnsanların raflardan hangi kitapları aldıklarını veya uçuşlarını beklerken hangi kitapları karıştırdıklarını görmekten çok hoşlanıyorum. İlk kez birinin benim kitabımı okuduğunu gördüğümde, sanki çok kötü bir şey yaparken yakalanmış gibi saklandım. Çok gerçeküstüydü.

Masada en solda arkadaşım Lily'nin en yeni kitabının yığıldığını görünce gururla gülümsüyorum. Bir fotoğraf çekip ona gönderiyorum. Arkadaşlarının kitaplarını raflarda görmek, nedense kendi kitabını görmekten çok daha güzel. Belki de sahtekarlık sendromunu daha az hissettiriyor.

Telefonumu cebime koymadan önce, gözüm başka bir kitaba takılıyor. Görmekten pek de hoşnut olmadığım bir kitap. Tanıdık beyaz kapak ve kırmızı folyo detayları maalesef gözden kaçması imkansız. Kitabın ilk baskısı tükendiğinden, ikinci baskının üst kısmında "Anında NYT Bestseller!" yazısı gururla basılmış, ayrıca saygın medya kuruluşlarından övgü dolu sözler yer alıyor. "Tazeleyici" ve "dahice" gibi sıfatlar.

Midem düğümleniyor ve utanç ya da belki de öfkeyle yanaklarım kızarıyor. Evet, kesinlikle ikincisi.

Topuklarımı döndürerek, olabildiğince hızlı kaçarsam o kitabı ve yazarı zihnimden silebileceğimi umuyorum. Pek olası değil.

Aceleyle, karşıdan gelen bir adamla neredeyse çarpışıyordum. Çılgılık attım ve bir şekilde tekerlekli çantamla kendi ayağımı ezmeyi başardım, o ise zarif bir şekilde benden kaçtı, şaşkın ve şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırarak sola doğru adım attı. Kulakları delen sesimden mi, yoksa yorgun ve beceriksiz tepkimden mi, emin değilim.

Zarafetimle tanınmam. Tamam, peki, bu çok hafif bir ifade. Tanıdığım en sakar insanım. Ve beni tanıyan çoğu insanın tanıdığı en sakar insanım. Kız kardeşim Olivia bir keresinde bunun nedeninin üst kısmımın ağır olması olduğunu söylemişti. O, ergenlik öncesi kötü kız döneminden geçiyordu ve benden önce göğüslerinin çıkmasına kızmıştı. Niyeti ne olursa olsun, sözleri aklımda kaldı. Daha küçük göğüslerim ya da belki de dengelemek için daha büyük bir popom olsaydı, kazalara daha az meyilli olur muydum diye sık sık merak ediyorum.

"Üzgünüm," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum ve bakışlarımı onun yüzüne çeviriyorum.

Ortalama boydan daha uzun, kolaylıkla 1,80'in üzerinde. Saçları dağınık, muhtemelen yolculuktan dolayı, ama her zaman biraz dağınık olduğu izlenimini veren bir havası var. Bu ona yakışıyor. Koyu renkli, dalgalı saçlarından yüzündeki sakallara, siyah spor pantolonuna ve geniş göğsünü ve kaslı kollarını saran gri tişörtüne kadar. Kıyafetlerinde ya da duruşunda, dağınık olarak nitelendirilemeyecek bir şey var. Erkeklerin yataktan kalkıp, etrafta buldukları herhangi bir kıyafeti giyip yine de bu kadar çekici görünmeleri çok sinir bozucu.

Sol omzumun üzerinden sarkan sırt çantası kayıp tekrar dengemi bozduğunda hâlâ ona bakıyorum. Ağırılığı

yanıma *yere* düştü, neyse ki ikimizin ayağına da çarpmadı. Çok fazla eşya almıştım.

Diğer tüm kanıtlara rağmen, umarım soğukkanlı ve sakin görünmesini sağlayan özür dilerim gülümsemesi atıyorum. Seksi kız yazım sallantılı bir başlangıç yapıyor.

Yeşil gözler bana kilitleniyor. Dudakları belirgin bir şekilde sinirli bir çizgi halinde bastırılmış, ama sanki görgü kuralları, benim kendime bir tehlike oluşturmadığımı emin olmadan uzaklaşmasına izin vermiyormuş gibi oyalanıyor. Adil, sanırım.

Yavaşça eğilip çantamı aldı. Çantanın ağırlığını fark edince, muhtemelen şaşkınlık ya da yargılama ifadesiyle kaşlarını kaldırdı.

"Yemin ederim, içinde ceset yok," diyorum gergin bir kahkaha atarak. "Yani, bütün bir ceset sığmaz ki."

Bana bakışı o kadar duygusuz ki, sanki ona her şeyi anlatabilirdim ve bu onu hiç etkilemezdi. Bu yüzden mi durmadan gevezelik ediyorum?

"Sadece kafa olabilir, ama cesetleri parçalamaya, hele de havaalanında taşımaya çok mideyim. Ben daha çok 'ölümünü planla ama asla harekete geçme' türünden bir kıyım."

Hmmm. Bu bir fikir.

"Bir kadın, sırt çantasında bir kafa ile evinden binlerce kilometre uzağa kaçır," diyorum, sanki hikayenin konseptini sunuyormuşum gibi.

Bu adam benim fikrimi değerlendirmekle görevli olsaydı, yüzünden "bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey" dediğini anlayabilirdim.

Yine de, Lily'ye bir sonraki mesajımda bu hikaye fikrini vereceğimi zihnimde not alıyorum. Gerilim ve korku romanlarının dünyasında, cesetler - parçalanmış olanlar bile - yeni bir şey değil, ama yine de aklıma bir hikaye fikri geldiğinde onu paylaşmayı seviyorum. Bir yazarı herhangi bir anda neyin etkileyeceğini asla bilemezsiniz. Ayrıca, benim ahlaksızlığımdan etkilenecektir. Beynim onun zevkine göre fazla iyimser. Bazen kendime kızgın, öfkeli veya mutlu olmaktan başka herhangi bir şey olmanın normal olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Zehirli pozitiflik gerçek bir şey.

Yine de, bu benim varsayılan modum. Şu anda bile, hikayedeki kadının sonsuza kadar mutlu yaşayıp yaşamayacağını merak ediyorum. Sanırım bu da mesleğin getirdiği bir risk. Belki de tuzağa düşürülmüştür.

Parmaklarımla şıklatıp adamı işaret ederek başka bir parlak fikir paylaşıyorum. "Havaalanındaki yakışıklı bir yabancı onun çantasını değiştirmiş!"

"Şu anda ne oluyor?" diye soruyor, sanki kameralar ve ünlü bir sunucu ortaya çıkıp "Yakaladık! *Amerika'nın En Garip Karşılaşmaları* programındasın!" diyecekmiş gibi omzunun üzerinden bakıyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, omuzlarım çökmüş halde. İyimserliğim sallantıda ve o, ilgisiz tavırlarıyla beni tekrar dibe çökertmiş durumda.

"Tamam." Derin, seksi bir sesi var, ama tonu tamamen sıkılmış. Sırt çantamı bana uzatıyor. "Al bakalım."

"Tamam." Onun elinden alıyorum, onun kadar kolay değil, ağırlığıyla çok daha fazla uğraşıyorum. "Teşekkürler."

"Rica ederim" ya da "sorun değil" ya da hatta "güvenliği çağırıyorum" yerine bir baş sallama alıyorum. Neden kayıtsızlık, karşı taraf için en sinir bozucu tepki?

Beni geçip, sürekli akan yaya trafiğine yeniden katılır. Kalabalığın üzerinde başı ve omuzları görünür halde, köşeyi dönene kadar onu izlerim.

Aptal.

Elbette, durup bana yardım edecek kadar nazikti, ama benim garip ve sakar değil de komik ve çekici biriymişim gibi davranması onu öldürür müydü? Neyse. Seksi kızlar yazında, ikinci deneme.

Bir sonraki durağım araba kiralama sırası. Tezgahın arkasında çalışan adam etkileyici bir yavaşlıkla hareket ediyor ve herkes bagajlarını omuzlarından omuzlarına aktarıp, derin iç çekerek yavaşça ilerliyor. Sonunda öne geldiğimde, dudakları yavaşça kıvrılıyor.

"Merhaba. Moonshot Lake'e hoş geldiniz," diyor, sanki ben günün ilk müşterisiymişim ve selamlaması bir yenilikmiş gibi.

"Teşekkürler. Rezervasyonum var..."

"Bugün nasılsınız?" diye soruyor, yüzünde gerçek bir merakla öne eğiliyor. Yirmili yaşlarının başında gibi görünüyor. Açık kahverengi saçları, Billy Matthews'un ikinci sınıf fotoğrafını hatırlatan bir kesim ve bana nostalji dalgası yaşıyor. Bana yönelttiği dostça gülümseme beni şaşırtıyor, aynı zamanda sabırsız bir pislik gibi hissettiriyor.

"İyiyim, teşekkürler. Ya siz?" Sırt çantamı ayaklarımın arasına yere koyarken biraz sabır göstermeye çalışıyorum.

"Fena değil." Aynı yavaş, telaşsız adımlarla dik duruyor. İri bir adam. Uzun boylu, ama dürüst olmak gerekirse benim 1,60 boyuma göre herkes uzun boylu geliyor, ama bu sadece boyundan kaynaklanmıyor. Geniş omuzlu

ve sağlam. Bir buzağıyı yere yatırabilecek ya da kollarını göğsünde kavuşturarak bir kapıyı kapatabilecek türden bir adama benziyor. İtiraf etmeliyim ki, bu geziye hazırlanırken *Yellowstone* dizisini biraz fazla izlemiş olabilirim.

"Rezervasyonunuz var mı?" Hiç aksanı yoktu ve bana "tatlım" demedi. Yazık.

"Evet. Ruby Madison."

"Ruuuby." Adımı uzatarak söyledi ve sonunda beklediğim Montana cazibesini biraz olsun hissettirdi. Klavyeye basmaya başlarken bana gülümsedi. "Güzel isim."

"Teşekkürler." Ad etiketine bakıyorum. "Curtis."

Adını kullanmam üzerine ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Sizin için orta boy bir oda ayırttım... Altı hafta mı?"

"Doğru."

"Harika. Harika. Moonshot'ın sunduğu her şeyi görmek için bolca zamanın var. Şanslısın, bu mevsim çok güzeldir. Temmuz ayında olduğumuz için biraz sıcak ama kar küremekten iyidir, değil mi?"

"Bilemem. Ben Arizona'lıyım. Bizim orada pek kar yağmaz." Kesinlikle kürekle temizleyecek kadar yağmaz. Bir keresinde, Olivia ve ben hala lisedeyken, ailemin evinde neredeyse 5 cm kar yağmıştı ve kar topu yapıp çok kısa bir kardan adam yapabilmıştık.

"O zaman burada kendinizi evinizde hissedeceksiniz." Parmaklarıyla klavyeye dokunmaya devam ederken ekliyor: "Size en sevdiğim arabayı ayarlayacağım."

"Vay canına. Çok nazıksın."

"Biliyorum," diyor, yanındaki duvardaki kancadan bir anahtar seti alıp önümdeki tezgahın üzerine bırakırken. "Her şey hazır, Ruby. Moonshot'ta harika zaman geçirmeni dilerim."

"Teşekkürler, Curtis." Anahtarlığı alıp ona minnettar bir gülümsemeyle bakarken, içimi yeni bir heyecan dalgası kaplar.

Tezgahın üzerine eğildi. Koyu renkli gözleri eğlenceli bir şekilde parıldarken, "Benim adım aslında Curtis değil," dedi.

"Değil mi?" Adam tekrar dik dururken, alnımda kırıksıklıklar hissediyorum, yüzünde hala çocukça bir mizah ve biraz da kibir var.

Kafasını salladı, sonra bir elini ağzının yanına götürerek kimsenin dudaklarını okuyamasın diye kapattı. "Adım Bobby ama kızgın müşterilerin beni şikayet etmesini istemem."

Bir değişiklik olsun diye, söyleyecek tek bir şey bile aklıma gelmiyor. Bu yüzden, anahtarlığı sallıyorum, kesinlikle insan kafasıyla dolu olmayan sırt çantamı alıyorum ve havaalanından ayrılıyorum.

Kiralık araba park yerinde ilk fark ettiğim şey, dışarısının aslında sıcak olmadığı. Belki Montana kadar sıcak, ama Arizona'da sweatshirt giyilecek hava.

Soğuk rüzgar çıplak omuzlarımı okşuyor. Bu gelişmeden heyecan mı duyuyorum, yoksa şaşkınlık mı, emin değilim. Arizona'daki yazları pek sevmem, ama yanıma aldığım tüm tıp üstleri yeniden düşünüyorum.

Durup saçlarımı at kuyruğundan çözüyorum. Uzun saçlarım sırtımı ve omuzlarımı kaplıyor ve başımı güneşe doğru kaldırıyorum. Gökyüzünü süsleyen bulutlar yüzüme bir gülümseme yayıyor. Pamuk toplarından yapılmış ve estetik için mavi gökyüzüne sevgiyle yerleştirilmiş gibi görünen büyük, kabarık beyaz bulutlar.

Park yerinde bir yerden araba alarmı çalar ve beni geri gerçekliğe döndürür. O anda, hangi arabayı aradığımı hiç bilmediğimi fark ederim. Anahtarlığa bakarım. Anahtarlığa, kalıcı kalemle "Mini Convertible" yazılmış plastik bir anahtarlık takılıdır. Başımı kaldırıp park yerini tararım.

"Hayır," derim, tam da önümüzdeki bir buçuk ay boyunca benim olacağına emin olduğum aracı gördüğüm anda. Kilit açma düğmesine basarım ve arabanın ışıkları yanarken gülümserim.

Curtis, namı diğer Bobby'nin park yerindeki en sevdiği araç, kaputunda siyah çizgiler olan limon yeşili bir MINI Cooper. Çoğunlukla siyah, beyaz ve ara sıra mavi veya kırmızı araçların bulunduğu bir denizde, bu araç kesinlikle göze çarpıyor. Yaz, eğlence, macera, kaygısız günler ve eğlenceli geceleri çağırıştırıyor. Aşırı abartılı. Gösterişli. Dikkat çekmemesi imkansız bir araç. Başka bir durumda dehşete kapılırdım, ama bugün değil. Ve bu yaz da değil.

Bu iyi bir alamet gibi geliyor. Her şeyi tersine çevirmek için mükemmel bir araba – mecazi olarak, ama eminim sürüşü de rüya gibidir.

"Sanırım seni yanlış değerlendirdim, Bobby," diyorum sessizce araca yaklaşırken.

Nedense, yaklařtıķa ona daha çok aşık oluyorum. Büyük tekerlekli valizimi bagaja sıĝdırmaya çalışırken bile. Paketlediĝim tüm gerekli eşyalarım (tp üstler kesinlikle gerekli) ile bu araba arasında seçim yapmam gerekirse, gerekli eşyalarımı seçerdim ama bu beni zecekti.

Bagajımı yerleştirdikten sonra, telefonumu çıkarıp aracın yanında dururken bir selfie çekiyorum, sonra onu kız kardeşime "Seksi Kız Yaz Başladı!" yazarak gönderiyorum.

Garajdan eve girerken "Baba?" diye sesleniyorum. Ev sessiz, ama oturma odasının ışıkları açık ve havada taze kahve kokusu var.

Cevap alamayınca, en sevdiğim koltukta uyuyor mu diye bakmak için içeriye göz atıyorum. O, odaya çok büyük olduğunu söylemesine rağmen satın aldığım koltukta, şimdi benden daha fazla oturuyor.

Giriş holüne spor çantamı bırakıp mutfığa geçerken ondan hiçbir iz yok.

Bir haftalık kondisyon kampının yorgunluğu ve eve dönüş için aldığım gece uçağı beni çok yormuş. Sonunda merdivenlerden ayak sesleri duyduğumda bir fincan kahve dolduruyorum. Elimde fincanla döndüğümde, o kapıda beliriyor. Kulaklık takmış, geçen yıl Noel'de ona aldığımız, kulak üstü, gürültü önleyici olanlardan. Aidan seçtiği için parlak kırmızı renkte, oğlumun en sevdiği renk, ve teknolojiyle pek ilgisi olmayan babamın onları taktığını görmek, altı ay sonra bile hala dudaklarıma bir gülümseme getiriyor.

Beni görünce gözleri büyüdü ve adımları sendeledi. Hızla toparlanarak kulaklıkları boynuna indirdi.

"Oğlum. Burada ne işin var?" diye soruyor, gülümsemesi neredeyse oluştuğu kadar çabuk kayboluyor. "Yarına kadar evde olmamalısın."

"Erken bir uçuşla geldim." Eğlenceli bir gülümseme dudaklarıma bir köşesini kaldırmak üzereydi, ama çok yorgundum. "Seni de görmek güzel."

"Özür dilerim. Beni şaşırttın. Eve hoş geldin. Teksas nasıldı?"

"Yorucu." Sektörün en iyi spor antrenörlerinden biriyle dört gün süren zorlu antrenmanlar insanı yorar.

"Peki omzun?" diye sorar.

İçgüdüsel olarak sağ kolumdaki kasları gerginleştiriyorum. Sezonu bitiren bir sakatlık sonucu köprücük kemiğimi kırıp omzumun çıkmasından bu yana aylar geçti. Ameliyat ve rehabilitasyon, yazın ilk yarısını geçirme planım değildi ama en azından Ekim ayına kadar hazır olacağım. Fiziksel olarak, hiç olmadığım kadar güçlü hissediyorum.

"Güzel. Bana herhangi bir sorun çıkarmadı."

"Bu harika bir haber." Yüzünde gerçek bir rahatlama belirliyor.

Sanırım bu durumdan kurtulamayacağımı düşünen tek kişi ben değildim. Kariyerimin bu noktasında, her sakatlık benim ve sanırım babamın da bedenimin daha ne kadar dayanabileceğini sorgulamasına neden oluyor.

"Burada her şey yolunda mı?"

"Harika. Aidan da erken mi dönecek?" Cevabımı beklerken kaşlarını çattı ve dudaklarını büzdü. Eğer onu iyi tanımıyorsam, torununu göreceği için üzüldüğünü düşünürdüm. Bu da hiç mantıklı değil.

"Hayır. Sadece ben. Yarına kadar annesinde kalacak." "İyi.

İyi."

Onu daha yakından incelemek için gözlerimi kısıyorum. Yine garip davranmaya başladı, ama nedenini tam olarak anlayamıyorum. Babam ve oğlum çok yakındırlar. Muhtemelen benim onlarla olduğumdan daha yakındırlar. Babamın tüm otoriter ve sinir bozucu tavırları Aidan'ın yanında yumuşar ve oğlum da ergenlik tavırları ortaya çıkmadan önceki tatlı çocuk haline döner.

"Muhtemelen valizini boşaltmak istersin," diyor, ama sesi son derece sahte geliyor.

"Bu akşam mangal yapabiliriz diye düşündüm. Tavuk, sebze, belki kebab da yapabiliriz." Şu anda arka terasta bira içmek kulağa mükemmel geliyor.

"Tabii. Bu güzel olur ya da Aidan dönmeden önce şehre gidip bir gece eğlenebilirsin." Cevabı o kadar tahmin edilebilir ki, bunu öngöremediğim için utanıyorum.

"İstersen dışarıda yemek yiyebiliriz." Beni evden çıkarmak için yaptığı bariz girişimden kaçınıyorum, sanki kırk yaşında, hala ailesiyle yaşayan bekar bir adammışım gibi. Otuz bir yaşıdayım, babam benimle yaşıyor ve ben bağlanmamayı seviyorum.

"Babana takılmana gerek yok. Buzdolabında yemek artıkları var. Git. Eğlenmene bak." Beni geçip giderken, ona attığım göz devirmeyi görmezden gelir.

"Akşam yemeği için yaklaşık iki saat erken."

"Önce bir şeyler içelim," diyor neşeyle, sanki bu şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikirmiş gibi. "Travis ne yapıyor? Eminim bir gece dışarı çıkmaya hazırdır."

Takım arkadaşım Travis her zaman gece dışarı çıkmaya hazırdır, bu yüzden bu tahmin doğru olabilir. "Neden benden kurtulmaya çalışıyorsun?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Her zamankinden daha fazla."

"Değil." Gözlerime tam olarak bakmıyor, ama bir eliyle bu fikri reddediyor. "Sadece eğlendiğinden emin olmak istiyorum. Bütün yazını eğlenmek yerine antrenman yaparak geçirdin."

Bu, daha önce birçok kez tartıştığımız bir konu.

Bir toz bezi ve çok amaçlı temizlik maddesi şişesi aldı. "Neyse, git ya da gitme. Bir şeye ihtiyacın olursa kulübede olacağım."

"Kulübeye mi taşıınıyorsun?" Sesim şaşkınlıkla yükseldi. Altı ay önce babam kalp krizi geçirdi. Zaten ara sıra benimle ve Aidan'la kalıyordu, ama bu korku, Kansas City'deki çocukluk evimden taşınıp benimle ve Aidan'la yaşamaya başlamasının katalizörü oldu.

Evim üçümüz için yeterince büyük, ama kendi evinde kalmak isteyebileceğinden endişeleniyordum. Bir hafta sonra yan taraftaki küçük kulübe satılığa çıktığında, bunu bir işaret olarak algıladım. Tadilat gerektirdiği için yenilenmesi biraz zaman aldı, ama hazır hale gelmesinden bu yana geçen yaklaşık üç ayda babam oraya taşınmayı reddetti. Benim ve Aidan'ın evde dolaştığımızı duymayı sevdiğini iddia ediyor (her ne kadar çoğu zaman bizi duymamak için gürültü önleyici kulaklık takmaya başlamış olsa da). Bu konu hassas bir hale geldi ve ikimiz de haftalardır bu konuyu açmadık.

Konuşmadığımız birçok şey var. Galaxy ailesinin mottosu, duygularını kendine saklamaktır — iyi ya da kötü. Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini unutmuştum. Kısmen, benim de duygularımı saklamakta onun kadar kötü olduğumu hatırlattığı için, kısmen de artık onun bunu yaptığını fark edebildiğim için.

Onun burada olmasına alışmak biraz zaman aldı demek yetersiz kalır. Taşınmadan önce, özellikle hokey sezonu boyunca bizi sık sık ziyaret ettiği için neye bulaştığımı bildiğimi sanıyordum. Uçakla gelip bir veya iki hafta kalırdı, böylece benim haftalarımda Aidan'a her zaman birisi bakardı. Onun burada olmasına minnettardım. Hala da öyleyim. Sadece

ona göz kulak olmak ve sağılığı için elinden geleni yaptığından emin olmak istediğıim için ya da ben yokken burada güvendiğıim birinin olması kolaylık sağladığı için değil, Aidan'ın ailesinin yanında büyümesi için. Takımdan takıma transfer olmak, hayatını defalarca kökünden söküp arkadaşlarından ve rutininden uzaklaştırmak zor bir hayat.

Moonshot, Aidan'ın doğduğu yıl lige katıldığımdan beri oynadığım üçüncü takım. Üç yıl Chicago'da, sonra dört yıl Minnesota'da. Moonshot, nihayet bir yuva ve bir hayat kurma şansımız. Bizi yedi yıl daha burada tutacak bir sözleşme imzaladım. Birkaç kez birer yıllık uzatma alabilirsem, Aidan liseyi burada bitirebilir ve ben de kariyerimin geri kalanını Montana'da oynayabilirim.

"Hayır," diyor ve bu tek kelimeyle içimde bir rahatsızlık uyandırıyor. "Ben, şey, burayı bu kadar güzel hale getirmek için harcadığın onca emekten sonra, buranın tozlanmasını istemiyorum."

İlk tepkimi geri çekiyorum, *"Kimse orada yaşamayacaksa ne önemi var ki?"* yerine, "Larry ve Pam iki haftada bir temizliyorlar" diyorum.

Sanki beni duymamış gibi devam ediyor ve elindeki temizlik malzemelerine Windex ve kağıt havlu ekliyor.

Yorgunluk beni kaplar. Tek istediğim duş almak ve terasta bir bira içmek. Bunun yerine tezgahdan uzaklaşıyorum. "Sana yardım edeyim."

"Saçma. Bütün gün bunu ipe çekiyordum."

"Kulübeyi temizlemeyi mi dört gözle bekliyordun?" diye soruyorum, saçmalık demek yerine.

"Biraz temiz hava. Yeni bir sesli kitap. Benim yaşıma geldiğinde, önemli olan küçük şeyleri kucaklamaktır."

"Sen altmış ikisin."

"Aynen öyle."

Kafamı sallayarak bu kavgayı bırakmaya hazırlandım. Orayı temizlemek istiyorsa ne fark eder ki? Belki orada daha fazla vakit geçirdikçe kendini evinde hissetmeye başlar. Güzel bir kulübe. Benim evimden daha suya yakın, etrafı verandayla çevrili ve her sabah gölün üzerinde güneşin doğuşunu izlemek için harika bir manzarası var.

Babam arka kapıya yönelir, ama kapıyı açmadan önce ön kapı çalınır. Tekrar çalınacak mı diye beklerim. Buraya gelen çok az insan vardır ve içeri girmeden kapıyı çalanlar daha da azdır.

"Birini mi bekliyorsun?"

Bana ve kapıya bakıyor. Ağzı açık kalıyor ve yüzündeki ifade dehşete benzeyen bir şeye dönüşüyor.

"Baba?" Dışarıdaki kişi kapı zilini bulduğunda ben de tekrar sorarım. Hızlıca üç kez çalarlar.

Gülümser, sonra temizlik malzemelerini tezgahın üzerine bırakır. "Ben açarım. Muhtemelen bir avukat ya da sokaktaki küçük kız kurabiyelerini satmaya gelmiştir."

Kesinlikle bir terslik var. Babam tuhaf davranıyor. Bu onun için yeni bir şey değil, ama her zamankinden daha tuhaf.

Babam hızla ön kapıya doğru yürür, sonra bana bir bakış atar. Kapıyı açmadan önce bir an tereddüt eder. Kapının diğer tarafındaki kadını göremiyorum, ama sesi yüksek ve neşeli: "Merhaba. Ben Ruby Madison. Mike siz misiniz?"

O neşeli sesin tanıdık bir yanı var, zihnim onu yerleştirmek için çalışıyor.

"Doğru." Babam elini uzattı.

Bir adım yaklaşıyorum ve o anda kadının yanında yerde duran parlak sarı sırt çantasını görüyorum. Bugün karşılaştığım iki kişinin aynı parlak sarı, içi dolu çantaya sahip olma ihtimali ne kadar olabilir? Tahminim pek iyi değil. Babam geri adım atıp duruşunu açtığında ve havaalanındaki kadın onun yanından geçip gittiğinde tahminim doğrulanıyor. Girişin ortasında duruyor. Beni süzerken dudaklarında belirsiz bir gülümseme belirir.

"Sen," diyor, tam olarak suçlayıcı değil ama aşırı dostça da değil. Sanki ben onun evine habersiz girmişim gibi, oysa tam tersi.

"Sen," diye tekrar ediyorum, ellerim kalçalarımı buluyor. Onun arkasından, dikkatlice bakışlarımı kaçırarak babama bakıyorum.

"Siz ikiniz tanıştınız mı?" diye sorar, hala bana bakmadan, genel olarak benim bulunduğum yöne doğru. Aramıza girer.

"Evet," diyor o, ben "Hayır" derken.

Yanakları kızarır ve bana "cehenneme git" diye bağırarak bir bakış atar, ama bir şekilde nazikçe gülümser.

"Havaalanında bir tartışma yaşadık," diyor babama. Sonra bana dönerek, "Ben Ruby. O olay ve gevezelik için özür dilerim. Bir yabancıyla olası bir cinayet hakkında şaka yapmanın muhtemelen garip olduğunu fark ettim. Hele de o senin evine geldiğinde

. Seri katil değilim, söz veriyorum. Ve erken geldiğimi biliyorum. Kiralık arabayı alıp buraya gelmem daha uzun sürer diye düşünmüştüm."

Erken mi?

"Hiç sorun değil," der babam, onun durmak bilmeyen gevezeliklerinden benden daha çabuk kurtulur. "Ben de tam kulübeye gidip her şeyin hazır olup olmadığını kontrol edecektim."

"Oh. İsterseniz daha sonra gelebilirim," diye hemen teklif etti. Kulübe mi? Daha sonra gelmek mi?

"Hayır, hayır. Sorun değil, canım."

O anında rahatlamış gibi gülümsüyor. "Teşekkürler. Görmek için sabırsızlanıyorum."

Fotoğraflarda rüya gibi görünüyor."

"Neler oluyor?" Sonunda soruyorum, çünkü kimse bana isteyerek anlatmayacak gibi görünüyor ve onların konuşmalarından hiçbir şey anlamıyorum. Bu kadın neden bizim evimizde ve kulübe bununla ne alakası var?

Kaşlarını çatarak bana yine sinirli bir bakış attı, ben de ona aynı bakışı attığımdan eminim. Ama benim durumumda bu kişisel bir şey değil. Oysa onun için kişisel olduğuna eminim.

"Ben Ruby Madison," sanki bu benim için bir anlam ifade etmeliymiş gibi kendini tekrar tanıttı.

Yüzümdeki ifade şüphesiz şöyleydi: *"Peki bunun benim için bir anlamı var mı?"* ama hiçbir şey söylemedim.

Ruby Madison'ın uzun kırmızı saçları yüzünün etrafında ve omuzlarının üzerinde yumuşak dalgalar halinde sarkıyor. Benim yaşlarımda, belki biraz daha genç. Mavi gözlü, açık tenli ve kalp şeklinde bir yüzü var. Üst kısmı göğüslerinin üst kısmını ve göbek deliğini kesen, vücudunun sadece on santim kadarını kapatan bir üst giyiyor.

Dolgun dudakları sanki bir şey söylemek istermiş gibi açılıyor, ama hiçbir kelime çıkmıyor. Babama, durumu açıklığa kavuşturacağını umuyormuş gibi bakıyor.

Babam açıklıyor, ama ben onun söyleyeceklerine hiç hazır değilim. "Ruby birkaç hafta boyunca kulübede kalacak. O Arizona'dan bir yazar."

Kaşlarımmın ikisi de kalkıyor. Ne oluyor böyle? Her bilgi daha az değil, daha fazla kafa karıştırıcı oluyor.

O dikkatini tekrar Ruby'ye çevirdiğinde ben unutulmuşum.

"Park edebileceğiniz ayrı bir araba yolu var, böylece istediğiniz zaman gelip gidebilirsiniz, ama biz arka kapıdan çıkacağız, böylece

göl manzarasının tadını çıkarabilirsin. Bugün hava muhteşem. Sanki senin gelişin için sular parıldıyor." Ona dostça göz kırpar.

O da ona gülümser.

"Bagajınızı alabilir miyim?" Sarı sırt çantasına başını eğdi.

Bakışları bana kayar ve yüzündeki kızarıklık, sanki önceki karşılaşmamızdan utanıyormuş gibi boynuna kadar iner. Hangi kısmı onu rahatsız ediyor acaba? Beni neredeyse ezmek üzere olması mı? Sırt çantasını ayağıma düşürmekten kıl payı kurtulması mı? Cesetler ve gerçek suç hikayeleri hakkında gevezelik etmesi mi?

"Oh, uh, hayır, ben hallederim," der sonunda, sırt çantasının askısını biraz daha sıkı tutarak. Dürüst olmak gerekirse, bütün gün onu taşıdığı için etkilenmişimdir. O şey en az kırk kilo ağırlığındadır.

"Tamam. Arka terasın merdivenleri biraz zor olabilir. Nick, o tekerlekli çantayı alıp bizimle birlikte aşağı iner misin?"

Şoktan dolayı ona ne olup bittiğini sormak yerine onun çantacısı gibi davranıyorum. Kulübeyi kiraya mı verdi? Onu ona verdim, yani teknik olarak ne isterse yapabilir, ama o da benim orayı onun için ayırdığımı, lanet olası bir Airbnb olarak değil, biliyor.

"Burası muhteşem." Ruby çenesini kaldırıp etrafındaki alanı incelerken, babamı takip ederek evin içinden arka cam kapılara doğru ilerler. Bana bir bakış atar. "Sen de burada mı yaşıyorsun?"

"Burası Nicky'nin evi." Babam sesini yükseltir ama konuşurken arkasına bakmaz. "Beni bedavaya misafir ediyor. O gençken onun için endişelenerek geç saatlere kadar uyumadığım gecelerin kefareti olarak."

Ruby fark etmeden önce yüzümdeki rahatsızlığı gizleyemem. Gülümser. "Sen onun oğlu musun?"

"Evet," diyorum, sonra kendi kendime mırıldanıyorum, "Maalesef."

Çünkü burada olan her ne ise, şüphesiz benim için büyük bir baş belası olacak. Komşu kulübede bir yabancıнын, özellikle de bu kadar...

Ruby'yi tanımlamak için doğru sıfatı bulmaya çalışırken, onun tekerlekli çantasını merdivenlerden aşağı indiriyorum. Yavaşça yürüyor ve manzarayı hayranlıkla izliyor.

"Aman Tanrım! Resimlerden bile daha güzel."

Babam durur ve onun her şeyi sindirmesine izin verir. Yüzünde memnun bir gülümseme belirir. Bu, gafil avlanmamdan kaynaklanan kızgınlığımı neredeyse tamamen yatıştırmaya yeter. Babamın

babamın mutlu olmasını istiyorum ve kulübe bunu sağlayamıyorsa, başka bir çözüm bulmamız gerekecek. Yeterince zorluk çekti zaten.

Ruby'nin saçları, gölden esen rüzgârla omuzlarının etrafında dalgalanıyor. Boynunda, dört yapraklı yonca şeklinde bir kolye ucu olan narin bir altın zincir asılı ve güneş ışığını yansıtıyor. Hayat onu henüz yıpratmamış ve yüzüne çizgiler koymamış gibi, çok kaygısız ve mutlu görünüyor.

Onun bariz heyecanı, manzarayı içime çekmemi ve onun bu manzarayı nasıl gördüğünü merak etmemi sağlıyor. Şimdi bunu doğal kabul etmek kolay, ama bunun için yıllarca çalıştım. Uzakta dağlar, her iki yönde kilometrelerce uzanan göl. Her sabah ilk yaptığım şey buraya gelip yürümek. Bu beni her zaman sakinleştirir.

Görülebilecek kadar yakın olan tek ev kulübe. Sağ tarafta, mülk sınırını çevreleyen çam ağaçlarının arasında, yaklaşık yüz metre uzaklıkta duruyor ve bir parça mahremiyet sağlıyor. Bu mahremiyetin babam için iyi olacağını düşünmüştüm, ama şimdi, tamamen yabancı birine kiraladığımız için benim için de çok önemli olacağını anlıyorum.

Manzarayı doya doya seyrettikten sonra Ruby tekrar yürümeye başlar. Adımlarında bir canlılık ve yaklaştıkça belirgin bir neşe vardır.

Kulübe 1500 fit kare büyüklüğünde. İki yatak odası, bir banyo, yenilenmiş bir mutfak ve göle bakan pencereler var. En sevdiğim özelliği, üzerinde durduğumuz çepeçevre verandası. Babamın sabah kahvesini burada içerken, Aidan'ın kahvaltıdan sonra ona koşarak geldiğini hayal ettim.

Ön kapıya yaklaşırken "Mükemmel!" diye bağırır. Bana olan kızgınlığı tamamen unutmuş gibi, bir daire çizerek dönüp kulaklarından kulaklarına kadar gülümser.

İçini bile görmedi, bu yüzden sözleri en azından erken, en kötü ihtimalle ise yanlış. *Çok... çok yanlış.* Çünkü bu senaryoda mükemmel olan hiçbir şey yok. Yakınından bile geçmiyor.

"Seninle konuşabilir miyim?" Nick, babasına rahatsızlığını gizlemeden alçak sesle sorar.

Bana mı? Babasına mı? Dünyaya mı?

Valizimi ön kapının yanına koyar ama bana bakmaz. Bu sorun değil, çünkü bana baktığında midemde garip şeyler oluyor. Adam, çenesini sıkıp huysuzlanmasa bile korkutucu biridir.

"Ne olursa olsun, eminim bekleyebilir." Mike oğlunu görmezden gelir ve bana gülümser. "Sana hızlı bir tur yapayım, hayatım."

Ceplerini yoklar. "Anahtarlarımı bulur bulmaz."

Birkaç saniye daha aradıktan sonra, Mike Nick'e "ah, hay aksi" ifadesiyle bakar. "Eve geri dönüp bakar mısın? Anahtarları temizlik malzemelerinin yanında bırakmış olmalıyım."

Nick babasına cehenneme gitmesini söylemek ister gibi görünüyor, ama bunun yerine başını eğip bize veda ediyor. Onun yokluğunda havadaki gerginlik balon gibi sönüyor.

Bu fırsatı değerlendirip gözlerimi tekrar göle dikiyorum. Gerçekten mükemmel. Nefes kesici. Burası hayal ettiğimden daha soğuk, ama devasa valizimin bir yerinde bir sweatshirt koymuş olmalıyım. Altı haftalık bir seyahat için ne götüreceğime karar vermek zordu. Şimdiye kadar en uzun tatil veya iş seyahatim iki haftaydı ve vazgeçilmez eşyalarımı valizime koyarken belki biraz fazla iddialı davrandım.

"Oğluma aldırmayın. Seyahatten dolayı huysuzlanıyor," diyor Mike, oğlu yokken.

"O mükemmel bir beyefendiydi." Bu çoğunlukla doğru. Arkadaş canlısı ya da kibar değildi, ama iki kez çantalarımı taşımama yardım etti. Beni aptal gibi hissettirmesinin yanı sıra, onunla ilgili tek gerçek sorunum, genel olarak mesafeli tavırları ve bana attığı keskin bakışları. Bu bakışlar benim yerine babasına yönelik olabilir. Onun kızgınlığının nedenini anlamak zor, ama şunu söylemek yeterli: Onu kendime çekemiyorum. "Benim burada olmamdan pek hoşnut görünmüyor."

"Merak etme. İkiniz birbirinizin varlığından neredeyse haberdar olmayacaksınız." Mike yine cebine uzanır ve bu sefer bir anahtar çıkarır. "Ah, işte burada."

Nick'e bakıyorum, Mike'ın ona seslenip evden anahtarları almasına gerek olmadığını söylemesini bekliyorum, ama oğlu çoktan bahçenin ortasına gelmiş.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye soruyorum, o anahtarı kilide sokarken çam ve gölün kokusunu içime çekiyorum.

Veranda muhteşem ve evin etrafını tamamen çevreliyor. Ön kapının yanında, beyaz bir sallanan sandalye göle doğru açılı duruyor. Koltuğun üzerinde, ön tarafında *#1 Grandpa* (1 Numaralı Büyükbaba) yazan bir yastık duruyor. Beklediğim dekor bu değildi, ama şimdiden dizüstü bilgisayarım ve bir bardak buzlu çay ile burada geçireceğim akşamları hayal ediyorum.

"Neredeyse iki yıl oldu sanırım. Benim yaşıma geldiğinde zaman çok hızlı geçiyor."

"Kırk yaşın bu konuda zor bir yaş olduğunu duymuştum."

Ağzı memnun bir gülümsemeye büründü. "Sen ve ben çok iyi anlaşacağız."

Anahtarı son bir kez çevirip kapı kolunu salladıktan sonra kapıyı iterek açtı.

Omzumun üzerinden son bir kez bakarak Mike'ın ardından içeri girdim.

Kulübe ana evin tam karşısında. Peyzaj, ona bir miktar mahremiyet katıyor. Yine de, beni burada istemediği açık olan bir adama bu kadar yakın kalma fikri beni tedirgin ediyor.

Bu yerin genel estetiğini erkeksi olarak tanımlayabilirim. Ahşap ve koyu renkler, çok az sanat eseri veya dağınıklık. Yine de temiz ve bakımlı. Ön odada yumuşak kahverengi deri bir kanepe ve üzerinde televizyon bulunan küçük bir şömineye bakan bir sehpa var. Mutfağın yanında iki kişilik yuvarlak bir masa bulunan bir yemek alanı da var. Ocak yepyeni gibi parlıyor.

Keşfederken tezgahın üzerinde elimi gezdiriyorum. "Bu mutfak rüya gibi."
"Yemek yapar mısın?"

"Sadece teslim tarihim yaklaştığında." Bu da demek oluyor ki, gelecekte çok fazla çikolatalı kurabiye ve muzlu ekmek yiyeceğim.

"Her şey yepyeni. Oğlumu tanıyorsam, en kaliteli ürünler."

"Nick aletleri mi seçti?" diye soruyorum. "Burası senin evin sanıyordum."

"Öyle, ama her şeyi o seçti."

Kafam karışmış gibi görünüyor olmalıyım ki Mike ekliyor: "Onlarla yaşamaya başladığımda burayı benim için satın alıp yeniledi, ama çok fazla yer var. Bu kadar alana ihtiyacım yok. Ayrıca ana evden onu daha iyi rahatsız edebilirim."

Nick'in babası için ev satın aldığı bilgisini sindirirken, kelimelerim yetersiz kalıyor. Bu çok cömert ve sevgi dolu bir davranış, ama Nick'in genel olarak kayıtsız tavrıyla bunu bağdaştırmakta zorlanıyorum.

"Her şeyi ilk deneyen kişi sen olacaksın." Ön pencerelere doğru yürür ve ışığın girmesi için perdeleri açar. Gölün bir başka nefes kesici manzarası beni karşılar.

Mutfağın ötesinde, Mike bana şu anda masa ve sandalyeyle ofis olarak düzenlenmiş küçük bir oda, ardından göle bakan sürgülü cam kapılı daha büyük bir yatak odası ve küvet, duş ve çift lavabolu güzel bir banyo gösteriyor.

"Fotoğraflar gerçeği yansıtmıyordu," diye söylüyorum, o bana her şeyi gösterdikten sonra.

Hâlâ ortalarda görünmeyen Nick'i unutursak, burası gerçekten mükemmel.

Mike başını geriye eğip, sanki ilk kez görüyormuş gibi etrafı tarıyor. "Beğendiğine sevindim."

"Gerçekten beğendim." Güneş ışığı altında parıltıyan göl ve uzaktaki dağlar, bu duyguyu kağıda dökme isteği uyandırıyor.

"Sizi yerleşmenize bırakacağım, ama bir şeye ihtiyacınız olursa, bana mesaj atmaktan veya ana eve gelmekten çekinmeyin. Ben orada değilsem, Nick'e sorun."

Bunun olma ihtimali çok düşük. Nick'e hiçbir şey sormayacağım. Aslında, burada kaldığım süre boyunca onu görmemek istiyorum. Tabii ki bunu Mike'a söyleyemem.

"Teşekkürler, ama ne seni ne de onu rahatsız etmek istemiyorum." Tamamen doğru olmasa da, yine de doğru bir ifade.

Mike sadece "Sıkıntı vermiyorsun" diyor.

Gitmek için ön kapıyı açar ve gülümser. "Ah, işte geldi."

Nick ön kapının girişinde durdu. Ayrı kaldıkları süre onun kalbini daha da sevgi dolu hale getirmede. Zaten o sözü hep nefret etmişimdir.

"Anahtarı bulmuşsun." Kuru sesi nefes nefese, çenesi hala şok edici derecede gergin. Acı çekiyor gibi görünüyor. Ve bir o kadar da seksi. Çenesinde, koyu renk sakalların altında zar zor görünen bir gamze var. Çene çukurlarını hep sevmişimdir ve o, çoğu kişiden daha iyi taşıyor.

Sürpriz, sürpriz. Bu pislikten hoşlanıyorum. Libidomun kendini koruma duygusu yok.

"Kusura bakma evlat. Kontrol ettiğin için teşekkürler." Mike bana bakıyor. "Sizi yerleşmenize bırakalım. Cep numaramı aldın mı?"

Bir an düşünürüm, sonra başımı sallarım. "Evet."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at ya da Nick'e sorabilirsin."

Oğlunun gözleri bir anlığına komik bir şekilde büyür, ama Mike beni izliyor ve yüzümde gördüğü şey onu güldürüyor.

"Onun seni kandırmasına izin verme, o kadar da korkutucu biri değil."

Mike sırtarak ayrılır. Korkutucu, benim kullanacağım kelime değil.

Huysuz. Sinir bozucu. Yakışıklı.

Nick, babası gittikten sonra kapıda kalır.

"Merak etme. Bir şeye ihtiyacım olacağını sanmıyorum," diye onu sakinleştiririm. Çenesi yine gerilir.

"Acımıyor mu?"

"Ne?" diye sorar o kadar somurtkan bir şekilde ki, dudaklarımdan küçük bir kahkaha çıkar.

"Azı dişlerini öyle gıcırdatmak? Dişin kırılacak."

Onu kışkırtmamın onu daha da sinirlendireceğini tahmin etmeliydim, ama yine de hazırlıksız yakalanıyorum ve tekrar kıkırdıyorum.

"Bunu eğlenceli bulmana sevindim."

"Bak, anlıyorum. Burada olmamdan pek hoşnut değilsin, ama gerçekten sana engel olmayacağım. Tek planım çalışmak ve göl kenarında oturmak." Bence yaz boyunca yapacağım şeylerin listesini dinlemeye hazır değil. Zaten yeterince tuhaf olduğumu düşünüyor.

Başını sallar, çenesi biraz gevşer. "Peki. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Gülmemeye çalışırım. Eminim bunu sormak ona zor gelmiştir.

"Hayır," diyorum, sonra aklıma bir şey geliyor. "Aslında, hokey sahasına ne kadar uzaklıkta olduğunu söyleyebilir misin?"

"On beş dakika kadar. Neden?"

"Yarın orada bağlantımla buluşacağım."

"Sahada mı?" Bana bakışından, sanki yine organ kaçakçılığı konusunu açmışım gibi.

"Evet. Bir hokey uzmanıyla röportaj yapacağım."

Kaşları daha da çatıldı. İleri adım atıp yüzündeki tüm çizgileri düzeltmek için saçma bir dürtü hissediyorum. O çekici huysuzluğu olmasa nasıl görünür acaba? *Nefesim kesildi*. Belki de sadece somurturken çekici oluyor. Hayır, bu adam her durumda çekici.

"Ben bir romantik roman yazarıyım ve bir kitap düzenliyorum..." Sözlerimi yarım bıraktım. "Kitabımın kahramanı beyzbol oynuyor, ama editörüm bunu hokey olarak değiştirmemi istiyor."

Sanki yeterince düşünürse sözlerimin anlamlı hale geleceğini umuyormuş gibi bana bakmaya devam ediyor. Ben de ona açıklıyorum.

"Bazı kurallar ve terminoloji konusunda yardıma ihtiyacım var. Spor puck'ı hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Spor puck mu?" Sanki bana değil de evrene soru soruyormuş gibi geliyor. Yavaşça başını geriye eğip, tanrılara dua ediyormuş ya da derin bir konsantrasyon içindeymiş gibi yukarı bakıyor, sonra sanki benim ona çok net bir şekilde açıkladığım noktaları birleştirir gibi soruyor: "Sen bir yazarsın ve kitabın için *bir hokey uzmanıyla* röportaj yapmak için mi buraya geldin?"

"Mhmm." Kelimenin tam anlamıyla benim sözlerimi tekrarlıyor.

"Ve bu *uzmanla* yarın hokey sahasında buluşacaksın?"

"Evet?" diyorum ama şimdi sanki planlarımı sorgulayan benmişim gibi geliyor.

Uzun bir gün oldu ve onun huysuz havası beni rahatsız ediyor.

"Bağlantın kim?"

"Hatırlamıyorum. Ama baban biliyor. O ayarladı. Biliyor musun? Boş ver. Dinlenirken somurtkan yüzünü mükemmelleştirmekle çok meşgul olduğunu görüyorum. Daha fazla zamanını almayacağım."

Çenesini indirip, o ağır bakışıyla bana dik dik bakar, sonra şimdiye kadarki en şaşırtıcı şeyi yapar: güler. Mutlu bir ses değil, derimi ürperten derin, kaba bir kahkahadır. Her iki yanağında da, tek kelimeyle, silahsızlandırıcı gamzeler vardır. "İyi şanslar, Kızıl."

Sonra topuklarını döndürüp eve doğru yürüdü.

"Bunda iyi şanslar mı?" diye mırıldanıyorum, sonra daha yüksek sesle, "Red? Cidden mi? Ne kadar orijinal!"

Ne pislik herif. Kapıyı çarparak, tüm kötü enerjileri dışarıda bırakmayı umuyorum. Nick'e rağmen, aylarca yazmamama ve aleyhimdeki her şeye rağmen, önümüzdeki altı hafta boyunca bu kulübeyi mutlu olduğum yer haline getirmeye kararlıyım.

Nick'e, aylarca yazmamama ve aleyhimdeki her şeye rağmen.

Bunu yapabilirim. Bunu yapmak zorundayım. Bu, Doreen'e, Molly'ye, kendime ve herkese içimde başka bir harika kitap olduğunu kanıtlamak için bir fırsat.

Kanepede oturup dizüstü bilgisayarımı çıkarırken bu umuda tutunuyorum. E-postama girdiğimde, Molly'nin gönderdiği, hokey uzmanının iletişim bilgilerini ve toplantı bilgilerini içeren e-postayı buluyorum. Nick hiç yardımcı olmadı, ama ona kim ihtiyaç duyar ki?

Vücudum baştan aşağı kızarıyor ve ismi iki kez, sonra üçüncü kez okuyorum, umarım gözlerim beni yanıltıyordur.

"Nick Galaxy," diye fısıldıyorum ve başımı serin deriye yaslıyorum. Rahatsız etmeyeceğime söz verdiğim huysuz adam, bu kitabı bitirmem için ihtiyacım olan tek kişi.

"Hayır. Dur. Beni öldüreceksin." Travis hokey sopasına yaslanıp başını eğdi ve tüm vücudunu sallayacak kadar sert bir şekilde kahkaha attı.

Kamp başlamadan önce buz pistini kendimize ayırdık ve birkaç puck vuruyoruz. Dik durup sırtını eğiyor, sonra kahkahasını havaya atıyor, ses boş tribünlerde ve kirişlerde yankılanıyor.

"Bunu komik bulmana sevindim." "Senin bulmamana inanamıyorum."

Homurdanarak bir başka puck'ı kaleye atıyorum. Trav benim acımdan bu kadar zevk almıyor olsaydı, kaslarımın yanması daha tatmin edici olurdu diye düşünüyorum.

"Ona röportaj yapmayacağını söylediğinde ne dedi?" diye soruyor, kendini kontrol altına aldıktan sonra.

"Fırsatım olmadı. Dün gece Bingo'yu alıp, ben kulübeden dönmeden önce gitmişti." Tezgahın üzerine bir not bırakmıştı: *Bingo. Bekleme.* Sanki her zamanki gibi, garip bir kadını eve alıp ona yardım etmek için zamanımı ayırmış, sonra da beni bununla baş başa bırakmamış gibi. Ve onun bahsettiği kişi olduğumdan şüphe varsa diye, ayrıca şunu da yazmıştı: *Ruby saat 10'da buz pistine uğrayıp sana hokeyle ilgili birkaç soru soracak.*

Ben de cevap olarak bir not bıraktım. Tek kelimeyle. *Hayır.*

"Ha!" Bir kez daha kahkaha attı. "Bingo. Mike beni öldürüyor." "Beni de öldürüyor," diye mırıldandım.

Travis sessizce kıkırdamaya başladı. "En azından bizim yaşımızda mı?"

"Biz aynı yaşta değiliz," diyorum ve bir başka puck atıyorum. Trav benden beş yaş küçük, ama itiraf etmeliyim ki, hayat tecrübeleri onu yaşlı bir ruh gibi hissettiriyor. Vahşi, yaşlı bir ruh.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Evet. Anladığım kadarıyla. Yirmili yaşların ortalarında ya da sonlarında. Belki otuz." "Evli mi?"

Ona kızgın bir bakış atarım. "Bunu ben nereden bileyim?"

"Hayır. Mike, evli olsaydı onu yanına almazdı." Ağzım açık kalır ve boğazım kurur. "Öyle değil." Trav bir kaşını kaldırır.

Siktir. Öyle mi? Babam geçmişte çöpçatanlık yapmayı kendine görev edinmişti, ama gerçekten bu kadar ileri gider miydi? Her şey yaklaşık beş yıl önce, Aidan yeterince büyüüp hayatımız daha istikrarlı hale geldiğinde başladı. Ondan önce, dürüst olmak gerekirse, zar zor ayakta kalabiliyordum, bu yüzden flört etmek aklımın ucundan bile geçmiyordu. Yavaş yavaş oğlum daha bağımsız hale gelmeye başladı, bir rutinimiz oluştu ve o sıralarda babam karışmaya başladı. Tanıştığı her kadını benim için potansiyel eş adayı haline getirdi.

"Emin misin?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum, zihnim karışmış durumda. "Tamam. Peki, nasıl birine benziyor?"

Tüylerim diken diken oldu ve omuzlarımı silkdim.

"Bilmiyorum." O iç geçirdi. "Kısa mı? Uzun mu? Sevimli mi? İnek mi?"

"Beklediğin gibi görünmüyor." Gözleri kısılır.

"Ne demek?"

Dudaklarını aralayıp bana kocaman, kurt gibi bir gülümseme attığında, fazla konuştuğumu anladım. Gözlerimi kaçırıp bir shot daha doldurdum.

"O çok seksi," diyor, Aidan'ın bir şeye gerçekten, içtenlikle, utanmadan heyecanlandığında kullandığı tonla. "Babanın komşusu çok seksi bir kadın."

Çubuğu daha sıkı tutarım.

"Vay canına. Bu her şeyi değiştirir." Travis etrafımda dolandır. "Hiçbir şeyi değiştirmez ve ben onun seksi olduğunu söylemedim. Sadece onun stereotipik kitap kurdu tipine benzemediğini kastettim." Bu sözleri söylerken bile bunların tam olarak doğru olmadığını biliyorum. Ruby çok güzel. Kaotik mi?

Elbette. Tuhaf mı? Kesinlikle. Ama aynı zamanda şüphesiz çok güzel. Nefesini kesen ve ayaklarının üzerinde dengesiz hissetmene neden olan türden.

Şimdi düşününce, babamın onu buraya davet etmesinin sebebi tam da buymuş.

Adam acımasızdır.

"D-Low da öyle, ama o tanıdığım en inek kişi," diyor Travis, beni Ruby'nin uzun kızıl saçları ve dolgun dudaklarının hayalinden koparıyor.

Doğru. Takım arkadaşımız Danny Marlowe, dövmelele kaplı ve modaya uygun giyim markalarını seviyor. Ayrıca hem havacılık mühendisliği hem de matematik diplomasına sahip. İnsanlar onun bu kadar zeki olmasına hep şaşıyor, ama bir kitabı kapağına bakarak yargılayamazsınız. Dudaklarım gülümsemeyle seğiriyor. Bakın, kitap şakaları yapıyorum. Şimdi sadece sayfayı çevirip bu kadından nasıl kurtulacağımı bulmam gerekiyor.

"O senin tipin mi, benim tipim mi?" diye soruyor. "Ne?"

"Sen genellikle hoş, sağlıklı, komşu kız tipi kadınlardan hoşlanırsın."

Kaşlarım kalkıyor ve ağzım eğlenerek kıvrılıyor. Bir tipim olduğunu fark etmemiştim, ama bu o kadar da kötü gelmiyor.

"Çıktığın kötü kızların aksine mi?"

"*Her zaman* kötü değıller. Brittney bir istisnaydı. Septum piercingi gözümü kör etmişti. Burun halkasına bayılıyorum." Şu anda burun halkası olan bir kadını hayal ediyormuş gibi inliyor. "Benim tipim daha özgür ruhluysen, sen daha az... karmaşık birini tercih ediyorsun."

Trav hakkında bir şey söyleyeceğim. Ne istediğini biliyor ve bunu elde etmekten korkmuyor. Belki benim tipim onun söylediğı kadar sıkıcıdır, ama öyleyse de bunun nedeni çoğı zaman flört etmenin bana çok fazla çaba gerektirmesi. Hiç kimseyle birlikte olmadığımdan değıl, ama bunu seyahat ederken veya Aidan annesiyle birlikteyken yapmayı tercih ediyorum. Böylece bunu gerçek hayatımdan ayrı tutabiliyorum.

"Peki..." Trav iki eliyle bastonuna yaslandı. "Özgür ruhlu mu, yoksa komşu kız mı?"

"Bilmiyorum. O sadece..." *Kaos*.

"Sorun değıl. Ben uğrayıp kendim bakarım. Ne tür bir kitap yazıyor ki? Sence D-Low onun yazdıklarını okumuş mudur?"

"Hayır."

"Hayır, onu okumadı mı?"

"Hayır, onu kontrol edemezsin." Trav'in bunu asla unutmayacağını bildiğim için, onun yazdıklarını ona söylemekten dikkatle kaçınıyorum. Bunu bir tür işaret olarak görecektir.

bir tür işaret olarak görür. Babam yan daireye bir aşk romanı yazarı taşındı. Bu şaka yapmaya çok uygun bir durum. Ve ikimizin de uzun süreli, ticaret yapmama maddesi içeren sözleşmeleri var.

"Neden?" Sesi yükseliyor.

"O bana yoluma çıkmayacağına söz verdi, ben de ona aynı şekilde davranacağım." Onu görmez ve onunla konuşmazsam, belki de o yokmuş gibi davranabilirim. Onunla iletişime geçecek kişinin ben olduğumu öğrendiğinde ne yaptı acaba? Umarım babam bu konuyu halletmiştir ve o geldiği yere geri dönüyordur.

"Yani, sen ona çıkma teklif etmeyeceksen, ben edebilirim."

Ona kızgın bir bakış attım, ama o benim durumuma gülüyordu.

Pislik. "Şaka yapıyorum."

Şaka değil.

"O seksi değil," diyorum, çünkü hala orada olma ihtimaline karşı, onun benim evime gelmesini istemiyorum ve ona seksi olduğunu söylersem, kesinlikle, yüzde yüz, gelecektir. Bu gece. Muhtemelen burada işimiz biter bitmez.

"Tamam. Tamam." Kafasını sallayarak, "Ama seninle yer değiştirmeyi seve seve kabul ederim. Sonunda babanın sana ayarladığı kadınlardan biri seksi olmak zorunda."

Bir kapının çarpması ve ardından gelen sesler, günün ilk kampçılarının geldiğini haber veriyor. Trav ve ben, takımın her yaz düzenlediği çocuk hokey kampında çalışıyoruz. Bir hafta boyunca, beş ila on iki yaş arası çocuklara yaşlarına ve seviyelerine göre çeşitli beceriler öğreteceğiz.

Bu, kampta çalıştığım ikinci yıl ve geçen sefer beklediğimden daha çok keyif aldım. Aidan doğduğunda, çocuklar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Ve sonrasında da, hala çocukları pek sevmezdim. *Kendi* çocuğumu seviyorum, ama daha fazla çocuk sahibi olmayı veya onlara koçluk yapmayı hiç düşünmemiştim.

"Anlaştık," diyerek buzun kenarına doğru kayıyorum. Trav yanıma yaklaşıyor. "Önümüzdeki altı hafta boyunca benim evimde kalabilirsin, Aidan ve ben de senin evine taşınırız."

"Mike ve ben çok eğleniriz. Bana seksi kadınlarla tanıştırmak için burnunu sokan bir ebeveynin arkasında durabilirim. Emin ol, bu yokluktan iyidir."

Göğsümün ortasında bir suçluluk hissi belirdi. Ailesinden pek bahsetmez, ama onların hayatının bir parçası olmadığını anlamam için yeterince şey söyledi.

Babam beni deli ediyor, ama ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olmuştur.

"Herkes öyle der, ta ki babaları senin çocuk doktorunu Şükran Günü yemeğine davet edene kadar," diye mırıldanıyorum, sonra gülümsüyorum çünkü o zamanlar ne kadar rahatsız edici olsa da, şimdi düşününce komik geliyor. "Aidan'a yeni bir doktor bulmak zorunda kaldım."

Trav'in dudakları bir tarafı yukarı doğru kıvrılır. "Gazetede ilan verdiği zamankinden daha iyidir."

O anı hatırlayınca titriyorum. Hâlâ komik gelmiyor. Aslında, utanç duygusu sanki o olay tekrar yaşanıyor gibi enseme yakıyor. Anlaşılan o ki, onun zamanında insanlar böyle şeyleri sık sık yapıyorlar. Buna inanmıyorum ama doğru olsa bile, insanlar artık böyle şeyler yapmıyor. Telefon numaramı değiştirmek zorunda kaldım ve bana bu konuyu soran bir spor muhabirine yalan söyledim. *"Hayır, ben çocukları ve hokeyi seven, güzel ve nazik bir kadınla aşk arayan Nick Galaxy değilim."*

"Ayrıca, Moonshot'taki tüm kadınlarla zaten çıkmışsın." Günün ilk gerçek gülümsemesini yüzüme yaydım. "Seni kiminle tanıştırebilir ki?"

"Bir tanesi hariç." Benim alaycı tavrımdan hiç rahatsız olmadan göz kırptı. Ama doğrudu. Ben kimseyle çıkmıyordum, o ise herkesle çıkıyordu. Belki de evlerimizi değiştirmemiz mükemmel bir senaryoydu.

İlk gelen çocukları karşılamak için dışarı çıktık. Heyecanları yüzlerinden okunuyordu. Kalabalığın içinde bir yüz gördüğümde içimi sıcaklık kapladı.

Aidan bana yaklaşırken gülümser. Ben Dallas'tayken o geçen haftayı annesiyle geçirmiş ve onu çok özlemişim.

"Merhaba." Eldivenli elimi kafasının üstüne koyuyorum. "Boyun uzadı mı?" "Hayır," diyor ve elimi çekiyor.

"Emin misin?" Onu hızlıca kucakladım. "Seni özledim. Annenle eğlendin mi?"

"Evet, sanırım öyle." Omzunu silkiyor.

"Küçük G!" Trav oğluma selam verdi. "Naber dostum? Hokey oynamaya hazır mısın?"

"Evet." Aidan heyecanla başını sallıyor. Hokeyin hala ikimizin de sevdiği bir şey olmasına seviniyorum.

Kampın ilk saati tanıtımlar, haftadan beklentiler ve çocukları yaşlarına göre gruplara ayırmakla geçiyor. Trav, Aidan'ın da dahil olduğu en büyük grubu alıyor, Moonshot yardımcı koçu Lori orta grubu alıyor ve ben de en küçük grupla çalışıyorum. Bugün ve hafta boyunca gruplar arasında geçiş yapacağız, ama ben beş ve altı yaşındaki çocukların heyecanını ve enerjisini seviyorum. Paten kayma seviyeleri farklılık gösteriyor ve bu genellikle genç grupta en önemli faktör. Çoğu kışın aileleriyle bir veya iki kez paten kaymış, bu yüzden en azından biraz rahatlar, ama aralarında bana bunun ilk kez olacağını söyleyen bir kız çocuğu var.

Buz pistinde başlıyoruz. Çocukları güç ve antrenman odasına götürüyorum.

"Vay canına!" diye haykırıyorlar, küçük kafalarını geriye eğip

Duvarda oyuncuların ve koçların çerçeveli resimleri ve sıralı ekipmanlar var. Burada çalışanların seyahat ederken veya takılırken çektiği, gündelik, kamera arkası anları gösteren bir resim panosu var. Diğer insanlar için bu, oyuncuların üniformalarının dışındaki hallerini görmek için harika bir fırsat. Bizim için ise bunun bir iş olduğunu hatırlatıyor. Eğlenceli, harika bir iş, ama bunun dışında biz arkadaşız, takım arkadaşınız, formamızın dışında aileleri ve hayatları olan insanlarız.

"O nedir?" diye soruyor küçük bir kız, duvardaki bir panoyu işaret ederek. Ön iki dişi eksik. Aidan'ın dişlerini kaybettiği zamanı hatırlıyorum. Dişleri olmayan bir çocuktan daha sevimli bir şey yoktur. Hokey oynayan yetişkin erkeklerde ise o kadar sevimli değildir. Bu konuda şanslıyım ve takım dişçisi de yardımcı oluyor.

"Bunlar burada çalışmış tüm koçların bıraktığı sözler," diyorum ve başımı eğiyorum. "İsterseniz gidip okuyabilirsiniz."

Çocuklar hep birlikte koşmaya başlar. Ben de grubun arkasında durarak onları takip ederim.

"Ne yazıyor?" diye sorar başka bir çocuk. O, çocukların en uzununu, sırık gibi kolları ve bacaklarıyla neredeyse garip görünüyor.

Doğru. Çoğunun henüz okumayı bilmediğini unutmuşum. En sevdiğim birkaçını seçip okudum, ama çabucak sıkıldılar ve başka bir şeye geçtiler.

Bu çocukların çoğu için, hokeyden çok macerayı önemseyenler için, bu haftanın en havalı kısmı tesislerin perde arkasını görmek. Bazıları için bunun bir tema parkına veya müzeye gitmek gibi olduğunu anlıyorum. Onları birkaç dakika boyunca odayı keşfetmeleri için serbest bırakıyorum, sonra buz pistine çıkmadan önce ısınma ve esneme hareketleri yapmaları için onları tekrar topluyorum.

İsimlerini öğreniyorum ve her birinden bu hafta kampta yapmak istedikleri bir şeyi söylemelerini istiyorum. Cevapları, yıldız savunmacılarımızdan biri olan Conrad Shepard ile tanışmaktan, slap shot öğrenmeye ve öğle yemeğine kadar değişiyor. Dürüstlükleri, saflıkları ve akıllarından geçen her şeyi söyleme cesaretleri, beni günlerdir, belki haftalardır hissetmediğim kadar rahat hissettiriyor. Aidan'ın annesi Beth ve ben velayeti yarı yarıya paylaşıyoruz. Aidan'ın annesiyle geçirdiği zaman hem onun hem de annesi için önemli, ama bu durum gerçekten çok zor.

Çocuklar ısındıktan sonra, onları soyunma odasına götürürüm. Orada da birkaç dakika boyunca ortamı inceler, en sevdikleri oyuncuların dolaplarını arar ve tavandaki dev Moonshot logosuna hayran hayran bakar.

Ekipman yöneticisinin benim için hazırladığı ekipmanların bulunduğu dolabıma gidiyorum. Onlara sopamı, pedlerimi ve kaskımı gösteriyorum, hepsi hayranlık dolu ifadelerle bunları elden ele dolaştırıyorlar.

"Tamam. Ekipmanlarınızı giymeye hazır mısınız?" diye soruyorum. Başlarını hemen sallıyorlar.

"Tamam, ama önce şunlara ihtiyacınız var." Bankın üzerinde duran bir kutunun kapağını açıp her birine birer forma çıkarıyorum.

Onlar bir tane almak için öne atılırken çıkardıkları hayret ve hevesli sesler beni güldürüyor. Bu grup ile daha büyük çocuklar arasında büyük bir fark var. Aidan, çok sayıda Moonshot ürününe sahip olmasına rağmen bir tane almaktan heyecanlanacak, ama o ve arkadaşları bu kadar utanmaz bir heyecan göstermeyecekler.

"Ben Travis Bennett gibi 88 numarayım," diyor bir çocuk gururla formayı kaldırarak.

"Ben 91 numara istiyorum. Danny Marlowe çok hızlı." Başka bir çocuk, en sevdiği oyuncuyu bulmak için kartları karıştırıyor. Çocukların kahramanlarının formalarını giymekten bu kadar heyecanlanmalarını görmekten daha iç açıcı bir şey yok.

Herkes bir tane seçer seçmez, ana pistine geri dönüyoruz. Küçük çocukları ekipmanlarını bıraktıkları alana götürüp giyinmelerini söylüyorum. Aidan'ı buz üzerinde, formasıyla giyinmiş halde buluyorum. Forması benimki, bu da beni gülümsetiyor, herhalde sadece isimlerimiz aynı olduğu için seçmiştir.

Travis, buz pistinin bir tarafında grubuna ısınma egzersizleri yaptırıyor. Beni görünce, çocuklara birkaç talimat daha verir, sonra bana doğru kayarak gelir. "Biraz eğlenmeye hazır mısın, Galaxy?"

"Evet." Kıkırdayarak gülerim, sonra ebeveynlerden birinin bana yaklaştığını fark ederim. Genellikle, küçük çocukların ebeveynleri ilk gün, ya da en azından ilk birkaç saat boyunca, çocuklarının iyi olduğundan emin olmak için etrafta kalırlar. Çoğu, kampı izlemeleri için ayırdığımız tribünlerin ayrılmış bölümünde sessizce otururlar, ama her zaman aşağı inip yardım etmeleri, çocuklarına moral vermesi ya da atıştırmalık bir şeyler vermesi gerektiğini düşünen birkaç kişi olur.

Trav'e bakarım. "Onları buzun üzerine çıkarabilir misin?"

O da bir elinde su şişesi, diğer elinde portakal krakerleri olan bir anne fark eder ve bana anlayışla bakar. "Evet, sorun değil."

Çocukların gürültünün içinde beni duyabilmeleri için sesimi yükseltiyorum: "Hazır olduğunuzda, arkadaşım Travis sizi buz pistine çıkaracak. İlk kez yapıyorsanız veya kendinizi rahatsız hissediyorsanız, paten yardımcısından birini alın."

Onlara talimatları verdikten sonra, yanlarına yaklaşan anneye doğru yürüdüm. En azından tereddütlüydü ve geride kalmıştı.

"Merhaba," diyor neşeyle, ona birkaç adım yaklaştığımda. "Bunları Annabelle'e vermeyi unuttum. Ayrıca patenlerini doğru bağladığından emin olmak istedim. Hâlâ ayakkabılarını bağlamakta zorlanıyor."

Kadında, sevimli küçük kızıl saçlı çocuğa benzeyen belirgin bir gerginlik var. Annabelle bana daha önce hiç paten kaymadığını söyledi, bu yüzden annesinin neden böyle davrandığını anlıyorum ve niyetinin iyi olduğunu söyleyebilirim. Çocuğunuzun yeni ve rahatlık alanının dışında bir şey yapmasını çaresizce izlemek zor olabilir.

"Ben Nick." Ona elimi uzattım.

"Kelly." Krakerleri su şişesinin üzerine koyup elimi sıkıyor. "Tanrım. Kim olduğunuzu biliyorum. Ailem sizin büyük hayranınız. Annemle babamın sezonluk biletleri var. Annabelle benim tatlı, kazalara meyilli çocuğum. Hiç spor yapmadı. Kısa bir süre jimnastik yaptı ama hem o hem de koçu gözyaşlarına boğuldu."

Gülümserim ve hafifçe gülerim. "Yeni bir spor öğrenmek zor ve stresli olabilir, ama söz veriyorum, buz pistine çıkmadan önce tüm ekipmanlarını kontrol edeceğiz ve onun iyi vakit geçirmesini sağlamak için elimizden geleni yapacağız."

O başını sallar ama hiçbir şey söylemez ve sözlerimin onun korkularını gerçekten hafifletmediğini anlayabilirim. Belki de kızı kadar Annabelle'in hokeyi fethetmesini görmek istiyordur.

"Ve ben bunu onun için yapabilirim." Elinde tuttuğu su ve atıştırmalıklara bakıyorum.

"Oh, tamam." Onları bana verir, sonra ellerini önünde sıkar. "O bunu yapabilir," diyorum. Her çocuk kamptan bir süperstar olarak çıkmaz, ama hiçbirisi biraz olsun iyi kaymayı veya (en azından yakın mesafeden) gol atmayı öğrenmeden kampı terk etmez.

O tekrar başını sallar ve ben geri dönmeden önce bir kez daha gülümserim. Annabelle sıranın en arkasında. Yüzünde korku ifadesi var, ama çocuklar tek tek öne çıkarken başını dik tutuyor. Trav hepsini kontrol ettikten sonra buz pistine girmelerine izin veriyor. Bu hafta yardımcı olan başka koçlar da var, bu yüzden her kampçıya gerektiğinde yardım edecek birinin olması için yeterince kişi var.

Annabelle'in atıştırma malzemelerini diğer çocukların eşyalarına koyup, sıranın arkasında onun yanında duruyorum. Bana bakıp gülümsemeye çalışıyor.

"Gergin misin?" diye soruyorum.

O, kararlı bir şekilde başını sallar. Kızıl saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştır, ancak birkaç tel yüzünün etrafına düşmüştür.

"Gergin olman normal. Ben de ilk kez paten kaymaya gittiğimde çok korkmuştum." "Öyle mi?" diye sordu, sesinde inanamama duygusu belirgindi.

"Mhmm." Onunla göz hizasına gelmek için çömeliyorum. Ekipmanlarını kontrol edip gerektiğinde ayarlamalar yaparken, "Babam bana hatırlamam gereken en önemli şeyin herkesin düştüğü olduğunu söylemişti," diyorum.

Küçük, endişeli bir sesle kıkırdar.

"Korkma. Rahat ol ve düşmeyi dert etme. Ne kadar çok düşersen, o kadar çok kalkarsın ve o kadar çabuk öğrenirsin." Bu sözleri yıllardır kendime sık sık tekrarlamak zorunda kaldım. Özellikle son zamanlarda.

Omuz ameliyatımdan bu yana, buzun üzerine çıkmak beni tedirgin ediyor. Hokey oynarken ilk kez yaralanmadım ve son kez de olmayacak, ama nedense bu seferki kafamı gerçekten karıştırdı. Şut atarken veya çocuklara yardım ederken o kadar da kötü değil, ama bir sakatlık yüzünden emekliye ayrılmaktan endişe etmeden tam temaslı oynamaya hazır hale gelmek uzun bir yolculuk olacak.

"Ya yaralanırsam?" Sesi çok kısık ve onun korkuları benimkilerle aynı olduğu için içim burkuluyor.

"Bütün bu koruyucular bunun için var." Çenesinin altındaki kaskının kayışını sıkılaştırıyorum ve sonra hafifçe üstüne vuruyorum. Sıra onda, ben de ayağa kalkıyorum ve onu daha da gerginleştirmek yerine, biraz olsun rahatlatmış olmayı umuyorum. Yeterince uzun süredir ebeveynlik yaptığım için, moral verici konuşmalarımın her zaman harika olmadığını biliyorum.

"Düşmeye hazır mısın?" diye soruyorum ona, ama belki de biraz kendime de söylüyorum.

Gülümser ve ön dişlerindeki boşluğu gösterir. Önüne geçip ilk deneme adımını atmasını izlerim. Ben önüne bir paten yardımcısı kaydırıncaya kadar duvardan ayrılmaz. Sağlam plastik yardımcısı yaklaşık bir metre yüksekliğinde ve yarım metre genişliğinde, tutunmak için kulpları var. Esasen buz üzerinde kayan bir yürüteç, çocuklar ayaklarını yere basarken dik durmalarını sağlıyor.

Paten kaymayı öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak zor. O kadar uzun süredir yapıyorum ki artık çok doğal geliyor, ama ona ve diğer çocuklara defalarca duyduğum aynı temel talimatları veriyorum: "Küçük adımlarla başlayın, bir ayağınızı kaldırıp diğerini kaldırın, kayın, bir patenle itin, ağırlık kaymasını hissedin."

Yavaş yavaş hepsi rahatlamaya başlıyor. Annabelle bile. İlk düştüğünde bana bakıyor. Gözleri doluyor, ama çabucak ayağa kalkıyor.

İlk molamızı verdiğimizde, gerginlik yerini heyecana ve daha fazlasını istemeye bırakır. Atıştırmalıklarını yerken banklarda otururlar, ışıklar kararır ve Jumbotron, her ev maçının başında oynattıkları gösterişli, heyecan verici bir video gösterir.

Travis ve ben buzun dışında durup kısa bir mola veriyoruz. "Bu yılki grup oldukça iyi," diyor.

Ben de başımı sallıyorum, burada olmanın verdiği hissi çok seviyorum. Hayattaki her şey zor veya belirsiz hissettirdiğinde, hokey her zaman yanımda olmuştur. Bu çocuklara da aynı hissi vermek istiyorum.

"Aidan, onu son gördüğümünden beri çok gelişmiş."

"Evet. Daha büyük çocuklarla oynamak için terfi ettiğinden beri çok çalışıyor."

"Bu harika. O..." Travis'in sözleri yarıda kalıyor, ya da en azından ben duymuyorum, çünkü kırmızı bir ışık gözüme çarpıyor.

Ruby Madison, omuzlarında fiyonklarla bağlanmış küçük askıları olan sarı bir elbiseyle üç metre uzakta dururken, ensemdeki tüyler diken diken oldu ve vücudum gerildi. Saçları sırtına kadar uzanan bir örgüydü ve sırt çantasını bir koluna asmıştı.

"Hayır," diyorum ve neye cevap verdiğimi bilmiyorum. Hayır, onun ne kadar seksi olduğunu fark etmiyorum — *çok teşekkürler, Trav*. Hayır, onun burada olmasını istemiyorum. Hayır,

oraya gidip röportaj yapmak istemediğimi tekrar söylemeyeceğim. Şu ana kadar benim onun bağlantısı olduğumu anlamış olmalı.

"Vay canına, ne seksi bir anne," diyor Travis, dikkatimi çeken şeyi görünce.

Ona doğrudan bakmıyorum ama sert bir bakış atıyorum, çünkü Ruby'den gözlerimi ayırmak istemiyorum.

"O anne değil," diyorum, "en azından bu çocukların annesi değil."

Sonunda ona bakıyorum. Kaşları çatılıyor ve sonra yavaşça yüzünde anlayışın belirdiğini görüyorum.

"Nicholas Michael Galaxy," diyor, sesi mizahla dolu. "Seni pis, lanet olası yalancı."

Nick Galaxy. 1,88 metre boyunda. 31 yaşımda. Montana Moonshot'ın kaptanı. 13 numaralı formayı giyiyor. Daha önce Chicago'da, son olarak da Wildcats'te oynamıştı. Geçen sezon Moonshot'ı... hatırlayamadığım ama çok etkileyici görünen bazı istatistiklerde liderliğe taşımıştı.

Sabahı onu araştırarak geçirdim, kendimi bilgiyle donatıp onunla tekrar yüzleşmeye hazırlandım. Teorik olarak hazırdım, ama hafızam onun kişiliğinin keskin kenarlarını köreltiyordu. Bazı insanlar sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi dolaşırlar ya? Nick tam tersi. Her şey onu rahatsız ediyor gibi görünüyor. Çoğunlukla ben.

Koyu renkli saçları dağınık, sanki parmaklarıyla saçlarını karıştırmış ya da hokey oynamış gibi. Genelde kask takmazlar mı? Ve koruyucu ekipman? Belki de sadece bazen takarlar, WrestleMania tarzı dövüşecekleri zamanlar gibi.

Dün giydiğine çok benzeyen siyah spor pantolon ve açık mor Moonshot Hockey tişörtü giyiyor.

O bana doğru kayarken tüm bunları gözlemliyorum. İyi görünüyor ve benim varlığımdan rahatsız olmuş gibi görünüyor. Dün gece, bugün buz pistinde bir hokey uzmanıyla buluşacağımı anlatırken, onun benim bağlantım olduğunu biliyordu. Mike bu sabah özür dilemek ve Nick'in bu fikre alışması için birkaç gün zamana ihtiyacı olduğunu söylemek için gelmeden önce bile bundan emindim.

Ben de bir iyimser olarak, onun neşeli bakış açısını takdir ediyorum, ancak bekleyip görebilecek durumda değilim. Bu yüzden buradayım. Oturup hiçbir şey yapmadan duramazdım. Denemeden duramazdım. Ona ihtiyacım var. Yalvarmak hoşuma gitmiyor, ama bunu yapmaktan da çekinmiyorum.

Limon yeşili MINI Cooper'ıma binip buraya gelirken, buz pistinin çocuklarla dolu olacağını tahmin etmemiştim, ama artık geri dönmek için çok geç. Nick beni çoktan gördü.

"Merhaba." O yaklaşırken elimi kaldırıp selam verdim.

Ağzı, kibar bir gülümseme denemesi gibi bir hareket yaptıktan sonra, "Burada ne yapıyorsun?" dedi.

"Tamam, hemen konuya giriyorsun." *"Merhaba Ruby. Seni görmek güzel. Dün aptalca davrandığım için özür dilerim."*

Adamım, çok huysuz. Yorucu olmalı. O kadar ayak vurma ve çene sıkma.

"Babam sana mesajı iletmedi mi?" Yanağındaki bir kas gerildi ve bir gamze belirdi. Bu o kadar şaşırtıcıydı ki, yeterince hızlı cevap veremedim ve Nick ekledi: "Sana yardım edemem. Üzgünüm."

Üzgün gibi gelmiyor.

Gülümsemesinin yarattığı sersemlik, gülümseme kaybolunca da geçer. Çenesindeki gamze kalır, ama bugün daha az belirgindir, çünkü henüz tıraş olmamıştır.

"Hayır, verdi," diyorum. Buzdaki çocuklara bakıyorum. *A Christmas Story'deki* Randy gibi giyinmişler, çok sevimli görünüyorlar. Sadece başlarını ve yüzlerini örten uzun atkıları eksik.

Şu anda bir atkı için neler vermezdim. Hava bu kadar soğuk olacağını bilseydim (buz genellikle soğuk olduğu için bunu kesinlikle bilmeliydim), daha sıcak giyinirdim. Arizona'da uçağa bindiğimden beri gerçekten sıcak tutan bir şey giydiğimi sanmıyorum.

"O zaman neden buradasın?"

Bu, onu bir şekilde bana yardım etmeye ikna ettiğim, iyi prova ettiğim konuşmamı başlatmak için mükemmel bir başlangıç değil, ama neyse, bir deneyeyim.

"Röportaj yapmayı reddettiğini biliyorum, ama merak ediyordum..."

"Hayır." Bu kelimeyi kaba bir şekilde söylemiyor, ama kararlı.

"En azından sorumu bitirmeme izin verin, sonra reddedin. Ya size patenlerinizi parlatmayı teklif etseydim?" Elimini ayaklarına doğru salladım.

"Buraya patenlerimi parlatabilir miyim diye sormaya mı geldin?" Koyu renkli kaşlarından biri meydan okurcasına yükseldi.

"Şey, hayır, ama..." Gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum ve bakınca, buz pistindeki çocukların anneleri olduğunu tahmin ettiğim bir grup kadının bizim yönümüze baktığını görüyorum. Muhtemelen ona baktıklarını biliyorum, çünkü neden bakmasınlar ki? Ona bakmak hoş... uzaktan, sana doğrudan bakamayacağı bir mesafeden.

"Çocukların yanına dönmem lazım," diyor Nick. "Bana başka bir şey sormak istiyorsan, çabuk ol."

"Bir tür kamp mı düzenliyorsun?"

Beni oyalamaya çalıştığımı anlar gibi bana bakar ve bunu... evet, tahmin ettiğiniz gibi, sinir bozucu bulur. "Evet. Takım her yaz yerel çocuklar için birkaç tane düzenliyor."

"Bu gerçekten harika ve sen iyi bir koç gibi görünüyorsun."

"Beni buzda gördüğün iki saniye içinde bunu anladın mı?"

Gözlerimi devirdim. "Tamam. Hiçbir fikrim yok, ama onlara dik dik bakmıyordun, bu da kesin bir gelişmeydi."

Dudakları eğlenerek seğirir. "Onlar davetliydi." "Ooooh, yakıcı," diye alay ederim, hafifçe gülerek.

Kollarını göğsünde kavuşturur, bu poz bicepslerini gerçekten ortaya çıkarmaktadır.

"Ne istiyorsun, Kızıl?" Gözleri, gülümsediğinde gerçekten parlayan koyu yeşil renkte.

Beni kasten kızdırarak gitmemi istiyor, ama bunun yerine beni daha da ateşliyor.

Odaklan, Ruby. Huysuz hokey oyuncusunun ne kadar seksi olduğunu sonra düşünebilirsin.

Omuzlarımı dikleştirip daha dik duruyorum. "Dün için özür dilerim. Beni beklemiyordun ve eminim bu senin için çok zor olmuştur."

Sessizlik. Ne onaylıyor ne de reddediyor, ama bana olan ilgisini de kesmiyor.

"Sadece birkaç sorum var..."

"Röportaj yapmıyorum," diyor

keskin bir sesle.

Bunu şimdiye kadar iki kez söyledi. İlk seferinde bunun spontane bir yorum olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi bunun arkasında bir şey olduğunu düşünüyorum. "Neden?"

"İşime başkalarının karışmasını sevmem."

Göğümde bir kahkaha yükselir ve ağızımdan çıkar. Bu kahkaha, son iki günün ve dürüst olmak gerekirse son iki yılın yorgunluğunun, bu adamın bu kadar dayanılmaz olduğuna olan inanamama duygusunun ve kariyerimde bir başka şeyin daha felakete doğru gittiği ve bundan bıktığım için duyduğum öfkenin karışımıdır. Bu, benim

işleri tersine çevirme şansım olmalı. Kariyerimi ve hayatımı kurtaracağım bir yaz. Ve kimse buna engel olamaz. Bu seksi, huysuz hokey oyuncusu bile.

"İşin umurumda değil!" diyorum, sinirlenerek ve çok yüksek sesle. "Sadece hokeyin temel kurallarını anlamam lazım ki kitabımı düzeltebileyim, kariyerimi yeniden başlatabileyim ve tüm dünyaya yanıldıklarını kanıtlayabileyim."

Tepkim onu şaşırttı, çünkü cevap vermedi. Derin bir nefes alıyorum.

"Aradığım bilgi *seninle* ilgili değil. Bunu bir röportaj değil, araştırma olarak düşün."

Hemen hayır demedi, ben de devam ettim.

"Uzun sürmez," diye söz veriyorum, ki bu gerçek olmaktan çok bir umuttur. Kitap yazıldıktan sonra bu tür ayrıntıları değiştirmeyi hiç denemedim, ama ne kadar zor olabilir ki? "Sadece temel bilgilere ihtiyacım var."

"Hokeyin temel bilgileri mi?" diye sordu, sanki hala anlamaya çalışıyormuş gibi. "Hokey oynayan bir adam hakkında ikna edici bir hikaye yazmak için yeterli bilgiler."

Sonra elimi sallayarak. "Onun işi hikayenin küçük bir parçası."

Ona en büyük, en güzel gülümsememi göstererek, bunun ne kadar kolay ve rahat olabileceğini sessizce anlatmayı umuyorum. Ona birkaç soru soracağım, sonra yollarımız ayrılacak. Önemli bir şey değil.

"Bu kadar yolu boşuna geldiğiniz için üzgünüm." Bu sefer sesinde samimi bir özür var.

"Lütfen?" Yalvarmaktan çekinmediğimi söyledim, ama yine de bunu yapmak bana acı veriyor. "Moonshot'a yardım için geldim. İhtiyacım olan araştırmayı yapmak ve kitabımı düzenlemek için altı haftam var. Eğer yapamazsam..." Bu cümleyi bitiremiyorum. Başaramazsam ne olacağını bile bilmiyorum. Sanırım Doreen ile olan sözleşmemi kaybedeceğim ve çok büyük bir avansı geri ödemek zorunda kalacağım ve gelecekte başka birinin benden kitap satın alma olasılığı büyük ölçüde azalacak. Tabii bir daha kitap yazmaya cesaret edersem. Bu çok önemli, ama hepsini onun üzerine yükleyemem. Bu benim hatam.

"Bu benim için önemli. İşimi seviyorum ve... zorlanıyorum." Gerçeği itiraf etmek acı verici. Özellikle ona.

Çenesi ileri geri hareket ediyor ve teklifimi değerlendirir gibi bana bakıyor. Kahretsin, gerçekten değerlendiriyor mu?

Kalbim çarpıyor, içimde umutlar uçuşuyor. Neredeyse bir "lütfen" ekleyecektim, ama bunun yardımcı olmak yerine şansımı azaltacağından korktum.

"Tek istediğim bir iki gününüzü ayırmanız. Sonra gerçekten gitmemi istiyorsanız, kitabımı düzenlerken kalacak başka bir yer bulurum."

"Hey," buzun üzerindeki bir adam Nick'e seslenir ve bana gülümser. "Böldüğüm için özür dilerim."

Bakışları Nick'e geri dönüyor. "Lori, ikiye iki antrenmanlarda yardım edebilir misin diye soruyordu."

"Hemen geliyorum," diyor Nick, kollarını yanlarına indirerek.

Az önce hissettiğim umut yok olurken, ikisine de ağzımı kapalı bir gülümsemeyle bakıyorum. O meşgul ve ben gelmemeliydim.

Adam başını sallar, sonra Nick'ten bana tekrar bakar. "İstersen seninle yer değiştirebilirim." Sonraki soruyu bana yöneltir, "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Adamın ses tonunda ve gülümsemesinde alaycı bir şey var, ama nedenini anlayamıyorum.

"Hayır, teşekkürler. Ben çıkıyordum." Molly'yi aramam, kafam kadar büyük bir kahve almam ve ne yapacağıma karar verirken Hook Up Island'ın en yeni bölümünü izlemem gerekiyor.

Nick'in huysuz bakışı geri dönüyor, bu sefer arkadaşına yönelmiş.

"Vay canına, sadece bana değilmiş," diye mırıldanıyorum, sözlerimi yüksek sesle söylediğimi çok geç fark ediyorum. Yüzüm kızarıyor. "Üzgünüm. Bu içimden geçen bir düşünceydi."

Diğer adam serbestçe ve yüksek sesle güler. "İçimden geçen düşünceleri severim ve inan bana, o herkese öyle bakar."

"Bunu bilmek iyi

oldu." "Ben Travis."

"Ruby."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ruby. Senin hakkında çok şey duydum."

"Öyle mi?" Nick'e bakıyorum. Ne söylemiş olabileceğini hayal bile edemiyorum. *Havaalanında tanıştığım bu kız, ceset taşımakla ilgili şaka yapmıştı ve sonra evime geldi. Meğer babam ona kulübeyi kiralamış ve benim haberim olmadan benimle röportaj yapabileceğine söz vermiş.*

"Ben onun en iyi

arkadaşıyım." "Tek

arkadaşı mı?"

Travis yine yüksek sesle güldü. "Seni sevdim."

"Onu boş ver," diyor Nick bana. "Herkes öyle yapıyor."

"İncinmişim," diyor Travis, Nick'in yüzündeki çizgileri bile yumuşatan bir şakacılıkla.

Sanırım ben de onu seviyorum.

"Bir ara bir şeyler içip onun huysuzluğuna birlikte üzölmeliyiz," diyor Travis.

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum ve bana asılıyor mu yoksa şaka mı yapıyor anlamıyorum. İçimden bir ses ikisi de olduğunu söylüyor.

"Teşekkürler, ama bugün şehirden ayrılıyorum."

"Yazık," diyor.

"Tamam." Nick, Travis'i kovuyormuş gibi eliyle işaret eder. "Yönetmen gereken bir kampın yok mu? Yoldan çıkarmaya çalışacağın çocuklar?"

Travis geriye doğru kayıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Ruby." "Teşekkürler. Ben de."

Dönmeden önce Travis arkadaşına, "İlanla aranan kişiden çok daha iyi," diyor.

Nick iç çeker ve fısıldayarak bir şeyler söyler. Ben sadece "başımın belası" kelimelerini duyabiliyorum ve bunun beni mi yoksa Travis'i mi kastettiğini gerçekten bilmiyorum.

"İlan mı?" diye soruyorum.

Koyu yeşil gözleri bana kilitlenirken ağzı düz bir çizgiye dönüşür. "Babamın seni de garip bir duruma soktuğunu anlıyorum, ama ben bu kampta bütün hafta koçluk yapacağım."

"Doğru." Sevimli çocuklara bakıyorum, sonra da ebeveynlerin oturduğu yere. Ve sonra fark ediyorum, ben bir hokey kampındayım. Burası tam anlamıyla çocukların hokey öğrenmeye geldiğı yer.

Araştırmamı belirli bir şekilde yapmaya o kadar odaklanmışım ki, ama bu da işe yarayabilir. Ve huysuz hokey oyuncusundan kaçınmak için bonus puan. Ya da çoğunlukla ondan kaçınmak için. Onlara ders verirken bana doğrudan bakamaz, değil mi?

"Neyse, yine de teşekkürler," diyorum, ama aslında demek istediğim "teşekkürler, hiçbir şey için"dir.

Sırt çantamı sıkıca tutuyorum ve merdivenlere doğru yürümeye başlıyorum. "Nereye gidiyorsun?" Nick arkamdan sesleniyor.

"Hokey öğrenmeye."

Yine somurtmaya başladı. "Az önce dedim ki..."

"Biliyorum. Meşgulsün. Anladım. Merak etme. Sana hiçbir şey sormayacağım. Diğer seyircilerle birlikte sessizce oturup izleyeceğim. Belki osmoz yoluyla öğrenirim. Yani, ne kadar zor olabilir ki?"

Osmoz yoluyla hokey öğrenemiyorum. En azından ilk saatte.

Buz bloğuna dönüştüm. Burası çok soğuk. Kollarım ve bacaklarım tüylerim diken diken oldu. Sanatım için acı çektiğim ilk sefer değil ve kesinlikle son da olmayacak.

Birkaç sıra yukarıda, bir grup annenin yanında oturuyorum. Belki araştırmamda yardımcı olabilecek hokey konularını konuşurlar diye düşündüm. Ama bunun yerine, ben burada oturduğum yaklaşık 60 dakikanın çoğunu çocuklarının yaz aktiviteleri hakkında konuşarak geçirdiler. Hokey kampının dışında yüzme takımı, dans dersleri, futbol, piyano, karate var – bu anneler CEO düzeyinde programları yönetiyorlar. Onlar için – anneler ve çocuklar için – yorgun düştüm.

Diğer tarafımda bir kadın tek başına oturmuş, kucağında bir kitap var. Ara sıra çocuğuna bakmak için başını kaldırıyor, sonra hemen okumaya devam ediyor. Bazı babalar da burada. Onlar daha çok buz pistindeki aksiyona odaklanmışlar. "Ayaklarını hareket ettir Billy!" ve "İki elin sopada olsun" ve "Şut at!" ve en kafa karıştırıcı olanı "D nerede?" gibi şeyler söylüyorlar. "D"nin kim veya ne olduğunu bilmiyorum ama bir adam, oğlu Henry'nin onu bulması konusunda çok ısrarcı.

Bir deftere notlar alıyorum ama çoğu anlamsız şeyler. Bu belki de en iyi planım değildi. Belki de metindeki yüz yetmiş üç yerde "beyzbol" kelimesini "hokey" ile değiştirmek gibi bazı temel düzenlemelerle başlamalıyım.

Dizüstü bilgisayarına uzanırken, buza bakıyorum. Nick, pistte yumuşak ve neredeyse zarif bir şekilde kayıyor. Kaskının etrafından benimkinden daha kırmızı saçları çıkan küçük bir kızın önünde duruyor. Kız, duvarın yanında duruyor, çevresinde yavaşça ilerliyor ve bazı çocukların ayakta durmak için kullandıkları parlak sarı, yürüteç benzeri bir cihaza tutunuyor.

Nick, kız yavaşça ilerlerken yavaşça geriye doğru kayıyor. Dizlerini bükerek kızla konuşuyor ve söylediklerini vurgulamak için ellerini hareket ettiriyor.

O da başını sallıyor ve onun hareketlerini taklit etmeye çalışır. Bu çok sevimli bir davranış, onun değil, benim yeğenim Greer'ı hatırlatıyor. O da bu çocuklarla yaklaşık aynı yaşta, küstah ve sevimli, ve benim en sevdiğim insanlardan biri. Planlanandan daha erken Arizona'ya dönmenin tek iyi yanı onu görebilmek. Seyahat ederken kız kardeşim ve ailenin geri kalanıyla iletişimde kalmak daha kolay, ama Greer video veya telefon görüşmelerinde dikkatini kolayca dağıtır ve Olivia'nın telefonundan gönderdiği mesajların yüzde doksanı emoji.

Kitabımda arama ve değiştirme yaparken, sürekli kendimi buza bakarken buluyorum. Çocuklar, pistin iki yanında iki gruba ayrılmış durumda. Küçükler hala Nick ile kaymayı öğrenirken, Travis ve sarışın bir kadın büyüklerle birlikte karmaşık görünen egzersizler yaptırıyor. Şu anda, turuncu konilerin etrafında sprint yapıyorlar (paten giydiğinizde buna hala sprint denir mi?) ve büyük bir sepete disk atıyorlar. Etkileyici, ama dikkatim sürekli en küçük gruba dönüyor. Daha doğrusu Nick'e.

Kızıl saçlı kızın yanına geri dönüyor. Kız, sarı yürüteçini duvarın yanına koyuyor ve yavaşça ondan uzaklaşıyor. Dengesiz, dengeyi sağlamak için kollarını sallıyor. Nick ona elini uzatıyor ve kız ona doğru atılıyor, elini tutuyor, sonra küçük vücudunu Nick'in sağ koluna sarılıyor. İkisinin de düşmemesi bir mucize.

Nick sabırlı davranarak kızın dengesini yeniden kazanmasını bekliyor. Kız dengesini kazandığında, Nick geri kayıyor ve kız kaymayı öğrenene kadar ellerini tutmaya devam ediyor. Önce bir elini, sonra diğer elini bırakıyor. Kız hala dengesiz ama artık gülümsüyor. En azından düşene kadar. Nick ona kalkmasına yardım etmiyor, ama orada kalarak onu cesaretlendiriyor. Ona iyi bir koç olduğunu söylerken nazik olmaya çalışıyordum, ama görünüşe göre haklıymışım.

Telefonum yüksek sesle çaldı ve kitabı olan kadına özür diler bir bakış attım, telefonu titreşime ayarladım ve Molly'nin mesajını açtım. Bu sabah ona durumu anlattım, yani hokey uzmanımızın beni beklemediğini. Onun bir pislik olduğunu da dahil olmak üzere birçok detayı atladım. Bu sadece onu daha kötü hissettirirdi.

MOLLY

Merhaba! Durumu kontrol ediyorum. Nasılsın? Tüm bunlar için çok üzgünüm. Kısa sürede başka birini bulmak için birkaç telefon görüşmesi yapıyorum. Sezon dışı olduğu için birçok oyuncu ve koç tatilde. Sabırlı ol. Bir çözüm bulacağım.

Zavallı Molly. Seksi, huysuz hokey oyuncusu onun da gününü mahvetti.

Ona teşekkür ettikten sonra telefonumu kaldırıp dizüstü bilgisayarımın başına geçiyorum. Tarayıcıyı açıp hokey terimleri ve kuralları hakkında arama yapıyorum. Göğsümde bir düğüm oluşuyor ve kendimi üniversitedeki Fransızca dersinde, kelimeleri ve cümleleri çaresizce deşifre etmeye çalışırken buluyorum. Umutsuz hissediyorum ve bu duygudan *gerçekten* nefret ediyorum.

Buz üzerinde bir düdük çalar ve çocuklar, koçlar onlarla konuşurken su içip atıştırmalıklar yedikleri banklara yönlendirilir. Nick, daha genç grubun yanında dururken, Travis ve sarışın kadın bir şeyler gösterir.

Travis sevimli. Nick gibi koyu kahverengi saçları var, ama onunki daha uzun ve daha dalgalı, ve sürekli gözlerinden saçlarını çekip duruyor. Onun her şeyi daha gevşek ve daha kaygısız. Nick'in duruşu, kollarını göğsünde kavuşturması, sırtını dik tutması bile huysuz ve ulaşılmaz olduğunu haykırıyor.

Kadın uzun boylu ve atletik. Siyah tayt giymiş, tonlu bacaklarını ve benim için öldüreceğim bir popoyu sergiliyor. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, uçları kıvrılmış ve kulaklarını kapatan bir saç bandı takmış. O Sporty Spice. Muhteşem ve atletik. Nick'in onunla nasıl etkileşime girdiğini görmek için onu izliyorum. Acaba onun tipi mi diye merak ediyorum. Sporcu insanlar diğer sporcu insanları sever, değil mi? Mantıklı geliyor. Kitap seven insanlar genellikle diğer kitap seven insanları severler. Son iki erkek arkadaşım yayıncılık dünyasında çalışıyordu. İlki, bir kitap imza gününde tanıştığım genç yetişkinlere yönelik yayınların editörüydü. Harika biriydi ama üç ay sonra Avustralya'da bir işi kabul etti ve saat farkı çok zor oldu. Birimiz hep uyuyordu ve bir ilişki sadece mesajlaşarak sürdürülemezdi, en azından bizimki öyle.

İkincisi bir yazar arkadaşımıydı. Kesinlikle harika değildi. Dünyanın en büyük pisliği miydi? Muhtemelen. Şimdi düşününce, belki de her zamanki tipimden farklı birine şans vermeliyim.

"Merhaba," kitaplı kadın sessizce konuşuyor. "Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm."

"Sorun değil." Ona dikkatimi vermek için dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. O anda onun da kitabını kapattığını fark ediyorum. Kitabın kapağı gözüme çarpıyor ve ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalıyor. Beyaz kapakta, kırmızı folyo detaylarla vurgulanan başlık: *Becoming Alaric*.

Bakışlarım tanıdık kitap kapağında dolaştı, sonra aylardır dünya çapında haber başlıklarında öne çıkan isme takıldı. Matthew Rose.

Gerçek adı Matthew Rosenthyme, ama ben onu sadece Matt olarak tanıyordum.

Bazen Matty.

Bir yazarlar konferansında tanışmıştık. İlk romanını yeni yayınlamıştı ve kendi sesini ve okuyucu kitlesini bulmak için çabalıyordu. Başarılı olmak için can atıyordu, ama aynı zamanda beni büyüleyen bir özgüvene sahipti. Çoğu zorluk çeken yazar gibi köşelere saklanıp göz teması kurmaktan kaçınmak yerine, hedefine ulaşacağına dair sarsılmaz bir inanca sahipti. Ve sanırım haklıydı.

O zamana kadar en büyük kitabımı yayınlamıştım ama hala bir sahtekar gibi hissediyordum. Arkadaşım Lily etkinliğe katılamadığı için yalnızdım ve pijamalarımı giyip evde oturabileceğim sanal seçeneği tercih etmediğim için ciddi şekilde pişmanlık duyuyordum. Tam bir içe dönük insan değilim ama herkesin zaten gruplar halinde olduğu durumlarda tanımadığım insanlarla sohbet başlatmaktan nefret ederim.

Geldiğim ilk saat içinde Matt'i fark ettim. Uzun boylu, fit, biraz preppy. O da yalnızdı ama bu durumdan hiç rahatsız görünmüyordu, gittiği her yerde gülümsüyor ve merhaba diyordu. İkinci gün, yollarımız sonunda kesişti. Yazarlar için yasal konular, telif hakları, gizlilik anlaşmaları ve sözleşmeler hakkında uzun ve sıkıcı bir konuşmanın ardından otel barındaydık. Hepsi çok önemli konular ama pek ilgi çekici değillerdi. Matt eğlenceli ve kendinden emindi, bu da beni biraz daha az sahtekar gibi hissettirdi.

Bir makalede, Grisham veya Patterson gibi çekiciliği ve Hemsworth veya Affleck gibi bir görünüşü olduğu yazıyordu. Güzel bir yüze güvenmemeniz gerektiğinin kanıtı. Son kısım benim, gazetecilerin değil, ama sadece gerçek hayatta ne kadar pislik olduğunu bilmedikleri için.

Kitaplı kadın bana bir soru sormuş gibi bakıyor. Kahretsin. Anıları gözlerimden silip, içimde kıvrılan tedirginliği bastırarak ona zoraki bir gülümseme atıyorum. "Pardon. Ne dediniz?"

"Kampın ne zaman biteceğini biliyor musunuz?"

diye sordu. Kafamı salladım. "Hayır, bilmiyorum."

Gözlerimi buza çevirip kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bir an bakışlarını üzerimde hissediyorum, sonra arkasını dönüp kitabını tekrar açıyor. Eminim kibirli olduğumu düşünüyordur, ama nefes alıp ağlamamak için elimden gelen tek şey bu.

Nick tam o anda başını kaldırır ve gözlerimiz karşılaşır. Yüzündeki ifade anında somurtkan bir ifadeye dönüşür. Buraya gelirken sahip olduğum tüm iyimserlik ve kararlılık bir anda buharlaşır.

Siktir et. Buna ihtiyacım yok. Bu pislikten uzak, Arizona'da hokeyle ilgili her şeyi Google'da arayabilirim.

Dizüstü bilgisayarımı ve defterimi toplayıp merdivenlerden aşağı iniyorum. Köşeyi dönüyordum ki Nick beni çağırıyor.

"Red!"

O kadar hızlı dönerim ki, örgüm dramatik bir şekilde omzumdan yüzüme düşer. Bir elimle onu geriye doğru iterek, öfkeyle "Benim adım Red değil. *Ruby*." derim.

Bir an için benim patlamama şaşırmış gibi göründü, sonra her zamanki sıkılmış bakışı geri döndü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Gidiyorum. Sen kazandın." Sesim titriyor. Kahretsin. Bu adamın önünde ağlamak istemiyorum.

"Osmoz işe yaramadı mı?" diye sorar kuru bir sesle.

Ona öfkeyle bakıyorum, sonra ileri doğru adım atıyorum. Patenlerini giymiş, ama buzun hemen yanında bir tür lastik matın üzerinde duruyor. Ona doğru yürüyorum, aptal, geniş göğsüne parmağımı sokabilecek kadar yaklaşıyorum. Ondan yayılan sıcaklık, benim ne kadar üşüdüğümü hatırlatıyor.

"Babanın seni bu konuda gafil avladığını anlıyorum, ama ben de gafil avlandım. En azından sen, kariyerini elinde tutan adamın dünyanın en büyük pisliği olduğunu öğrenmek için binlerce kilometre yol katetmedin. Birkaç aptalca soruya cevap vermek gerçekten o kadar kötü mü? Bak ne diyeceğim? Sana ihtiyacım yok. Bana yardım edebilecek ve bunu pislik gibi davranmadan yapabilecek pek çok insan var."

Son cümleyi söylerken göğsüm inip kalkıyor. Çok fazla insan demek abartı olabilir, ama en azından bir kişi bana yardım etmeye istekli olmalı, değil mi? Eğer varsa, Molly onu bulacaktır.

Çenesi ileri geri hareket ediyor. Bu benim gitmem için bir işaret, ama adrenalın patlaması beni sarmış durumda ve ben bitkinim.

"Bir saat," diyor, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Kamp saat beşte bitiyor. Çocuklar gider gitmez, bana sorularını sorabilirsin. O zaman, ödeşmiş oluruz."

Kafam karışık, onun sözlerini anlamak için çok uğraşıyorum.

"Bekle. *Şimdi* bana yardım edecek misin?"

Arkasını dönerek bana sırtını gösterir ve buzun üzerine geri adım atar. Sonra durur ve bana bakar.

"Neden?" diye soruyorum.

Dudakları aşağı doğru kıvrılır. "Hiçbir fikrim yok."

Çok üşüyorum, hissizleşiyorum. Tribünde oturmaktan popom ağrıyor ve midem acımasızca guruluyor.

Nick'i beklerken zamanımı tribünde ebeveynlerle oturarak geçiriyorum. Nick'i ve buz üzerindeki çocukları izlemek, kitabımı düzenlemek ve ona soracağım soruları gözden geçirmek arasında gidip geliyorum.

İhtiyacım olan her şeyi almak için bolca vaktim olacağını düşündüğümünden, listeyi en önemli olduğunu düşündüğüm şeylerle sınırlandırımdı. Çalışırken, yanımdaki kadına gizlice bakıyorum. Kitabı neredeyse bitirmiş. "Heyecan verici, elinden bırakamayacağın bir kitap" diye övüyordu bir başlık. "Elinden bırakamayacaksın" diyordu bir diğeri. Haklı oldukları için kendimden nefret ediyorum. Ve birini bu kadar çok nefret etmekten duyduğum hislerden gerçekten hoşlanmıyorum. Ben buna uygun değilim. İnsanları severim ve genelde iyi olduklarını düşünmekten hoşlanırım. Onun beni bundan daha çok şüpheye düşürdüğü için nefret ediyordum olabilirim.

Üç saat sonra, çocuklar nihayet bitirdi. Artık parmaklarımı hissetmiyorum ve üzerlerine oturmaya başladım.

Nick patenlerini çıkarıp normal ayakkabılarını giyiyor ve çocukları ebeveynlerine götürmeye yardım ediyor. Erkeklerin el sıkışmalarını kabul ediyor ve kendisine teşekkür eden kadınlara nazikçe gülümsüyor.

Hepsi gittikten sonra, bana doğru geliyor. Yanımdaki koltuğa oturduğunda kalbim hızla atmaya başlıyor. Buz gibi bir kokusu var ve hafifçe odunsu ve erkeksi bir koku da geliyor.

"Merhaba." Dizüstü bilgisayarımı alıp açıyorum, sonra ekranı aşağı eğiyorum ki o okuyamasın. Kişisel bir şey değil. Hikayeyi bitirene kadar kimseye yazdıklarımı okutmakta zorlanıyorum. Çok dağınık. Çok kaba.

"Tam olarak bir saatim var." Ellerini bacaklarının üzerine koyar ve dikkatimi uyluklarına çeker. Büyük ve kaslıdırlar, kumaşı gerginleştirerek nabzımın hızlanmasına neden olurlar. Birinin kaslı uyluklarından etkilenmek... bu benim için yeni bir şey.

Odaklanmamı geri kazanmak için gözlerimi kırptırdım ve bilgisayarımı kucağımda tutarak ona dönmek için pozisyonumu değiştirdim. "Harika. Sorulara geçebilir miyim?"

O başını salladı.

"Tamam." İlk soruyu okudum. "Bana tipik bir hokey maçını anlatabilir misin?"

Gözlerini kırptırıyor.

"Adı bu değil mi?" Notlarıma bakıyorum. "Maç falan mı deniyor?"

"Hayır. Oyun ama..." Kelimeleri seçmekte zorlanıyor gibi görünüyor. "Tipik bir seyri yok. Çok sayıda faktöre bağlı olarak değişiyor."

"Tamam, o zaman son oynadığınız maçı anlatın."

"Bütün bir hokey maçını ayrıntılı olarak anlatmamı mı istiyorsunuz?"

Yanaklarımın ısındığını ve kan basıncımın yükselmesiyle göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Bunu daha acı verici hale mi getirmeye çalışıyor, yoksa beni bu kadar kolay mı sinirlendiriyor?

Bir saat, diye kendime hatırlatıyorum.

"Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bir disk olduğunu ve onu sopayla vurarak sepete sokmaya çalıştığınızı biliyorum ama diğer her şey konusunda biraz kafam karışık." Dudaklarım o kadar soğuk ki, konuşmak bile garip geliyor.

Birkaç uzun saniye boyunca sessizce bana bakıyor, sonra konuşmak istercesine ağzını açıyor, ama konuşmadan önce tüm vücudumu bir titreme sarsıyor. Dizüstü bilgisayarımın yere düşmesini son anda engelliyorum.

"Çocuklar çıktı, şimdi burayı ısıtacaklar mı?" diye soruyorum.

Başını yana eğiyor, sonra bakışları yavaşça üzerimde dolaşiyor. "Üşümüştün."

Bu bir soru değil, bir ifade.

"Donuyorum."

"Burası bir buz pateni pisti."

"Evet, ama ben yaz için valizimi hazırladım."

Gidecekmiş gibi duruyor ve bir an için bana yardım etme fikrinden vazgeçtiği için paniğe kapılıyorum.

"Hadi." Başını eğerek beni takip etmemi işaret ediyor.

Eşyalarımı alıp ayağa kalkıyorum. Popom karıncalanıyor ve bacaklarım hareket etmeye direnıyor. O kadar üşüyorum ki, bir daha asla ısınamayacağımı düşünüyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Buz sarkıtına dönüşmeyeceğın bir yere."

Restorana birlikte girerken bir kadın Nick'e "Selam şampiyon" diye selam veriyor. Bakışları bana yöneliyor ve çok daha az coşkulu bir "Hoş geldiniz" diyor.

Buz pistinin aşağısındaki bir yerdeyiz. Güneşin altında yürümek o kadar iyi geldi ki, klimalı bir binaya girmek hiç istemiyordum, ama burası buz pistindeki kadar soğuk değil.

"Neden sana Şampiyon dedi?"

Omuzlarını silkiyor.

"Bir tür takma ad mı?" "Öyle bir şey."

Utaniyor mu? Yüzündeki duyguları okumak zor.

"Champ'tan daha kötü lakaplar da var," diyorum, yıllar boyunca insanların bana taktığı tüm kötü lakapları düşünerek, arka köşedeki bir masada otururken.

Sessiz bir meydan okuma ile kaşlarını kaldırır. Öne doğru eğilir ve dirseklerimi masaya dayarım.

"Red, başlangıç olarak."

Dudakları gülümsemeyle kıvrılır ve gamzelerinden biri ortaya çıkar. "Sonra Big Red, Carrot Top, Ginger, Firecracker var..."

"Bunu sevdim. Sana yakışıyor."

Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu bilmiyorum ve üzerinde düşünmeye de gerek duymuyorum.

"Neden sadece kızılar saç renginden dolayı eziyet görüyor?" diye soruyorum.

"Emin değilim." Bakışları saçlarıma kayar, sonra sanki yüzümü ilk kez inceliyormuş gibi yavaşça aşağı doğru iner.

Tüylerim diken diken oldu ve titredim, ama bu sefer sıcaklık yüzünden değildi.

"Hala üşüyor musun?" diye sorar, sanki bende bir sorun varmış gibi yine o lanet kaşını kaldırır.

Başımı sallıyorum. "Geldiğimden beri. Yazın ilerleyen zamanlarda burası ısınır mı?" Omuzlarını silkiyor. "Bazen."

Bu adamdan net cevap alamayacağımı anlıyorum.

İçeri girdiğimizde bizi karşılayan kadın, bir kolunun altında iki içecek ve menülerle masamızın başına gelir. Yaka kartında Annie yazıyor.

"Şekersiz buzlu çay," diyor Nick'in önüne bir bardak koyarken. Sonra diğerini koyarken bana bakıyor. "İşte su. Başka bir şey ister misiniz?"

"Su yeter." Evet dersem, içine tüküreceğinden korkuyorum.

Kafasını sallıyor ve menüleri aramıza koyuyor, sonra Nick'e dönüyor. Ona asılmak niyetinde mi bilmiyorum, ama vücut dili tamamen ona odaklanmış durumda. Bana sırtını dönmüş, bir kalçasını dışarı çıkarmış ve gülümsüyor. "Her zamanki gibi mi?"

"Biraz zamana ihtiyacımız var," diyor ve üstteki menüyü alıp bana uzatıyor.

"Tamam." Annie bir saniye daha bekledikten sonra havalı bir şekilde arkasını dönüyor. Nick ya hiçbir şeyin farkında değil ya da onun dikkatini çekmek için onun dramatik hareketlerini görmezden geliyor.

"Burada neyin tadı güzel?" diye soruyorum menüyü incelerken. "Burada tek güzel olan şey hamburgerler."

"Neyse ki çok fazla seçenek var." Menü'nün bir tarafı tamamen hamburgerlere ayrılmış – çift katlı dana köfteden vejetaryen hamburgere kadar.

"Basit bir şey seç."

"Yemekler kötüyse neden burayı seçtin?" diye soruyorum, her şeye rağmen gülümsüyorum – bu tuhaf gün, her yerde Matt'i hatırlatan şeyler ve şimdi de bu huysuz adamın karşısında oturmak.

"Buraya sık sık geliriz."

"Biz mi?" diye soruyorum. "Sen ve kız arkadaşın mı?"

Kız arkadaşı olması fikrinin aptalca olduğunu düşünürcesine bana kuru, ilgisiz bir bakış atıyor. Belki de kadınlardan hoşlanmıyordur. "Takım arkadaşlarım. Buraya yakın

ve atmosferi güzel."

Etrafa bakıyorum. Gerçek bir spor barı havası var. Duvarlar ve barın arkasına televizyonlar monte edilmiş. Çeşitli spor maçları yayınlanıyor. Birinde Mustangs maçını görünce gülümsüyorum. Arizona'da Montana takımıyla oynuyorlar. Telefonumu çıkarıp televizyonun fotoğrafını çekiyorum. Olivia buna çok sevinecek.

Nick, neyin fotoğrafını çektiğimi görmek için dönüyor. "O benim kayınbiraderim," diyorum.

"Nerede?"

"Televizyonda atış yapan adam."

"Flynn Holland senin kayınbiraderin mi?" diye soruyor, sesinde bir parça şaşkınlık ve muhtemelen ilgi var.

Gurur içimi kaplar. "Onu tanıyor musun?"

"Tabii. Harika bir atıcı."

"Öyle," diyorum gururla. "Ve harika bir adam."

Fotoğrafi kız kardeşime gönderdikten sonra telefonumu çantama geri koyuyorum.

Annie geri döndüğünde Nick bir çizburger ve patates kızartması sipariş eder. "Ben de aynısından istiyorum," derim.

Annie gittikten sonra Nick koltuğuna yaslanır. "Demek beyzbol hayranısın?"

"Kişisel sorular sormama kuralımız olduğu için buna cevap verebileceğimi sanmıyorum."

Bana attığı kuru bakış o kadar ona yakışıyor ki, beni güldürüyor. ben.

"Büyükbabam Mustangs için çalışıyor ve Flynn de oynuyor, bu yüzden ben de ben de oynamak zorundayım, ama aksi halde pek değil. Ben pek sportif değilim."

Bana yarım bir gülümsemeyle bakarken sağ yanağında gamze belirir. Bu... göz kamaştırıcıdır. Daha fazla gülümsememesi iyi bir şey, çünkü tatlı bebek gergedanlar, bu ona çok yakışıyor.

"Sporcu değilsin ve hokeyi bilmiyorsun. Neden hokey hakkında bir kitap yazmaya karar verdin?"

İşimden bahsedilince, not defterimi ve kalemimi alıp not almaya başlıyorum, çünkü burada yaptığım şey bu, huysuz hokey oyuncusunun gülümseme yeteneği yüzünden gözlerimin kamaşmasına izin vermek değil. "Ben karar vermedim. Yayımcım istedi."

"Bunu yapabilirler mi?"

"Yazar başka bir kitap yayınlamak için çaresiz durumdaysa yapabilirler," diye itiraf ediyorum.

Bana acıyarak bakar ve sanırım fazla konuşmuşum. "Neyse." Defterimi açarım. "Beni hokey maçına götürecektin." bir hokey maçını anlatacaktın."

Yüzü acı çekmiş gibi buruşuyor. "Evet, bunu düşündüm. İsterseniz bunu yapabilirim, ama kuralları ve amaçları anlatmak daha kolay olabilir. Sonra yaptığımız birkaç standart oyunu gözden geçirebiliriz."

"Bu harika olur." Yanaklarımı kızartan utangaçlığı bastırmaya çalışıyorum. O çok anlayışlı davranıyor. Belki de sadece açlıktan sinirliydi. Yemek henüz gelmedi, bu yüzden bu mantığın geçerli olup olmadığından emin değilim.

Sonraki yarım saat boyunca Nick hokey hakkında konuşuyor. Söylediği her şeyi, neredeyse kelimesi kelimesine yazmak için deli gibi not alıyorum. Bunların yarısı bana mantıklı gelmiyor ve takip sorularına verdiği cevaplar da pek açıklık getirmiyor.

Annie, oyunun farklı pozisyonları ve kuralları hakkındaki açıklamaları arasında yemeğimizi getirdi, ama benimki hala dokunulmamış durumda.

"Tamam, özetleyebilecek miyim bir bakayım." Notlarımı gözden geçirirken ağzıma bir patates kızartması atıp çiğniyorum. Çiğnemeyi bitirince, "Oyun, sahanın ortasında bir yüzleşmeyle başlıyor" diyorum.

"Merkez buz," diye düzeltiyor.

"Doğru. Ben de öyle demek istedim."

Ağzının köşesi seğirerek yine gamzelerinden birini ortaya çıkardı.

"Disk, puck olarak adlandırılır ve oyuncular onu rakip takımın kalesine atmaya çalışır." Basket değil. Bu konuda beni zaten düzeltmişti.

"Basit, değil mi?"

Gülmemi zorlukla bastırıyorum. Eğer hepsi bu kadar olsaydı, evet. "Hala kuralları ve her oyuncunun görevini anlamış değilim, ama kitabım için bu kadar ayrıntıya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

"Peki hangi pozisyonda oynuyor?"

"O bir kısa durdurucu *idi*. Hokeyde böyle bir pozisyon var mı?" Nick'in yüzü soldu. Sanırım yok.

"Sen hangi pozisyondasın?" diye soruyorum.

"Forvetim. Kanat da oynadım ama asıl pozisyonum merkez." "Yani?"

Vücut dili gevşemiş ve ifadesinde, mesleği hakkındaki tam aptallığıma karşı herhangi bir rahatsızlık yok gibi görünüyor. Sanırım

anladım galiba. Onu daha az huysuz yapan şey hokey. Nick Galaxy'nin dünyasında insanlar en kötüdür. Ama hokey ve çocuklar iyidir.

"Ben ortada oynuyorum."

"Buzdaki çizgiler gibi mi? Mavi, kırmızı..." Başka renkler var mı hatırlamaya çalışıyorum. Bugün saatlerce buza baktım ama hala hatırlayamıyorum.

"Hayır." Başını salladı, her zamanki somurtkanlığı biraz geri döndü. "Üç forvet bir hat oluşturur. Genellikle dört hat vardır ve biz dönüşümlü olarak oyuna girip çıkarız, böylece kimse buz üzerinde çok uzun süre kalmaz."

"Ne kadar süre çok uzun sayılır?"

"Birçok şeye bağlı."

"Hokeyde her şeyin birçok şeye bağlı olduğunu hissediyorum."

"Bu diğer her şeyden çok da farklı değil. Bir karar, zincirleme etkiler yaratır."

Aklım otomatik olarak Matt'e gidiyor. Onunla hiç tanışmamış, onu hayatıma hiç sokmamış, ona hiç aşık olmamış olsaydım, pek çok sorunu önleyebilirdim.

Muhtemelen şu anda burada olmazdım.

"İyi misin?" diye sorar Nick, sesi nazik ama yine de biraz sinirli bir tonda.

Kafamı sallayarak düşüncelerimi silkeliyorum. "Üzgünüm. Ben... Anlıyorum."

Daha fazla soru sormak istiyor gibi görünüyor ama sormuyor. "Kırk saniye."

Onun daha önceki soruma cevap verdiğini anlamam biraz zaman alıyor. "Çok hızlı."

"Orada olduğunda öyle gelmiyor."

"Sözüne güveniyorum." Notlarıma bakıyorum. "Daha önce

hiç kaymış mıydın?" diye soruyor.

"Ben mi?" diye ciyakladım. "Olmaz. Katı zeminde bile zar zor ayakta

durabiliyorum." "Buz katıdır."

Ben gülerek, yemeklerimizi yerken gülümsüyoruz. Nick önce başka bir yere bakıyor, sonra hamburgerini alıp bir ısırık daha alıyor. Birkaç dakika sessizce yemek yiyoruz, ben ona başka ne soracağımı düşünürken.

"Sezon nasıl geçiyor?" diye soruyorum. "Antrenmanlar ne zaman başlıyor? Maçlar ne zaman? Şampiyonalar? Sezon dışı dönem ne kadar sürüyor?"

Flynn'in hokey sezonunun beyzbol sezonundan çok da farklı olmadığını söylediğini hatırlıyorum. Belki de tüm sporlar bir takvime göre yapılır. Bir spor takvimi mi? Bu mümkün olabilir, değil mi? Bana mantıklı geliyor.

"Eylül ortasında antrenman kampımız var. Antrenmanlar o zaman başlıyor ve normal sezon maçları Ekim'de başlıyor."

"Oh." Kaşlarımı çatıyorum. Bu beyzbol gibi değil. Spor programı teorim suya düştü. "Sezon ne zaman bitiyor?"

"Şanslıysan Haziran'da. Playofflar Nisan'da başlar. Eleme usulü."

"Yani?"

"Her seriden sadece kazanan takım bir sonraki tura geçer. Kaybedenler tatile çıkar."

"O kadar da kötü bir teselli ödülü değil."

O, midemi bulandıran içten bir kahkaha attı. "Kimse Haziran'dan önce tatile çıkmak istemez."

"Yani, kazandığınızı varsayarsak, Temmuz ve Ağustos ayları tatil mi? İstedığınız yere gidebilir misiniz? Koçlara haber vermek zorunda mısınız?"

"İlk ay herkes dağılıyor. Çocuklar ailelerini görmek için seyahat ediyor ya da tatile çıkıyor. Ama Ağustos ayına kadar çoğu tam zamanlı antrenmanlara geri dönüyor."

Bu, Flynn'in programıyla uyuşuyor. Geçen sonbaharda sezon bittikten sonra biraz zaman ayırdı, ama bahar antrenmanları başlamadan çok önce rutinine geri döndü.

"Bu çok fazla hokey demek. Seviyor musun?"

Bana boş boş bakıyor, ağzı hafifçe açık.

"Bu aptalca bir soru mu?" Ona utangaç bir gülümseme atıyorum.

"Hayır, öyle değil. Bana en son ne zaman bu soruyu sorduğunu hatırlamaya çalışıyordum."

O, düşünceli bir ifadeyle hamburgerini bitirirken onu inceliyorum. Burun köprüsünde çiller var. Alt dudağının hemen altında küçük bir yara izi var. Yüzü bu sabaha göre daha koyu sakallarla kaplı. O, benim genellikle kaçındığım türden bir yakışıklı. Çok yakışıklı, çok kaslı, her şeyiyle çok fazla. Belki bunu itiraf etmek çok liseci bir davranış ama o sporcu, ben ise kitap raporlarını iple çeken inek öğrenciyim. Nick gibi birinin karşısında oturup yemek yediğimi hayal edebileceğim başka bir durum yok. Sporcu biriyle çıkmaya en yakın olduğum an, okul futbolu oynayan biriyle çıktığım kör randevuydu. İkinci randevumuzda bana katılmamı önerdiğinde, vazgeçmem gerektiğini anladım.

Tekrar konuşmaya başladığında, sesi daha yumuşaktı. "Bu bir iş. Yılın dokuz ayı boyunca, ailemden daha çok takım arkadaşlarımı görüyorum. Seksen iki maç oynuyoruz, bunların yarısı eyalet dışında. Ama mesele şu ki, tüm bunları

bunu söylüyorum, yine de yapıyorum. Bence bunu sevmek zorundasın. Kimse bizim kadar fedakarlık yapmaya razı olmaz."

Sözleri kafama, ya da belki de kalbime bir kürek darbesi gibi çarptı. Gözlerindeki bakıştan, saygılı ses tonundan bunu sevdiğini anlayabiliyordum. Bir zamanlar ben de yazmayı o kadar çok severdim.

Gözlerim yaşarır, boğazım düğümlenir. Onun bakışlarını kaldıramadan başımı eğiyorum. Ne kadar utanç verici. Hokey yüzünden ağladım, en azından ona öyle görüldüğü kesin.

Ben kendimi toparlarken Annie masaya yaklaşır. "Hey, şampiyon, böldüğüm için üzgünüm. Barmenimiz için arkadan bir fiçı getirebilir misin?"

"Tabii, elbette." Nick koltuktan kayarak ayağa kalkar.

Annie ve Nick bara doğru yürürler, sonra Nick barmenin arkasında kaybolur. Bu zamanı düşüncelerimi toparlamak için kullanırım. Onun önünde neredeyse ağlayacaktım, inanamıyorum. Son birkaç gün duygusal bir rollercoaster gibiydi.

Annie masaya geri gelir ve bazı tabakları kaldırır.

"Teşekkürler," derim.

"Başka bir şey ister misin?" diye sorar. Bana Nick'e olduğu kadar sıcak davranmıyor, ama artık beni görmezden gelmiyor.

"Hayır, ben iyiyim.

Teşekkürler." O başını sallar.

"Neden ona Şampiyon diyorsun?"

Bana taş gibi bir yüzle bakıyor. Tamam, belki de benim düşündüğüm kadar bana ısınmamıştır.

"Moonshot'a gelmeden önce Wildcats ile şampiyonluğu kazandı," diyor.

"Anladım..." Daha fazla açıklama yapmasını bekledim.

"O bizim için büyük bir kazançtı. Wildcats'in onu bırakmasına hala inanamıyorum. Onun yerini doldurmak için birçok oyuncuyu denemek zorunda kaldılar. Aramızda kalsın, hala Nick'in olduğu zamanki kadar iyi değiller. O onlara şampiyonluk kazandırdı ve bize de kazandıracak. Bunu hissedebiliyorum."

Takımların oluşumunun lojistiğini tam olarak anlamıyorum ve transfer detayları kesinlikle benim uzmanlık alanımın dışında, ama söyledikleri mantıklı geliyor. O zaman neden onu transfer ettiler?

Başka bir soru sormadan önce o ayrıldı ve Nick geri döndü.

"Kusura bakma," diyor ve yerine oturuyor. "Sorun değil."

"Bana soracağın başka bir şey var mı?" diye soruyor bir süre sessiz kaldıktan sonra.

"Muhtemelen sormam gereken milyonlarca soru daha var, ama beynimin kaldırabileceği spor bilgisi sınırına ulaştım."

Gülümserken yüzünde suçluluk ifadesi var.

"Teşekkürler çok bunun . Bunu bunu bunu
Özellikle dün dün yaşanan yanlış anlaşılmadan sonra."

"Rica ederim."

Nick, bunu iş gideri olarak yazabileceğimi söyledikten sonra bile ödeme yapmama izin vermedi, sonra birlikte otoparka çıktık.

"Şey... sabah yola çıkmadan önce seni göremezsem, tanıştığımıza memnun oldum."

"Evet, ben de. Uçuşun ne kadar sürecektir?" Kaşlarını çatıyor. "Sana nereli olduğunu sormadım galiba."

"Lake City, ama oraya gitmiyorum."

"Neden?"

"Eh... uzun ve sıkıcı bir hikaye." Ve iç karartıcı. "Dairemin kira kontratı ayrılmadan önce bitmek üzereydi, bu yüzden şu anda bir nevi evsizim. Yani, gidecek yerim yok değil. Ailemden herhangi biri beni evinde kalmam için memnuniyetle kabul eder, ama bu kitabı altı hafta içinde bitirmem gerekiyor ve annem başımda durup bugün duş aldın mı, yemek yedin mi diye sorarken bunu yapamam, anlarsın ya?"

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor, ama yine de benim için utanıyor gibi görünüyor. "Her neyse, menajerimin başka birini bulmasını bekliyorum. röportaj o zamana kadar, buradan çok uzak olmayan bir otel buldum. Hotel Thirteen, sanırım. Ne yapacağıma karar verene kadar hafta sonu boyunca benim için bir oda ayırttılar.

"Hotel Fourteen mı?"

"Evet. O." Gülümsemem parladı. "Neden öyle adlandırılmış acaba?" "Şehir efsanesine göre, orada birinin

"

Gülüyorum ama o gülmüyor.

"Ciddi misin?" Biraz endiŖe duyuyorum ama bunu bir kenara atıyorum. Bütün kasaba muhteŖem. Buradaki en kötü otel olsa bile, o kadar da kötü olamaz. Değil mi?

Ağzını ince bir çizgiye çekerek başını sallar. "Orada kalamazsın."

"Benim için sorun olmaz. Ayrıca, kilometrelerce çevrede boş odası olan tek yer orası." "Turizm sezonu. Her Ŗey aylar öncesinden rezerve ediliyor." daha iyi hazırlanmam gerektiğini ima eden konuşma tarzı beni rahatsız ediyor. Çenesi, dişleri için endişelenmeme neden olacak şekilde geriliyor.

"Kalacak bir yerim olduğunu *sanıyordum*," diye karşılık verdim ve derin bir nefes aldım. Tartışmanın bir anlamı yoktu. Onu bir daha asla görmeyecektim. O güzel göl evinde huysuzluğuna geri dönebilirdi, ben de... başka bir yere gidebilirdim. Ona gülümsedim. "HoŖça kal, Nick."

"Ne düşünüyordun?" diye soruyorum, sonra soruyu bağırarak tekrarlamak zorunda kalıyorum.

Aidan gitar çalmayı öğreniyor ve beni irkilten, özellikle tiz bir nota çalıyor.

Babamın beni takip ederek arka verandaya çıkmasını işaret ediyorum. Kulübeye göz gezdiriyorum. Onu göremiyorum ama orada olduğunu biliyorum. Onu hissedebiliyorum, bu hiç mantıklı değil, biliyorum, ama doğru. Kendi alanımı seviyorum. Mahremiyetimi. Her gün oturup ona hokey öğretmek için vaktim yok.

"Resmi olarak aklını kaçırdığını söyle. Neden bir yabancıyı benim mülküme davet ettiğini ve ona röportajlara katılabileceğimi söylediğini açıklayacak bir şey söyle." Son birkaç yıldır, gazetecileri ve medyayı, hatta kendi takımımın pazarlama ve tanıtım departmanını bile mümkün olduğunca kasten kaçınıyorum. Takım arkadaşlarım için en iyi lider ve kaptan olmak için çok çalışıyorum, ama takım adına konuşmayı daha uygun ve daha iyi konuşan diğer insanlara bırakıyorum.

"Menajeri evi arayıp seninle konuşmak istedi. Sana mesajını aldım, ama istediği şey çok da önemli görünmüyordu. Birkaç röportaj ve kalacak bir yer."

Daha fazla açıklama bekledim. Ama gelmedi.

"Bu sefer çok ileri gittin baba. Bana danışmadan bunu yapmaya hakkın yoktu." Onu seviyorum, ama sabrımı zorluyor.

"Ne zararı var?"

"Ben ev sahibi değilim."

"Ben hallederim. Sonuçta benim kulübem."

"Chalet Galaxy, gerçekten mi?"

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. "Zekice olduğunu düşündüm."

Ben iç geçiriyorum. "Eğer kulübeyi Airbnb'de kiralamak istiyorsan, sorun yok, ama insanlara onlara yardım edeceğimi vaat edemezsin. Benim de bir hayatım var."

O alaycı bir şekilde

güler. "Hiç de öyle

değil." "Baba,

başlama."

"Bu büyük evde saklanamazsın. Sen gençsin. Dışarı çıkıp eğlenmelisin. Aidan, babasının ihtiyaçlarını anlayacak kadar büyüdü."

İnlerim ve başımı geriye yaslarım. "Lütfen, Tanrı aşkına." "Bu çok doğal, evlat."

"Doğal olmayan şey, babamla bu konuyu konuşmak."

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum, ama daha önce seks yaptığını biliyorum.

Aidan sperm donörü değılse tabii."

Aman Tanrım. Konuştukça durum daha da kötüye gidiyor.

"Artık çöpçatanlık ya da müdahale etme. Çıkmak ya da evlenmek istemiyorum. Özellikle de onunla. Yani, gerçekten baba, o binlerce kilometre uzakta yaşıyor." Görünüşe göre, aramayı Amerika Birleşik Devletleri kıtasına genişletmiş.

Sürekli beni övüyor – marketteki kadınlara ya da doktorun muayenehanesindeki kadınlara. Biliyorum çünkü ben yanındayken bile bunu yapıyor. Bu çok aşağılayıcı. Ben 31 yaşında bir erkeğim. Çıkmak isteseydim, çıkardım.

"Oğlum, onunla evleneceğini beklemiyordum. Yardıma ihtiyacı vardı ve biz ona yardım edebilirdik. Bu evde benim istediğimden daha fazla zaman geçiriyor olabilirsin, ama sen her zaman doğru şeyi yapmakta iyi oldun."

Sözleri tam da amaçladığı gibi etkisini gösterdi: bir iltifatla bir yumruk karışımı. Evet, genellikle elimden geldiğince insanlara yardım etmeye çalışırım, ama bu biraz abartılı.

"Ama yazın küçük bir kaçamak yapmak istiyorsan, bunun senin için en kötü şey olmayacağını düşünüyorum."

"Aman Tanrım." İki parmağımla alnımı ovuşturuyorum.

"Ne? Genç olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyor muyum sanki?" diye homurdanır. "Çok gerginsin. Bu sağlıklı değıl. Biraz rahatlatan lazım ve o da çok güzel bir kadın. Sen bile bunu fark etmiş olmalısın."

Elimi kaldırıp avucumu açtım ve gözlerimi kapattım, onu etkili bir şekilde susturdum. Artık başka bir kelime bile duyamazdım.

"Tamam. Tamam. İlgilenmiyorum. Anladım."

Bunu bir daha yapmayacağına dair bir söz vermiyor, ama bu çok acı verici konuşma bana bir iki ay kazandırdı diyebilirim.

Uzun, yorgun bir nefes veriyorum. Yan odada, Ruby büyük tekerlekli çantasını çakıl yoldan aşağı çekerek kabinden çıkıyor.

Ondan gözlerimi ayırıyorum, göğsümde bir tür suçluluk duygusu kıvrılıyor. Babamın kaşları soru işareti şeklinde kalkıyor.

"İhtiyacı olanı aldı ve gidiyor."

"Bugün buz pistine geldi mi?" diye sordu, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi. "Kararlı küçük şey."

Homurdanırım. Öyle.

Babamın gülümsemesi gurur dolu. Onu seviyor. Belki farklı koşullar altında ben de severdim.

"Onun tüm lanet sorularını cevapladım, artık doğru şeyi yapmakla ilgili dırdır etmeyi kesebilirsin." Verandadaki sandalyelerden birine oturuyorum. Babam terasın korkuluğuna yaslanıyor.

"Bu yüzden Aidan'ı almamı istedin." "Evet.

MVP'ye gittik."

"En azından yemekleri yenilebilir bir yere götürebilirdin." "Bu bir randevu değildi," diye hatırlatıyorum ona. "Ve ben MVP'yi seviyorum."

O, onaylamadığını belirten bir homurtu çıkarır. "Ona yardım etme konusunda fikrini değiştiren ne oldu?"

"Ondan kurtulmanın en hızlı yolu bu gibi göründü."

Babam bir anlığına bana o kadar yoğun bir şekilde baktı ki, rahatsızlık hissiyle kıpırdamadan durmak zorunda kaldım, sonra dudakları yüzünde geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Seni çok etkiledi, değil mi?"

"Hayır, etkilemedi," diye hemen itiraz ettim. "Sadece kendimi kötü hissettim. Senin arkamdan iş çevirmen onun suçu değil." Suçluluk duygusuydu. Öyle olmalıydı. "Ve Travis, ben yardım etmezsem ona yardım edeceğini söyledi."

O da yapardı.

"Ha!" Babamın kahkahası, Aidan'ın kulakları sağır eden bir başka gürültülü akorunda kaybolur. "Seni kızdırıyordu, değil mi? O çocuğu hep sevmişimdir."

"Evet, o da seni çok sever. Belki de çöpçatanlık becerilerini ona odaklamalısın."

"Onun benim yardımıma ihtiyacı yok."

"Ama benim var mı?"

Cevap vermez, ki sanırım bu benim ihtiyacım olan tek cevaptır. Babamın aşk hayatıma karışmasıyla ilgilenmiyorum. Ne zaman ve nasıl istersem o zaman ve o şekilde flört ederim ve bu onun lanet olası işi değil.

"O, senin tipinden çok Travis'in tipinde," diyor babam, kulübeye doğru bakarak.

Tanrım, ne zamandan beri herkes kadınları benim tipim olup olmadığına göre sınıflandırmaya başladı?

Bana dönüyor. "Bir sorum var." "Neymiş?"

"Eğer ilgilenmiyorsan, Travis'in ona yardım edip etmemesi neden umurunda?" "Umurumda değil."

Babam başını yana eğerek sessizce blöfümü görüyor. "Şimdi nereye gidiyor? Eve mi?"

Tereddüt ediyorum ve yalan söylemeyi düşünüyorum, ama bu bir tür suçluluk kabulü olur ve onun hamamböceği istilasına uğramış, şüpheli bir otele gitmesi benim suçum değil. Onu uyarmıştım. "Hotel Fourteen."

Babamın kaşları yükselir ve ağzı açılır. Birkaç saniye sessizlik olur, sonra babam korkuluktan ayrılır ve öne doğru adım atar. "Orada kalamaz."

"Ona bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim, ama dinlemedi. İnatçıdır," diyorum. "Zaten sadece bir iki gece kalacak gibi görünüyor."

"Neden şehirden ayrılmaya hazır olana kadar kulübede kalmıyor? Kimseye bir zararı yok." Oraya gidip ona çantalarını boşaltıp kalmasını ısrar etmek üzereymiş gibi görünüyor.

"O yetişkin bir kadın ve bu onun kendi tercihi."

"Tabii, sen ona burada hoş karşılanmadığını açıkça belirttikten sonra."

O suçluluk duygusu geri geldi, göğsümü sıkıştırıyor. "O iyi olacak. Senin de dediğin gibi, o kararlı biridir."

Bana bir kez daha hayal kırıklığına uğramış bir şekilde homurdanıyor, sonra gürültü önleyici kulaklıklarını yerine takıp eve giriyor.

"O iyi olacak," diye tekrar ediyorum kendi kendime, Ruby'nin arabasına binip garajdan çıkmasını izlerken.

"Bu nasıl oldu?" Olivia, benim adıma öfke dolu bir sesle soruyor. Video görüşmesi yapıyoruz ve onun yüzünü görmek çok güzel. "Molly'nin yakışıklı hokey oyuncusuyla her şeyi ayarladığını sanıyordum."

Nick'in beni uyardığı kadar kötü olan otel odama giriş yaptım. On dört oda var, bu yüzden adı da bu ve cinayet sayısı değil (en azından bu kısmın doğru olduğunu sanmıyorum). Ancak, bu tür bir yerin doğru olabileceği gibi görünüyor.

"Öyle yaptı. Onun suçu değildi. Bir şekilde iletişimde bir karışıklık oldu ve Nick'in babası oğluna danışmadan onun adına kabul etti. Molly'nin de hiçbir fikri yoktu," diyorum ve rahat etmek için zayıf bir girişimde bulunarak pozisyonumu değiştiriyorum.

Odada sandalye yok ve yataktaki çok renkli yorgan polyesterden yapılmış ve 1970'lerden kalma gibi görünüyor. Sigara dumanı ve yüz yıllık toz gibi korkunç koktuğundan bahsetmiyorum bile.

Yorganı kaldırdım, çarşafların daha az korkunç olmasını umuyordum, ama durum daha da kötüleşti. Kan mı, kalem mi yoksa başka bir kırmızı leke mi emin değilim, ama yatakta oturmam imkansız, yatakta uyumak ise hiç söz konusu olamaz.

Küçük bir masanın üstüne kendimi evimdeymiş gibi yerleştirdim. Masa belki bir metre uzunluğunda ve yarım metre genişliğinde, ama sıkıca kıvrılırsam üzerinde uyuyabileceğimi düşünüyorum. Sadece bir gece. Yarın buradan defolup gideceğim.

"Vay canına," diyor Olivia.

"Biliyorum. Nick'in babasının, benim kapısına ansızın gelmemin onun için sorun olmayacağını düşünmesine inanamıyorum." Adamı bir gündür tanıyorum ve bunun nasıl sonuçlanacağını tahmin edebiliyorum.

Nick'in babasının kulübeyi kiralamasının ve onu röportaja kaydettirmesinin bir nedeni olmalı, ama nedenini tahmin edemiyorum. Medyayla konuşmaması ile bir ilgisi olabilir mi?

"Molly başka birini bulacak mı?" diye sorar. "Yoksa seksi hokey oyuncusundan istediğini zaten aldın mı?"

"Ona öyle demeyi keser misin?" diyorum hafifçe gülerek. "O çok yakışıklı. Onu araştırdım."

Karşı çıktığımı belirten bir ses çıkarırım. "Bazı sorularımı yanıtladı, ama düzenleme sürecinde ortaya çıkan her şeyi ele almak için daha fazla zamanım olmasını umuyordum."

"Üzgünüm."

"Önemli değil. Bir çaresine bakarım. Bu arada, Lake City'ye geri döneceğim. Yarın akşam yemeğe ne dersin?"

Bu yerde bir gece daha kalamam, bu yüzden eve dönme konusundaki çekincelerime rağmen, buradan çok daha iyi bir seçenek.

Odanın köşesinde bir hareket gözüme çarptı. Çok büyük bir böcek yerde kayarak yatağın arkasına kayboldu. *Tanrım*. Cildim kaşınıyor ve midem bulanıyor. Belki arabamda uyumak daha iyi bir seçenek.

"Ruby?" Kız kardeşim adımı çağırıyor.

"Üzgünüm. Ben... dışarıda oda servisi geldiğini sandım." Harika, tatlı kız kardeşim bu yerin dehşetini kaldırabilecek gibi gelmiyor bana. Onun alarm zillerini çalacak her şeyden telefonu dikkatlice uzaklaştırıyorum.

"Mustangs yarın akşam yine evinde oynayacak dedim. Flynn atış yapmayacak ama şapka gecesi var. Parka gelen ilk bin kişiye ücretsiz pembe şapka ve sınırsız limonata verilecek. Bizimle gelmelisin. Gigi de geliyor. Seni özleyiyor. Greer de öyle. Ben de." Evin arka verandasına çıkıyor. Güneş batmış ama karanlık gökyüzünde son ışıklar hâlâ parıldıyor.

"Kırk sekiz saattir yokum." "Hala doğru."

"Ben de seni özledim." Özledim, ama aynı zamanda hayal kırıklığına uğradım. Bu yazın benim için yeni bir başlangıç olmasını istiyordum. Ama bunun yerine, cehennem gibi geçen bir yılın devamı gibi hissediyorum.

"Mustangs bu gece kazandı mı? Maç daha önce restoranda yayınlanıyordu."

"Kazandılar." Sesinde gurur var. "Ve şimdi Greer için oyun parkı yapıyor."

Kapıyı arkasından kapatırken sesi yükseliyor. "Ugh. Dışarısı hala çok sıcak. Montana'da olduğun sürece keyfini çıkar. Giysilerim terden sırlıslık olmuyacak bir yerde birkaç gün geçirmek için her şeyi yaparım. İğrenç bir halim var."

"Sen çok güzelsin." Kocasını gördü. "Kız kardeşimle konuşuyorum," dedi.

"Ruby!" Flynn elini kaldırır. Terli ve gömleksizdir, kulaklıklarını çıkarıp boynuna asar. "Montana'da hayat nasıl?"

"Sormayın," diyor Olivia. "Uh-oh. Ne oldu?"

"Yarın sana her şeyi anlatırım. Sabah geri dönüyorum," diyorum.

O yüzünü buruşturur. "O kadar mı kötü?" "Daha da kötü."

"Ne yazık." Kız kardeşimin yanağına bir öpücük kondurur ve başını daha da eğirir. Kız kardeşim gülümser ve telefon eğilir, böylece onun kız kardeşimin hamile karnını okşadığını görebilirim. Sevgiyle mırıldanır ve kalbim kabarıyor.

Olivia kıkırdar ve sonra şakacı bir şekilde ona vurur. "Bebeği heyecanlandırma. Yine bütün gece beni tekmelemesini istemiyorum."

Flynn dik dururken yumuşak bir kahkaha atar. Kız kardeşimden 30 santim daha uzundur, ama birlikte çok tatlılar. Onların aşk hikayesine tanık olmasaydım, mutlu sonların sadece kitaplarda olduğunu düşünmeye meyilli olabilirdim. Onların etkileşimlerini görmek, birbirleri hakkında konuşmalarını duymak, öpüşüp dokunmayı bırakamadıklarını izlemek, büyük aşkın varlığını inkar etmeyi zorlaştırıyor. Belki herkes onu bulacak kadar şanslı değildir, ama o orada bir yerde.

"Burada işimi bitirip içeri girip duş alacağım," diyor Flynn ona ve kulaklıklarını tekrar takıyor.

"Tamam." Olivia bu sefer öne eğiliyor ve öpüşüklerini duyabiliyorum ama göremiyorum. Birkaç saniye geçiyor ve yakın zamanda nefes almak için başlarını kaldıracaklarına dair hiçbir işaret yok.

"Sizi öpüşürken dinlediğim için kusura bakmayın," diyorum gülerek.

"Oops. Üzgünüm," diyor Olivia, yüzü kızarak. Sarı saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Hamile kadınların

bazen sahip olduğu ışılıtya sahip. İki ay sonra doğurması gerekiyor. Bir yeğenim daha olacağı için sabırsızlanıyorum.

Flynn tekrar kadraja girer. "Görüşürüz, Rubes. İyi yolculuklar." O uzaklaşırken "Hoşça kal" derim.

Olivia tekrar bana odaklanır, ama yüzündeki mutlu ve aşık ifadesi kaybolmaz. "Peki... planın nedir? Bizimle kalabilirsin."

"Senin ve Flynn'in sürekli öpüşmesini dinlemek için mi?" "Sürekli değil."

"Teşekkürler, ama yeni bir yer bulana kadar annem ve babamın yanında kalabilirim. Yerleşince, başka bir hokey uzmanı ararım." Sonra harika kayınbiraderim hakkında bir şey hatırlıyorum: Sporcu kardeşleri var. Dört tane. "Flynn'in kardeşlerinden hokey oynayan var mı?"

Holland kardeşlerin hepsi profesyonel sporcular: motokros, futbol, beyzbol... Hiçbirinin hokey oynadığını hatırlamıyorum ve eminim Flynn, ben Montana'ya gitmeden önce bundan bahsederdi, ama sormaktan zarar gelmez. Belki çocukken hokey oynamışlardır.

"Hayır, üzgünüm. Ama menajeri Everly'yi tanıyor musun?"

Kararsız bir şekilde başımı sallıyorum. Flynn bazen menajerinden bahseder, ama ben onunla hiç tanışmadım.

"Kocası hokey oynuyor. Flynn'den seni onunla tanıştırmasını isteyeyim mi?"

Cevap veremeden, yan odadan yüksek bir patlama sesi geldi.

"O neydi?" Liv endişeli bir bakışla bana sorar. Sesim hafifçe titrer.

"Sanırım bir araba kapısıydı."

"Birinci katta mısın?" Kaşlarını çatarak etrafımı daha dikkatli bir şekilde inceliyor.

"Evet." Tek katlı bir bina. Lobiden değil, otoparktan doğrudan kapılara erişilen yol kenarındaki motellerden biri.

"Gitsem iyi olacak," diyorum.

"Hokey uzmanına ne olacak?"

"Birini bulurum," derim, elimden geldiğince kararlı bir şekilde. "Ama teşekkürler. O noktaya gelirse, harika kayınbiraderimden bir iyilik isteyebilirim."

"Tabii ki." Bana her şeyi yapacağını hatırlatan bir şekilde gülümsüyor. Ve dolayısıyla Flynn de öyle.

"Yarın görüşürüz," diyorum. "Tamam.

Döndüğünde bana mesaj at."

"Tamam."

Telefonu kapattığım anda masadan kalkarım. Gözlerim yerde, başka dev böcekler var mı diye bakarken, valizime doğru yürüdüm. Bir çift pijama ve birkaç parça daha giysi çıkardım. Ama giyinmek yerine, onları masanın üzerine sererek bir tür palet yaptım, sonra pijama altını yuvarlayarak yastık olarak kullandım. En azından burası soğuk değil, ama nedense nemli.

Yan komşularım hareket ediyor. Bir sürü gürültü ve anlayamadığım garip sesler var, ama konuşma yok. Odaya gürültüyü bastıracak bir televizyon bile yok. AirPods'larımı takabilirim ama o zaman katil geldiğinde onu nasıl duyabilirim?

Bir gece. Güneş doğar doğmaz buradan gideceğim.

Mucize eseri, uykuya dalmayı başarırım. Ya da en azından uyuklarım. Komşularımın gürültüsüyle uyanırım. Hareket ederim, sonra sert masa kalça kemiğime batınca yüzümü buruştururum. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum, ama sanki... sanki bir tahta parçası üzerinde cenin pozisyonunda uyumuşum gibi hissediyorum.

Yine bir gürültü geliyor, bu sefer daha yüksek ve... Donup kalıyorum, panik beni sarıyor. Gürültü kapımdan geliyor. Biliyorum çünkü ucuz metal menteşelerden ses geliyor.

Ayağa kalkıp kapının önüne geçiyorum ve ulaşabileceğim ilk şeyi kapıyorum —bir lamba. Altın kaplama, bir zamanlar beyaz olan, şimdi ise kirli bir abajuru var. Bir elimle onu sıkıca tutarken, kapıdan bir adım uzaklıkta duruyorum.

Kapıyı açmalı mıyım? Kapının diğer tarafındaki kişiyi görmezden gelirimse öldürülme ihtimalim artar mı, azalır mı?

Hâlâ düşünürken, kapının diğer tarafındaki kişi "Red, aç kapıyı" diye bağıyor.

Yavaş yavaş ses ve takma ad, adrenalin ve korku sisinin içinden bana ulaşıyor. Kapıyı açıyorum ve karşımda o var. Nick Galaxy, ucuz motel odamın önünde duruyor ve o da geceyi küçük bir ahşap masada uyuyarak geçirmiş gibi görünüyor.

Saçları dağınık, sakalı uzamış. Gri spor pantolon ve siyah tişört giymiş, ikisi de biraz buruşuk.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum ona.

Beni süzdü, silah gibi tuttuğum lambaya bakarak, sonra yanımdan geçip odaya girdi, etrafa bakındı ve başını salladı.

"Merhaba? Seni içeri davet etmedim." Lambayı masanın üzerine geri koyuyorum.

Nick tekrar bana dönerek iki elini beline koyar. Yüzüm kızarır, ama neden utanmışımı bilmiyorum.

"Beni nasıl buldun?" Elbette, "Red" kapıyı açana kadar her kapıyı tek tek çalmamıştır. Aslında, bu tam da onun yapacağı bir şeye benziyor.

"Resepsiyondaki adama senin hangi odada kaldığını sordum."

"Mahremiyet buraya kadarmış," diye mırıldanıyorum.

Nick valizimi alır ve kapıya doğru sürer. "Gidelim." "Ne?" Kafamı sallarım. "Nereye gideceğiz?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Chalet Galaxy."

Ona bakmaya devam ettim. Belki uykusuzluktan ya da bugün yaşadığım duygusal iniş çıkışlardan dolayı, ama onun sözlerini anlayamıyordum.

"Burada kalamazsın. Burası..."

Korkunç. İğrenç. Bir korku filminden çıkmış gibi.

Sonunda onun beni kurtarmaya çalıştığını anlıyorum. Hayır, hayır. O şimdi iyi adam olamaz. Benim burada olmamın sebebi o olduğu sürece olmaz.

"Hayır, teşekkürler. Burada kalmayı tercih ederim."

"Gerçekten mi?" Diye homurdanıyor, sesi kaba ve kalın bir tonda, kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

"Evet, gerçekten. Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Neden gitmiyorsun?"

"Çünkü..." Ellerimi havaya kaldırıyorum. Çok fazla neden var.

O bekliyor, sanki bekliyor bekliyormuş ayrıntılı ayrıntılı ve düşünülmüş liste hazırladım.

"Sen benim etrafımda olmamı istemiyorsun. Bunu çok açık bir şekilde belirttin. Ve birkaç saat sonra, ben de çıkıp başka bir yer bulacağım."

"Birkaç saat mi?"

"Evet, sabahın ikisi ya da üçü olmalı." "Saat on buçuk."

Kahretsin.

"Önemli değil. Ben buradayım."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, yüksek tiz bir çığlık geceyi yırttı. Cesaret numaram bir anda yok oldu ve Nick'in kollarına atladım. Yüzümü onun sert göğsüne gömdüğümde, beni tek koluyla yakaladı. Yumuşatıcı ve daha önce fark ettiğim o aynı odunsu koku geliyordu.

daha önce buz pistinde. Belki bir çeşit kolonya. Beynim tüm bunları işlerken, az önce kendimi ona attığımı fark ediyorum.

"Özür dilerim." Ayaklarım yere değene kadar onun üzerinden kayıyorum ve çok çirkin bir şekilde kendimi toparlıyorum. Boğazımı temizliyorum.

"Artık gitmeye hazır mısınız?" diye sordu, dudaklarında kendini beğenmiş, memnun bir gülümseme belirdi.

Kamyonetini evinin önündeki garaja park eder ve ben valizimi çıkarırken kulübeye doğru yürür.

"Kilitli değil ve anahtarı mutfak tezgahında bıraktım," diyor, sanki buraya geri gelmem kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi.

Lanet olsun ona. Ve önceden plan yapıp kasabada boş yer bırakmayan turistlere de lanet olsun.

"Teşekkür ederim," diyorum, ama sesim pek minnettar gelmiyor, bu yüzden tekrar deniyorum. "Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Sabah ilk iş çıkacağım."

Çenesi ileri geri hareket ediyor. "Bu yaz planladığınız gibi kulübede kalabilirsiniz."

Bu şaşırtıcı.

"Bütün hafta kampta koçluk yapacağım, bu yüzden fazla vaktim yok, ama başka sorunuz varsa, cevaplamaya çalışırım."

"Sen kimsin ve dün tanıştığım, benden kurtulmak için sabırsızlanan huysuz adama ne yaptın?"

"Bak, bu kişisel bir şey değildi." "Kişisel gibi geldi."

"Bunun için özür dilerim. Babamdan dolayı sinirliydim ve öfkemi senden çıkardım."

Bu, resmen hayatımın en garip günüydü.

"Her neyse, hokey kitabında puck'ı disk olarak adlandırmana izin veremem."

Ağzım kıvrıldı. "Hey, sanırım tek bir günde çok yol kat ettim." Sessizce güldü.

"Bununla gerçekten sorun yok mu?" "Bu" derken, onun mülkündeki bir kulübede kalmam ve ona daha fazla soru sormam kastediliyor. Özür dilemeden önce,

onun ne düşündüğüne bakmaksızın burada kalmaya hazırdım, ama şimdi o nazik davranıyor ve intikam alma isteğim azalıyor.

"Evet." Çenesini sallayarak onayladı.

"Tamam." İçimi bir rahatlama dalgası kapladı. "Bu harika olur. Senin programına göre çalışırım."

"En kolayı muhtemelen buz pistine uğramak olur. Kampçılar gelmeden önce yaklaşık otuz dakikam var ve molalarda veya öğle yemeğinde kaçabilirim."

"Saat kaçta?"

"Sekiz."

Saat sekizin çok erken olmadığını biliyorum ama kendi işimin patronu olmanın avantajlarından biri de programımı kendim belirleyebilmem. Ve bu program genellikle saat dokuzdan sonra başlıyor. Ama elimden geleni yapacağım.

"Mükemmel," derken, bu gece kaç saat uyuyabileceğimi zihnimde hesaplıyorum.

"İstersen bizimle gelebilirsin." "Bizimle mi?"

"Oğlum Aidan ve ben. O da kampın bir parçası."

"Oh." Bu cevap karşısında ağızım açık kalır ve başımı yana eğirim. Onun yaşında birinin çocuğu olması gayet normal bir şey, ama ben buna hazırlıklı değildim.

Seksi hokey oyuncusunun bir oğlu var.

Ertesi sabah, dizüstü bilgisayarımı ve defterlerimi yanıma alıp eve giden yolu yürüdüm. Harika bir uyku çekmiştim. Ölümle burun buruna gelmek, insanı uykuya daldırmak için en iyi şeydir.

Ve heyecanla uyandım. Molly'ye ve Olivia'ya plan değişikliğini bildirmek için mesaj attım. Şimdi işe koyulma zamanı.

Nick çoktan araba yoluna gelmiş. Aynı dağınık siyah saçlı küçük bir çocuk, omzunda büyük bir spor çantasıyla ön merdivenlerden iniyor.

Çocuk beni yaklaşırken gördüğünde adımları yavaşladı. "Bu kız kim?" diye sordu.

Nick öne çıkıp çantasını alır ve kamyonetin kasasına atar. "Kızlara 'tavuk' deme. O Ruby. Bugün bizimle buz pistine geliyor."

Nick bana bakarken çocuğa başını sallar. "Bu benim oğlum, Aidan."

"Merhaba, Aidan." Elimi kaldırıp hafifçe salladım.

"Merhaba." Kamyonetin sağ arka kapısını açar ve içeri girer. Kaba değil, sadece benim varlığımdan etkilenmemiş.

"Kusura bakma," Nick bana daha sessizce diyor.

"Önemli değil. Sana çok benziyor," diyorum. Ve senin gibi davranıyor. Biraz huysuz.

Cevap olarak küçük bir homurtu duydum. Bu sabah tıraş olmuş. Çenesindeki gamze belirgin ve ağzının iki yanında

gölümsediğinde diğer iki gamze olacağı yerde.

Nick'in kamyoneti kahve kokuyor. Yolcu koltuğuna kemerimi takarken, konsoldaki kahve bardağına özlemle bakıyorum. Kahve, günün en sevdiğim yemeği. Umarım buz pistinde biraz içebilirim.

Üçümüz birkaç dakika sessizce yol aldık. Dün gece Nick bu konuyu tesadüfen açtığında, onun bir oğlu olduğu gerçeği hakkında çok düşündüm, ama Aidan'ı görünce bu konu tekrar aklıma geldi.

"Evli misin?" Muhtemelen daha önce düşünmem gereken bir şeydi. Bayan Grumpy Galaxy diye biri var mı?

"Ne?" Kaşlarını çatarak, "*Aptal mısın?*" der gibi bir tonla sordu. "Hayır."

"Benim annemle babam evli değil," dedi Aidan arka koltuktan. "Annem Bozeman'da yaşıyor."

Nick dikiz aynasına bakıp kaşlarını çatı.

"Oh. Harika," başka bir kelime aklıma gelmeyince böyle dedim. "Kız arkadaşın var mı?" Aidan burnunu çekti. "Babam öyle olmasını isterdi."

"Tamam. Arkada sessiz olun."

Gülmemek için dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırırım. Belki de Aidan babasına o kadar da benzemiyordur.

"Sen de kadınları pek etkilemiyorsun," der Nick oğluna ve sesinde biraz sertlik sezerim.

"İstersem bir kız arkadaşım olabilir," diye cevaplar Aidan. "Benim de," der Nick.

Ve bundan hiç şüphem yok. Kadınları etkilemekte hiçbir sorunu yok... en azından onlara ters ters bakmadığı sürece. Hayır, o zaman bile yok.

Pistte, Aidan omzuna astığı ve kendisinden daha ağır gibi görünen spor çantasıyla bizden önce binaya girer.

Nick ve ben daha yavaşız. Elinde kahvesiyle kamyonetin önünde beni bekliyor. Kahvesinden bir yudum bile içmemiş ve kokusu beni öldürüyor.

Otopark arabalar ve kamyonlarla dolu. Ebeveynler çocuklarını bırakıyor, hepsinin Aidan'ınki gibi büyük, hacimli çantaları var. Bazı küçük çocuklar içeride biriyle birlikte yürüyor.

"Merhaba, Koç Nick," diye sesleniyor küçük bir kız, yanımızdan geçerken sarı örgülü saçları sallanıyor.

"Günaydın Aubrey."

Küçük bacaklarının taşıyabileceği kadar hızlı yürüyor.

"Beklediğimden daha fazla kız var. Hokey lisede de karma bir spor mu?"

"Hayır, ama bu seviyede mantıklı. Sanırım sen çocukken oynamadın, değil mi?"

"Oynasaydım, uzman tavsiyesi almaya gerek kalmazdı, değil mi?"

"Bir yaz basketbol oynadım ve bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum, yani belki." Kapıyı benim için açık tutuyor. İçeri girdiğimde, buzun soğuğu beni vuruyor. Bu sabahki hazırlıklarında, üst üste giyinmeyi unutmuşum. En azından kot pantolon giymişim, ama straplez bluz en iyi seçim değildi.

Nefesimi tutuyorum. "Vay canına. Dün çok sıcak bir duş aldıktan sonra ısınabildiğimi düşünürsek, bunun önemli bir anı olarak kalacağını düşünürdün."

Kollarımı ovuşturduğumu fark etti ve çenesini oynatarak, muhtemelen hazırlıksız olduğum için içinden beni yargılıyordu.

"Hayatta kalırım." Dişlerimin takırdamasını engelleyerek zorla söylüyorum. "Buralarda kahve var mı?"

"Hayır." Kaşlarını çatıyor. "Küçük bir kafe var ama saat ondan önce açılmıyor."

"Tamam." Saat on. O zamana kadar dayanabilirim. Muhtemelen.

Kupasına bakar ve sonra bana uzatır.

Zehirli bir elma gibi ona bakıyorum. "Al şunu," diyor.

"Hayır, alamam. Ben iyiyim." Kokusu bana yaklaşırken ağzım sulanıyor. Yine iki elimi de dramatik bir şekilde önümde sallıyorum. Hayır. Ne kadar istesem de bu adamın kahvesini almayacağım. Bana yardım etmeyi ve kulübede kalmama izin vermeyi kabul etti, ama yine de beni zehirlemeyeceğinden emin değilim.

Bir süre daha elinde tuttu, sonra başını salladı ve geri aldı. Hâlâ içmiyor. Neyi bekliyor?! Ağzımda biriken tüm salyayı yuttum, sonra zorla gülümsedim ve ebeveynler bölümüne doğru yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" Nick arkamdan seslenir.

Sanki belli değilmiş gibi işaret ederim.

Başıyla bana ona doğru yürümemi işaret ediyor. "Benimle gel."

Beni buzun yanındaki, pleksiglasın önündeki bir bankta oturtur. Buzdan o kadar yakınım ki, soğukluk benden yayılıyor gibi hissediyorum.

Nick patenlerini giyip hokey sopasını alır. Çocuklar hala pistte sıralanıyor, giyiniyor ve yavaşça buza giriyorlar.

"Bana soracağın başka soru var mı?" diye soruyor. "Başlamadan önce muhtemelen beş dakikam var."

"Evet," diye cevap verdim ve sonra esnememi bastırdım. Geç saatlere kadar ayaktaydım, ısınmak için duş aldım (ve motelden sonra kendimi iğrenç hissettiğim için), sonra dünkü notlarımızı okudum ve takip soruları üzerinde kafa yordum. Soğuk ve yorgunluğun tuhaf bir karışımı, beynimin yavaş çalışmasına neden oluyor. Soru listesini gözden geçiriyorum. "Nereden başlayacağımı bir düşüneyim."

O başını sallar. "Hemen dönerim."

O yokken çocukları izliyorum. Çok sevimliler. Dünden birkaçını tanıyorum ve daha rahat göründüklerini fark ediyorum. Aidan'ı gördüğümde, benzerlikleri beni yine şaşırtıyor. Kayma şekli bile babasına benziyor. Aynı atletik duruş ve rahat hareketler, sanki ayaklarına paten takılmış olarak doğmuşlar gibi.

Nick bir dakika sonra bir elinde sweatshirt, diğer elinde kahve fincanıyla geri gelir. İkisini de bana uzatır.

"Al," diyor, sesi sert. "Hipotermiye girmeyesin diye."

Kalbim göğsümde tuhaf bir şekilde çarpıyor. Ona bakıyorum, biraz şok olmuşum.

"Benim için endişeleniyor musun?" diye soruyorum, sweatshirt'ü alırken. Kumaş yumuşak ve hafifçe onun çamaşır deterjanının kokusunu taşıyor. Hırka büyük ve bol ama kafamdan geçirdiğimde vücudum anında ısınır, sanki Nick'in kocaman kucaklamasına sarılmışım gibi. Ya da onun kucaklamalarının nasıl olduğunu hayal ettiğim gibi. Dürüst olmak gerekirse, şimdi gerçekten hayal etmeye çalıştığımda, bunu gözümde canlandırmakta zorlanıyorum. Bir çocuğu var, bu yüzden en azından ara sıra birini kucaklamayı seviyor olmalı.

Cevabı sadece dudaklarının hafifçe yukarı kalkmasıydı — onun gülümseme şekli, öğreniyorum. Sonra kahveyi alıyorum. Fincanı ellerimle kavrayıp deneme amaçlı bir yudum alırken neredeyse başım dönüyor.

Normalde içtiğimden biraz daha sert ama şu anda tadı muhteşem.

"Teşekkürler." Bu nazik, uyumlu Nick'i nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. Daha önce de buna benzer davranışlar görmüştüm, ama dün gecedan bu yana bir şeyler

değişmiş gibi görünüyor.

"Rica ederim." Bana kısa bir baş selamı verdikten sonra başka yere bakıyor.

Daha fazla çocuk geldikçe buz pisti doluyor. Travis diğer taraftan bana el sallıyor, sonra kayarak geçiyor.

"Ruby. Geri dönmüşsün!" Nick ile yaklaşık aynı boyda ve benzer koyu kahverengi saçları var, ama diğer her şeyleri farklı. Travis, filtelenmemiş bir coşku dolu. Tüm yüzüyle gülümsüyor. Dudakları genişçe açılıyor ve gözleri kenarlarından kırışıyor. Bana dönme şekli, tüm dikkatini bana vermek için vücudunu eğme şekli bile dostça ve davetkar.

"Ben cezalandırılmayı seven biriyim."

Rahat gülümsemesi benden Nick'e geçer.

"İlginç bir gece miydi?" diye arkadaşına sorar.

Nick derin bir nefes alır, sonra gülümsemeyle mücadele ettiği için pek inandırıcı olmayan bir bakışla ona bakar.

Travis geldiği kadar hızlı bir şekilde kayarak uzaklaşır. Nick bana döner. "Bu sabah daha fazla vaktimiz olacağını sanıyordum," der.

"Sorun değil." Tüm sorularımı cevaplamaşının zor olacağını biliyordum, ama birkaç soru daha sorabilmeyi umuyordum.

"Çoğu akşam Aidan'la meşgulüm."

"Anlıyorum," derim, beni nazikçe reddettiğini fark ederek. Hatta bu konuda kendini kötü hissediyor olabilir.

"Yarın daha erken saatte buz pistine gelebiliriz. Fazladan buzda kayma süresini asla reddetmez."

Daha erken. Hay aksi.

"Senin için uygun olan neyse. Kahvem olduğu sürece sorun yok."

Kıkırdar. Derin, zengin bir ses, karnımın derinliklerinde hissediyorum. Gamzeleri tam olarak görünür ve tanırım, bu adam sürekli huysuz davranarak dünyaya bir iyilik yapıyor. Bütün gün o gülümsemeyi gösterirse, kadınlar blok çevresinde sıraya girerler.

"Kabin'de kahve makinesi var mı?" diye sorar, sonra hatırlamaya çalışır gibi düşünceli bir ifade takınır.

"Ben görmedim, ama bir tane almam sorun değil. Zaten market alışverişi yapmam gerekiyor."

Hokey sopasına yaslanarak, yüzünde hala o öldürücü gülümsemeyle bana bakıyor. Buz üzerinde nasıl bu kadar kolay ayakta durabildiğini merak ediyorum. Sonra sorabileceğimi hatırlıyorum.

"Ne zaman kaymaya başladın?"

Vücut dili aniden değişiyor, sanki bunun bir röportaj olduğunu ve kişisel sorular sormama kuralımızı çiğnediğimi hatırlamış gibi. Kendisiyle ilgili soruları yanıtlamakta gerçekten zorlanıyor gibi görünüyor ve ben bunun nedenini merak etmeden duramıyorum.

"Bu kitap için değil. Sadece merak ediyorum. Orada çok rahat görünüyorsun."

"Dört yaşındaydım," diyor sonunda.

"Hemen iyi miydin?" Eminim öyleydi.

"Gerçekten hatırlamıyorum, ama o kadar uzun süredir yapıyorum ki, yürümek veya bisiklete binmek kadar kolay geliyor."

Bu şeylerin herkes için kolay olmadığını belirtmiyorum.

"Herkesi güneydin," çünkü kadın koç pistin ortasında kayıyor. "İki dakika sonra başlayacağız, ekipmanlarınızı giyin. Bugün buz üzerinde başlayacağız."

Nick, kalan kısa sürede sorabileceğim her şeyi sormamı istercesine bana bakıyor.

"Tamam." Defterime bakıyorum. "Sezon boyunca bir haftanız nasıl geçiyor, anlatabilir misiniz?"

"Takım ve koçun tercihlerine göre değişir, ama ben saat dokuz civarında pistte olurum ve öğleden sonra bir veya ikiye kadar burada kalırım."

"Peki tüm bu süre..." Elimi sallıyorum. "Puck ile kayarak mı geçiyor?"

Dudakları gülümsemeyle seğiriyor. "Hayır."

"Bir gününüzü anlatın bana." Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğimi fark ettim ve bu sadece kitap için değildi.

"Kahvaltı yaparım, sonra toplantılara giderim, antrenman yaparım, buz üzerinde egzersizler veya scrimmaging yaparım, sonra dinlenirim - buz banyosu, kırmızı ışık tedavisi, masaj, bunun gibi şeyler, sonra eve gidip Aidan'ı okuldan alırım." Konuşurken, buz üzerinde ileri geri yürüyerek hareket ediyor. Sopası önünde hareket ediyor ve puck'ı zahmetsizce yönlendiriyor. Bu biraz dikkat dağıtıcı ve çok seksi. Hokey oyuncularının bu kadar seksi olduğunu kim bilebilirdi? Belki de yayıncım bir şeylerin peşindeydi.

"Toplantılar?" Onu havasız bir toplantı odasında hayal etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Son maçın videosunu izleriz ya da bir sonraki takımı inceleriz." "Araştırma."

"Aynen öyle."

Günlük rutini hakkında birkaç soru daha sorarken onun sözlerini not alıyorum. Cevapları kısa ve öz, ama hiçbir zaman bir şeyleri sakladığını hissetmiyorum – daha çok bu spora ne kadar bağlı olduğunu doğal karşılıyor gibi. Konuştukça, bilmediğim şeylerin farkına varıyorum ve kamp başladığında, hafif bir hayal kırıklığıyla mücadele ediyorum.

Defterimi kapatıp kalemimi spiral ciltlemeye sokuyorum.

Çocuklar etrafını sararken Nick bana bakar. "Burada kalacak mısın?"

"Daha fazla sohbet etmek için vaktin olacak mı?"

"Evet. Travis'in öğle yemeğini halletmesini sağlayacağım."

"Tamam." Hızla ayağa kalkarken başım biraz dönüyor. Sanırım Nick'in hoş tavırlarından etkilenmişim. "O zaman görüşürüz. İyi şanslar."

İyi şanslar mı? İçimden inledim. Bu adamda ne var bilmiyorum, ama şimdi nazik davranmaya başladığı için kendimi gençlik yıllarımdaki halime dönmüş buluyorum ve o zamanlar yüzde yüz gariptim.

"Teşekkürler." Nick bana son bir kez gamzeli gülümsemesini gösterir.

Öğle yemeği sırasında, beni bir koridordan geçerek küçük bir ofise götürür. Nick kapıda durur ve içeri girmem için eliyle işaret eder.

Masanın önündeki iki mavi plastik sandalyeden birine oturuyorum. Nick masanın arkasında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve duvara yaslanmış.

"Tamam. Ben..." O

başını sallar. "Başla."

Ben konuşmaya başlamadan önce, Travis iki yemek kabıyla ortaya çıkar.

"Sandviç mi?" diye Nick'e sorar, sonra bana bakar ve gülümser. "Ruby-Doo!"

"Merhaba." Takma isme gülüyorum. "Bu yeni bir tane."

Yakından bakınca daha da sevimli görünüyor. Büyük kahverengi gözleri, uzun kirpikleri ve o gülümsemesi çok çekici.

"Teşekkürler," diyor Nick, öne çıkıp iki yemek kabını da alıyor. Birini bana uzatıyor.

"Oh. Teşekkürler." O gün yemek yemeyi düşünmemiştim ve midem guruluyor.

Travis, Nick'in ona attığı sinirli bakışı görmezden gelerek odanın içine doğru ilerliyor ve yanımdaki koltuğa oturuyor. Koltuğunda öne doğru eğiliyor. Yüzüne yansıyan heyecan, benim de ona gülümsememe neden oluyor.

"Ne tür kitaplar yazıyorsun?"

"Romantik. Çoğunlukla doğaüstü, ama çağdaş türlere de yöneliyorum."

"Kurtadamlar ve ejderhalar gibi

mi?" "Aslında vampirler."

Gülümsemesi bir şekilde daha da genişliyor. "Peki ya tarihi romanlar? Dükler, vikontlar, korseler ve bahçelerde uzun yürüyüşler? *Bridgerton* ilk çıktığında ona takıntılıydım. Neredeyse tüm kişiliğimi yansıtıyordu."

"Hayır. Henüz tarihi romanları denemedim. Romantik kitapları çok okur musun?" "Ben daha çok film severim." Nick'e bakıyor. "Şimdi anladım." "Trav," diyor Nick alçak, uyarıcı bir ses tonuyla.

"Neyi anladım?" Kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çatıyorum.

"Sen çok güzelsin ve herkes Nick'in babasının onu biriyle eşleştirmek istediğini biliyor." Nick'e bakmadan başını ona doğru eğdi. "Babası, iyi bir kadınla daha az huysuz olacağını düşünüyor."

Nick'e baktığımda gözlerini devirdiğini gördüm.

"Evet, benim isteğim dışında biriyle tanıştırdığında kesinlikle daha az huysuz hissediyorum." Nick masanın diğer tarafındaki deri ofis koltuğuna oturur. Onu biraz dengesiz, biraz sinirli görmek hoşuma gidiyor. Bu, her şeyi yolunda tutamadığım için kendimi daha az berbat hissetmemi sağlıyor, o çoğu zaman öyle görünüyor.

"Mike iyi niyetli." Travis eliyle işaret ederek reddeder.

"Mike'ın beni buraya bu yüzden getirdiğini sanmıyorum," diyorum, bu fikri düşünerek ve hemen reddederek.

"Belki de değildir. Senin güzel olman sadece mutlu bir tesadüf olabilir."

Yüzüm kızarıyor, ki bu çok saçma. Travis, konfeti gibi iltifatlar savuran türden bir adama benziyor.

"Dostum." Nick yüzünü buruşturup iki parmağıyla alnını ovuşturuyor.

"Ne? Öyle." Bana bakıyor. "Öylesin."

"Teşekkürler."

Hızla ayağa kalkıyor. "Ne kadar süre şehirde kalacaksın?"

"Emin değilim," diyorum, çünkü Nick kalmama izin verse de, fikrini değiştirebilirmiş gibi geliyor.

"Bir ara akşam yemeği yemeliyiz."

"Trav," Nick daha sinirli bir sesle konuşuyor. "O buraya çalışmaya geldi."

"Tamam. T a m a m . Viktorya dönemi hakkında araştırma yardımı gerekirse, ben yardım edebilirim, ama Nick tanıdığım en zeki hokey oyuncularından biri, yani emin ellerdesin."

"Teşekkür ederim."

Bana yine kocaman bir gülümseme gösterir, sonra bakışlarını Nick'e kaydırır. "Görüşürüz, ezik."

Geldiği gibi, bir anda ortadan kaybolur.

"Onun için üzgünüm," dedi Nick derin bir nefes alarak.

"Özür dileme. Komik biri. Uzun zamandır arkadaş mısınız?"

"Takıma katıldığımndan beri."

"İki yıl önce," diyorum, çok fazla şey itiraf ettiğimi çok geç fark ederek. Ona utangaç bir gülümseme atıyorum. "Seni araştırdım."

Doğum tarihi 20 Haziran. Üniversiteden seçildi. Chicago'da oynadı, sonra Minnesota'da ve şimdi burada. Ve bulabildiğim kadarıyla sosyal medyada yok.

"Ben de seni araştırdım," dedi.

"Gerçekten mi?" şaşkınlığımı saklamaya bile alışmıyorum.

"Sen sadece bir yazar değilsin, birçok ülkede çevrilmiş, *en çok* satan bir yazarsın."

Yüzüm utançtan kızardı. Son kitabın başarısız olursa, yine de en çok satan yazar olarak kabul edilir misin? Cevabın evet olduğunu biliyorum, ama öyle hissetmiyorum.

Sıcaklık boynumdan aşağıya doğru yayılmaya devam ederken aşağıya bakıyorum. Onun benim hakkımda internette ne okuduğunu düşünmeye bile cesaret edemiyorum. "Hayal kırıklığı yaratan satış rakamları" ile ilgili pek çok manşet gördüm.

Boğazını temizler ve sandalyesine yaslanarak öğle yemeği kutusunu açar, dikkatlice benim bakışlarımdan kaçınır.

Hâlâ onun sweatshirt'ünü giyiyorum. Açık mor renkte ve ön tarafında beyaz harflerle "Moonshot Hockey" yazıyor. Sağ omzunda numarası var, ama benimkinde dirsek hizasına kadar uzanıyor. Kolları yukarı çekip öğle yemeğimi açıyorum, ama yemek için çok gerginim.

"Bana başka soracağın soru var mı?" diye sordu ve sandviçini çıkardı.

Yemeğimi bir kenara koyup notlarıma bakıyorum, kariyerim hakkında düşünmekten uzaklaşabildiğim için mutluyum.

"Birkaç oyun senaryom var. Birinde kahraman harika bir şey yapmalı, diğerinde ise her şeyi mahvediyor."

"Harika bir şey mi?"

"Kahraman tribünde ve onu etkilemek istiyor," diyorum, sahneyi anlatarak. "Böyle bir şey olur mu? Kadınları davet edip hokey becerileriyle onları etkilemeye çalışır mısın?"

"Hayır," diyor, sanki bu düşünce tamamen saçma gibi. "Hiç mi?"

Düşünüyormuş gibi bir saniye duraksıyor. "Belki lisede ya da gençlik kariyerimin başlarında."

Bu konuyu daha fazla kurcalamak istiyorum ama profesyonel tavrımı korumaya çalışıyorum. "Peki, o zaman bir maç sırasında yaptığın en etkileyici şey neydi?"

Gülümsedi ama hemen cevap vermedi.

"Bu bir hat trick miydi yoksa savunmacıya karşı yapılan ustaca bir hareket miydi?" Ne dediğimi bile bilmiyorum. Son bir gün içinde hokey hakkında yeterince şey okudum ve birkaç terim kullanabiliyorum, muhtemelen doğru şekilde değil.

"Taraftarlar genellikle gollerden daha çok etkilenirler, bu yüzden ben de o yolu izledim," diyor.

"Tamam. Harika. Bu nasıl bir şey? Maçı dakika dakika anlat."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Genellikle insanlar benim oyunumu eleştiriyor, benim yorumumu sormuyor."

Ona gülümserim ve beklerim. Bir an kendini toplar, sonra bir spor yorumcusu gibi bana oyunu anlatır. Yüzü hiç görmediğim kadar canlıdır ve o gamzeleri sürekli görünür durumdadır.

Kelimesi kelimesine yazıyorum, kalemim kağıt üzerinde hızla hareket ediyor. Sanki oradaymışım gibi başım dönüyor. Ve ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Hiçbir kız etkilenmedi mi?" diye soruyorum, inanamadan. Ben sadece dinleyerek bile etkileniyorum. Elbette, hokey hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama bu sporun tutkusunu hissedebiliyorum. Seyircilerin de bunu hissetmemiş olması imkansız.

"Belki, ama buz üzerinde olanların ötesinde pek bir şey görmüyorum. Taraftarlar, ışıklar, müzik... hepsi arka plan gürültüsü haline geliyor."

"Sanırım bu mantıklı." Düşünürken kalemin ucunu çiğniyorum. "Peki ya hata yaptığın zamanlar?"

"Ne kadar kötü bir hatadan bahsediyoruz?" diye sordu ve ekledi: "Hatalar her zaman olur. Kaçırılan şutlar veya paslar, yanlış zamanda verilen ve momentumun değişmesine neden olan cezalar. Çoğu zaman, bunu unuttur ve devam ederim. Üzerinde durmak, domino etkisi yaratabilir."

Başımı salladım. "Kafandan atamadığın kadar kötü bir şey."

Kitap için bilmek istiyorum, ama aynı zamanda onu bilmek istiyorum çünkü o ve onu büyüleyici buluyorum.

"Geçen sezon final maçında, oyunun ilk dakikasında bir kaçış yaptım. Savunmacılar beni durdurmak için çok geride kalmışlardı. Buz üzerinde uçarcasına ilerledim. Sadece ben ve kaleci, bu genç çocuk, ilk playoff maçına çıkıyordu. Onun hissettiği baskıyı biliyordum. Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum, hiçbir şey sizi buna hazırlayamaz."

Anlıyormuş gibi başımı sallıyorum. Belki de ilk kitabını yayınlamak gibidir – her şeyi tüketen korku ve heyecan. Her şey sınırsız olasılıklar gibi gelir... ve sayısız şekilde ters gidebilir.

"Ne oldu?" diye soruyorum, kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak koltuğumun kenarında. O hikayeyi bitirmesini beklerken adrenalin vücudumu kaplıyor.

"Onu yakalamıştım. Çılgına dönmüştü, beni çok dikkatli izliyordu, ama her hareketimin bir saniye gerisindeydi. Sola doğru sahte bir hareket yaptım ve sonra sağa döndüm..." Birkaç saniye boyunca beni merakta bırakarak durakladı ve yüzünde utangaç bir ifade belirdi. "Geniş bir açı vardı ve ben boruyu çaldım."

"Kaçırdın mı?" diye soruyorum, bu hikayenin o yönde ilerlediğini bilmeme rağmen gerçekten şaşırmışım.

"Evet." Başını sallar. "Onu yakaladığımdan emindim. Gözümü hedeften ayırdım ve... ıskaladım."

O anki utancı hissediyorum, ya da en azından benim hissedeceğim utancı. Bütün stadyumdaki taraftarlar senin hatanı izliyor. En azından ben genellikle klavyemin arkasına saklanabiliyorum. Her yazım hatası ya da kötü yazılmış olay örgüsü benden kilometrelerce uzakta keşfediliyor.

"Böyle bir şeyden sonra nasıl toparlanıyorsun?" diye soruyorum, çünkü içimden bir ses onun benim dondurma yiyip reality şovları izleme yöntemimi uygulamadığını söylüyor.

"O anda bunun üzerinde durmak için fazla zaman yok. Genellikle maçtan sonra olanları tekrar gözden geçirip, ne olabileceğini düşünürüm." Sandviçinin son ısırığını alır ve sandalyesine yaslanır. Çiğnemeyi bitirdiğinde, "Oraya dönmeden önce başka bir şey var mı?" diye sorar.

Hâlâ onun hikâyesine dalmış durumdayım, kitabımdaki karakter için nasıl değiştirebileceğimi hayal ediyorum. Başlangıçta bunu kahramanın bakış açısından anlatmıştım, ama belki de onun bakış açısından anlatmalıyım. "Hayır, şimdilik böyle iyi bence."

Eşyalarımı topluyorum ve o çöpu atıyor.

"Bitirdiğinde okuyabilir miyim?" diye soruyor kapıya doğru yürürken.

"Oyun sahnesi mi?" Başımı sallıyorum. "Evet, aslında bu harika olur."

"Kitabı."

"Hepsini mi?" Bir an durdum. Her zamanki gibi, yazdıklarımı birinin okuyacağı düşüncesi (ve evet, bunun amacının bu olduğunu biliyorum) beni soğuk terler döktürdü.

"Evet. Meraklandım."

"Ne hakkında olduğunu bile bilmiyorsun." "Bir hokey oyuncusu hakkında olduğunu biliyorum."

"Çok okur musun?" Flynn'i düşünüyorum. Benim tüm kitaplarımı okur, ama bence bunun sebebi Olivia'nın bundan zevk almasıdır.

"Eh." Başını sallıyor. "Çok okurum diyemem, hayır, ama sezon boyunca çok seyahat ettiğimiz için her zaman elimde bir şeyler olur."

"Hangi türleri seversin?" Onu, elinde ciltli bir kitapla okuma gözlüğü takmış haliyle çok güzel hayal ediyorum. Belki de onu ilk başta düşündüğümünden daha çok benim tipimdir.

"Her türden. Bazı kurgu dışı kitaplar, çoğunlukla spor biyografileri, ara sıra kurgu kitaplar."

"En son okuduğun kurgu kitabı neydi?" diye soruyorum. Hayalimdeki görüntüyü biraz daha netleştiriyorum ve... hoşuma gidiyor. Çok hoşuma gidiyor.

"Kötü suşi yedikten sonra vampire dönüşen adamla ilgili bir cinayet romanı okudum." Gülümserken parmaklarını şıklatıyor. "Becoming..."

Yüzümden kan çekiliyor ve ifademi kontrol etmeye çalışıyorum. Sesim hafifçe titriyor. "*Alaric olmak* mı?"

"Evet. Biliyor musun?"

"Gördüm." Gözlerimi kaçırıp küçük odadan çıkıp koridora adım attım. Geçen yıl yayınlanan en popüler kitabı okumuş olması onun suçu değil, ama görselim resmen mahvoldu.

"Öğleden sonra burada kalacak mısınız?" diye sorar, uzun adımlarla bana yetişirken.

"Sanırım düzenlemeye başlamak için ihtiyacım olan her şey var." "Tamam."

Yüzümdeki ifadeyi görmeden önce kaçmak i s t i y o r u m , ama onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Ağzı hafifçe gülümsedi. "Rica ederim."

"Oh." Onun sweatshirt'ünü giydiğimi hatırlayıp çıkardım. "Geri dönmek için araba lazım mı?"

"Hayır, teşekkürler. Bir kahve dükkanına gideceğim. Gelirken yolda birkaç tane hoş dükkan gördüm."

"Babamdan seni alıp kulübeye götürmesini isteyebilirim." "Hayır, gerek yok." Ona sweatshirt'ünü geri veriyorum.

"İnsanlar ve gürültü varken yazmak sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Sessizlikte yazmayı severim ama düzenleme yaparken gürültü ne kadar fazla olursa o kadar iyi. Genellikle müziği son ses açarım."

"Babam bundan çok hoşlanırdı." "Sessiz olacağım," söz veriyorum.

"Buna alışkınız."

"Aidan?"

Müzik dinlemek için biraz genç görünüyor. Bunun öfkeli ergenlerin yaptığı bir şey olduğunu sanıyordum. Ama yine de, çocuklarla pek tecrübem yok. Sadece Greer var ve onun yaptığı her şey çok sevimli.

"Gitar çalmayı öğreniyor." Nick, sanki bunu söylemek bile onu ürpertmiş gibi yüzünü buruşturur. Bana utangaç bir gülümsemeyle kapıyı açar ve buzun olduğu yere doğru yönlendirir. Onun yanından geçip koridorda dururum.

"Tekrar teşekkürler. Yarın görüşürüz?"

"Evet. Başka sorunuz olursa, buz pistine daha erken gelmeyi planlayabiliriz." Telefonunu çıkarır. "Size numaramı vereyim."

Biriyle konuşurken ve iletişimde kalmak için bir sonraki adımı atarken hissettiğim o heyecan mideimde kelebekler uçuyor.

"Böylece koordinasyon sağlayabiliriz," diye ekledi.

"Doğru." Resmi bir iş, benimle flört etmek değil. Beceriksizce telefonumu çıkarırım. Onun numarasını telefonuma eklerim, sonra ona mesaj atarım, böylece o da benim numaramı alır.

Buz pistinin bir yerinde, koçlardan birinin çocuklara öğle yemeği saatinin bittiğini söylediğini duyuyorum. Nick bir adım geri çekilir ve bana o gamzelerini gösterir. "Yarından önce bir şeye ihtiyacın olursa, bana mesaj at."

"Şimdilik bana yeterince şey verdin." Dizüstü bilgisayarımı göğsüme sıkıca bastırıyorum. O başını sallar, topuklarını döndürür ve koşarak uzaklaşır.

Café Moon, koyu kavrulmuş kahve çekirdekleri ve tatlı şeker kokuyor. Zengin, ahşap bir bar tezgahın yarısını kaplıyor ve pencereler boyunca ve odanın etrafına yerleştirilmiş masalar var. Rahat ve sıcak bir yer ve şaşırtıcı bir şekilde, Moonshot'ta düşündüğümünden daha fazla insanla dolu. İçeri girip çıkan insanlarla dolup taşıyor. Diğerleri arkadaşlarıyla veya sevgilileriyle oturuyor, birkaçı da benim gibi dizüstü bilgisayarlarıyla çalışıyor.

Pencerenin yanındaki masaya oturduktan sonra, dizüstü bilgisayarımı ve notlarımı çıkarırım. Nick'in tüm sorularıma verdiği cevapları okurken heyecanlanıyorum. Düşündüğümünden farklı biri olduğu ortaya çıkıyor. Dışarıdan bakıldığında pisliliğin teki gibi görünse de, aslında gerçekten iyi bir adam olabilir. Hokey hakkında konuşurken yüzünün aydınlanmasını seviyorum. Tamamen değişiyor. Günlük programı gibi şeyleri okurken bile, onu anlatırken ne kadar coşkulu olduğunu hatırlayarak ekrana gülümsüyorum.

Ne yazık ki, onun ve benim heyecanımız pek iyi yansıtılmıyor. Manuskriptime geçtiğim anda, yanıp sönen imleç beliriyor ve parmaklarım klavyenin üzerinde donup kalıyorum. Derin bir nefes alıyorum, arkama yaslanıp çöreklerimi yiyorum ve kendime moral vermeye çalışıyorum.

Bunu yapabilirsin. Tek tek kelime kelime. Daha önce yaptın. Yine yapabilirsin. Başarabilirsin!

Ancak çöreklerim bitti, kahve fincanım boşaldı, ama ben hala tek bir düzenleme bile yapmadım.

Telefonumu alıp, kız kardeşimden gelen yeni mesajı okumak için ekranı kaydırıyorum.

OLIVIA

Seksi hokey oyuncusuyla nasıl gidiyor?

Kıkırdarak bir cevap yazıyorum.

BEN

Ona öyle seslenmeye devam edemezsin.

OLIVIA

Neden olmasın? O çok seksi. Flynn de aynı fikirde.

ME

Çünkü onunla çalışıyorum.

Ve hatırlatmaya ihtiyacım yok. O gamzeler. O gözler. O kaslar.

OLIVIA

Peki. Hokey oyuncusuyla (kesinlikle çok seksi olan) nasıl gidiyor?

BEN

Beklediğimden daha iyi.

OLIVIA

Bu harika bir haber!

Onun umutlu olduğunu hissedebiliyorum. O her zaman benim en büyük destekçim olmuştur ve onu ya da başka birini hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Cevap olarak bir gülen yüz gönderiyorum ve imleci izlemeye devam ediyorum.

Bunu başarabilirim...

Ertesi sabah, uygun kıyafetler giyip yeni sorular hazırlayarak, on beş dakika erken buz pistine gitmeye hazırım. Yolda Café Moon'a uğramayı planlayarak kiralık arabama doğru yola çıkıyorum. Gözlerim parıldıyor ve enerjik olmak istiyorum çünkü ben yetenekliyim. Yetenekli bir yazarım. Harika bir iş ahlakım var. Bana bir şans daha verildi. Son teslim tarihim var. Ve bunu yapabilirim.

Dün öğleden sonra, tek bir kelime bile yazmadan dizüstü bilgisayarımı kapattığımdan beri kendime aynı moral konuşmasını yapıyorum. Önce biraz daha bilgiye ihtiyacım var. Daha fazla hokey araştırması, her şeyi sindirmek için daha fazla zaman.

"Günaydın." Nick'in kaba sesi beni ürküttü.

Ön verandada, omzuna bir spor çantası asmış, her iki elinde birer kahve tutuyor.

Onu görünce kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Bu sabah yine tıraş olmuş ve o muhteşem gamzelerini hayranlıkla izliyorum. Yüzü çok karakteristik. Pürüzsüz ve mükemmel değil. Kusursuz bir göze sahip bir sanatçı tarafından yontulmuş gibi milyonlarca ilginç ayrıntıyla dolu. Belki de bu yüzden somurtkanlığı bu kadar ağır geliyor. Tüm bu ayrıntılar, duygularıyla birlikte canlanıyor.

"Günaydın," diyorum, istediğimden biraz daha nefes nefese. O merdivenleri çıkıp bana doğru yolun karşısına geçerken ben duruyorum.

Rüzgar, o yaklaşmadan önce kokusunu bana getiriyor, sanki açık havada duş almış gibi temiz ve odunsu bir koku. Şimdi güzel bir görüntü var.

O bana kahvelerden birini uzattığında yüzüm kızardı.

"Benim için mi?" diye sordum, ağzımın köşeleri gülümsemeyle yukarı kalktı. Cevabı küçük bir baş sallamaydı.

"Teşekkür ederim."

"Pistteki kahve berbat," diyor sanki bu nazik davranışının tek nedeni buymuş gibi. Onu tam olarak anlayamıyorum. Nazik, hatta düşünceli, çocuklarla iyi geçiniyor, başarılı, en az bir tane normal arkadaşı var. Neden bu kadar huysuz davranıyor ki?

Yani, babasının onun haberi olmadan beni buraya davet etmesi dışında, çünkü itiraf edelim ki bu herkesi huysuz yapabilir. Yine de, bu günler önceydi, bunu aşmış gibi görünüyoruz, ama o hala sanki dünyanın yükü omuzlarında gibi dolaşıyor.

Aidan ön kapıdan çıkarken ekran kapısı çarpıyor. Nick geri adım atarak oğluna yer açıyor.

"Her şeyi aldın mı?" diye sorar Nick.

"Evet," diye cevaplar Aidan, sanki "benim çanta hazırlama yeteneğimi nasıl sorgulayabilirsin" der gibi, o kendine özgü çocuksu şüpheci tavrıyla.

"İyi." Nick bana bakar. "Pistte görüşürüz?" "Evet."

İlk gelenler biziz. Nick kapıyı açıp bizi içeri alır, sonra binanın ışıklarını açmak için ortadan kaybolur. Aidan hiç vakit kaybetmeden giyinir ve buz pistine çıkar. Ben de dün oturduğum bankın aynı yerine doğru yürürüm.

Eşyalarımı bıraktıktan sonra, buz pistine bakmak için kenardan aşağıya eğildim. Bir titreme tüm vücudumu sıçrattı.

Aidan diğer taraftan çıkar, bir elinde hokey sopasıyla yüzeyde akıcı bir şekilde kayar. Bir disk atar ve çok karmaşık görünen bir egzersiz yapmaya başlar.

"Ne kadar zor olabilir ki?" diye kendi kendime söylenerek kapıyı açarım. Buzun üzerine bir adım atarım. Yeterince sağlam görünüyor. Diğer ayağımı da attığımda, soğuk ayakkabılarımın ince tabanlarından içeri sızar.

Bebek geyik ya da ayakta durmaya çalışan bir çocuk gibi dengesiz hissediyorum. Greer o aşamadayken çok sevimliydi.

Biraz daha güvenim gelince, bu sefer kapıdan daha uzağa bir adım daha atıyorum.

"Patenlerle daha kolay." Derin sesi beni ürkütüyor ve dönüp bakarken dengemi kaybedip popomun üstüne sertçe düşüyorum.

Acıyor. Gururum daha çok acıyor.

"Kahretsin. Üzgünüm." Bana yardım etmek için aceleyle buzun üzerine çıkıyor. Büyük elleri bileklerimi kavlıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Soğuk giysilerimin içinden yayılırken beni baştan aşağı süzdürüyor.

"İyi misin?" Endişeyle bana bakmaya devam ederken parmakları beni yerinde tutuyor. Gözleri daha koyu bir yeşil tonuna bürünüyor ve yakından bakınca çenesindeki gamze çok çekici geliyor. Parmaklarımla... ya da belki dilimle onu okşamak istiyorum.

"Evet," diyorum, düşüncelerimi toparlayarak. Onun yüzünü yalamayı hayal ettiğim ve popomun acıdığı için aniden utanç duyuyorum. "Hepiniz bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsunuz."

Ağzının bir tarafı yukarı kalkıyor. "Arkadan bir çift paten getirebilirim. Ayak numaran kaç?"

"Oh hayır." Kafamı sallıyorum. "Paten kaymak istemiyorum."

Kaşlarını kaldırır, beni buzun üzerine yürürken bulduğu için blöfümü görür.

"Bir anlık bir karar hatası yaptım, ama şimdi neden spor yapmadığımı hatırladım." Titrek bacaklarını kullanarak dikkatlice güvenli bir şekilde bankın üzerine geri dönüyorum.

"Peki," diyorum, umarım kırımın üstüne düştüğüm anı hafızasından silmek için profesyonel bir tavır takınıyorum. "Başlayalım mı?"

Konuyu değiştirmemden şaşırması olabilir, bir an tereddüt ederken ben dikkatlice oturuyorum. Sonunda elini sallayarak devam etmemi işaret ediyor.

Kuyruk kemiğim hala ağrıyor, ama listemdeki ilk soruyu okurken bunu aklımdan çıkardım: "Maç günü nasıl geçiyor?"

"Evde mi, deplasmanda mı?"

"Aralarında fark var mı?" diye soruyorum. "Tabii ki yer dışında."

"Herkes için değil, belki."

"Ama senin için farklı mı?"

Çenesi ileri geri hareket ediyor. Daha önce gördüğüm öfkeli, sinirli bir şekilde değil, daha çok düşünceli bir şekilde, sanki cevabını yeniden düşünüyor

cevabını yeniden düşünüyormuş ya da kelimelerini dikkatlice seçiyormuş gibi.

"Belki de ikisini de bana anlatmak istersiniz?" diye soruyorum, açıklamayı kolaylaştırmak umuduyla.

Nick tekrar konuşmadan önce, birkaç saniye sessizlik olur, sadece Aidan'ın patenlerinin sesi ve arka planda puck'a vurduğu ses duyulur. "Buz pistine vardığımda, nerede olursam olayım hemen hemen aynı şeyi yaparım. Kıyafetlerimi değiştirir, ekipmanlarımı hazırlar, sonra sopamı bantlarım. Ardından protein içeceği içerim ve su içerek vücudumu hidratlarım. Sonra esneme hareketleri yapar, gerekirse tedavi olur, toplantılara giderim."

"Daha fazla araştırma toplantısı mı?"

"Maçtan önce, takımın oyun stilini etkileyecek güç oyunları veya her iki takımdaki son dakika kadro değişiklikleri hakkında konuşmak için bir takım toplantısı yapıyoruz."

"Strateji."

"Evet." Başını sallayarak onaylıyor. "Maçtan ne kadar önce?" "Yaklaşık iki saat önce."

"Sonra ne yaparsınız?" Öne doğru eğildim, popomdaki ağrıyı tamamen unuttum. Neden bu kadar ilgimi çektiğini tam olarak belirlemek zor - onun mu yoksa hokeyin incelikleri mi? Sporla hiç ilgilenmemiş bir hayatım olduğu için, tahminimce ilki.

"Sonra buz pistine çıkmadan önce gevşeme ve ısınma zamanı." "Daha fazla esneme mi?"

"Bazıları öyle yapıyor." "Sen ne yapıyorsun?"

Çocuksu bir gülümseme dudaklarının köşelerini yukarı kaldırıyor ve midemde kelebekler uçuşmaya başlıyor.

"Travis'le futbol topu oynuyorum." "Futbol mu?"

"Evet. Hokey oyuncularının çoğu bunu yapar. Bacakları ısıtmak ve gerginliği atmak için eğlenceli bir yol."

"Mantıklı." Düşünürken kalemi dudaklarıma götürdüm. Maç günü rutininde bu kadar ayrıntı beklemiyordum ve şimdi bir düzine soru daha var. "Sadece sen ve Travis mi?"

"Evet. Bazı genç oyuncular koridorda büyük bir maç yapıyorlar, ama Trav ve ben biraz daha sessiz olan antrenman odasına gidiyoruz."

"Son takımında durum farklı mıydı?" diye soruyorum.

"Yeterince benzerdi."

"Takım değiştirmek zor mu?"

"Bazen."

"Senin için zor muydu?"

"Hayır. Benim ve Aidan için en iyisi buydu." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor, bu yüzden fazla kurcalamıyorum ama merak ediyorum. Onun transferini sorgulayan birkaç haber makalesi ve taraftar forumları gördüm. Bazıları Wildcat takım arkadaşları veya koçlarıyla sürtüşme yaşadığını düşünüyor. Diğerleri ise daha fazla para istediğini tahmin ediyor.

"Yani sen ve Travis ikiniz baş başa gidip... futbol topunu birbirinize atıp duruyorsunuz?"

İki elini bastonuna dayayıp hafifçe eğilir. "Mhmm." "Müzik mi var, sohbet mi?"

"Koridordaki çocuklar müzik dinliyorlar, ses bize kadar geliyor." "Peki sohbet?"

"Çoğunlukla Travis bana flört maceralarını anlatıyor."

Göğsümde şaşkın bir kahkaha patlar. "O öyle bir adam, ha?" "Kadınlar onu seviyor."

Gözlerimi kısıyorum. Kadınların onu sevmediğini mi düşünüyor acaba? Hayır, imkansız. Bu delilik olurdu. Her an kadınların ilgisini çekmeye çalışan bir adamın kadınların ilgisini çekmemesi mümkün değil.

"Ne?" diye sorar.

Yüzümdeki sorgulayan ifadeyi düzeltip gülümserim. "Hiçbir şey." Bana attığı ağır bakış, sakladığım bir şey olduğunu bildiğini gösteriyor. "Maç günlerinde buz pistine gitmeden önce ne yaparsın?"

"Şehir dışındaysak, takım kahvaltısı ve sabah pateni var, sonra otelde kestiriyoruz."

"Peki evde?" diye soruyorum.

"Yine kahvaltı yapıp paten kaymak için pistte oluyorum, ama evde geçirdiğim zaman diğer işlere göre değişiyor."

Ona bakarken yüzümde şaşkın bir ifade olmalı ki, ben sormadan devam ediyor.

"Aidan'ın yapması gereken işleri olabilir ya da babamın benim programımı engelleyen planları olabilir."

"Bir yabancıyı evine davet etmek gibi mi?" diye soruyorum, umarım artık şaka yapma aşamasına gelmişizdir.

"Evet." Dudaklarından kaba, kısa bir kahkaha kaçar.

Ona gülümsüyorum ve bir an için sanki kendi özel şakamızı yapıyormuşuz gibi hissediyorum. O önce başka yere bakıyor ve tekrar bana baktığında, huysuz hali tam anlamıyla geri dönmüş.

Konuşmayı maç günü, maç öncesi, maç sonrası ve maç sırasındaki daha kolay sorulara geri döndürüyorum. Buz üzerinde olmak nasıl bir duygu? Ne düşünüyorsun? Maçtan sonra nasıl rahatlıyorsun?

"Duruma göre değişir" en sevdiği cevaptır. Beni başından savmaya çalıştığını düşündürecek şekilde söylemez, daha çok konuyu bu kadar basitçe özetleyemediğini hissettirir. Belki de hokey gerçekten bu kadar karmaşıktır. Farklı cezaları anlamaya çalışırken kesinlikle öyle hissediyorum.

Bana bunları sıralıyor. "Ayak takma, yüksek sopa, kanca..." "Kanca mı?" diye soruyorum, yanlış duyduğumdan eminim.

O başını sallıyor.

"Gerçekten öyle mi deniyor?"

Ağzının bir köşesi yine hafifçe kıvrılıyor. "Evet. Bu küçük bir ceza."

"Yani oyuncu iki dakika ceza alanında kalır mı?" "Doğru."

Küçük bir detayı hatırlayabildiğim için rahat bir nefes alıyorum. "Hiç hooking cezası aldın mı?" Hala buna

bana daha iyi bir isim gelmiyor. "Evet."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yani bunlar yaygın mı?"

Bana çok hata yapan biri gibi gelmiyor.

"Evet. Küçük cezalar büyük cezalar kadar yaygın değildir, ama hepsi olur. Maçlar sırasında duygular ve adrenalin yükselir. Ve bazen, adamlar sizi sinirlendirir."

"Bunu bilerek mi yapıyorsun?!"

Gülümsemesi daha da genişliyor ve o lanet olası gamzeler bana göz kırpmıyor.

"Vay canına. Hiç bilmiyordum," derim, aynı anda Aidan'ın sesi pistin diğer tarafından gelir.

"Lanet olsun," Aidan yine sessizce küfür eder, başını eğerek.

Nick oğluna, sonra bana bakar.

"O iyi mi?" diye soruyorum.

Vücut dilinin her şeyi Aidan'ı kontrol etmek istediğini haykırıyor, ama sözleri sakın. "O iyi. Hokey sinir bozucu olabilir."

"En azından bu bana mantıklı geliyor."

"Yazmak sinir bozucu mu?"

"Bazen." Son zamanlarda daha çok her zaman gibi.

Nick oğluna bir bakış atıyor. Maskenin arkasından bile Aidan'ın babası gibi somurtduğunu anlayabiliyorum.

"İster misin...?" Bu durumda ne yapacağını bilmediğim için soruyu yarım bıraktım. Kötü bir yazma gününden sonra sinirli olduğumda, genellikle bunun hakkında konuşmak istemem. Ancak bunun herkesin tercihi olmadığını biliyorum. Ben kendi kendime düşünmeyi ve hikayemin sorunlarını kafamda kurcalamayı tercih etsem de, Lily'nin sıkışıp kaldığı durumlarda saatlerce onunla telefonda konuşarak ona yardım ettim.

"Evet, belki de ona bir bakmalıyım. Hemen dönerim."

"Sorun değil." Telefonumdan saati kontrol ettim. Her zamanki gibi zaman hızla geçmişti ve kampçılar yakında gelecekti.

"Gidiyor musun?"

"Şimdilik yeterince var sanırım."

"Günün geri kalanında ne yapacaksın?"

Eğer onu iyi tanııyorsam, günümü nasıl geçireceğimi umursadığını düşünürdüm.

"Yazacağım." Umarım. "Cuma günü yeni ilk bölümü teslim etmem gerekiyor." Yavaşça geriye doğru kayıyor, hala bana bakıyor.

"Zaman ayırdığın için teşekkürler." Fincanımı kaldırıyorum. "Ve kahve için de." "Rica ederim."

Elimi sallayarak veda ettikten sonra ayrılmak için dönüyorum. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama arkamı döndüğümde, o Aidan'la birlikte pistin diğer tarafında. Kapıda durup onu izliyorum. Aidan başını eğmiş, babası onunla konuşurken üzgün bir şekilde yere bakıyor. Sonunda başını sallıyor ve Nick, oğlunun omzuna güven verici bir şekilde elini koyuyor.

Nick başını kaldırdığında hâlâ onu izliyorum. Bakışları oturduğum bankın üzerine düşüyor, sonra pistte birini arıyormuş gibi etrafı tarıyor. Belki de beni. Beni fark etmeden kapıdan çıkıyorum.

"O kız neden kulübede kalıyor?" Aidan akşam yemeğinden sonra sorar. Yanımda tabağını yıkarken pencereden dışarı bakıyor. Bakışlarını takip ederek göl kenarında yürüyen Ruby'yi görüyorum. Mavi kolsuz bir bluz ve kot şort giymiş. Kızıl saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor.

"Yaz için kalacak bir yere ihtiyacı vardı."

"Senin hakkında bir kitap yazdığı doğru mu?" Yüzünde spagetti sosu varken bana bakıyor.

"Hayır." Bir bezle ağzını silirim. "Bunu nereden duydun?" Omuz silkiyor. "Trav amca."

"Trav amcaya inanmakla ilgili sana ne demiştim?"

Bezden kaçarak, sırtarak şöyle dedi: "Onun saçmalıklarla dolu olduğunu ve söylediği her şeyi çoğunlukla abartılı olarak düşünmem gerektiğini."

Boğazımdan bir kıkırdama çıkar. "Aynen öyle." Kapı zili çalar.

"Trav amcadan bahsetmişken."

Aidan'ın gülümsemesi genişler. Travis'e hayranlıkla bakar ve onu dinler, benim büyük hayal kırıklığıma, herkesten daha fazla. Tüm insanlar arasında, tam da Travis olmalıydı. Şaşırtıcı bir şekilde, çocuklarla arası iyidir. Aidan üzerindeki etkisinden endişe etmemin tüm nedenleri, çocukların onu sevmesinin nedenleriyle aynıdır. Hiçbir filtre kullanmaz, onlara küçümseyici davranmaz ve insanları, hatta çocukları bile onunla arkadaş olmak istemeye iten komik, karizmatik bir tavrı vardır.

"Sen kapıyı aç, ben burada işimi bitireyim," diyorum ona. Cümlemi bitirmeden koşarak uzaklaşıyor.

Pisliği tezgahın üzerine atarken pencereden bir kez daha Ruby'ye bakıyorum. Sabahları buz pistinde yaptığımız röportajlar dışında onu neredeyse hiç görmedim. Bu hafta her gün gelip, çocuklar kampa gelene kadar kalıp bana sorular soruyor. Daha önce kimsenin bana sormadığı pek çok soru ve konu vardı, örneğin "En sevdiğim takım forması hangisiydi?", "Seçme şansın olsaydı, sopan için hangi renk bant kullanırdın?" ve "Her seferinde buzun üzerine çıkmak nasıl bir duygu?"

O... ilginç birisi. Belki de bana soru soranların bu spora derin bir sevgi beslemelerine ya da en azından temel bilgilere sahip olmalarına alışkın olduğum içindir, ama kendimi onun bana bir sonraki sorusunu tahmin etmeye çalışırken buluyorum ve neredeyse hiç doğru tahmin edemiyorum. Ama belki de en şaşırtıcı olanı, her gün birlikte geçirdiğimiz zamanı biraz daha az korkutucu bulmaya başlamam.

Her sabah geçirdiğimiz zaman dışında, kendi haline kalıyor. Sık sık su kenarında yürüyüş yapıyor ya da kulübenin verandasında oturuyor (ben bakmıyorum tabii), ama onun dışında, neredeyse burada olmadığını varsayabilirim. Neredeyse.

Pencereden döndüğümde, Aidan mutfğa koşuyor. Travis onun arkasında, ardından takım arkadaşlarımız Conrad Shepard ve August Penn geliyor.

"Selam," diye hepsine birden selam veriyorum, ama önce Shep'e gidiyorum. Sezon bittikten sonra Washington'daki ailesini ziyaret etmek için ayrıldığından beri onu görmemiştim. "Geri dönmüşsün. Seni görmek güzel dostum."

El sıkışıyoruz ve onu hızlıca yanından kucaklıyorum.

"Sen de." Sessizce konuşurken yarı gülümsüyor. Buz üzerinde, birlikte oynadığım en hızlı ve en sert savunmacılardan biri, ama buz dışında yumuşak konuşan ve arka planda kalmaktan mutlu olan biri. Açıkçası, bizim grupta bunu yapmak kolay.

Sonra Penn'e bakıyorum. Kalecimiz, hepimizden daha uzun süredir Moonshot'ta. Shep gibi o da sessiz biridir, ama onda bu daha belirgindir. Travis, benden daha huysuz olan tek kişinin Penn olduğunu söyler. Benim yargılamam gerekmez, ama Trav'in yanında hepimiz huysuz piçler gibi görünüyorsunuz.

"Nasıl gidiyor? Dizin nasıl?" diye soruyorum ona. Sezon bittikten sonra ameliyat oldu, ben takıma katıldığımdan beri geçirdiği birçok ameliyattan biri. Adam bir canavar.

"İyi." Ağzı sıkı, düz bir çizgiye dönüşürken sağ bacağına bakıyor. "Doktorlar bu hafta buz pistine dönebileceğimi düşünüyor. Peki

omzun nasıl?"

"İyi," onun sözlerini taklit ettim.

Penn, ligin en iyi kalecilerinden biri ve takımımızın pek de gizli olmayan silahı, ama aynı zamanda harika bir adam. Bizim için puck'ları durdurmasını isteyeceğim başka kimse yok ve takımın da aynı şekilde düşündüğünü biliyorum. Kaptanlık "C" harfini takıyor olabilirim, ama bunun tek nedeni onun kalede sıkışıp kaldığı için liderlik yapamaması. Ayrıca, bununla hiç ilgilenmiyor. Her halükarda, hepimiz ona hayranız. O kadar uzun süredir buradadır ki, her şeyi görmüştür. İnişler ve çıkışlar onu genç oyuncular gibi etkilemiyor ve geri kalanımız, onun bedenlen ve zihnen yaptığı fedakarlıkları ve bu kadar uzun süre oynamaya devam etmek için gereken disiplini takdir ediyoruz. Gerçekçi olarak, belki üç veya dört sezon daha oynayabilir ve ben hepsine tanık olmak istiyorum. Bu adam bir efsane. Forması kesinlikle tavana asılacak.

"D-Low geliyor mu?" diye soruyorum, aynı anda kapı zili sanki biri tekrar tekrar basıyormuş gibi arka arkaya çalıyor.

Shep hafifçe güldü. "O olmalı."

"İsterseniz bir bira alın ve aşağı inin," diyorum onlara ve ön kapıya doğru ilerliyorum.

Kapıyı açarak, ön kapıda duran adama gülümserim. Parmağı, tekrar çalmak istemiş gibi kapı zilinde durmaktadır.

"Aklından bile geçirme," diyorum ona, babamın ses tonuyla.

Danny Marlowe, takımda D-Low olarak bilinen, sırtıyor. Yirmi üç yaşında olmasına rağmen, bazen bana Aidan ve arkadaşlarını hatırlatan bir gençlik neşesi var.

"Sadece beni duyduğundan emin olmak istedim, ihtiyar." Bir adım öne çıkıp bana sarılır, sırtıma iki kez sertçe vurur ve yanımdan geçer.

"Ben de tatilde biraz olgunlaşmış olabileceğini düşünmüştüm. Bununla ilgili bir kitap yok mu?" Kendimi onu taklit ederken buluyorum, onun neşeli tavırları bana da bulaşmış.

"Varsa, emin ol ki okudum ve saçmalık olarak bir kenara attım."

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçıyor. "Bundan şüphem yok."

O, tanıdığım en okur yazar kişi ve gerçek bir roket bilimcisi. Çoğu hokey oyuncusu, özellikle de iyi olanlar, ya üniversiteyi tamamen atlar ya da o yıllarını draft edilmeye odaklanarak geçirir, ama D-Low öyle değil. Bazen, bir laboratuvarında çalışsaydı da aynı derecede mutlu olacağını düşünüyorum

Onunla tanışana kadar kendimi zeki sanırdım. O her zaman bir kitap dinliyor ya da okuyor, tek başına bir trivia dehası gibi gerçekleri sıralıyor.

Onu görüp kitapları düşününce aklıma Ruby geliyor. Travis gerçekten kafama takılmış olmalı, çünkü D-Low'un benden daha çok onun tipine uygun olup olmadığını merak etmeden duramıyorum.

Tabii, dövmeleeri, piercingleri ve dışa dönük kişiliği ile kitap kurdu gibi görünmüyor, ama zeki ve içimden bir ses Ruby'nin zeki erkeklerden hoşlandığını söylüyor.

Eve geri dönerken, mutfaktan sesler geliyor. Aidan ortadan kaybolmuş, ama babam Travis, Shep ve Penn'in yanına arka kapıda gelmiş. Bize sırtları dönük.

"Güzeli var," diyor babam alçak bir ısılla.

"Kızılara her zaman zaafım olmuştur," diye ekliyor Travis. Arkasına bakıyor, benim bakışımı yakalıyor ve sırtıyor.

Onların kimi izlediklerini veya kimin hakkında konuştuklarını görmek için bakmama gerek yok.

"Sanırım buna string bikini diyorlar," diyor babam. "Ciddi misin?"

diyorum kuru bir şekilde.

Kimse kıpırdamıyor, ama Penn bakışlarını bize

çeviriyor. "Selam, D-Low. Seni görmek güzel."

"Evet, ben de." D-Low erkeklerin yanına yaklaşır ve onlarla birlikte arka kapıya bakar. "Kızıl saçlı kim?"

"O bir yazar," diyor babam ve başını bana doğru eğiyor. "Nicky'yi röportaj yapmak için buraya geldi."

D-Low kaşlarını kaldırarak dikkatini kısa bir süreliğine bana çevirir.

"Biyografi mi yazıyorsun?"

"Tanrım, hayır."

"O bir romantik roman yazarı," diyor babam gülümseyerek. "Hokey oyuncusunun aşık olmasını anlatan bir kitap yazıyor."

Bu bilgi, sonunda hepsinin bana bakmasını sağlar.

"Merak etmeyin, bana da söylemedi. Onun ağzından öğrenmek zorunda kaldım," diyor Travis onlara.

"Evet, şimdi nedenini hatırladım," diye fısıldarım.

"Dur bir dakika." Shep'in kaşları ortada birleşir. "Neden biri romantik bir roman için seninle röportaj yapsın ki?"

Penn kıkırdar ve hemen Shep'in yanakları kızarır.

"Demek istediğim..." diye başlar, ama ben elimi kaldırarak onu durdururum.

"Endişelenme. Bu iş için en kötü aday olduğumun farkındayım."

"Başımı babama doğru eğiyorum. "Onu o davet etti." "Ah. Şimdi daha mantıklı oldu," diyor D-Low.

"Evet," diye onaylarım. Vücudum, konuşmayı ilerletme ya da belki de diğerleriyle birlikte pencereden dışarıya, şu anda hayatımı kaosa sürükleyen kadına bakma isteğiyle titriyor. Bunun yerine, "Başlamaya hazır mıyız?" diye sorarım.

Herkes onaylayarak mırıldanıyor, ama kimse bodruma doğru hareket etmiyor. "Baba, oynayacak mısınız?"

"Bir el," diyor. Her zaman böyle der, ama genellikle bundan çok daha uzun süre kalır.

"Belki de poker oyunumuzu arka terasa taşımalıyız," diyor Travis. "Hava çok güzel."

Gözlerimi deviriyorum. "Her şey aşağıda hazır."

"Tamam. Tamam," diyor derin bir nefes alarak. Beni sinirlendirmeye çalışıyor. Ve işe yarıyor.

Yine de kimse kıpırdamıyor.

"Tanrı aşkına..." Önlerine geçiyorum, en azından Ruby'yi görmelerini kısmen engelliyorum, ama onu görmeden önce bir bakış atıyorum. Babam birkaç konuda haklıydı. Bikini giymiş ve kesinlikle çok güzel bir kız. *Lanet olsun*.

Shep, bu kadar uzun süre baktığının farkında değilmiş gibi gözlerini kırıştırdı, sonra bana utangaç bir gülümseme attı. D-Low hala durumu anlamaya çalışıyor gibi görünüyor. Penn sıkılmış görünüyor. Babam etrafıma bakmaya çalışıyor. Travis gülümsemeyi zor tutuyor. Pislik.

"Biri koruyucu davranıyor," diyor babam, onlar nihayet arka kapıdan uzaklaşırken.

"Benim hissettiğim şey sinirlenmek," diyorum, daha çok kendime.

"Merak etme, Nicky. Senin yoluna çıkmayacağız," diyor Travis.

"Onun senin tipin gibi görüldüğünü düşünmüştüm," diyor babam ona.

"Ben flörtten uzak duruyorum."

"Bu pek sağlıklı gelmiyor," der babam, bu da Travis'i güldürür. "Muhtemelen değil, efendim. Muhtemelen değil."

Aşağıda, poker masasının etrafında her zamanki yerlerimize otururuz. Son iki yıldır her cumartesi gecesi oynuyoruz. Grup, yılın zamanına göre biraz farklılık gösterir. Diğer çocuklar sezon boyunca gelip giderler

ve genellikle benim bodrumumda değil, birinin otel odasında oturuyoruz. Sezon dışında ise şehirde olanlar oynuyor.

Babam sağımdaki koltuğa dikkatlice otururken yüzünü buruşturur. Bacağı onu giderek daha fazla rahatsız ediyor. Tabii bunu asla itiraf etmez. Bu, yaşadığı kalp sorunlarının bir başka belirtisi. Her gün yürüyüş yapmasını sağlamalıyım. Doktor, bunu düzenli yaparsa büyük fark yaratacağını söylemişti.

Travis kartları alır ve karıştırmaya başlar. "Bu gece senin paranı alacağım gibi hissediyorum."

Her hafta, epik bir mağlubiyet serisine rağmen bunu söylüyor. En son sekiz ay önce, D-Low yokken ve ben gripten kurtulurken kazanmıştı.

Kartlar dağıtılırken, yukarıda bir yerde Aidan gitar çalmaya başlar.

"Kahretsin," diyor babam. "Kulak tıkaçlarımı yukarıda unutmuşum." Shep gülüyor ve Penn yüzünü buruşturuyor.

"Ona fazla yüklenme," diyorum. "O daha yeni öğreniyor."

Aidan o anda özellikle sert bir akor çalar ve ben istemeden yüzümü buruştururum.

"Bu eski bir Metallica şarkısı mı?" diye sorar Travis, başını sallayarak masadaki kartları dağıtırken.

"Hayır, hayır. Sanırım Pink Floyd," der babam.

Benim anlayabildiğim kadarıyla, "Twinkle, Twinkle, Little Star" olması da muhtemel. Bu gerçekten oğlumun suçu değil; ailemizde müzik yeteneği yok. Annem beni çocukken piyano derslerine yazdırmıştı ve bu benim için işkence gibiydi.

"Bu 'Knockin' On Heaven's Door'," diyor Penn, ante'sini atarken. Hepimiz durup dinliyoruz. Tabii ki öyle.

"Hayret bir şey." Babam sırtıyor.

"Bunu nasıl bildin?" diye Penn'e soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bir yaz, bir kızı etkilemek için gitar öğrenmeye çalışmıştım." Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha kaçıyor. "Öyle mi?"

Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "Nasıl gitti?" diye sordum.

"Meğer o daha çok sporculardan hoşlanıyormuş." "Ve?" Hikayenin sonunu bekliyorum.

"Ben de annemden beni hokey kampına yazdırmasını istedim."

Penn'in bir kız için hokey oynamaya başlaması, duyduğum en şaşırtıcı şeylerden biri. Onu tanıdığımdan beri, neredeyse benim kadar nadiren kızlarla çıkıyor. Birkaç kez biriyle birlikte oldu ama o bile, onun çabalamasından çok, kızın ona kapıldığı hissi veriyordu. Şanslı ki, işine burnunu sokan, karışan bir babası yok.

"Tanrı kadınları korusun." Travis birasını kaldırır. "Şerefe." Babam da birasını kaldırır.

Shep de, dalgın bir şekilde, tek kelime etmeden kaldırır. D-Low ve ben birbirimize bakarız ama onlara katılırız.

"Kadınlardan bahsetmişken," diye başlar babam. "Başlıyoruz," diye mırıldanırım.

"Yani, kız tek başına orada oturuyor. Onu oynamaya davet etmek seni öldürmez herhalde?"

"Neden bizimle poker oynamak isteyeceğini düşünüyorsun?"

"Orada tek başına oturmaktan iyidir," diye karşılık verir.

"Tartışmalı."

Birkaç dakika boyunca, kartlarımıza bakıp oynamaya başladığımızda masa sessiz kalır. Sessizliği bozan ilk kişi Shep olur.

O bahislerini koyar ve şöyle der: "Bir romantik roman yazarı olarak ne tür soruları yanıtlıyorsun?"

"Hokey ile ilgili sorular. Kitabındaki karakter bir beyzbol oyuncusuydu ve yayıncısı onu hokey oyuncusu olarak değiştirmesini istedi."

"İlginç," diyor, sanki bunu gerçekten büyüleyici buluyormuş gibi.

"Hokey romantizmi çok popüler," diyor

D-Low. Hepimiz ona bakıyoruz.

"Ne? BookTok'u takip ediyorum." Omuz

silkiyor. "Tabii ki takip ediyorsun," diyor Penn.

"Adı ne?" diye sorar D-Low. "Ruby

Madison." Rahatsız bir şekilde yerimden

kıpırdanırım. "Onu duymadım."

"O çok önemli biri," diye araya girer babam. "*New York Times*'ın en çok satanları listesinde." "Etkileyici," der Travis.

"Mhmmm." Babam onaylayarak mırıldanır.

"Belki o senin tipindir," diyor Travis bana, dudaklarının köşeleri aşağı doğru çekilen bir kaş çatışıyla.

Neden böyle düşündüğünü sormuyorum, ama onun sözlerine duyduğum rahatlamayı sorguluyorum.

Nick'in evi, arka merdivenlerden yukarı çıkarken sessiz. Yavaşça yürümeye çalışıyorum ama onlara gizlice yaklaşıyormuşum gibi değil. Mümkünse, haber vermeden gelip gitmeyi de çok isterim.

Garaj yolunda birkaç araba daha var, sanki bir parti veriyorlarmış gibi. Ama tek duyabildiğim Aidan'ın gitarı.

Mutfağa giriyorum, boş olduğunu görünce rahatlıyorum. Şarkı bitiyor ve ben donuyorum ama hiçbir hareket yok. Muhtemelen şarkılar arasında geçiş yapıyor. Hızla lavaboya gidip tezgahın altına bakıyorum, temizlik malzemelerimi orada saklıyorum, ama hiçbir şey bulamıyorum. Sağındaki dolabı denedim, sonra yanındaki dolabı. Kısa sürede tüm dolapları açıp kapattım ve her birinde daha da sinirlenip şaşkınlığa kapıldım.

"Bir kız nasıl stres atmak için temizlik yapabilir ki?" diye boş mutfağa soruyorum. "Babam tüm bu şeyleri yüksekte tutuyor, böylece yanlışlıkla içmem."

Dönüp baktığımda Aidan mutfağın karşısında durmuş bana bakıyor. Ne zamandır orada olduğunu bilmiyorum.

"Merhaba," diyorum nefes nefese. Vücudumu eğip üst dolapları işaret ediyorum.

"O." En soldaki dolabı işaret ediyor.

Söz verdiği gibi, temizlik malzemeleri burada. Her türden şişe, etiketleri dışarıya bakacak şekilde dizilmiş. Çok amaçlı şişeyi indirip Aidan'a dönüyorum. "Sık sık temizlik maddesi içmeye çalışır mısın?"

Utangaç bir gülümseme dudaklarının köşelerini yukarı kaldırıyor. Babasına çok benziyor, ama bu gülümsemeyi babasında hiç görmedim. "Endişeleniyor."

"İyi. Ebeveynlerin endişelenmesi gerekir." Şişeyi kaldırıyorum. "Bunu ödünç alabilir miyim?"

Omzunu silkiyor. "Sanırım."

"Teşekkürler." Hafifçe gülerim, sonra omzunda asılı duran gitarı fark ederim. "Ne zamandır çalışıyorsun?"

"Çok uzun süredir değil." Ayaklarına bakıp ayaklarını sürter. "Çok iyi değilim. Babam ve dedem kulak tıkacı takıyorlar. Fark etmediğimi sanıyorlar ama bunu pek iyi saklayamıyorlar."

"Bir şeyde iyi olmak için pratik yapmak gerekir."

"Sanırım öyle, ama pratik yaparken onları sürekli rahatsız etmek istemiyorum."

Anlıyorum. Eskiden aileme yazdığım her şeyi okuturdum. Şiirler, kısa öyküler, tiyatro oyunları, cenaze konuşmaları... Bunlar her zaman çok iyi karşılanmazdı, oops.

Yazmaya çok tutkuluydu. Onların yüzlerinde gördüğüm kahkahalar, gülümsemeler ve neşe için yaşıyordum. Babamdan gerçek, içten bir kakhaha kopardığımda, günün geri kalanında heyecandan titriyordum. Annemin gözyaşları mı? Saatlerce süren bir adrenalin patlaması. Olivia'nın tekrar okuduğu veya saklamayı istediği her şey, altın madeni bulduğum anlamına geliyordu.

O yazma aşamasında çok şey öğrendim, örneğin sanat konusunda başkalarını kendi duygularınıza zorlayamayacağınızı. Bana büyük zevk veren bir şey, onlara her zaman aynı zevki vermiyordu. Annemle babam meşgulse ya da kardeşim kötü bir ruh halindeyse, yazdıklarımı okuduklarında hayal kırıklığına uğramam neredeyse garantiydi.

Hiç enstrüman çalmayı öğrenmedim, bu yüzden en azından çalışmamı her zaman sessizce yapabiliyordum.

"Baban izin verirse, istediğin zaman kulübeye gelip pratik yapabilirsin," diyorum ona.

Gözleri büyür ve gülümserken yanağında bir gamze belirir. "Gerçekten mi?"

"Evet." Başımı sallarken kendimi ona gülümserken buluyorum.

Teklifimi düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. "Kulak tıkacı takmayacak mısın?"

Küçük bir kakhaha attım. "Tabii ki takmayacağım."

Bana inanmıyormuş gibi tuhaf bir bakış atıyor. "Hokeyde hep iyi miydin?" diye soruyorum ona.

Bir an düşünür. Yeşil gözleri yukarı kalkar ve konsantre olmak için ağzını bükür. "Hayır, sanırım değildim. Eskiden slap shot'ım oldukça kötüydü."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama yine de demek istediğimi anlatabildiğimi düşünüyorum. "Peki şimdi?"

"Çok daha iyiyim."

"Çünkü çalıştın mı?" "Aylarca her gün."

"Gördün mü? Sadece çalışmaya devam etmen gerekiyor."

"Bu, onların kulak tıkacı takmasına neden olsa bile mi?" Yanakları kızarır. "O zaman bile."

İkna olmuş gibi görünmüyor. Onu suçlamıyorum. Başkalarının görüşleri gürültülü ve görmezden gelinmesi zor olabilir, en iyi niyetle söylenenler bile. En yakınımızdaki insanları çok iyi anlarız, bu da onların bir şeyi sevmediklerini anlayabileceğimiz anlamına gelir. Ama daha iyi olmanın tek yolu, zorlukları aşmaktır. Bu benim için de iyi bir hatırlatma.

"Alışırın, ben çalışırken müzik dinlemeyi çok severim." "Çok kötü gitar çalınsa bile mi?"

"Özellikle öyle." Ona gülümsüyorum ve o da gülümsüyor.

"Tamam. Ona sorarım."

Aşağıdan gelen kahkahalar dikkatimizi çeker.

"Geri dönmeliyim. Partinizi bölmek istemedim," diyorum. "Haftalık poker oyunları var."

"Eğlenceli görünüyor."

"Eğer istersen, eminim seni de aralarına alırlar."

Gerçekten eğlenceli olduğunu kastetmemiştim, daha çok haftalık bir etkinlikleri olması hoşuma gitmişti. Sadece altı gün oldu ama ailemi, akşam yemeklerimizi ve birlikte vakit geçirmemizi özlüyorum. Sosyalleşmeyi özlüyorum.

"Az önce senden bahsediyorlardı," diyor Aidan utangaç bir gülümsemeyle. Bu hiç de iyiye işaret değil. Eminim ki iyi bir şey değildir.

"Yapacak işlerim var, ama teşekkürler."

Elimdeki şeyi, blöfümü görmüş gibi inceliyor. Geri adım atıyorum. "Rahatsızlık vermek istemem."

"Rahatsız etmiyorsun." Bir adım öne çıkıp elimi tuttu, sonra beni kendisiyle birlikte çekti.

Kendime bakmaktan başka bir şey yapmaya vaktim yok. Hala gölde otururken giydiğim mayomu giyiyorum, ama temizlik malzemelerini almaya gitmeden önce bir tube top, şort ve parmak arası terlik giymeyi başardım.

Temizlik malzemelerini almaya gitmeden önce bir t p üst ve  ort giyip parmak arası terliklerimi giymeyi ba ardım. Aidan merdivenlerden aşağı koşarken, diğ r elimle beni çekerek, bir elimde hala temizlik malzemelerini tuttuğumu fark ettim.

Odanın ortasındaki yuvarlak masanın etrafında altı adam oturuyor ve tüm gözler bana dönüyor. Aidan elimi bırakıp babasının yanına ko uyor. Nick, benden gözlerini ayırmadan oğlunu kucağına almak için geri çekiliyor.

"Merhaba!" Elimi sallayarak selam veriyorum. Parmaklarımla bez havada sallanıyor. "Temizlik malzemeleri almaya geldim. Kabini derinlemesine temizleyeyim dedim."

Kimse bir şey söylemiyor ve ben garip bir şekilde yerimden kalkıyorum.

"Cumartesi gecesi temizlik mi?" Mike sonunda sorar ve alaycı bir şekilde güler. "Otur canım. Pek eğlenceli bir topluluk değiliz ama senin planladığın şeyden iyiyiz. Poker sever misin?"

"Emin değilim. Hiç oynamadım." Nick gözlerinden kırmızı lazerler çıkardığı için kıpırdamıyorum. Sanki daha önce göbek piercingi görmemiş gibi, lazerler benim karnımdaki çıplak deriye yönelmiş gibi görünüyor.

"Bir sandalye al ve  ek. Sana göstereceğim." Travis bana işaret eder, sonra kartlarını alır.

"Sana gösterebileceği tek şey nasıl kaybedileceği," diye mırıldanıyor başka bir adam, sonra bana sinsi bir gülümseme atıyor. Kolları, elleri dahil, dövmelerle kaplı.

"O Danny," diyor Travis. "Ama herkes ona D-Low der. Poker masasında otururken söylediği hiçbir şeye güvenemezsin."

"Poker ve hokeyde her şey mubahtır." Danny bana sırtıyor.

"Sözün  yle olduğunu sanmıyorum," sağındaki adam diyor. Bana utangaç bir gülümsemeyle bakıyor. Aman Tanrım... ne kadar yakışıklı. "Ben Conrad. Tanı tığımıza memnun oldum."

Conrad, muhtemelen gerçek hayatta gördüğüm en çekici erkek. Gerçekten çarpıcı bir şekilde. Çok yakışıklı bir tip, normalde ilgimi çekecek bir tip değil, ama gözlerimi ondan ayırmak gerçekten zor. Ve ben ona baktıkça yüzü daha da kızarıyor. Onun iyiliği için, kendimi zorla başka yere bakmaya zorluyorum ama aman Tanrım.

"O da August Penn, ama biz ona sadece Penn diyoruz," diyor Travis, masada bana bakmayan tek adama başını eğerek.

Adını duyunca kısa bir süre başını kaldırıyor. Sıkılmı  olmasa da kibar bir ifade takınıyor. "Merhaba."

"Selam."

Geniş omuzlu ve diğerlerinden daha uzun boylu. Siyah bir beyzbol şapkası yüzüne kadar indirilmiş. Açık kahverengi saçları yanlardan ve arkadan dışarı çıkıyor. Soluk renkli Moonshot hokey tişörtü giymiş, tişört kol kaslarını ortaya çıkarıyor. O ve Nick, yaşayan en huysuz adam olmak için yarışıyorlar ve kimin kazandığını söyleyemem.

Onları sindirmek zor. Hokey oyuncularının ve Mike'ın etrafında dönen çemberi tarıyorum, sonra bakışlarım tekrar Nick'e dönüyor. Bu son derece çekici erkekler grubu içinde en çok ona ilgi duyduğumun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Takımının geri kalanı da böyle mi?" diye soruyorum. "Ne gibi?" diye soruyor Danny.

Ağzımı açıyorum ama takım arkadaşlarının çekicilik derecesini kibarca sormayı beceremediğim için tekrar kapatıyorum.

"Boş ver," diye mırıldanıyorum.

Hepsi bana umutla bakıyor.

Mike sonunda sessizliği bozar. "Ne dersin, tatlım? Benim uğurum olmak ister misin? Bütün gece bir el bile kazanamadım."

"Baba," diyor Nick acı bir ses tonuyla. "Cumartesi gecesini bizimle kart oynayarak geçirmek isteyeceğini sanmıyorum."

Mike alaycı bir şekilde güler. "Neden olmasın? Ben harika bir arkadaşım." "Aynı fikirdeyim," der Travis gülümseyerek.

"Bu, benim oynamamı istemediğin anlamına mı geliyor?" diye soruyorum ona. Onu anlayamıyorum ve açıkçası tahmin etmekten yoruldum.

"Tabii ki istiyor," diyor Aidan. "Değil mi, baba?"

Nick yavaşça başını sallarken çenesi titrer. Aidan'ı kaldırıp ayağa kalkar, sonra köşeye gidip başka bir sandalye getirir. Sandalyeyi kendisiyle Penn'in arasına koyar. Davet gibi bir şey mırıldanır.

Bir yanım ona o sandalyeyi huysuz kışına sokmasını söylemek istiyor, ama sonra bütün gece onu kızdırmanın ne kadar eğlenceli olacağını düşünüyorum.

Temizleyiciyi ve bezi, kolayca on iki kişinin oturabileceği gibi görünen devasa bir koltuğun yanındaki sehpaye koyuyorum. Sadece birkaç kişiyi seven bir adam için ilginç bir seçim. Alt katın tamamı gerçek bir erkek mağarası havasında. Büyük ekran televizyon, deri mobilyalar, duvarda çerçeveli hatıra eşyaları ve ortada poker masası.

Aidan gitarıyla kanepeye geçerken ben de yerime oturuyorum. Solumdaki Penn adındaki dev adama gülümsüyorum.

"Ben Ruby," diyorum ona, kendimi tanıtmadığımı fark ederek.

Çenesini bana doğru eğiyor. Utangaç mı yoksa antisosyal mi karar veremiyorum. "Biliyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Uh oh. Ne duydun?"

Ağzının iki kenarı da gülümsüyor. "Kötü bir şey değil. Sadece yazdığın kitap için Nick'le röportaj yapacağını duydum."

"Evet," diye onaylıyorum.

"Sen de hokey oyuncusu musun?" diye soruyorum, üstünde bunu ima eden bir tişört giymiş olmasına rağmen.

O da başını sallar.

"Penn bizim kalecimiz," diyor Nick, sonra ekliyor, "Benimle oynayabilirsin."

"Oh, ilginç," diyorum yanımdaki daha az huysuz adama. Bu ikisi arasında gerçek bir

gergin bir durum ama Penn sayesinde en azından bunun bana yönelik olduğunu hissetmiyorum. "Ekipmanlarını çok beğendim."

Herkes sessizleşir, sonra Mike gülerek sessizliği bozar. "Bu, her gün duyduğu bir iltifat değil."

Diğerleri de gülmeye başlayınca kulaklarımın uçları ısınır.

Penn'e bakıyorum ve onu hakaret etmiş ya da istemeden ona asılmış olabileceğimi fark ediyorum. "Üzgünüm. Bu sporu hâlâ öğreniyorum."

"Yok canım." Penn bana yine gülümser. "Ekipmanlar havalı, değil mi?"

Hokey bilgim eksik olduğu için rahatsız görünmediğine rahatlayarak başımı sallarım. "Aksesuarlar sporun en sevdiğim kısmı olmuştur."

Mike kartları karıştırır ve dağıtır. Nick başını sallayarak kartlarını almamı işaret eder, ben de alırım.

"Oooh." İki asa bakıp gülümserim. Poker hakkında pek bir şey bilmiyorum ama asların iyi olduğunu hatırlıyorum.

"Pokerin ilk kuralı," diyor Nick, uzanıp sandalyemi kendisine yaklaştırıyor. Yanımdaki onun sıcaklığıyla tüylerim diken diken oluyor. "Poker yüzü yapmayı öğrenmek."

Kolu benimkine değiyor ve ben bacağımı hareket ettiriyorum, böylece dizlerimiz masanın altında çarpışmıyor.

"Tamam." Dudaklarımı nötr bir çizgiye zorluyorum. "Daha iyi mi?"

Nick'in bakışları ağzıma düşer, bir an durur ve sonra başka yere bakar.

"Evet," der her zamanki sert, sinirli ses tonuyla.

Masadaki erkekler kartlarına bakıp, onları masaya yüzüstü koyarlar. Ben de aynısını yaparım.

Solumda, Penn bir fiş atar. "Ben de öyle yapmalı mıyım?" diye Nick'e sorarım.

"Hayır. Biz zaten yaptık. O büyük kör bahis." Sorgulayan bir şekilde kaşımı kaldırırım.

"Büyük kör bahis, dağıtıcıdan iki koltuk solundadır. Küçük kör bahis ise bir koltuk solundadır. Kartlarını görmeden önce zorunlu bahisler koymak zorundadırlar. Bizim koymamız gerekmez."

"Anladım," derim kendinden emin bir şekilde ve bu bilgiyi aklımın bir köşesine yazarım. Belki bu benim doğuştan gelen kişiliğimdir, belki de Nick'e kendimi kanıtlamak istememdendir, ama A+ öğrencisi olmaya kararlıyım. "Ne tür bir elden pas geçmeliyim?"

En mantıklı soru gibi görünüyor, ama Nick'in omuzlarının iç çekerek kalkıp inmesi, sanki gökyüzünün neden mavi olduğunu sormuşum gibi.

"Dur tahmin edeyim." Ona gülümsüyorum. "Duruma göre değişir mi?"

Yüzünü değiştiren şaşkın bir kahkaha atıyor. "Aynen öyle."

Birkaç tur oynuyoruz. Bahis, yükseltme, görme ve pas gibi terimleri öğreniyorum; hepsi oldukça açıklayıcı. Ve "nehir" ve "tekne" gibi daha az anlamlı olanları. Bir kez başladığımızda, Nick beklediğimden daha sabırlı davranıyor, sanki kampta çocuklara davrandığı gibi.

Diğerlerinin duymadan gizlice konuşmak ve elimizdeki kartları söylemek zor. Onun kokusu beni saracak kadar ona yaklaşıyorum. Yumuşatıcı ve sandal ağacı kokusu. Hoş bir koku.

Anlaşmamız böyle. Nick bana kartları uzatıyor. Kartları alırken gülümsüyorum. Daha önce kartları karıştırmıştım, ama uzun zaman önceydi ve onların yaptığı gibi hiç yapmamıştım.

"Ellerini böyle koy." Ellerini benimkilerin üzerine koyar ve doğru pozisyona gelene kadar ayarlar. Benim ellerimin yanında onun büyük ellerinin boyutu dikkat çekicidir.

"Pokerde her şey çok gizli," diyorum, kimse kartları göremesin diye karıştırmaya çalışırken.

Dudakları bir tarafta daha fazla yukarı kıvrılır. "Bu oyunu eğlenceli kılan da budur. Oyuncuları okumalısın."

"Beni okuyabilir misiniz?" diye soruyorum gruba kartları dağıtırken. Mike sırtıyor. "Sen bir joker kartsın, tatlım."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, zaten dolup taşan terimler sözlüğüme eklemem gereken başka bir poker terimi bekliyorum. Bu oyunun birçok kuralı var.

"Bazı oyuncular, özellikle yeni olanlar, okunması kolaydır, ancak daha deneyimli oyuncuların davranışlarını sergilemezler," diyor Danny.

"Kartlarını okumak kolay, ama onlara karşı oynamak çok zor," diye ekliyor Travis kaşlarını çatarak. Kartlarını masaya atıyor. "Ben pas geçiyorum. Ruby-Doo kartlarına bakarken çok fazla gülümsüyordu."

Oops. Yüzümü ciddi bir ifadeye çeviriyorum, sonra bir keresinde televizyonda izlediğim poker turnuvasını hatırlıyorum. Nick'in kafasındaki şapkaya bakıyorum.

Ona doğru eğildim. Omzum göğsüne değince kaşları yukarı kalktı.

"Şapkanı ver," diye fısıldıyorum, ama diğerlerinin duymayacağı kadar sessiz değil.

Mike ve Travis kıkırdarlar. Nick, sanki ona banka hesabının şifresini sormuşum gibi geri çekilir.

"Bizi ele veriyorum," diyorum ve elimi diğerlerine doğru sallıyorum, her biri sırayla şapkalarını çıkarıyor.

İsteksizce ve sanki bu onun işiymiş gibi kaşlarını çatarak Nick şapkasını çıkarır ve kafama takar. Şapka çok büyük olduğu için gözlerimi kapatıyor.

Çenemi kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşabilmek için. "Daha iyi mi? Şimdi sana benziyor muyum?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp onun kadar huysuz ve düşünceli görünmeye çalışıyorum.

Dudakları gülümsemeye dönüşür ve küçük bir kahkaha atarak başını sallar. Bu tepki beni çok mutlu eder. Huysuz hokey oyuncusunu güldürmek çok tatmin edici bir şey.

"Tam isabet," diyor Conrad.

"Nick asla kısa tişört giyemez," diye ekliyor Travis. "Senden daha iyi giyebilirim," diye karşılık veriyor Nick.

"Giysilerini çıkarma, Galaxy," der Penn sırtarak.

Onlara bakıp gülümserim. "Aman Tanrım. İkiniz de gülümsüyorsunuz!"

Nick ve Penn hariç herkes gülüyor. Penn'in dudakları eğlenerek seğiriyor ve Nick'e baktığımda, yine başını sallıyor. Elini uzatıp şapkasının kenarını kaldırıyor, böylece şapka alnımda daha yüksekte duruyor. Dalgın dalgın, küçük parmağıyla saçlarımı gözlerimden çekiyor. Eli bir an orada kalıyor ve içimden bir elektrik akımı geçiyor.

"Kimin anlaşması bu?" diye sorar Mike.

Nick'in eli düşer ve vücudu, sanki aniden yaptıklarının farkına varmış gibi gerilir.

Birkaç el daha geçtikten sonra nihayet işin püf noktasını anladığımı hissediyorum ve bana kendi kartlarımı dağıtıyorlar. Oranları hesaplamakta ve Nick'in elinizi değerlendirirken önemli olduğunu söylediği diğer şeyleri yapmada berbatım, ama içgüdülerimle hareket ederek oldukça şanslıydım. Herkesin beni okuyabildiğini iddia ettiği gibi, ben de herkesi okumaya çalışarak zamanımı geçiriyorum. Beklendiği gibi, Nick ve Penn'i okumak en zor olanlar.

Sıra ona geldiğinde, sağımdaki şapkasız adama bakıyorum. Hareketleri stoik ve neredeyse robotik. Eğer bir ipucu varsa, ben henüz onu çözemedim.

Nick sırası geldiğinde bahsi yükseltiyor ve sandalyesinde rahatça geriye yaslanıyor. Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki gözlerini bana çeviriyor. "Ne var?"

Gözlerimi kısıyorum. "Hiçbir şey."

Ben onun yüzüne delici bakışlarımı sürdürürken, koyu renkli kaşları meydan okurcasına kalkıyor. Blöf mü yapıyor?

Kartlarıma bir kez daha bakıp pas geçmeye karar veriyorum.

"Ben de," diyor Penn ve kartlarını masanın ortasına kaydırıyor. Ancak o zaman Nick sırtıyor. Küçük bir sırtış ve neredeyse ortaya çıktığı kadar çabuk kayboluyor, ama şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. Tamamen blöf yapıyormuş!

"Hepiniz kalan paramı da dolandırmadan eve gitsem iyi olacak," diyor Travis.

"Bu geceki oyununa bakılırsa, paranı resmen hediye ediyorsun," diye karşılık veriyor Danny.

"Ben de gitmeliyim," diyor Conrad.

"Saat kaç oldu?" diye sorar Mike, telefonunu uzatıp başını geriye eğerek iyi görebilmek için. Ayağa kalkar. "Yatma vaktim çoktan geçti. Oyun için teşekkürler çocuklar."

Travis ve Conrad ayağa kalkar, ardından Danny. Nick kartları alır.

"Penn?"

"Ben de çıkacağım." İri adam sandalyesinden kalkar ve ayağa kalkar. Düşündüğümde daha uzundur. Kafasındaki şapkasını düzeltir, kaldırır, parmaklarını açık kahverengi saçlarının arasından geçirir, sonra şapkayı tekrar takar. "Yarın sabah gölün etrafında koşmaya çıkacağız, değil mi?"

"Evet." Nick başını sallayarak onaylar. "Saat beşte birinci mil işaretinde buluşuruz."

Penn başını sallar — iki başını sallayan, stoik, huysuz adam. Muhtemelen bir düzine kelimedenden fazla kullanmadan tüm konuşmalarını yapıyorlar.

"Tanıştığımıza memnun oldum Ruby,"
diyor Penn. "Ben de."

Erkekler vedalaşırlar. Conrad ve Danny merdivenlere doğru ilerlerken bana el sallarlar. Travis beni kucaklar ve kemiklerim gıcırda.

"Görüşürüz, Ruby-Doo." Çıkarken Nick'e sırtarak bakar. Mike onun peşinden gider ve beni Nick'le baş başa bırakır.

Poker fişlerini kaldırmasına yardım ediyorum. Oda sessiz, sadece hareketlerimiz ses çıkarıyor. Aidan kanepede gitarına sarılarak uyuyor.

"Beni de davet ettiğiniz için teşekkürler," diyorum.

"Çok eğlenceliydi." "Sanki eğlenceli olacağını beklemiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Erkeklerin gecesine davetsiz misafir olarak geldiğim için bütün gece bana somurtacağını düşünmüştüm."

Kaşlarını kaldırır. Adamın ifade gücü yüksek kaşları, nadiren hareket eden ağzını telafi ediyor.

"Sana kızgın bakmıyorum," diyor huysuz bir ses tonuyla ve söz konusu kızgın bakışla.

Göğsümde bir kahkaha patlar. Cep telefonumu cebimden çıkarır ve fotoğraf çekmek için kaldırırım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra.

"Bana kızgın bakışlar attığını kanıtliyorum." Yanına gidip telefonumun ekranını gösteririm. Birkaç saniye inceler ve sonra bakışları yavaşça bana döner.

"Yorum yok mu?" diye soruyorum, telefonumu tekrar cebime koyarken kendini beğenmiş bir tatminle.

"Bu sadece benim yüzüm," diye mırıldanır. "Seni, sana bakmak isteyen bir grup adamdan kurtarmaya çalışıyordum."

"Bana bakmıyorlardı. Aksine, bana acıyorlardı."

Sanırım itiraz ettiğini gösteren bir ses çıkarır. Kıyafetime bakarım. "Annemin benim yaşımdayken giydiği eski bir straplez bluz giyiyorum ve bu şort da ikinci el mağazasından."

Zaten eskimiş ve yumuşaktı, ama kasık kısmında beni hep şaşırtan bir mürekkep lekesi var. Sadece ben görebiliyorum, o yüzden önemli değil, ama o noktaya mürekkep nasıl bulaşır ki?

O, benim sözlerimi anlayamıyormuş gibi bana bakmaya devam ediyor. Sessizce soru sorar gibi kaşlarımı kaldırıyorum.

Sanki ben onun tanıdığı en sinir bozucu insanmışım gibi iç çekiyor. Hiç kimse benden bu kadar nefret etmemişti. Aslında, insanlar genelde beni çok severler. Yirmili yaşlarımın çoğunu, ortalığı karıştırmayacak şekilde konuşarak ve davranarak geçirdim. Yazmak ve hayallerimin peşinden koşmakla o kadar meşguldüm ki, tartışma yaratacak bir şey yapmaya vaktim yoktu. Kimse beni tanımıyordu. Benden hoşlanmayanlar, beni tanıdıklarını sandıkları şeylerden yola çıkarak yargılıyorlardı, gerçek kişiliğimi değil.

Ama Nick'e karşı, hiç çekinmeden kendim oldum. Nedenini bilmiyorum. Belki de rol yapmaya çok yorgunum, ya da onda beni geri çekilmeye iten bir şey var.

Her neyse, bu halimi seviyorum.

"Sen çok güzelsin." Bunu o kadar duygusuz bir şekilde söylüyor ki, doğru duyduğumu merak ediyorum.

"Anlamadım?"

"Giysilerin umurlarında değil. Sen güzel bir kadınsın ve sana hayran hayran bakıyorlar."

O benim, onun deyiimiyle, güzel olduğumu umursamıyor gibi görünse de yanaklarım kızarıyor. Sanki, "Ruby mi? O güzel ama, ben güzel kızlardan hoşlanmam." Bu da beni Nick'in ne tür kadınlardan hoşlandığını merak ettiriyor.

"Hayır, ilgilenmiyorlardı," kendimi toparladıktan sonra ısrar ediyorum. Yine sert bir şekilde itiraz ediyor. "İlgilendirmiyorlardı," diyorum tekrar.

O başını salladı. "Temizlik yapacağım diye bir bahane uydurup gitmek isteseydim, kimse fikrimi değiştirmeye çalışmazdı."

"Ben senden daha naziğim."

Oops. Bunu yüksek sesle mi söyledim? Utangaç, hafifçe özür diler gibi bir gülümsemeyle yüzüm kızardı.

Neredeyse ağır çekimde, dudakları iki yana doğru kıvrılır. "Buna şüphe yok."

Onun gülümsemesi, iltifattan daha fazla kalbimin hızlanmasına neden oluyor. Birbirimize bakıp gülümsemeye devam ediyoruz ve vücudum her yerinden ılık saçıyor. Üst kattaki ön kapı kapanıyor ve bu, bizi bakışmalarımızdan etkili bir şekilde koparıyor.

Önce o başka yere bakar, sonra tekrar kartları ve fişleri toplayıp yerine koymaya başlarız. Her şey yerli yerine oturduğunda, tekrar birbirimize bakarız.

Gitmek istemediğime şaşıyorum. Belki kalırsam, yine kazara bana iltifat eder. Hayatım bu hale geldi,

bu huysuz adamın bana mümkün olduğunca doğal bir şekilde iltifat etmesini ummak. Derin bir nefes alıyorum.

"Ben kendi tarafıma döneceğim." Omzumun üzerinden başparmağımı uzatıyorum. "Kimsenin beni dik dik bakamayacağı yere."

Yine o küçük kahkahalardan birini attı. Onun bu sesine doyamıyorum.

"Poker dersleri için teşekkürler."

"Hızlı öğreniyorsun."

Bir övgü daha. Neredeyse uçuyorum.

Bir adım geri çekilip onu izlemeye devam ediyorum, sonra hala onun şapkasını taktığımı hatırlıyorum. Şapkayı çıkarıp yavaşça ona doğru yürüyorum. "Keşke hokey yerine poker hakkında bir kitap yazsaydım."

Kaşları, sanki o da bunu dilemiş gibi birbirine yaklaşır. Hokey benim için o kadar kolay olmadı. "Evet."

"Tamam o zaman." Cidden, buradan çıkmam lazım. Odada ikimiz için yeterli oksijen yok. Parmak uçlarımda yükselip şapkayı kafasına takıyorum, sonra yana doğru çeviriyorum. Böyle bile çok yakışıklı.

Şapkayı düzeltirken, ben merdivenlere doğru geri adım atarken beni izliyor. "Temizlik malzemelerini unutma."

"Tamam." Sprey ve bezi alıyorum, sonra birbirimize bakmaya devam ediyoruz, oyalanıyoruz. Eğer daha iyi bilmesem, bu huysuz adamın da benim kadar kalmamı istediğini düşünürdüm. Ne garip bir gelişme.

Cildimin altında sıcak, bulanık bir his kabarıyor. "Yarın geri getireceğim. Söz veriyorum."

Çenesini kaldırarak onaylar ama benimle şakalaşmaya devam etmem için bana esprili bir cevap vermez. Yazık.

Sonunda dönüp gitmek için ayrılıyorum. Arkama bakmıyorum, ama giderken onun bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

Pazar sabahı güneşle birlikte uyanıyorum. Sadece bir hafta içinde vücudum sabah erken saatlerdeki programıma alıştı. Bir fincan sıcak çay ile kabinimden çıkıyorum (hala bir kahve makinesi almam gerekiyor) ve manzaraya gülümsüyorum. Bir kız buna alışabilir.

Su sessizce dalgalanıyor ve kuşlar cıvıldıyor. Çok doğal. Kısa bir video çekip Olivia'ya gönderiyorum. Cevabı hemen geliyor.

OLIVIA

Ormanlık bir alanda yaşıyormuşsun gibi geliyor. Başının üstünde bir kuş sürüsü mü var? Kuş gözlemciliğine mi başladın? Avucundan mı yiyorlar? Video çeken yemliklerden mi aldın? Yardım göndermemi ister misin?

Bir hafta önce onun kadar dehşete kapılırdım, ama şimdi bu durum hoşuma gidiyor.

BEN

Hayır, ama burası muhteşem.

OLIVIA

Burada da.

Arka bahçelerinde egzersiz yapan Flynn'in bir fotoğrafını eklemiş. Flynn gömleksiz ve kol kaslarını gerginleştiren dambıllar tutuyor. Kafamı sallayıp gülümseyerek fotoğrafı kapatıyorum. Flynn yakışıklı bir adam,

ama ona karşı hissettiklerim kardeşçe olduğu için onu izlemekten zevk alamıyorum.

Ancak başka bir şey daha içimi sızlatıyor. O tür bir ilişkiye sahip olamamanın verdiği huzursuzluk. Hâlâ birbirlerine çok aşıklar, ama aynı zamanda benim hiçbir erkekle yaşamadığım derin bir güven ve bağları var. Bunun kız kardeşimi nasıl değiştirdiğini görebiliyorum. Bir şekilde daha güvende, daha az temkinli. Açık konuşayım, bir erkeğin beni daha az dağınık hale getireceğini sanmıyorum. Yine de, her zamanki güvensizlik, korku ve son olarak öfke yerine, içimdeki iyiliği ortaya çıkaran birinin olması güzel olurdu.

Su kenarında bir şey dikkatimi çektiğinde, sesleri ve görünüşleriyle kuşları tanımlayabildiğini söyleyen bir uygulama indiriyorum. Ya da daha doğrusu, birilerini.

İki adam yan yana koşuyor. İlk önce Nick'i fark ediyorum. Koyu renk saçları her adımda sallanıyor. Yüz ifadesini görebilmek için çok uzakta ama çenesi her zamanki gibi sert bir çizgide. Sonunda ondan gözlerimi ayırmayı başardığımda, yanındaki daha iri adamın Penn olduğunu fark ediyorum. Dün gece gölün etrafında koşmak için buluşmakla ilgili söyledikleri sözler aklıma geliyor. Tanrım, gerçekten de gölün etrafını koşarak dolaştılar mı?

Hâlâ merak ederken ve bakarken, Nick koşmayı bırakıyor. Koşmaya devam eden Penn'e elini sallayarak selam veriyor ve sonra eve doğru yürümeye başlıyor.

O yaklaştıkça, onu daha iyi görebiliyorum. Aniden bir fotoğraf çekip Olivia'ya göndermek istiyorum, çünkü manzaram çok daha iyi hale geldi. Uzun ve geniş omuzlu, ama zayıf. Bel kısmı daralıyor ve kasları belirgin.

Nick eve yarı yolda geldiğinde bakışları bana kayıyor. Yolu değiştiriyor ve kendi evi yerine kulübeye doğru yöneliyor. Kalbim hızla atıyor. Hiç etkilenmemiş gibi görünmek için çaydan bir yudum alıyorum, ama çayın sıcaklığı, bana doğru gelen sıcak ve huysuz adamın içimi kaplayan sıcaklıkla birleşince alnımda ter damlaları oluşuyor.

"Günaydın," diyor, biraz huysuz ve biraz nefes nefese, on adım uzaklıkta.

Bu kadar yakın olduğum için şakaklarından, göğsünden ve karın kaslarından damlayan teri görebiliyorum. Tanrım. Boğazımı yutarım.

"Günaydın," diye cevap veriyorum, sesim o kadar tiz ki, kendime aitmiş gibi gelmiyor. Çayımı içime bakıp bir yudum daha alıyorum. İçim ve dışım yanıyor.

İki elini beline koyar ve nefesini düzenlemeye çalışırken göğsü inip kalkar. "Erken kalkmışsın."

"Senin kadar erken değil, anlaşılan."

"Sıcakla başa çıkmaya çalışıyorum. Sonunda yaz geldi gibi hissediyorum."

Gölün aşağısına bakıyorum, böylece onu tekrar kontrol etme isteğine kapılmayacağım.

Kimi kandırıyorum? Canım çekiyor. Kahretsin, canım çok çekiyor.

"Belki bugün yüzmeye giderim." Ona tekrar bakıyorum ve yine o heyecan verici, sıcak his beni sarıyor.

"Kutup dalışı yapmak istemiyorsan bunu önermem. Suyun yüzmeye uygun hale gelmesi için birkaç hafta daha beklemek gerekecek."

Bir an için eski apartmanımdaki havuz aklıma geliyor. Ayaklarınızı yakan sıcak beton ve üzerinde mavi-beyaz çizgili şemsiyeler bulunan şezlonglar. Ne kadar uğraşsam da oraya geri dönmeyi hayal edemiyorum. Yine de soğuk olmayan suda yüzmek kulağa hoş geliyor.

"Bugün yazmayacak mısınız?" diye sordu.

"Hayır, pazar günleri izin yapmaya çalışıyorum. Ama şimdi yüzme seçeneği ortadan kalktığına göre, başka bir şey bulmam gerekecek."

"Bir çözümüm olabilir."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Öyle mi?"

"Yirmi dakika sonra ön kapıda buluşalım mı?"

"Kötüye işaret." Dudaklarım gülümsedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Görürsün."

Göğsümde yükselen heyecanlı hissi bastırıyorum. "Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Ne giymeliyim? Saçımı düzeltmem gerekir mi? Şapka gerekir mi? Güneş kremi? Bekle. Beni gölün etrafında koşturmayacaksın, değil mi?"

Küçük bir kahkaha atar ve elleri yanlarına düşer. "Koşmak yok. Ne giymek istersen giy. Gideceğimiz yerde bunun önemi yok."

Daha da uğursuz. Ama o eve doğru yürürken ben hala gülümsüyorum. Birkaç adım sonra, omzunun üzerinden geriye doğru bakıyor. "Çorap giy."

"Çorap mı?!" Ne giydiğimi umursamıyor, ama çorap gerekli mi?

Tabii ki cevap verme zahmetine girmiyor ve ben de heyecanımdan harekete geçmekten alıkoyamıyorum. Nick'le bir yere gitmenin heyecanını sorgulamalıyım belki, ama tüm bunları bir kenara itiyorum. Ve çoraplarımı giyiyorum.

Nick'in beni götüreceğini hayal ettiğim yerler arasında burası ilk yüz içinde değildi. Ama kesinlikle olmalıydı.

"Hokey sahası mı?" diye soruyorum, kamyoneti otoparkta durduğunda.

Yüzümde hayal kırıklığı belirmiş olmalı ki, ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. "Hadi ama, Kızıl. Söz veriyorum, düşündüğün gibi değil."

Benim düşündüğüm şey, onun beni mükemmel bir pazar öğleden sonra çalışmaya zorlayacağı. Açıkçası, çalışmam da gerekiyor. Molly'nin ilk bölümümle ilgili notları cesaret vericiydi, ama aynı zamanda, başlangıçta zorlu değişikliklerle beni korkutmamak için çok dikkatli davrandığını hissettim.

"Dizüstü bilgisayarımı getirmedim."

"İhtiyacın olmayacak." Kapısını açıp dışarı atladı. Adımlarında daha önce fark etmediğim bir canlılık vardı. Heyecanlıydı ve bu beni daha da meraklandırdı. Ben arabadan inerken, kamyonetin önünden benim tarafıma geldi.

"Şaşırtıcı bir şekilde daha az huysuz görünüyorsun." "Öyle mi?" Dudakları daha da genişledi.

Midem kıpır kıpır oluyor.

"Beni biraz korkutuyorsun." Onun uzun adımlarına karşılık iki adım atıyorum. Kalbim heyecandan hızlıca atıyor ve kendimi onun profilini hayranlıkla izlerken buluyorum.

Huysuz Nick de çekici, ama bu mutlu, heyecanlı hali kesinlikle karşı konulmaz.

Buz pistine adım attığımızda, soğuk hava hemen yüzüme çarptı. Spor ayakkabılarla giydiğim pembe yazlık elbisem, başka bir yere gideceğimizi düşündüğümde sevimli bir fıkırdı.

Ayaklarım her zamanki gibi buzun üzerine basıyor, ama Nick dirseğine dokunup başını sola eğiyor. "Bu tarafa."

O beni karanlık bir koridordan geçirirken, aklıma gelen milyonlarca soruyu sormuyorum. Loş ışıklar ürkütücü bir parıltı yayıyor ve ayak seslerimiz etrafımızda yankılanıyor.

Sonunda bir kapının birkaç adım önünde duruyor. İçeriye görmek için öne eğiliyorum, ama o beni sıkıştırıyor.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyorum, kalbimin göğsümde hızlandığını hissederek.

Arkasındaki kapı açılır ve tişört ve gri pantolon giymiş bir adam dışarı çıkar, sonra bizi görünce durur.

Yavaşça ağzı bir gülümsemeye dönüşür. "Galaxy. Burada ne yapıyorsun?"

"Selam Ron." Nick duruşunu değiştirir. İki adam el sıkışır. "Biraz buzda gezineceğiz."

Ron'un gözleri dostça bir şakacılıklarla parıldıyor. "Ö z ledin, ha? Sezon yakında başlayacak."

"Yeterince yakında değil." Nick gülümsemeyle karşılık verir.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, seslen. Ekipman odasında çalışıyorum. Yeni ekipmanlar için yer açmam lazım."

"Teşekkürler," diyor Nick. "Fazladan bir çift paten işimize yarayabilir." "Tabii. Sizin fazladan patenlerinizden keskinleştirebileceğim bir sürü var." "Benim için değil." Nick başını sallıyor.

Sonra ikisi de bana bakıyor.

Bir dakika, ne? Plak çalar durur. Her şey sonunda yerine oturur ve... hayır. İmkani yok.

Gözlerim büyür. "Hayır."

Geri çekilirim, ellerimi önümde sallayarak. Kaçacak yerim kalmayınca omuzlarım duvara çarpar.

"Bazı seçenekler sunacağım," diyor

Ron. Nick başını ona doğru eğiyor.

"Teşekkürler."

Muhtemelen moraracak olan sırtımdaki yeri ovuşturarak, Nick bana yaklaşırken başımı sallamaya devam ediyorum.

"Sporcu olmadığınızı söylediğini biliyorum," der nazikçe.

Ciddi mi? Atletik değil mi? Bu, onun kötü bir hokey oyuncusu olmadığını söylemek gibi bir şey. Doğru, ama çok abartılı bir ifade.

"Buzda yürürken düştüm," diyorum kuru bir şekilde. Oraya çıkma düşüncesi kalbimi hızla attırıyor. Hayır, sadece oraya çıkmak değil, *onunla* oraya çıkmak. Daha az... profesyonel birinden öğreniyor olsaydım, durum farklı olurdu. Ve daha az çekici birinden.

"Doğru ekipman giymemiştin," diyor ve şükürler olsun ki, tek ihtiyacım olanın uygun ayakkabılar olduğuna gerçekten inanıyor gibi görünüyor. "Hokeyi öğrenmek ve hokeyi deneyimlemek iki farklı şeydir. Dün gece pokeri ne kadar çabuk öğrendiğine bak."

Bunun için ayakkabı olarak bıçak giymem gerekmiyordu.

Ciddi bir ifadeyle, "Bunu kitap için daha fazla araştırma olarak düşün. Ve eğer yanılıyorsam, senin yöntemine geri döneriz," diyor.

Mantıklı ve pratik bir argüman, ama şu anda hiç de mantıklı davranamıyorum.

"Hayır. Ben... yapamam." Bu kötü bir fikir. Aslında berbat bir fikir. "Hayır," diyorum yine, bu sefer kararlı bir şekilde.

Oraya çıkmamın kesinlikle imkânı yok.

Gülmemek için gerçekten çok uğraşıyorum.

Ruby buz üzerinde dururken bana sert bir bakış atıyor, duvara o kadar sıkı tutunuyor ki parmak eklemleri beyazlaşmış.

"Hayır," diyor, ben ona paten kaymayı öğrenmesini önerdiğimden beri belki milyonuncu kez. "Geri dönmek istiyorum."

"Yapabilirsin." İki adım ötede duruyorum — düşerse onu yakalayabileceğim kadar yakın, ama bana yumruk atamayacağı kadar uzak — ki şu anda bu olasılık yüksek görünüyor.

"Yapabilirsin," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor.

İçimden gelen kaba kahkahayı tutamıyorum. O daha sert bakıyor.

"Paten yardımı almamı istemediğinden emin misin?"

"Gururum zaten büyük bir darbe aldı, bir de profesyonel bir hokey oyuncusunun önünde yürüteç kullanmamı mı istiyorsun?!"

"Hepimiz bir yerden başlarız," diye onu teselli ederken yanına yaklaşıp elimi uzatırım.

Elime bakıyor, mavi gözleri kızgınlık ve kararlılığın karışımıyla parlıyor. Çok seksi. Tabii bunu fark etmemem gerekirdi.

Yavaşça, bir eliyle duvardan ayrılır ve sonra onu bana doğru fırlatır, şimdi hayat çizgisi gibi ön kolumu kavrar.

"Seni tutuyorum. Şimdi diğer elini de bırak."

Ağzının köşeleri aşağı doğru çekilirken başını sallar. Bu gerçek bir rol değişimi, sanki beni her zaman suçluyormuş gibi bana kızgın bir şekilde bakıyor

. Bunun benim kadar onu da tahrik ettiğini sanmıyorum.

"Bu hayatımın en utanç verici anı." "Gerçekten mi?"

"Hayır." Ayaklarına bakarak iç çekiyor. "Ama kesinlikle ilk beşe girer."

"Utanacak bir şey yok. Harika gidiyorsun."

"Zar zor hareket edebiliyorum ve sadece sen beni ayakta tutan bir kas duvarı olduğun için dik durabiliyorum." Sesi öfkeyle doluydu, ben de gülmemeye çalışıyorum. "Ve modaya uygun giyinmiyorum."

Ona çorap giymesini söyledim, ama sahip olduğu küçük, ince çoraplar ayaklarında su toplama yapacaktı, bu yüzden Ron ona da bir çift çorap çıkardı. Çoraplar çok büyük ve dizlerinin üstüne kadar geliyor. Belki moda değil, ama benim için bir işe yarıyor. Gerçekten, *gerçekten* benim için bir işe yarıyor.

"Ayrıca, bu elbise valizimdeki en kötü seçenektir. Eğer düşersen, iç çamaşırlarımı göreceksin."

Gülümsememek için dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Bakmayacağıma söz veriyorum." "Şaka sana, çünkü bunlar benim tam kapama, rahat iç çamaşırlarım.

hiç de sevimli değil." "

İnanamayan bir homurtu dudaklarımdan çıkar. "Buna çok şüpheliyim."

Mavi gözleri sonunda benimkilere bakar. "Cidden. Hayal edebileceğin en çirkin iç çamaşırını düşün."

Bunun yerine, dün geceki kırmızı bikinili hali zihnime gelir. O bana odaklanırken, ben düşmek yerine geriye doğru kayarım. "Sana bu kadar kötü yakışan bir şey olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

"Çünkü beni güzel buluyorsun?" Bir kaşını kaldırarak sözlerimi tekrarlar.

Oops. Dün gece bunu söylemek istememiştim, ama bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordum. Bana attığı bakışın, benim palavra attığımı düşündüğü için mi, yoksa beni sapık bulduğu için mi olduğunu anlayamıyorum.

"Merak etme, sana asılmayacağım."

Şimdi gülüyor. Muhtemelen benimle dalga geçiyor, ama önemli değil çünkü gerçek şu ki, ne kadar güzel olursa olsun, onunla ilişki kurmak berbat bir fikir. Kısa bir süreliğine burada ve yan dairede kalıyor. Ne kadar çekici veya eğlenceli olursa olsun, karmaşık veya sorunlu bir ilişki istemiyorum.

Zaten o da istemiyor. Travis veya D-Low ile birlikte olma ihtimali daha yüksek. Bu düşünceyle çenem sıkışıyor.

"Neden yine bana kızgın kızgın bakıyorsun?" diye soruyor ve düşüncelerimden koparıyor beni.

"Öyle miydin?"

O başını sallar.

Rahatsızlığımı bastırıyorum. Onun kiminle birlikte olduğu neden umurumda olsun ki? Bu sadece iş anlaşması, bu kadar basit. Onun şimdiye kadar gördüğüm en seksi kadın olması konuyla alakasız.

Şimdi de benim ondan gözlerimi kaçırma sırası. "Bana öyle bakıp durduğun için kendini dışlanmış hissetmeni istemedim."

"Bakmıyordum!" İnkâr ederken ciyaklıyor, sonra gülüyor. "Tamam, peki, belki bakıyordum."

Gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Belki mi?"

Bana gülümsüyor, ona çok daha doğal gelen o kocaman, güneş gibi gülümsemeyle. "Sanırım bugün yerlerimiz değişti. Patenlerle daha az huysuzsun."

Muhtemelen doğru. Buz üzerinde her şey çok daha basit geliyor.

"Huysuzluk sana yakışmıyor, Red. Ayrıca, sen yaptın."

Beni tutan eli gevşedi ama durduğumda parmakları kolumu sıkıca kavradı. Sanki pistin etrafını dolaştığımızı doğrulamak istercesine etrafına bakındı. Dudakları açıldı ve yavaşça kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

Onun cesareti, kararlılığı ve ne kadar çabuk mutlu ve kaygısız tavırlarına geri döndüğünü seviyorum. En son ne zaman böyle hissetmişim?

"Aman Tanrım! Başardım. Pistin etrafında kaydım!" Yerinde zıplıyor, ayakları buz üzerinde kayıyor. Bacakları altından kayıyor ve kolları sallanarak geriye doğru savruluyor.

Kolumu beline doladım ve buzun üzerinden sıçramadan onu yakaladım. Parmakları yine ön koluma tutundu ve ölümcül bir kavrayışla tutundu.

Kafasını vurma düşüncesi kalbimi deli gibi çarptırdı. Kask takması için ısrar etmeliydim. Önerdiğimde suratını asmıştı, ama şimdi yine de takmasını sağlamalıydım diye düşünüyorum.

"İyi misin?" Sesim kısık çıkıyor.

Gözleri, çarpışmaya hazırlık yapıyormuş gibi sıkıca kapalıydı, ama soruma cevap vermek için gözlerini kısarak bana baktı. "Öldüm mü?"

Göğsümdeki sıkışma hafifliyor. "Hayır, ölmedin."

Onu tekrar ayağa kaldırıyorum, ama o beni çok sıkı tuttuğu için birbirimize çok yakın duruyoruz. Bana bakmak için başını geriye eğiyor.

"İyi." Bu kelime nefes nefese söylenir. "Kiralık ayakkabılarla ölmenin utancını asla unutamazdım."

Kıkırdarım.

"Buz neden bu kadar soğuk?!" Titriyor.

"Gereklilikten, sanırım. Bir tur daha atmak ister misin?"

O da başını sallar ve bu sefer biraz daha rahat görünüyor.

Ona küçük adımlarla başlamasını, bir ayağını kaldırıp diğerini kaldırmasını, kaymasını, bir patenle itmesini söylüyorum.

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır. "Çocuklara öyle söyledin."

"Öyle mi?"

"Ve ağırlığın kaymasını hissetmek." "Bu benim bir sonraki talimatımdı."

Kayarken sessizleşiriz. Onun iki elini de benim ellerimle tutarım.

Yüzünde bir anlık panik ifadesi belirir, ta ki ben "Seni tutuyorum" diyene kadar.

Yüzüstü buzun üzerine düşmesine izin vermektense onun altına dalarım.

Gerçi benim sert kafam da daha yumuşak bir iniş olmayabilir.

"Nedense sana inanıyorum." Dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Sen iyi bir koçsun. Hokeyden sonra yapmak istediğin şey bu mu?"

"Emin değilim. Bu konuyu pek düşünmedim, ama sana öğretmeyi sabırsızlıkla bekliyorum." Kapının yanında durup sopamı alıyorum.

"Ayakta durmakta zorlanıyorum. Bunun için hazır olduğumu sanmıyorum." "Al şunu."

O da alır ve ben, dengesini kaybedip ikimizi de yere düşürmemesi için içimden dua ederim.

"Beklediğimden daha ağır."

Elinde doğru tutması için sopayı ayarlarım. Daha önceki fantezimi buna göre değiştiririm. Ruby Madison, elbise ve patenlerle hokey sopamı tutuyor. Lanet olsun.

"Bazen başka bir şeye odaklanmak yardımcı olur."

"Ve ona dayanarak destek alabilirim." Bunu deniyor ve ben de her ihtimale karşı elimi uzatıyorum. Düşmeye kararlı görünüyor.

Daha dengeli ve dik durmaya daha az odaklanmış görüldüğünde sopayı geri alıyorum. Bir sonraki turda, kendi başına kayıyor. Zarif değil ama ayakta kalıyor.

Yakınında durup, gerektiğinde dengesi için beni kullanmasına izin veriyorum ama her turda desteğe daha az ihtiyaç duyuyor.

"Takıma hazır mıyım?" diye soruyor, yardım almadan iki tur attıktan sonra.

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum. "Sadece biraz hızlanman gerekiyor." "Ne kadar?"

"Savunmacıları geçip diğer uca ulaşacak kadar hızlı."

"Sanırım seni yenebilirim," diyor o kadar kendinden emin bir şekilde ki gülüyorum. Otuz dakika önce çok korkmuştu. O halini daha çok sevmiş olabilirim. Elimdeki sopayı alıyor ve ben de ona veriyorum, sopayla ne kadar iyi görüldüğünü bir kez daha hayranlıkla izliyorum.

"Belki sana bir kask almalıyız." "Bana bir disk ver."

"Buna hazır değilsin."

"Bir hokey diski istiyorum," diye neredeyse emir verircesine söylüyor.

"Neşeli şey," diye mırıldanıyorum ve gözlerimi ondan ayırmadan bankın yanına kayıyorum. "Kıpırdama."

"Kendime daha çok güveniyorum," diyor ve sonra sendeliyor. Neyse ki düşmeden dengeleniyor ve bana utangaç bir gülümseme atıyor. Kan basıncımı yükseltme konusunda yetenekli.

Eldivenler, birkaç hokey diski ve bir kask ile geri geliyorum.

Puckları buza atıp kaskla ona doğru ilerlerken sevimli bir şekilde dudaklarını büküyor.

"Şapkalar bana hiç yakışmıyor."

Bunun yalan olduğunu biliyorum. Benim eski beyzbol şapkamla çok seksi görünüyordu. Düşündüm de, onun güzel görünmediği tek bir an bile hatırlamıyorum. "Senin beyin sarsıntısı geçirdiğin zamankinden daha iyi."

Gözlerini devirir. Gördün mü? Çok sevimli.

O hareketsiz dururken, kaskı başına takıyorum. Benim kaskım olduğu için biraz büyük ama iş görür. Vizörü aşağı indiriyorum, sonra kolumun altından eldivenleri çıkarıyorum.

Sağ elini uzatıp giymeme izin verdi, sonra sol elini. Birçok çocuğa ekipman giymesinde yardım ettim, ama bu... farklı.

"Bunlar çok rahatsız," diyor, birini robot kol gibi hareket ettirerek.

"Alışırısın," diyorum. "Ve seni sıcak tutacaklar."

"Arizona'dan ayrıldığımdan beri hiç ısınmadım."

Dudaklarım gülümsemeye bükülüyor. Artık tüm ekipmanlarını giymiş ve hazır. "Tamam, Madison. Bakalım neler yapabilirsin."

Eğlenceli bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. "Dikkat et, Galaxy. Senin işini almaya geliyorum."

Ve sonra kışının üstüne düşer.

Bir saat içinde Ruby hakkında öğrendiğim şeyler.

O inatçı. Belki de tanıdığım herkesten daha inatçı. Gol atmaya kararlı bir şekilde, kaleye çok sayıda puck atıyor. Başka herhangi biri, o nihayet hedefi vurmayı başarana kadar çoktan vazgeçmiş olurdu.

Heyecanlandığında ve mutlu olduğunda yerinde zıplıyor, bu da neredeyse her zaman poposunun üstüne düşmesiyle sonuçlanıyor.

Böylece, iç çamaşırları hakkında yalan söylediğini (tahmin ettiğim gibi) ve bunların pembe olduğunu öğreniyorum. Bakmamaya çalıştım, söz veriyorum.

Ve son olarak, o şimdiye kadar tanıdığım en sakar kişi.

"Bütün vücudum ağrıyor," diye inliyor, biz bankta otururken. "Hiç şüphem yok."

Bana yan gözle bakıyor ama bunu uzun süre sürdüremez. Dudakları kıvrılıyor ve gülerek kalçasını ovuşturuyor.

"Terapi odasında buz banyosu var."

"Daha fazla soğuk mu?" O şiddetle başını sallar.

"Yardıma olabilir."

"Tek ihtiyacım olan sıcak bir duş ve on iki saat boyunca hareket etmemek." "Tamam." Ben gülümserim.

Patenlerini çözmek için eğilmeye çalışırken inler. "Boş ver. Bu bankı terk etmeyeceğim. Burada yastık var mı

"

"İşine yarayabilecek terli pedlerim var." Burnunu kırıştırır.

Eğilip parmaklarımı ayak bileğine doladım. "İzin verir misin?"

O başını sallar ve ben de patenlerini çıkarmak için bacağını uyluklarımın üzerine kaldırırım. Aidan ve kampta çocuklara bunu onlarca kez yaptım, ama bunun samimiyeti bana çok geç farkına varıyorum.

"Kitap nasıl gidiyor?" parmaklarım bağcıkları çözüp gevşetirken soruyorum.

"İlk bölümü bitirdim," diyor neşeli bir ses tonuyla ama yüzünü buruşturarak.

"Bu iyi değil mi?"

"Şu ana kadar daha ilerlemiş olmayı umuyordum." "Ah."

"Bir çaresini bulacağım," diye iç çekerek duyuruyor. "Bulmak zorundayım." "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Aslında, bu yardımcı oldu sanırım. Kafamdan çıkıp, senin için nasıl bir şey olduğunu biraz deneyimlemek - tabii ki düşme kısmı hariç."

"Tabii ki." Ona gülümsüyorum. "Yardımcı olabildiğime sevindim."

"Hokey oyuncusu için yazar tıkanıklığının karşılığı nedir?" "Emin değilim. Belki gol atma sıkıntısı?"

"Böyle bir durumda ne yaparsın?"

"Daha fazla şut atarım, kafama çok takmamaya çalışırım." "Daha fazla şut, ha?"

"Sen genelde ne yaparsın?"

"Reality TV programlarını arka arkaya izler ve dondurma yerim." Dudakları utangaç bir gülümsemeye bükülür.

"İşe yarıyor mu?"

Bir an düşünür, gözleri yukarı doğru kayar. Onu incelemek için zaman ayırırım. Uzun, siyah kirpiklerle çerçevelenmiş mavi gözleri ve buz pistinin soğuğu yanaklarını parlak pembeye boyamıştır. Her zaman taktığı altın dört yapraklı yonca kolyesi ışıkları yakalar.

"Hayır, sanırım pek işe yaramıyor, ama sonunda kendimden o kadar tiksiniyorum ki, sonunda kelimeleri zorla çıkarıyorum."

"Yani yazmak seni kurtarıyor."

"Daha fazla dene," diye mırıldanarak sözlerimi tekrarlıyor.

"Düşündüğümde daha çok benziyoruz."

Yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Kolyenin nesi var?"

"Neyim?" Elini kolyeye götürür ve sırtarak gülümser.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Her zaman takıyorsun. Senin için önemli olmalı."

"Kız kardeşim uzun zaman önce vermişti, ben de dairemi toplarken buldum. Dört yapraklı yoncalar uğurlu gelir ve şu anda tüm uğura ihtiyacım var." Burnunu kırıstırır. "Kulağa aptalca gelebilir. Genelde bu kadar batıl inançlı değilimdir."

"Hayır, herkes ara sıra biraz şansa ihtiyaç duyar. Playofflar sırasında aynı çorapları giyen ya da maç öncesi rutinlerini en küçük ayrıntısına kadar takip eden erkekler tanıyorum."

"Senin de uğurlu bir tılsımın var mı?"

"Bir rutinim var, ama senin kolyen gibi güvendiğim tek bir şey yok."

"Belki de bir tane lazımdır," diyor şakacı bir şekilde. "Gerçi benimkinin işe yaradığından henüz emin değilim."

"Belki." Pateni çıkarıp yere koydum.

"Ah, tanrım, bu çok iyi geldi." O inleyerek çoraplı ayak parmaklarını kıvrır. Başparmağım ayak kemerine kayar ve yumuşakça ovar. O, kanımı ısıtan başka bir memnuniyet dolu iç çekiş daha çıkarır.

"Fikrimi değiştirdim. Böyle devam et, ben terli pedlerde uyuyacağım."

Ayağını son bir kez sıkarken göğsüm sıkışıyor. Bakışlarımız kilitleniyor ve etrafımızdaki hava daha yoğunlaşıyor. Bacağını uyluklarımdan çekiyor. Diğer patenine bakıyorum, sessiz bir soru, ama o kızarıyor ve başka yere bakıyor. "Ben hallederim."

Başımı sallarım, sonra ayağa kalkıp buzun üzerine geri dönerek diskleri toplarım. Kendimi kontrol etmem lazım. Tanrım. Beynimin ve vücudumun onun ayağına dokunmak konusunda yüksek alarmda olmasını pembe külotun suçluyorum. Ne? Ne? Ne?

Ben sert bir hokey oyuncusuyum. Profesyonel hokey oyuncularını kahvaltıda yerim. Ben acımasız, zayıf, gol makinesiyim.

Kaskımın içinden dışarı bakmak için başımı geriye eğiyorum. Yine gözlerimin üzerine düşmüş. Nick sırtarak bana bakıyor, sanki içimden kendime yaptığım moral konuşmasını okuyabiliyormuş gibi.

Bugün tekrar buz pistine geldik. Kamp bitti ve Aidan bu hafta annesini ziyaret ediyor, bu yüzden bu sabah huysuz hokey oyuncusu bana kaldı. Vücudumun her yerinde ağrı olmasına rağmen, geri dönüp tekrar denemek için sabırsızlanıyordum.

Patenlerimi ve koruyucularımı giyip (ve şimdiye kadarki en çirkin kaskı takıp) onun karşısına geçiyorum. Muhtemelen gülünç görünüyorum, ama umurumda değil.

"Bana tekrar deke hareketini göster," diyorum, sesim kırışlerde yankılanıyor.

O geriye doğru kayıyor (geriye doğru kaymak neden bu kadar seksi?!), kalbimi çarpıtan bir şekilde sırtıyor. İlk tanıştığım huysuz adamdan eser yok.

"Genelde paten yardımıyla insanları kandırmam."

Ona dilimi çıkarıyorum. Popom bir düşüşe daha dayanamaz. Gururum da öyle.

"Kibirlenme, Galaxy. Bu sefer durduracağım."

Karşılık vermek için uğraşmıyor bile. İkimiz de biliyoruz ki, puck'ın arkamdaki kaleye girmesini engellemenin tek yolu, onun izin vermesidir.

Sağ elinde sopayla, sol pateninden itiş yapar. Öne eğilir, diğer eliyle sopayı kavrar ve puck'la bana doğru ilerler. Ağırlığını bir yandan diğer yana kaydırır. O yaklaşırken büyülenirim ve nabzım hızlanır. Ne yapacağını biliyorum, ama sola doğru numara yapıp puck'ı sağa doğru fırlatıp kolayca beni geçince yine de etkilenirim.

"Neredeyse yakalardım," diyorum, kaleye dönerek. Bir elim paten yardımcısında, diğer elimle sopamla puck'ı çıkarıyorum. "Defans oyuncuları bunun geleceğini bilmiyor mu?"

"Oyuncuların belirli hareketleri vardır ve hepimizin kullandığı hareketler vardır, ama herhangi bir anda bir oyuncu sola ya da sağa gidebilir ya da şut atabilir. İyi bir hokey oyuncusu savunmayı okur ve buna göre ayarlamalar yapar."

"Peki iyi bir savunma oyuncusu?" diye soruyorum, çünkü şu anda benim rolüm bu – ne kadar etkisiz olsa da.

"Her zaman bir adım önde," diyor, benden puck'ı geri alıp, ben bir şey yapamadan uzaklaşıyor.

"Sevimli," diye mırıldanıyorum.

Kale etrafında dönüp tekrar önüme gelir. "Denemek ister misin?"

Kafamı sallıyorum. Sabahtan beri bana farklı şeyler gösteriyor. Slap shot'lardan backhand'lere, tüm farklı cezalar, hatta bir uçtan diğer uca ne kadar hızlı kayabileceğini göstererek beni eğlendiriyor. Cevap: çok hızlı.

"Tamam. Birinci Perde için başka neye ihtiyacın var?"

Karnımdaki kelebekler çırpınıp sonra düşüyor. Kitabım ve hala yapmam gereken çok iş olduğunu hatırlamak beni bunaltıyor. Bugün ilk on bölümdeki veya birinci perdede geçen tüm hokey sahnelerine odaklandık. Hatırlaması çok sevimli. Zorla gülümsüyorum. Çok yardımcı oldu ve ihtiyacım olan her şeyi yapmaya çok konsantre oldu. Onun hakkında düşündüğüm huysuzluk bir yana, kimsenin yapabileceğini hayal bile edemeyeceğim kadar yardımcı oldu.

"Galaxy!"

Nick ve ben, Danny buz pistine kayarken ona dönüyoruz. Nick gibi spor pantolon ve tişört giymiş, rahat bir kıyafetle.

Yaklaştıkça gözlerim onun ön kollarındaki dövmelere kayıyor. Çok güzel, renkli ve karmaşıklar. Kırmızı ve beyaz çizgi film roketi dikkatimi çekiyor, ama diğer dövmeleri ayırt edemedim Conrad da ortaya çıkıyor, ardından Travis.

Erkekler sopalarıyla hazırlar. Conrad kaskını takmış, diğer ikisi de kasklarını yanlarında taşıyor.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyor Nick, bana yaklaşıyor.

"Trav burada olacağını söyledi," diyor Danny. "Biraz dostça bir maç yapabiliriz diye düşündük."

Nick'in yanımda gerginleştiğini hissediyorum. Kolunu benimkine sürterek, "Üzgünüm. Ruby'ye bugün kitabında ona yardım edeceğime söz verdim," diyor.

"Sorun değil." Birkaç saattir bu işle uğraşıyoruz ve onun zamanını çok aldığımı farkındayım. "Sanırım ihtiyacım olanı aldım."

"Emin misin?"

Başımı sallıyorum. "Evet. Ayrıca, paten yardımcısını çok sıkı tutmaktan parmaklarım ağrıyor."

"Tamam." Bana dönüp sesini alçaltıyor. "Seni geri bırakayım."

"Hayır. Arkadaşlarınla kal. MVP'ye Uber ile gideceğim." "Kötü bir hamburger mi istiyorsun?"

"Önemli olan atmosfer," diyorum ona, renkli bir yürüteçle olabildiğince havalı bir şekilde kayarak. "Ders için teşekkürler, Galaxy."

Gözlerimi arkadaşlarına çeviriyorum. "Onun deke'sine dikkat edin. Sağ tarafı çok seviyor."

Travis ilk gülen olur, diğerleri de ona katılır. Nick'in ağzı açık kalır.

"Öğretiyordum. En iyi hareketlerim değildi!" diye arkamdan bağırır.

Gülmek için dudaklarımı sıkıştırıyorum, ama kaçınılmaz olarak başarısız oluyorum. "Sen ne dersen o, Galaxy."

MVP'ye girdiğimde kendimi sanki uçuyormuş gibi hissediyorum. Hostesin menüyü önüme koyarken çıkardığı derin iç çekişi ve rahatsızlığı bile beni üzüyor. Garson yanımıza geldiğinde menüyü kapatıp başımı kaldırıyorum. Nick'in hamburgerin tek güvenli seçenek olduğuna inandığımı söylüyorum.

"Merhaba canım, ne içmek istersiniz?" diye soruyor adam, cebinden bir kalem çıkarıp kağıt bloğunun üzerine koyarken.

Yüzüne ve üzerinde "Lonnie" yazan isim etiketine baktığımda bir an tanıdık geliyor.

"Bobby?" Kiralık araba şirketinde Curtis olarak da biliniyor.

"MINI Cooper kızı."

"Ruby," diye hatırlatırım ona.

"Moonshot'ta işler nasıl?" Bana gülümserken iki elini de yanlarına indirir.

"İyi gidiyor." Kaşlarımı çatıyorum. "Sen de burada mı çalışıyorsun?"

"Birçok işimden biri. Meşgul olmayı ve farklı meslekleri denemeyi seviyorum, anlarsın ya?"

Başımı sallarım. Bunu bir şekilde anlıyorum. Karakter yazarken en sevdiğim şeylerden biri, kendimi farklı zihniyetlere ve durumlara koymak, sanki farklı işleri denemek gibi.

"Neyse..." Bir elinde kalemini çevirir.

"Su alabilir miyim, arkada kahve var mı?" Yüzünü buruşturuyor. "Evet."

"O kadar mı kötü?" Gülerek, "Sadece su yeter."

"İyi seçim. Hemen geliyorum." Topuklarını döndürüp uzaklaşır ve kısa süre sonra içeceğimi getirir. Hamburger sipariş ederim ve sonra dizüstü bilgisayarımı, notlarımı ve son iki gündür Nick ile buz üzerinde geçirdiğim zamanlardan kafamda biriken bilgileri alıp yerime yerleşirim.

Hatırlayabildiğim her şeyi yazmaya başlıyorum. Nick'in önemli olduğunu söylediği patenlerin ayağımda sıkı durması, eldivenli ellerimle sopayı tutmanın zorluğu, pistte dönerken havanın ısırması ve sonunda puck'ı kaleye atmanın verdiği heyecan. Onun bu sporu neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyorum. Bir kitabın ilk taslağını yazmak gibi zor, ama bir kez başardığınızda, daha iyi bir his olamaz.

Gözlerim bulanıklaşmış ve yarısı yenmiş hamburgerim soğumuş, sonunda yazmayı bırakıyorum. Ekranın sol alt köşesine bakıyorum. Sekiz sayfa not. Hatırlayabildiğim kadarıyla, şimdiye kadar yazdıklarımın daha fazla.

Elbette, henüz bir kitap değil, ama yine de bir şey.

Telefonumu alıp Olivia'ya mesaj atarak durgunluğumu aştığımı söylemek istiyorum, ama Lily'den bir mesaj beni bekliyor.

Adını tıklarken gülümsüyorum. Saat farkı ve turne programı nedeniyle, buraya geldiğimden beri neredeyse hiç konuşma fırsatımız olmadı.

LILY

Bunu gördün mü?

Ona cevap yazıp gönderdiğim bağlantıya tıklıyorum.

BEN

Merhaba! Seni özledim. Nasılsın? Tur nasıl gidiyor?

Onun haftasını dinlemek için sabırsızlanıyorum. Yayınevi, son kitabını tanıtmak için onu ülke çapındaki bağımsız kitapçılara gönderdi. Onun adına çok mutluyum ve her zamanki şeyleri bana anlatmasını heyecanla bekliyorum: okuyucularla etkileşimin ve bileği ağrıyana kadar imza atmanın verdiği mutluluk, pek de göz alıcı olmayan seyahat gecikmeleri ve uykusuzluktan oluşan göz altı morlukları. Bir daha kitap yayınlayıp turneye çıkıp çıkmayacağımı merak ederek kıskançlık ya da üzüntü bile hissetmiyorum.

Sanırım bu yüzden bağlantıya tıkladığımda hazırlıklı değildim. Ben Moonshot'ta huysuz hokey oyuncusuyla birlikteyken ve dünyadaki gelişmeleri takip edemediğim için bana bir haber makalesi veya röportaj gönderdiğini düşündüm. Bunun yerine, onun yalancı, manipülatif, kitap çalan bir pislik olduğunu bilmeden önce ona aldığım gömleği giymiş Matt'in bir fotoğrafıyla karşılaştım.

Gradient Pictures, Matthew Rose'un en çok satan romanı Becoming Alaric'i uyarlayacak

Midem düğümlendi ve ağızda ekşi bir tat hissettim. Bunu tahmin etmeliydim. Bu yılın, belki de on yılın en büyük kitabı. Elbette birisi onu televizyon için uyarlayacaktı. Benim şansıma, ürünler çıkacak ve çocuklar Cadılar Bayramı'nda karakterler gibi giyinip taklit edecekler.

Makaleyi gözden geçirip kapatıyorum ve Lily ile mesajlaşmaya geri dönüyorum.

Bir mesaj daha göndermiş.

LILY

Kötü insanlara da iyi şeyler olur. İyi misin?

BEN

İyiyim.

LILY

Bu gerçekten iyi misin demek mi, yoksa "Şu anda onun kafasının kesildiği bir roman yazıyorum" demek mi?

BEN

İkincisi.

Kesinlikle ikincisi.

"Neredeydin?" Babam kapıdan içeri girdiğimde soruyor. "Ruby ve arkadaşlarla buz pistindeydim."

"Öyle mi?" Mutfakta ocağın yanında duruyor. Havada sahte peynir ve nişastalı makarna kokusu var.

Tezgahın üzerinde makarna ve peynir kutusunu görünce dudaklarımın köşeleri eğlenceli bir şekilde seğirdi.

"Aidan bu gece Beth'le birlikte."

"Biliyorum," diyor, sonra yüzünde hafif bir utanç ifadesiyle başka yere bakıyor.

Gülümsemeyle savaşı kaybettiğimde dudaklarım kıvrılır.

"Bu çok lezzetli," diye itiraf etti sonunda, bana gülümsedi. "Ben çocukken bana bu şeyi yememe izin vermezsin."

"Evet, evet." O, pişmiş makarnaya peyniri karıştırmak için tekrar ocağa döndü.

Onun için buzdolabından sütü alıp tezgaha yaslanıyorum. "Az önce Ruby'yi göl kenarında gördüm sanırım. Kitap araştırması nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor sanırım. Ona paten kaymayı ve hokeyin temellerini öğretiyorum."

Bana, ona paten kaymayı öğretmenin aslında onunla çıkmak için bir bahane olduğunu düşündüğünü gösteren bir şekilde sırıttı.

"Çocuklar maç için geldiklerinde, o kitabını yazmak için ayrıldı."

Karıştırmayı bıraktı. "Nasıl gitti?"

Bu konuyu açıkça konuşmadık, ama doktorlar izin verdikten sonra tekrar sahaya çıkıp oynamaya isteksiz olduğumu biliyor.

Onun bakışları altında cildim gerginleşiyor. "Çoğunlukla sadece eğleniyorduk."

"Harika. Ameliyattan sonra ilk kez, değil mi?"

"Evet." Tezgâhtan kalkıyorum. "Yanında hamburger veya tavuk ızgara yapayım mı?"

"Hayır, hayır. Bunu yedikten sonra Y'de Bunco gecesi için şehre gideceğim." Dikkatsizce göğsündeki bir yeri ovuşturuyor.

Birdenbire içimi bir panik duygusu kapladı. "İyi misin?" diye sordum.

Elime bakıp sonra bırakır. "Evet, iyiyim."

İkna olmamış gibi görünüyor olmalıyım ki, "İyiyim. Benim için endişelenme. Gayet sağlıklıyım." diye ekliyor.

"Sanırım kolesterol değerlerin bu değerlendirmeye katılmayacaktır." Şaka yapmaya çalışıyorum, ama içimdeki sıkıntı geçmiyor.

O bunu reddeder gibi mırıldanır, ama olan biten her şeyi hatırlayınca buzdolabına gidip bir elma çıkarırım. Soyup keserim, sonra yarısını ona veririm.

Bana attığı bakış, Aidan'ın tabağına yeşil fasulye koyduğumdaki ifadesine benziyor. Biraz daha mırıldanıyor ama elma dilimlerini alıyor.

Elmanın benim payımı alıp arka verandaya çıkıyorum. Burası evin en sevdiğim yeri. Manzarası, sessizliği, her şeyi. Farkında olmadan onu arıyorum, gölü ve kulübeyi Ruby'yi aramak için tarıyorum. Hiçbir yerde görünmüyor, ama ön pencereler açık.

Bugün onunla çok eğlendim. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Ve bu eğlence öğleden sonraya da devam etti. O darbe beni fiziksel olarak çok daha ötesinde etkiledi. Bir daha buz üzerine çıkıp bir sonraki sakatlığın sonum olup olmayacağını düşünmeden oynayabilecek miyim, bilmiyorum. Bugün temassız oynadık, ama birlikte vakit geçirip kötü şeyleri düşünmek yerine iyi şeyleri hatırlamak güzeldi.

Küçük bir şey ama bir başlangıç.

Gece yarısından sonra uyumayı bırakıp aşağı iniyorum. Evdeki tek ses babamın horlaması. Mutfığa giderken kapısını kapatıyorum, ışık onu uyandırmasın diye, sonra dolaptan bir kupa çıkarıp çay yapıyorum.

Buz üzerinde bir ilerleme kaydettiğim için uykumun da düzeleceğini düşünmek belki de fazla iyimser bir düşünceydi. Hokey, babam, Aidan ve hayatımda kötüye gidebilecek her şey hakkında endişeli ve huzursuzum.

Elimde çay ile arka terasa çıkıyorum. Gece havası çıplak göğsüme serin geliyor. Bu gece ay dolunay, gölün üzerine parlak bir şekilde ışık saçıyor.

Kulübenin ışıkları hala açık ama Ruby'den iz yok. Muhtemelen yatarken ışıkları açık bırakmıştır ama yine de onu içeride, belki de benim gibi uyanık, uyuyamayan bir halde hayal ediyorum.

Terastaki kanepeye yerleşip omuzlarıma battaniyeyi çekiyorum. Uykuya dalmak hiç de kolay değil, ama burada kafamdaki sesleri sakinleştiren bir huzur var. Bu sesler, bir daha iyi bir gece uykusu uyuyabilecek miyim diye sorgulamama neden oluyor. Ya da bir daha hokey oynayabilecek miyim, babam iyi olacak mı ve çok da uzak olmayan bir gelecekte Aidan da benimle aynı durumda olacak mı diye.

Başımı geriye yaslayıp gökyüzüne bakıyorum. Kupa ellerimde hoş bir sıcaklık hissi yaratıyor ve ben sadece nefes almaya ve zihnimi boşaltmaya odaklanıyorum. Sonunda dikkatimi çekenin ses mi yoksa hareket mi olduğunu bilmiyorum, ama boynumdaki tüyler diken diken oluyor, oturup kulübeye bakıp, gölün kenarında bir silüet görene kadar etrafı taradım.

Orada bir şey ya da biri hareket ediyor. Rakun olamayacak kadar büyük. Bir çocuk olabilir mi? Ara sıra mülkümüze giren bir ya da birkaç genç oluyor.

Sonra silüet hareket etti ve saçları rüzgarda dalgalandı. Ruby.

Kalp atışlarım yavaşlar, ama içim bir tedirginlikle doludur. Ayağa kalkarım, çayımı önümdeki masaya koyarım ve düşünmeden göle doğru yönelirim. Çıplak ayaklarımla merdivenleri hızla inerim ve çimlerin üzerinden geçerim. Yaklaştıkça nabzım tekrar hızlanır.

Ruby bana sırtını dönmüş. Uzun bir tişört bacaklarının ortasına kadar uzanıyor. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve sallanıyor... Ne yapıyor bu kız?

Gölün içine bir şeyler atıyor. Taşlar, sanırım. Ona yaklaşıırken daha fazla ses duyuyorum. Homurtular ve küçük çığlıklar. Eğilip bir şeyler toplamaya çalışıyor.

daha fazla çakıl taşı ve onun profiline bakıyorum. Ağzı sıkı bir çizgiye çekilmiş ve çenesinde inatçı, hayal kırıklığına uğramış bir ifade var. Geriye doğru eğiliyor ve atıyor, kolunu sapan gibi sallıyor ve kaya on ya da yirmi fit yükseğe uçup göle düştüğünde çığlık atıyor.

Bunu tekrar tekrar yapar ve sonunda bir ayağını yere vurur.

"Neden bu daha tatmin edici değil?" diye soruyor... kendine mi? Göle mi? Taşa mı? Hiçbir fikrim yok, ama ses tonundaki ateş ve vücut dilindeki mücadele, dudaklarımın köşelerinde bir gülümseme belirmesine neden oluyor.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Sesim onu ürküttü ve dönerek, sanki yüzüme fırlatacaktı gibi taşı havaya kaldırdı.

"Vay canına." Ellerimi önümde kaldırıyorum. "Ateş etme."

Vücudu gevşer ve kolunu yanına indirir. "Nick. Beni korkuttun."

"Üzgünüm. Arka terasta duruyordum ve burada birini gördüm."

"Tamam." Evime doğru bir bakış attı ve sonra tekrar bana döndü. "Seni uyandırmak istemedim."

"Uyandırmadın."

"Saat geç oldu. Uyuyacağını düşündüm," der, tekrar göle doğru bakar.

"Nadiren uyurum," itiraf ederim.

Bakışları bana kayar ve orada bir soru görürüm, ama sormaz.

"Neden uyanıksın?" diye soruyorum ve aklıma gelen ilk cevabı veriyorum. "Hâlâ kitapla uğraşıyor musun?"

Ona paten kaymayı ve hokey oynamayı öğretmek eğlenceliydi, ama belki de düşündüğüm kadar ona yardımcı olmuyor diye düşündüm.

"Ben..." Dudakları, bana ne söyleyeceğini düşünür gibi kıvrılıyor. Bu kadar gizemli davranması ilginç geliyor. Ruby her zaman aklındakini söylediği izlenimi veriyor. Onun bu yönünü seviyorum. "Sadece yayıncılık draması."

Bir kaşımın kalktığını hissediyorum. "Kitap yayıncılığında drama mı var?"

"Her zaman vardır." Hafif bir gülümseme belirliyor ama hemen kayboluyor. "Neden uyumuyorsun?"

Omuz silkiyorum.

Bu sefer daha az güçle göle bir taş daha atıyor. Düşünmeden, ona doğru şekilde nasıl yapılacağını göstermek için arkasına geçiyorum. Adım atıp vücudunu kullanmak yerine sadece kolunu kullanarak atıyor.

"Vücudunu eğ ve bir ayağınla geri adım at," diyorum, rüzgâr saçlarını yüzüme savururken. Kokusu güzel, hindistan cevizi ve çilek gibi.

O dediğimi yapar ve ben onun sağ kolunu başının üzerine ve arkasına kaldırıyorum. Parmaklarım narin bileğini tamamen sarar.

"Şimdi, öne adım at ve kolun bu pozisyona geldiğinde..." Ona göstermek için kolunu hareket ettiriyorum ve kulağının yanında duruyorum. "Bırak ama hareketin *sonuna kadar* at."

Geri adım atıyorum ve o tekrar yapıyor, bu sefer taşı suya daha uzağa gönderiyor. O hayalet gibi gülümseme geri geliyor ve kayboluyor.

"Daha iyi," diyorum.

"Teşekkürler." Saçlarını yüzünden çekip, uzun telleri bir tarafa tutuyor. Bir daha atmak için herhangi bir hareket yapmıyor.

"Hala tatmin olmadın mı?"

"Sanırım göl çok sakın falan. Yeterince gürültü ya da yıkım yok."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Sunshine Ruby'nin bir şeyi yok etmek istemesi belki de her şeyden daha şaşırtıcı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyorum. "Yayıncılık hakkında bilgim yok ama iyi bir dinleyiciyim ve verandada çay var."

O yöne bakarken ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır. Kafasını sallar. "Hayır. Yatmam lazım."

Saçlarını serbest bırakıp ellerini silkeliyor. "Ders için teşekkürler." Başımı sallayıp, onun kulübeye doğru gitmesini izliyorum. O içeri girip ışıklar sönene kadar göl kenarında kalıyorum, sonra bir taş alıp onu gölden geçebildiğim kadar uzağa fırlatıyorum.

gözlerim yaşarır.

O haklı. Düşündüğünüz kadar tatmin edici değil.

Ruby'den birkaç gün boyunca haber almadım, sadece yazdığını ve henüz bana soracak başka sorusu olmadığını söyledi. Sonra cuma günü ondan bir mesaj aldım.

RUBY

Günaydın. Bugün benim için birkaç soruya daha cevap verecek vaktin var mı? Senin için uygun olan herhangi bir zamanda müsait olabilirim. Teşekkürler.

Mesaj o kadar kibar ki, cevap vermeden önce beş dakika boyunca ona bakakaldım.

On beş dakika sonra, kamyonetimin önünde beni bekliyordu. Başka bir elbise giymişti, bu seferki açık sarıydı. Ama onunla ilgili güneş gibi parlak olan tek şey buydu.

Hafta başında onu rahatsız eden şeyden kurtulmuş mu diye merak ediyordum. Artık biliyorum.

Ona bir kahve uzattım, bu onun somurtkanlığını biraz yumuşattı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Sessizce buz pistine doğru yola çıkıyoruz. O kahvesini yudumlarken, ben ona gizlice bakıp bu Ruby versiyonunu anlamaya çalışıyorum.

Vardığımızda, onu içeriye götürdüm ama her zamanki rotamızı takip etmedim. Sanki iş moduna geçmiş gibi yüzü biraz aydınlandı. Belki de hokey beni daha az huysuz yapıyorsa, yazmak da onu daha mutlu ediyordu.

"Buz pistine inmeyecek miyiz?" diye sorar.

"Evet, ama önce sana bir şey göstermek istiyorum."

O da başını sallar, yüzündeki ifade yine huysuzluğa döner. Ruby Madison'ın gerçekten huysuz olabileceği düşüncesi akıl almaz.

Bu hoşuma gitmiyor. Hiç hoşuma gitmiyor.

Hızımı artırarak onu binadan geçip dinlenme alanına götürüyorum. Burası, genellikle maçlardan önce esneme ve futbol için kullanılan büyük, açık bir alan.

Köşede bir hokey kalesi kurulmuş. İki sopa alıyorum ve kalede birkaç puck buluyorum.

Ruby, ona sopalardan birini verirken bana sorgulayan bir bakış attı ama ne yapacağımızı sormadı. Kaşlarını çatmış ve sessizdi. Evet, kesinlikle bir sorun vardı. Son birkaç gündür yayıncılık dramasının ne anlama gelebileceğini düşünerek kafamı yordum ama... hiçbir fikrim yok.

Onun önüne bir disk bırakıyorum. O diske bakıyor ama yine de hiçbir şey sormuyor ya da söylemiyor.

"Slap shot nasıl yapılır, hatırlıyor musun?"

Bana çok ilgisiz bir şekilde başını sallar ve ben ona yer açmak için geri çekilirim.

O tutuşunu ve duruşunu ayarlayıp pakı ağa gönderdiğinde gururla doluyorum. Pakın duvara çarpma sesi odada yankılanıyor. Ruby'nin gözleri parlıyor.

Sessizce, önüne bir puck daha atıyorum. Bu seferkini bir öncekinden biraz daha sert vuruyor.

Ben devam ediyorum, o da devam ediyor. At, vur, at, vur. Tek ses, puck'ın yere ve sonra duvarın arkasına çarpması. Tekrar tekrar. O durana kadar ben de durmuyorum.

Bana yönelttiği gülümseme göğsümü sıkıştırır. "Gölün içine taş atmaktan daha mı iyi?"

"Çok daha iyi." Omuzları sarkar ve ağır ağır nefes alır. "Sanırım eksik olan sesiydi. Bir sonraki dairemde de böyle bir düzenek kurmam gerekebilir."

Sopayı sallarken, neredeyse kafasına vuruyor. Sopayı ondan alıp duvara yaslıyorum, sonra yakındaki birkaç sandalyeyi çekiyorum.

Kahvesini ve dizüstü bilgisayarını alır, hala nefesini toparlamaya çalışırken karşımda oturur. "Hokey'e neden bu kadar takıntılı olduğunu şimdi anlıyorum galiba."

"Takıntılı mı?"

"Öyle değil misin?"

Bir saniye düşündüm ve omuz silktim. "Belki. Muhtemelen ortalama bir insanın kariyerine takıntılı olduğu kadar."

"Çoğu insanın para almadan da işini yapacağından emin değilim."

"Adil." Ona gülümsüyorum. "Yazacak mısın?"

"Yazmaya devam ederdim, elbette, ama yayınlamazdım."

"Neden?"

"Sadece benim için yazdığım kelimelerin özel bir yanı var. Bu sürecin en sevdiğim kısmı, kitabı bitirip editöre gönderdiğim andan itibaren, başka kimse okumadan ve yorum yapmadan önceki zaman. O an mükemmel ve... umut dolu geliyor."

Konuşurken içindeki tüm hayal kırıklığı ve gerginlik kaybolur ve sanki bunu hatırlayıp bana anlatmak yerine kendine söylüyormuş gibi uzaklara bakar. Bir saniye sonra bana tekrar bakar ve utangaç bir gülümsemeyle bakar.

"Neyse."

Bana soru sormaya hazırlanıyor olduğunu anlayabiliyorum, ama ben daha fazlasını bilmek istiyorum, bu yüzden o fırsat bulamadan sözünü kesiyorum.

"Kitabını beyzboldan hokey'e çevirmek zorunda olduğunu öğrenmeden önce de böyle mi hissediyordun?"

"Hayır." Kaşlarını çatıyor. "Bu kitabı birkaç yıl önce yazdım ve menajerim onu satmaya çalışıyor. Başta kimse istemedi, ben de başka işler yaptım."

"Yazma krizin hokey yüzünden değil mi o zaman?"

"En sevdiğin sporu sevmediğimden mi endişelendin?"

Ağzımın bir tarafı yukarı kalkıyor. "Belki."

O da gülümsedi ve başını salladı. "Hayır, kitabımı hokey üzerine yazmak zorunda kaldığım için değil."

Sanırım bu konuda söyleyeceği tek şey bu, ama sürpriz bir şekilde şöyle ekliyor: "Kötü bir ayrılık yaşadım ve sonra bir sonraki kitabım umduğum gibi satmadı. Zor bir yıldız."

"Ah." Bu cevabı beklemiyordum, ama beklemeliydim. O güzel, zeki ve başarılı. Erkekler onun dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışıyor olmalı. Kıskançlığa benzer bir duygu midemde kıvrılıyor ve sonra göğüs kafesimin tabanına yerleşiyor.

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Skor düşüşümü mü öğrenmek istiyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Bir kadın yüzünden miydi?" "Hayır."

Kesinlikle başımı sallıyorum.

"Ama sen de çıkıyorsun."

Bu bir soru değil, ama ben başımı sallıyorum. "Biraz. Ciddi bir şey değil." "Peki ya Aidan'ın annesi?"

"Ben küçük ligde oynarken birlikteydik. O tıp fakültesinde okuyordu ve ben çok seyahat ediyordum, bu yüzden başlangıçta ilişkimiz ciddi değildi. Programlarımız uyduğunda ayda birkaç kez buluşuyorduk. Sonra Beth hamile olduğunu öğrendiğinde, ilişkimizi yürütmeye çalıştık." Bana söylediği o günle ilgili her şeyi hala hatırlıyorum. Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim, ama öğrendiğim anda baba olmak için sabırsızlanmaya başladım.

"Aidan harika bir çocuk, bu yüzden ikinizin ilişkisi yürümediğine rağmen ebeveynlik görevini gayet iyi yerine getiriyorsun ve kim bilir..."

"İki yıl önce evlendi."

"Oh." Ağzı "O" şeklinde kalır ve sonra bir gülümsemeye dönüşür. "Üzgünüm."

"Özür dileme. O ve ben arkadaş olarak daha iyiyiz ve kocası Cory, Aidan'a karşı harika."

"Bozeman'da yaşıyorlar, değil mi? Sanırım Aidan öyle demişti."

"Evet."

"Bu çok uygun." Bir başka söylenmemiş soru.

"Aslen buradan ve hastanede bir pozisyon açıldığında geri taşındı."

"Ve sen de tesadüfen buraya transfer oldun, değil mi?"

Elimi uyluklarımın üzerinde gezdiriyorum. "Son sözleşmem bittiğinde buraya transfer olmak istedim."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Buraya ilk geldiğimde transfer hakkında bir şeyler okudum ve MVP'deki sunucu senin burada olmanın büyük bir olay olduğunu söyledi, ama o zamanlar bunu pek anlamamıştım. Şampiyonluğu kazandığınız yıl playofflarda Wildcats'in gol krallığına ulaştın. Performansına bakıldığında kimsenin senin transfer edilmen gerektiğini düşünmedi, bu yüzden bunun kişisel çatışmalar veya sözleşme anlaşmazlıkları nedeniyle olduğu tahmin edildi."

Wildcats'in beni göndermekle ilgili kararını birçok kişi yorumladı. Oyun süresi konusunda kızgın olduğum veya takım arkadaşarımla iyi geçinemediğim, hatta daha fazla para istediğim gibi söylentiler vardı, ama bunların hepsi saçmalıktı. Gerçekte bunu Aidan için yaptım, ama bunun ortaya çıkmasını istemiyorum. Elbette, insanlar aileme yakın olmak istememi anlayacaklardı ve muhtemelen beni kahraman ilan edeceklerdi, ama bu onları ilgilendirmez ve onların onayına ihtiyacım yok.

"Hepsi saçmalık. Sözleşmem bitmişti ve ben burada kalmak istedim. Aidan için en iyisi buydu. O çok mutlu ve başarılı. Takım da harika. Organizasyon son beş yılda birçok değişiklik geçirdi, ama genel menajer ve koçlar birlikte çalıştığım en iyilerinden. Oyuncular da öyle."

Bana bir an bakıyor. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum, ama yoğunluğu beni rahatsız ediyor.

"Lütfen kimseye söyleme. Eski ve şimdiki takım arkadaşarımların çoğu gerçek nedeni biliyor, ama bunun çarpıtılmasını ya da Aidan'ın duyup yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum. Bir karar verdim ve kararımın arkasındayım."

Aidan'ın benim onun için yaptığım fedakarlıkların ağırlığını hissetmesini asla istemiyorum. Onun hayatını daha iyi hale getirmek için zor kararlar vermek benim işim.

"Tabii ki. Asla söylemem."

Bunu zaten biliyordum, ama ona minnettarlığımı gösteren bir gülümsemeye karşılık verdim.

"Beni konuşturmakta çok yeteneklisin," diyorum, fazla paylaşım yaptığımı hissederek. "İşte burada gevezelik ediyorum."

O gülüyor. "Bu senin geveze halin mi?"

O bakışlarını başka yere çevirene kadar gülümsemesini sürdürdüm. Saçlarını kulağının arkasına attı ve notlarına baktı.

"Peki ya sen?" diye soruyorum, çünkü daha fazla soruya cevap vermeye hazır değilim ve onu daha yakından tanımak istiyorum. "Eski sevgilinle neden ayrıldınız?"

"Oh... çok ilginç bir hikaye değil." Koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor.

"Benimki de öyle, ama haftalardır bana bu konuyla ilgili sorular soruyorsun."

"Sadece iki hafta oldu." Cesaretinin bir kısmı geri geliyor.

Geriye yaslanıp kollarımı belimde kavuşturarak, onun devam etmesini bekledim.

Birkaç saniye sonra konuşmaya devam etti. "O da benim gibi yazar. Bir etkinlikte tanıştık."

Sessiz kalarak konuşmaya devam etmesi için ona fırsat veriyorum ve neyse ki konuşmaya devam ediyor.

"Kariyerine yeni başlamıştı ve heyecan ve enerji doluydu. Bu..." Bir süre durup kelimelerini dikkatlice seçer. "İlham vericiydi. Onun ve coşkusuna kapıldım. Yaklaşık altı ay çıktık. İkimiz de bir kitap yazıyorduk, bu yüzden o ayları çoğunlukla kahve dükkanlarında veya apartmanlarımızda geçirdik, dizüstü bilgisayarlarımızda yazarak ve gülümsemeler paylaşarak."

Kıskançlık duygusu içimi sızlatıyor. Bu düşüncenin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum. Sanırım son iki hafta içinde, o benim içime işlemiş. Ondan hoşlanıyorum. Elbette çok güzel, ama bundan daha fazlası var. Sanırım o, şimdiye kadar tanıştığım en büyüleyici insan.

"Ne oldu?"

"Kitabını bitirdi ve bir yayınevine sattı. Kitap iyi sattı ve sonra başka bir kitap fikri sundu, bu önceki ikisinden biraz farklıydı, ama çabucak sattı."

"Ben ikinizin arasında ne olduğunu kastettim."

Gözleri kucağına düştü. "Yayıncının anlaşma duyurusunu gördüğümde, bunun bir hata olduğunu düşündüm. Sonra da belki de gerçekten aklımı kaçıırıyordum."

"Anlamıyorum. Kitap anlaşması yaptığı için mi ayrıldınız?"

Kafasını yavaşça iki yana salladı. “Hikaye fikirleriyle dolu bir defterim var. Çoğu saçma sapan şeyler—tek satırlık espriler, ilginç karakterler veya diyaloglar. Bazen daha ayrıntılı olanlar da oluyor ve onları bir sonraki kitabım için saklıyorum.”

Bu işin nereye varacağını anladığımda göğsüm sıkıştı.

"Aklımda uzun süredir dolaşan bir hikaye vardı. O kadar saçmaydı ki sürekli onu bir kenara atıyordum, ama aynı zamanda onu düşünmekten de vazgeçemiyordum. Aklıma gelen sahne fikirlerini, küçük diyalog parçalarını veya sahne açıklamalarını not ediyordum. On sayfalık bir taslak ve kaba bölümlerim vardı." Bir ara verdi ve sanki her şeyi yeniden sindirmek istercesine derin bir nefes aldı. "Her neyse, sanırım düşündüğüm kadar saçma değildi, çünkü yazması için çok güzel bir yedi haneli avans aldı."

"Kitabını çaldı mı?"

Omuzlarını silkiyor.

"Bu çok kötü. Yayıncı bunu öğrendiğinde ne oldu?" Midemde hissettiğim o kıvrılma hissi daha da yoğunlaşıyor.

Sadece yüzündeki ifade bile bana cevabı veriyor, ya da en azından cevabın iyi bir şey olmadığını.

"Sana inanmadılar mı, yoksa sen onlara söylemedin mi?"

"Nasıl kanıtlayabilirdim ki?" diye soruyor, sesi titriyor. "Sayfaları ne zaman yazdığımı ya da fikirlerin bana ait olduğunu doğrulamanın bir yolu yoktu."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Siktir. Bu... korkunç. Üzgünüm."

"Teşekkürler."

Birinin böyle bir şey yapabileceğine inanamıyorum. Hele de ona. Ne pislik herif. Tanrım, yazma bloğu yaşamasına şaşmamalı. Bu herkesin kafasını karıştırırdı. Aniden, o geldiğinde gösterdiğim tepki için kendimi bin kat daha kötü hissediyorum. Korkunç bir şey yaşamıştı ve ben pislik gibi davrandım.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Kafasını kaldırdı, kaşlarında şaşkınlık vardı.

Dizüstü bilgisayarı alıp yere koyuyorum, sonra onu ayağa kaldırıp sarılıyorum. Sürprizinden ciyaklıyor ve sonra yavaşça kollarını belime doluyor. Orada çok güzel duruyor, çenem onun başının üstüne yaslanıyor ve ben o hindistan cevizi ve çilek kokusunu içime çekiyorum. Kahretsin, ondan gerçekten hoşlanıyorum.

"Nick?" Sesi çok kısık. "Evet?"

"Ciğerlerimdeki tüm havayı çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Kucaklamamı gevşetiyorum. Kahretsin. "Üzgünüm."

Tüm öfkemi o kucaklamaya aktarmış olma ihtimalim yüksek.

O gülüyor. "Önemli değil. Aslında..."

Birkaç saniye boyunca belimi sıkıca kavradı, sonra bıraktı. "Bu da benim hayal kırıklığımı gidermek için fena bir yol değil."

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyor. "Hizmetindeyim, Kızıl."

Kabin kapısının çalınması beni düzenlemelerimden koparır. Dizüstü bilgisayarımı sehpa koyup ayağa kalkarım.

Nick, kapının diğer tarafında kot pantolon ve beyaz tişört giymiş duruyor. Koyu renk saçları ıslak, sanki az önce duş almış gibi. Onu daha dün sabah görmüştüm, ama vay canına, her seferinde sanki şok geçiriyorum.

"Merhaba," diyorum, onu gördüğüme seviniyorum ama yine de şaşkınım. "Planladığımız bir şeyi mi unuttum?"

"Hayır." Sert kahkahası tüylerimi diken diken ediyor.

Vücudum gevşer ve onu içeri almak için geri adım atarım. "İlk hokey maçı sahnesini yazmayı yeni bitirdim."

"Öyle mi?" Yüzündeki ifade heyecan ve belki de gururla doldu. "Okuyabilir miyim?"

"Yakında," diye söz veriyorum. "Hokeyle ilgili tüm bilgileri üç kez kontrol etmem gerekiyor, böylece tüm bu araştırmaların boşa gitmediğini anlarsın."

Gülümsemesi genişledi. "Öyleyse, kutlamak için neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." "Ne?"

"Bir hokey maçı izlemek," diyor basitçe, kanepeme doğru yürüyerek ve kendini evindeymiş gibi hissederek. "Sıcak tutan bir şeyler giy. Buz pisti soğuk olur."

Dudaklarımdan küçük bir homurtu çıkar. "Ben..." Dilimin ucunda bir düzine bahane vardır.

Nick, sessizce bana tek bir iyi bahane bulmam için meydan okur gibi kaşlarını kaldırır.

"Berbat durumdayım." Kesik şortuma bakıp, elimi kaldırarak at kuyruğumu düzeltiyorum.

"Beklerim." Ayaklarını dizüstü bilgisayarımın yanındaki masaya koyar.

Yirmi çok telaşlı dakika sonra, kamyonetteyiz. Müzik çalıyor ama sesi kısık.

"Kim oynuyor?" diye soruyorum, çünkü onun beni bir hokey maçına götüreceğinden başka pek bir ayrıntı öğrenmediğimi fark ediyorum.

"Aidan."

"Bir dakika. Gerçekten mi?"

"Evet, kulüp takımı oynuyor."

Moonshot'takinden daha küçük bir buz pistine yanaşır, ama içerisi insanlarla doludur. Nick kararlı adımlarla yürür ve ben de ona yetişmek için adımlarımı uzatırım. Tribünlere çıkıp koltuklarımıza doğru ilerlerken, Travis'i, sonra Conrad'ı, Danny'yi ve Penn'i görürüm.

"Hepsinin de oynayan çocukları mı var?"

Nick gülüyor. "Hayır, Aidan için geliyorlar."

Nedense bu beni şaşırtmadı. Onlarla geçirdiğim sınırlı sürede, birbirlerine ne kadar yakın ve destekleyici olduklarını görebiliyorum. "Bu çok güzel."

Yaklaştığımızda Travis ayağa kalkar.

"Ruby-Doo!" Kollarını iki yana açar ve ben de ona sarılırım. "Merhaba," derim gülerek. Onun rahat tavırlarına ve sevgisine hala alışamadım sevgisine alışamadım, ama onu sevmemek imkansız.

"Nick geleceğini söylememişti. Giyinip süslenirdim, çiçek getirirdim." Arkadaşına gülümser.

Sevmemek imkansız ve iflah olmaz bir çapkın.

Havayı kokluyorum, bir yerlerden bir büfeden gelen patlamış mısır kokusu geliyor. "Patlamış mısır benim kalbimi kazanmanın yoludur."

"Not edildi." Travis beni bırakır, sonra Nick'e sarılır.

Gülümsayarak diğerlerine el sallayarak yanlarından geçiyorum.

"Selam." Danny konuşan tek kişidir, ama diğer ikisi de gülümsemeyle selamlar ve Penn elini kaldırır.

Conrad yanıma kayıyor ve ben de onun yanına oturuyorum. Buzun üzerinde Aidan'ı arıyorum.

"Dokuz numara," diyor Conrad, sağ tarafı işaret ederek. Bu, onun ağızından duyduğum en fazla kelime sayısı olabilir.

Aidan'ı bulurum ve gülümserim. Nick'e çok benziyor.

"Teşekkürler."

O da başını sallar.

"Aidan'ın tüm maçlarına gidiyor musunuz?" diye soruyorum ona, ama sonra diğerlerine bakıyorum.

"Mümkün olduğunda gidiyoruz," diyor

Danny. "Bu çok güzel."

"Ruby," Nick adımı çağırır. Hâlâ birkaç metre ötede Travis'in yanında durmaktadır.

Gözlerine baktığımda, "Hemen dönerim. Sen iyi misin?" diyor.

Ona başparmağımlı kaldırarak onay veriyorum ve o ve Travis az önce çıktığımız merdivenlerden aşağı iniyorlar.

"Kitap nasıl gidiyor?" diye sorar Danny, Conrad'ın diğer tarafından eğilerek.

"Yavaş," diye itiraf ediyorum. "Hokey hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, ne kadar az şey bildiğimi o kadar çok anlıyorum."

Göğsü sessiz bir kahkaha ile yükselir ve alçalır. "Eminim harikadır. Sen harika bir yazarsın."

Yüzüm kızarır ve gözlerim büyür. "Kitaplarımı okudun mu?"

Aklıma bile gelmemiştı, muhtemelen okuyucularımın yüzde doksan sekizi kadın olduğu için, ama anında kendimi utandım.

"Bu hafta hepsini birden okudum."

Ağızımı açtım, sonra kapattım. Buna ne cevap vereceğimi bilemedim.

"Dostum. Ortamı garip hale getirdin," dedi Conrad ona.

"Hayır," diyorum hemen. "Sadece şaşırdım."

"Danny büyük bir kitap kurdu." Conrad'ın alçak, sessiz sesi ve çekingen ifadesi beni çok etkiliyor. İnanılmaz derecede yakışıklı ama bunun farkında değil gibi görünüyor.

"Ben de," diyorum ona, sonra Danny'ye, "Hepsini gerçekten okudun mu? hepsini mi?!"

O başını sallar ve geniş bir gülümsemeyle gülümser. Ön dişleri arasında küçük bir boşluk vardır, bu hem çekici hem de sevimli bir özelliktir.

"Teşekkür ederim." Başka nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

"Devamını okumak için sabırsızlanıyorum. *Love Bites*'ın devamını yazacak mısın?"

"Bunu planlamamıştım," diyorum, düşünerek. Daha önce kimse bana bunu sormamıştı.

"Xander'ı çok sevdim. Onun için harika bir hikaye yazabileceğine eminim." "O ölür," diyorum.

"Ama gerçekten öldü mü?"

Gülüyorum. Kitabımda bunu açıkça belirtmedim, o yüzden sanırım haklı.

"Şu anda yazdığın kitap ne zaman çıkacak?" diye soruyor Danny. "Gelecek yılın başında."

"Harika. Sabırsızlıkla bekliyorum."

"İstersen sana bir kopya gönderirim."

"Tabii ki." Heyecanla vücudu ileri geri sallanıyor.

Koltuğuma yaslanıp, buzu izlerken sırtıyorum. Molly, burada olduğum sürece daha fazla erkek okuyucu kazandığımı öğrenince çok mutlu olacak.

Her iki takımın çocukları da buzdan çıkıp kendi yedek kulübelerine gidiyorlar. Aidan'ı tekrar gördüğümde, merkeze doğru gidiyor. İçgüdüsel olarak Nick'i arıyorum. O ve Travis merdivenlerin altında durmuş, buzda puck drop'u bekliyorlar. Nick'in ağzı hareket ediyor ama oğluna söylediği sözleri anlayamıyorum.

"O çok iyi bir baba." Kesinlikle yüksek sesle söylemek istemediğim bu sözler, sadece söylenmekle kalmaz, aynı zamanda rüya gibi bir şekilde ağızımdan çıkar. Tek ebeveyn olmanın ne kadar zor olduğunu gördüm. Kız kardeşim, Flynn ile tanışmadan önce yıllarca tek başına annelik yapmaya çalıştı. Nick'in, Aidan'ın her iki ebeveynine de sahip olabilmesi için nelerden vazgeçtiğini bildiğim için, onun adanmışlığına büyük saygı duyuyorum.

Yanaklarım kızarır ve Conrad'a bakarak onaylamak için yüzümü buruştururum... Evet, beni duymuştur. Kaşları kalkar ve dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirir. Parlak mavi gözleri ve kirli sarı saçları vardır. O, baktıkça daha da sevimli gelen erkeklerden biridir, o kadar ki, çocukken mankenlik yapıp yapmadığını merak ediyorum.

"Bu içimden geçen bir düşünceydi."

Kıkırdayarak güldü. "Sorun değil. Evet, öyle. Nick her yönüyle iyi bir adam."

Sadece başımı sallayabiliyorum. Tüm işaretler öyle gösteriyor, bu harika çünkü kitabımı bitirmem gerekiyor ve kesinlikle daha fazla soru olacak. Onun yakınımda olduğunda hissettiğim heyecanla hiçbir ilgisi yok. Ya da onunla konuştuğumda. Ya da bana baktığında.

Puck'ın düşmesine odaklanıyorum. Aidan yüzleşmeyi kazanıyor ve etrafımdaki çocuklar tezahürat yapıyor. Kendimi oyuna kaptırıyorum. Bu çocuklar gerçekten çok hızlı ve yetenekli.

Travis yanıma oturur. Bir elinde içecek, diğer elinde nachos tutmaktadır. Yemeğe bakarım, midem guruldamaktadır.

"Sana patlamış mısır almak istedim," diyor, sonra arkasında yürüyen adama yan gözle bakıyor. Nick önümüzde duruyor, dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor ve sonra bana bir torba patlamış mısır uzatıyor. Ağzım sulanıyor. Birden fazla nedenden dolayı. Yine o heyecanlı hisler. Muhtemelen açlık ağrıları.

Maçtan sonra, Aidan'dan daha heyecanlıyım. "Bu inanılmazdı. Çok hızlısın!" diyorum ona. Utangaç ve gururlu bir ifadeyle gülümsüyor. "Ne dedin?" diye soruyor Nick.

Yüzünde hafif bir rahatsızlık belirir ama "Teşekkürler, Ruby" der.

"Rica ederim."

Bir çift yavaşça bize yaklaşıyor. Onun Nick'in eski sevgilisi Beth olduğunu hemen anlıyorum. O, her kadının kabusu olan eski sevgili. Uzun boylu ve güzel. Kendine özgü şık bir havası var. Sade kıyafetler, düşük at kuyruğu saçlar, minimalist makyaj. Ve yine de çarpıcı.

Nick onu görür, gülümser ve Aidan'ın saçını karıştırır. "Yarın görüşürüz."

"Tamam." Aidan başını sallar ve devasa spor çantasını omzuna asar.

Bu çocukların taşıdığı eşya miktarı etkileyici.

Beth ve onun kocası olduğunu düşündüğüm adam geride kalarak Aidan'a babasına veda etmesi için zaman tanıyor. Aidan onlara doğru dönünce Nick el sallıyor.

Nick "Hazır mısın?" dediğinde hâlâ ona bakıyorum.

Gözlerimi ondan ona çeviriyorum. Yüzünde küstah bir gülümseme var. "Neye hazır?"

Başını eğiyor. "Çocuklar seninle takılmak istiyor."

Travis, Conrad ve Danny'nin bizi beklediği yere bakıyorum. Penn gitmiş olmalı.

"Gitmek istemiyorsan, bir bahane uydururum," diyor.

"Hayır," diyorum hemen. "Gitmek istiyorum. Benim de gelmemin sakıncası olmadığına emin misin?"

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır. "Eminim."

Moonshot'a geri dönüp, göl manzaralı ve açık terası olan bir bara gidiyoruz. Bar tıklım tıklım dolu. Nick'in yanında kalarak barın içinden geçiyoruz. Nick, hala onunla birlikte olduğumdan emin olmak için arkasına bakıyor. Ona yaklaşıp parmağımı kot pantolonunun kemer halkasına geçiriyorum.

Bana tutunduğumu görünce gülümser ve bizi bara doğru yönlendirmeye devam eder. Oraya vardığımızda, kolunu sırtıma dolayarak beni önüne alır ve alanı kaplar.

"Ne içmek istersin?" diye soruyor, kulağıma eğilerek ve omurgamdan aşağı bir titreme göndererek.

Votka tonik sipariş etmek için ağzımı açtım. Son birkaç yılda bu, benim çok sıkıcı, her zaman sipariş ettiğim içki haline gelmişti. Yeni bir şey denemek istiyorum.

"Genelde ne sipariş edersin?" diye Nick'e soruyorum. "Corona."

Burnumu kırıstırıyorum.

"Ne istersen onu al, Red."

"Sorun da bu. Ne istediğimi bilmiyorum."

Bir saniye düşünür. "Sevmediğin bir şey var mı?"

Barmen önümüzde sabırsızlanmaya başlıyor. Ona özür dilercesine gülümsüyorum.

"Viski. Kırmızı şarap. Bira. Ooh, tekila olmaz." En son içtiğim zamanı hatırlayınca titriyorum. Matt'ten sonraydı. Olivia beni, Flynn ve onun takım arkadaşlarıyla birlikte dışarıya davet etmişti. Üçüncü tur tekila shotlarından sonra gece bulanıklaşmıştı.

Nick sabırlı ve sıcak bir şekilde başını salladı, sırayı beklettiği için hiç rahatsız olmadı. "Rom nasıl olur?"

Omuz silkiyorum. "Emin değilim."

Sonunda barmene bakar. "Bir cable car ve bir mai tai alabilir miyiz?"

Barmen başını bir kez salladı ve işe koyuldu. Nick'e dönerek sırtımı bara dayadım. Bakışları dudaklarıma düştü ve sonra yavaşça yüzümde dolaştı. Onun da benim kadar benden etkilendiğinden yüzde doksan dokuz eminim, ama ilk adımı atacak kadar kendime güvenmiyorum. Bir adım atmak istediğimden bile emin değilim. Tamam, bu yalan. İstiyorum, ama yazın geri kalanında işlerin gariipleşmesinden biraz endişeliyim.

"Teleferikte ne var?" diye soruyorum

ona. "Rom."

"Tahmin etmiştim," diyorum tüm küstahlığımla. O ise hiç etkilenmeden gülümsüyor.

"Bu gece beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Henüz teşekkür etme. Arkadaşlar sakın davranıyorlar ama sana saldırmak üzereler. Travis muhtemelen seni eve nasıl götüreceğini planlıyordur."

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyor. "O benim tipim değil."

"Gerçekten mi?" Nick kaşlarını kaldırıyor.

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Sen geldiğinden beri neredeyse herkes tam tersini söylüyor."

"Kim?" Kimsenin benim hakkımda konuşması... Travis'le birlikte olmamı bırak, bu fikri bile aklım almıyor.

"Trav mesela."

"Tahmin etmeliydim." Göğsümde bir kahkaha daha yükselir ve dışarı çıkar.

Nick göğsü benimkine değecek kadar öne eğildi. Beni geçip bana bir içki uzattı. Sarımsı turuncu renkli, kup bardakta, kenarlarında şeker ve belki de tarçın kokusu vardı.

Bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum aldığımda beni izliyor.

"Ooh." Tadı beni şaşırttı. "Tatlı olmasını bekliyordum." "Biraz tatlı.

Biraz ekşi."

Bir yudum daha alıyorum. "Güzel."

Diğer içkiyi almak için tekrar öne eğilir. Bu içki kısa bir bardakta. Pembemsi rengi ve ananas dilimleri, eğlenceli ve meyveli bir his veriyor. Hayatımın bir döneminde bunu daha önce içtiğime eminim, ama tadı neye benziyor hatırlayamayacak kadar uzun zaman oldu.

Yer değiştiriyoruz. Nick teleferiği tutarken ben mai tai'yi alıyorum. Son bardağı içtiğim gibi, yavaşça ağzıma götürüyorum. Hindistan cevizi ve ananas kokusu çok güçlü ve tadı tam da hayal ettiğim gibi. Tatlı, meyveli ve eğlenceli.

"Kazanan belli mi?" diye soruyor

Nick. Başımı sallıyorum. "Tadı yaz gibi."

"Senin gibi kokuyor."

"Yaz gibi mi kokuyorum?"

"Hindistan cevizi gibi," diyor.

Bir yudum daha alıyorum. "Bundan birden fazla içebileceğimi sanmıyorum."

"Başka ne denemek istersin?"

"Zavallı barmeni, ellerindeki tüm içkileri hazırlatacak mısın?"

"Hayır," der, sonra sırtarak ekler. "Sadece viski, kırmızı şarap, bira ve tekila içermeyenleri."

Gülüyorum, çünkü onun ciddi olabileceğini düşünüyorum. "Senin tipik tipin nedir?"

Mai tai'yi benden alır ve yudumlar. "Hindistan cevizini severim, ama bu biraz tatlı."

"Kadınlarda demek istedim."

Bana attığı kendini beğenmiş sırıtışından, ne demek istediğini çok iyi anladığını anlıyorum.

"Dur tahmin edeyim. Uzun boylu, zarif, ince, güzel."

"Travis'e göre benim tipim, komşumuzun hoş ve sağlıklı kızı."

"Gerçekten mi? Eski sevgilinden öyle bir izlenim almamıştım. Yani, eminim o da iyidir ama komşu kızı olacak kadar güzel değil."

"Sen güzelsin ve kelimenin tam anlamıyla

komşumuzsun." "Ne demek istediğini biliyorsun."

Yine gülüyor. Aramızda sessizlik oluşmasına izin veriyorum, umarım bana daha fazlasını anlatır. Sırf ben soruyorum diye anlatmasını istemiyorum. Belki bu iş anlaşmasından daha fazlası olabilir diye paylaşmasını istiyorum.

"Uygunluk bir tip mi?" diye sorar, utangaç ya da belki pişman bir ifadeyle. O büyük omuzlarını silker. "Aidan doğduğundan beri, ilişkileri rahat tutuyorum."

"Tek gecelik ilişkiler gibi mi?"

İsteksizce başını sallar.

"Seks hayatım tek gecelik ilişkiler ve seyahatlerim sırasında tanıştığım kadınlarla yatmak üzerine kurulu bir adam olmak istediğimden değil, ama bu daha basit."

"Burada yargılama yok.

Anlıyorum." "Peki ya sen?"

"Yirmili yaşlarımda başında, barlarda, kulüplerde, partilerde birçok erkekle öpüştüğüm bir dönem geçirdim. Olivia bana öpüşme kraliçesi derdi. Öpüşmeyi gerçekten çok seviyorum."

Yüzünde eğlence belirir ve gülümsemesi çarpıklaşır. Bakışları yine ağzıma düşer. Onunla öpüşmek isterim. Eminim bu konuda çok iyi

olurdu.

"Yabancılarla seks yapmak her zaman çok korkutucu geliyor. Ve onun beni tatmin edebileceğinin garantisi yok." Kafamı sallıyorum. "Çok riskli."

"Haklısın," diyor.

"Bir keresinde tek gecelik bir ilişkim olmuştu."

Yanımda durur, bir kalçasını bara dayayarak bana yakın durur. Tüm dikkati bende ve bu başımı döndürüyor.

"Bir arkadaşımın kuzeniydi, bu yüzden beni öldüreceğinden endişelenmedim."

"Peki seni tatmin etti mi?"

"Evet. Keşke yapmasaydı." Nick

kaşlarını kaldırır.

"Ailesiyle birlikte yaşıyordu."

Gülüyor, bu hareketiyle göğsünü benimkine yaklaştırıyor. Temasla cildim titriyor.

"Bana söylemediği bir ayrıntı vardı. Ertesi sabah, kalkıp gitmek için ayağa kalktığımda, onun ailesiyle karşılaştım. Onlar, oğullarıyla olan ilişkim hakkında benimle konuşmak için çok heyecanlıydılar." Onlar, oğullarının beni eve getirmesi nedeniyle ilişkimizin ciddi olduğunu düşünmüş olmalılar ve ben de onları düzeltmek için çok utanmıştım. "Ben de onlara uyararak gülümsedim ve gitmek için ayakkabılarımı aramaya başladım."

Nick daha da gülüyor.

"Çok utanmıştım. Özellikle de annesi, oğlunun yatak odasında beni bu kadar mutlu ettiğini bilmekten ne kadar mutlu olduğunu söylediğinde."

Karşımdaki adam kahkahalarla gülüyor. Utanç duymama rağmen, ona çok yakıştığını düşünüyorum.

"O zaman tek gecelik ilişkilerden sonsuza kadar vazgeçmeye yemin ettim. Kendimi potansiyel olarak tehlikeli veya utanç verici durumlara sokmak için çok fazla risk alıyorum. Ama krepler çok lezzetliydi."

"Onlarla kahvaltı mı yaptın?" Ben kendimi savunamadan yine kahkahayı patlattı.

"Babası bana sordu, ben de kaba davranmak istemedim!"

Ben de ona katılıyorum, o anı ve şu anda göğsümde kabaran mutluluğu düşünerek gülüyorum.

"Sen bir harikasin, Kızıl." Alaycı takma ad, artık ondan gelen bir sevgi ifadesi gibi geliyor.

"Galaxy! Ruby-Doo!"

Nick'in bakışları yavaşça benden ayrılır ve sonra duruşunu değiştirir. Travis barın karşısındaki bir sandalyenin üzerinde durmaktadır.

Nick çenesini kaldırır ve bana bakar. "İyi misin?

Bardan başka bir şey ister misin?"

Her iki elimde de birer içki tutuyorum. "Sanırım bu kadar yeter."

Nick beni diğerlerinin yanına götürdü. Travis sandalyeden atlayarak indi ve sırttı.

"İki eliyle içiyor. Gördün mü?" diye Nick'e sorar. "Tam benim tipim."

Nick bana, "*Gördün mü, herkesin Trav'in tipi olduğunu düşündüğünü söylemiştim*" der gibi bakar.

"Sen benim tipim olabilirsin, ama ben senin tipin değilim," derim, mai tai'den bir yudum alarak.

Gülümsemesi kaybolur. Diğerleri sessizleşir. Sanki tüm bar büyük bir plak çizik gibi hissedilir. Her zamanki sırtan, mutlu Travis, tamamen kederli görünür. Oops.

"Aman Tanrım. Özür dilerim. Ben öyle demek istemedim..." Arkadaşlar kahkahalara boğulurken ben de telaşlanıyorum. Danny ikiye katlanıyor ve Conrad'ın tüm vücudu sessiz kahkahalarla titriyor.

Travis başını eğiyor, sonunda ağzında küçük bir gülümseme beliriyor. "Aramızda özel bir şey olduğunu sanıyordum, Ruby."

"Sen çok seksisin ve çok çekicisin."

"Yani çirkin, sıkıcı erkeklerden hoşlanıyorsun?" Kesinlikle başını sallıyor.

"A nladım.

Sıra sende, Nicky."

Yüzüm yanıyor.

"Oh dostum. Bu benim bütün gecemi kurtardı," diyor Danny, gözlerinin kenarındaki yaşları silerken. "Teşekkürler, Ruby."

Yanaklarımdaki kızarıklık devam ederken Nick'e gizlice bir bakış attım.

Hâlâ gülerek, Conrad ve Danny verandadaki masa üstü shuffleboard oyununa geçerler. Travis de onları takip eder.

"Onun egosunu incittim mi?" diye soruyorum onlar gittikten sonra. "Travis?!" O başını sallar.

"Mümkün değil." "Kendimi kötü hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

"Hiç kafana takma. O sadece benimle dalga geçiyor. Sen geldiğin andan beri, her fırsatta bana sataşıyor."

İki saat boyunca konuşup gülerек, shuffleboard oynayarak (onlar) ve içerek (ben) geçiririz. Travis, ona ne kadar seksi ve çekici olduğunu tekrar söylememi sağladıktan sonra beni affeder, sonra o ve Danny tanıdıkları bazı kızları görürler ve ortadan kaybolurlar. Conrad, Nick ve benim karşımda oturur ve üçümüz içip sohbet ederiz. Gerçi sohbeti çoğunlukla ben ve Nick sürdürürüz.

Conrad otuz dakikadır aynı kıza bakıyor. Ondan hoşlandığı çok açık, ama ona gidip konuşmasını önerdiğimde, kararlı bir şekilde başını salladı ve iyi olduğunu söyledi.

"Bu barda en çekici erkek olduğunu biliyor mu?" diye Nick'e soruyorum, başımı arkadaşına doğru eğerek.

"Kadınların yanında utangaçtır."

"Evet, anlıyorum, ama neden? Son zamanlarda aynaya baktı mı?"

Nick sırtarak, "Ona bunu söylemeye çalıştık, ama ağzını açar açmaz aptalca şeyler söylediği için bunun önemi olmadığını söylüyor."

"Bunu iyi bilirim," diye mırıldanıyorum ve ikinci mai tai'mi bitiriyorum. Teleferik iyiydi, ama bu gece mutlu, kutlama içkisine ihtiyacım olduğuna karar verdim.

"Bir tane daha?" Nick, boş bardağı görerek sorar.

"Tanrım, hayır." Kıkırdayarak gülüyorum. Mutlu, hafif sarhoş bir durumdayım. Bu durumda kalmak hoşuma gidiyor. Sarhoş olmadan da yeterince sakarım. Sonra uykulu bir esnemeyi gizliyorum. Nick gülerек ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Saat çok geç değil, bu yüzden ne yapacağımızı sormaya çekiniyorum. Burada oturup hiçbir şey yapmadan burada bir yığın gibi oturmaktan başka.

"Uzun bir gün oldu. Yorgun olmalısın."

"Öyleyim." Hevesle ayağa kalkarım, ama sanırım son içki düşündüğümünden daha fazla etkisini göstermiştir, çünkü sendelerim ve sonra kendimi onun çok güzel, çok sert, kaslı göğsüne iki elimi koyarak tutarım.

Nick'in elleri, beni sabit tutmak için kalçalarımın üzerine sertçe yerleşti.

"Teşekkürler," diyorum, ona bakarak, belki biraz daha ona yaslanarak. "Çok güçlüsün. Eminim beni çok fazla çaba harcamadan omzuna atabilirsin."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır. "İçinden geçirdiğin düşünce," diye fısıldarım.

"Sanırım ben de çıkacağım." Conrad'ın sesi, yalnız olmadığımızı hatırlatıyor.

Nick'ten uzaklaşıp arkadaşına gülümserim. Conrad benim saçmalıklarımı duydu mu, bilemiyorum.

"Seni tekrar görmek güzeldi," diyorum. Nick'in arkadaşlarını gerçekten seviyorum, ama röportajlarımız neredeyse bittiği için, onları daha ne kadar göreceğimden emin değilim.

"Sen de." Gülümser ve Nick'e selam vererek dışarı çıkar.

Nick ve ben yine birbirimize bakıyoruz. Etrafımızdaki hava uğulduyor ve yüzüm kızarıyor, belki alkolden, belki de aklımdan geçen düşüncelerden. Onun o büyük elleriyle beni kaldırdığı görüntüsü kafamdan çıkmıyor. Onun beni sertçe tutmasını istemem garip mi? Belki. Muhtemelen. Neyse.

Daha önce yalan söylemiyordum. Travis benim tipim değil. Matt, Nick'ten daha çok ona benziyordu, ama o bir istisnaydı. Üniversitede eğlenceli, partilerin neşe kaynağı olan birçok erkek arkadaşım vardı, ama ben her zaman sessiz, düşünceli tiplere aşık oldum.

"Travis ve Danny'ye de veda etmeliyim, bir daha görmezsem diye," diyorum Nick'e, barda onları ararken. İlk önce Danny'yi görüyorum. Kucağında bir kız var ve o kadar yoğun öpüşüyorlar ki, vücudum alev alıyor.

"Ya da değil," diyorum, biraz nefes nefese. Kendime not: Artık önce kaliteli bir mastürbasyon seansı yapmadan dışarı çıkıp içki içmeyeceğim. Feromonlarım dikkat çekiyor, her yöne yeşil bayraklar sallıyor.

"Merak etme, Red. Onları tekrar göreceksin. Travis, ona en az bir düzine kez daha seksi olduğunu söylemeni isteyecek." Elini sırtıma koyuyor ve ben bu temasa eriyorum.

Barın dışında, Nick beni kamyonetine götürürken ortalık sessiz. Düzeltme: Ben sessizim. İçimde saklamam gereken bir şey olmayan tek bir kelime bile aklıma gelmiyor. Belki ona söylemeliyim?

Hayır. Hata yapma ihtimali çok yüksek. İşaretleri yanlış yorumlarsam eve dönüş yolu işkenceye dönüşür.

Benden önce adım atarak yolcu kapısını açar. Tam bir randevu gibi davranış. Ya da sadece nazik davranıyor olabilir mi?

Ben binmek için tereddüt edince kaşlarını çatıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Mhmm." Diye ciyakladım ve sonra bakışlarımı kaçırarak yanından geçmeye çalıştım. Önüme geçerek yolumu kesti. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye ısrar ediyorum ve ona en ikna edici gülümsememi gösteriyorum. O ise hiç etkilenmiyor.

Uyarıcı bir esneme taklidi yapıyorum. "Ah be, çok yorgunum."

Kollarını göğsünde kavuşturur. Tamam, inanmıyor ve sanırım beni beklemek için hazır.

İç çekiyorum. "İçindeki düşünceler, Galaxy."

Kaşlarını kaldırır ve yüzünde eğlenceli bir gülümseme belirir. "İçindeki düşünceleri seviyorum."

"Bunları beğeneceğinden pek emin değilim," diye mırıldanıyorum. "Dene bakalım."

"Ben..." Ugh. Şu anda kendimi ortaokul öğrencisi gibi hissediyorum. Sinirlenerek, "Senden hoşlanıyorum," diyorum.

Gülümsemesi daha da belirginleşir. "Ben de seni seviyorum." "Hayır, ben seni *seviyorum*."

"Ben de seni seviyorum, Ruby."

"Evet, ama beni 'düşündüğüm kadar sinir bozucu değil' diye mi seviyorsun, yoksa sen de merak ediyor musun..."

Sorumu bitirmeme izin vermeden, bana doğru adım atar, elini enseme koyar ve dudaklarını dudaklarıma indirir.

Aramızda kıvılcımlar çıkıyor. Parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doluyorum. Bu hareket aramızdaki son mesafeyi de kapatıyor. Onun sıcaklığı beni sararken vücudum titriyor.

"Üzgünüm." Dudaklarıma karşı konuşurken sesi boğuk çıkıyor ve kelimeler göğsünden gürültüyle çıkıyor. "Cümleleri yarıda kesmek istemedim."

"Önemli değildi. Onlar içimdeki düşüncelerdi."

Geriye yaslanarak gözlerime bakıyor. "Senin her düşünceni bilmek istiyorum, Kızıl. Henüz bunu anlamadın mı?"

Cevabım, ağzımı onun ağzına tekrar kapatmak oldu. O da hiç tereddüt etmedi. Ağzı benim ağzımın üzerine eğildi ve ellerimiz dolaşp vücutlarımız birbirine bastırırken, büyük, karışık bir yığın haline geldik. Dili ağzımın içine girdi ve inledi.

Nick eğildi, güçlü kolları uyluklarımdan üstüne indi ve beni kollarının arasına aldı.

"Bu bir soruyu cevaplıyor," diyorum, nefes nefese ve başım dönüyor. "Neymiş o?"

"Beni omzuna atıp atamayacağın."

Dudaklarımdan yine yumuşak bir kahkaha kaçır. "Kesinlikle. Sonra kanıtlarım."

Beni kamyonetinin yolcu koltuğuna oturturken beni öper. Bacaklarımdan arasına geçer ve ben kendimi ona sararım.

Adam çok iyi öpüşüyor ve elleri sihirli. Elleri sırtımda yukarı aşağı dolaşıyor, saçlarımda dolanıyor, sonra boynumun yanlarına, yüzüme geliyor, başparmağı alt dudağımı okşuyor ve parmak uçları yanaklarımda kayıyor.

Onun büyük, sportif ellerinde eriyip gidiyorum. Elleri yanlarıma iner ve biri kalçamı yerinde tutarken, ağzı boynumdan aşağı inip köprücük kemiğimi ısırır.

Emniyet kemerinin etrafımda hareket ettiğini ve yerine oturduğunu belli belirsiz fark ediyorum, ama Nick uzaklaşıp etrafımdaki hava soğuyana kadar, sisli beynim bunun anlamını kavrayamıyor.

Gözlerim açılır ve dudaklarım karıncalanır. "Ne oluyor?"

"Seni eve götürüyorum, Kızıl, yoksa bir barın otoparkında çıplak kalırız."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor." Aslında, neredeyse mükemmel geliyor. biraz küçük ve cinsel jimnastik yapmak için dar ama ona o kadar heyecanlanmış durumdayım ki bu gece işi halletmek çok da zor olmayacak.

Gülümser, göz kırpar, sonra kapıyı kapatır ve beni kamyonetinin içinde kilitler.

Geri dönüş yolculuğu sonsuza kadar sürer. İkimiz de fazla konuşmuyoruz, ama Ruby'nin kafasındaki düşünce balonlarını okuyabiliyorum ve bunlar onunla yapmak istediğim tüm müstehcen şeylerle aynı.

O, benim onu omzuma atmamı düşündüğünü itiraf ettiği anda, tüm tereddütlerim yok oldu. Bunu hayal etmekten kendimi alamıyorum ve şimdi ona bunu göstermeye kararlıyım.

Eve vardığımda ev karanlık. Kamyonetten atlayıp ön tarafa geçiyorum. Ona ulaştığımda kapısını açmış ve emniyet kemerini çıkarmış.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin, Kızıl?" diye soruyorum. Cevabı, bana atlamaktı.

Kıkırdayarak, kamyonetin kapısını kapatırken onu yerinde tutmak için kolumu ona doladım. Onu kabine taşıırken adımlarım hızlıydı. İçeri girdikten sonra, onu yukarı kaldırdım ve istediği gibi omzuma attım.

O sevinçle çığlık attı. Pencerelerden içeri sızan ay ışığı rehberim olarak, kabinde yolumu bulmak biraz çaba gerektirdi. Burası bittiğinden beri sadece birkaç kez buraya gelmiştim.

Yatak odası onun kokusuyla dolu. Son zamanlarda gittiğim her yerde o beni takip ediyor. O gittikten sonra da uzun süre böyle olacağını hissediyorum. Ama bu gece bu düşüncelere kapılmayacağım.

Onu tekrar aşağı indirip önüme dikiyorum. Yanakları kızarmış, gözleri büyük ve ifade dolu.

"Bu saç." Saçlarını omuzlarının üzerine geri itip ellerimi boynunun iki yanına yerleştiriyorum. "Hoşuma gidiyor."

Yukarı bakıyor, sonra yüzünden birkaç saç telini üflüyor. Kıkırdıyor, ama ellerim omuzlarından beline doğru kayar kaymaz sessizleşiyor ve göz bebekleri büyüyor.

"İçindeki düşünceleri bana söyle."

"Seni öpmek yeni favori sporum olabilir."

Bir kahkaha patlar. Her zaman onun söyleyeceklerine hazır olduğumu düşünürüm, ama o beni sürekli şaşırtmaya devam eder.

"Öpüşmenin resmi bir spor olduğundan emin değilim." "Olmalı. Bu konuda gerçekten çok iyisin."

Onu döndürürüm. Sallanır, ama bir elimle ensesini, diğer elimle de uyluğunu tutarak dengede tutarım.

Yine kıkırdar. Ses göğsümden geçer ve içimi sıcaklık kaplar. Parmaklarım elbisesinin eteğinin altına kayar. Bana doğru eğilir, mükemmel kalçasını kasıklarına doğru iter ve beni deli eder.

"Birçok şeyde iyiyim, Kızıl. Bacaklarını aç da sana göstereyim."

Öyle yapıyor, omzunun üzerinden bana gülümsüyor. Kahretsin, çok seksi. Güneş ışığı ve mutluluk, küstahlık ve zeka. Bir tipim olduğunu düşünmüyordum, ama henüz onunla tanışmamıştım.

Avuç içlerim pürüzsüz teninde kayarak uyluklarına doğru ilerliyor. "Her zaman giydiğin bu küçük elbiseler ve etekler beni delirtiyor."

"İyi. Sürekli kıcımla donmasından dolayı bir tür intikam almam lazım."

"Bu kış mı?" Elimi yukarı kaydırıp dantelle kaplı kalçayı sıkıyorum. O çılgınca başını sallıyor ve küçük bir inilti çıkarıyor.

"Bunun için ne yapabileceğimize bir bakalım." Onu tekrar döndürerek göğüslerimizi birbirine yaklaştırdım, sonra ağzımı onun ağzına yapıştırdım. Bu kadın. Bu lanet kadın.

Her iki avucumla o muhteşem kıcını kapattım ve onu yatağın kenarına götürüp yavaşça yatırdım. Önünde durdum.

"İçimde o kadar çok düşünce var ki." Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılır, o da yatağa oturur.

"Onları haykırmaya hazır olsan iyi olur, Kızıl."

"Öyle mi?" Ayağa kalkar ve elbisesinin eteğini yavaşça parmaklarıyla okşar. Donup kalırım, büyülenmişimdir. O kumaşı yavaşça kaldırıp külotunu, sonra karnını ortaya çıkarırken, içim burkulur ve göğsümü derin bir acı keser, sonra elbise başının üzerinden çıkar.

Tek eliyle kumaşı tutarken, önümde sadece iç çamaşırlarıyla duruyor. Siyah ve dantelli. Gördüğüm en büyük cazibe.

"Lanet olsun, çok güzelsin," diye mırıldanıyorum.

"Bu içimden geçen bir düşünceydi?" diye soruyor, elbisesini yere bırakırken.

"Hayır, Kızıl. Bu gece de tek bir düşüncemi bile saklamayı düşünmüyorum." Parmağımı sütyeninin önüne takıp onu kendime doğru çekerim. "Ama tek düşündüğüm şey, senin içine girmek için ne kadar can attığım."

"Ne tesadüf." Daha önceki küstahlığı yok olmuş, sesi titriyor ve göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor. Bir eliyle arkasına uzanıp sütyenini çıkarıyor.

Göğüsleri, vücudunun geri kalanı kadar mükemmel. Teninin rengi kadar soluk, açık pembe meme uçları sertleşmiş, dilimi üzerlerinde gezdirmem için yalvarıyor. Yapmak istediğim şey de tam olarak bu.

"Yatağa uzan, bebeğim."

O geri adım atıp yavaşça otururken, gözleri hep üzerimde.

Tek kolumu arkaya uzatıp tişörtümü başımdan çıkarırım. Ruby'nin bakışları her hareketimi takip ediyor.

Birkaç saniye sessizlik sürerken, o beni açıkça takdirle inceliyor.

"Siktir," diye mırıldanır, bakışları çıplak göğsümde dolaşmaya devam ederken. Dilinin ucunu dışarı çıkararak dudaklarını ıslatır.

"Plan bu." O ortaya çıktığı andan beri bununla mücadele ediyordum, ama şu anda nedenini hatırlayamıyorum.

Gömleğimi atıyorum ve ayakkabılarımı çıkarırken kot pantolonumun düğmelerini açıyorum. Penisim sert kotun içinde zonkluyor.

"Yardım ister misin?" diye soruyor, pantolonumu hemen yere atmadığım için.

Sırıtarak, yavaşça başımı sallarım. Cüzdanımdan bir prezervatif çıkarır, sonra onu komodinin üzerine atarım. Onun önüne geçtiğimde, yüzünde bir gülümseme belirir.

"Bu ağız." Başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum.

"Ne olmuş ona?" diye fısıldayarak soruyor.

"Senin diğer her şeyin gibi mükemmel."

Dudaklarının köşeleri daha da yukarı kalkar. O gülümsemenin sorumlusu olmak hoşuma gidiyor.

Eğilip, gülümsemesiyle birlikte onu öpüyorum. Bir dizimi yatağa koyup, onun üzerine eğilene kadar onu geriye doğru çekiyorum. Göğüsleri göğsüme bastırıyor ve kalçalarını kaldırıp kot pantolonumun önüne sürtünüyor.

"Sabırsız küçük yaramaz." Dudaklarını ısııyorum, sonra göğsüne doğru öpücükler bırakıyorum, her bir meme ucunu emmek için kısa bir süre duruyorum.

Bana doğru eğilir, elleri saçlarımı tutar. Tırnakları hafifçe kafa derimi, omuzlarımı ve sırtımı tırmalar. Başımı daha aşağıya indirirken bir parmağımı külotunun beline takarım. Dudaklarım karnının üzerinde gezindiğinde ve aşağıya doğru devam ettiğinde nefesini tutar.

Dantelli kumaşı kalçalarından dizlerine doğru indirip, geriye yaslanarak tamamen çıkardım. Siyah külotu baldırlarından ve ayak bileklerinden aşağıya doğru indirip yere attığımda, ona baktım.

Güzel kelimesi, onun ne kadar muhteşem olduğunu ya da ona bakarken içimde kıvranan duyguları tarif etmek için yeterince güçlü bir kelime gibi gelmiyor. Ay ışığında bile yanaklarının kızardığını görebiliyorum. Bu kızarıklık boynuna ve göğsüne kadar uzanıyor. Saçları omuzlarına dökülüyor. Her zaman taktığı dört yapraklı yonca kolyesi, dik ve dolgun göğüslerinin arasında duruyor.

"İyi misin?" diye soruyor Ruby.

"Bana bir saniye ver, Red. Bunu hafızama kazıyorum."

Gülüyor, bu hareket göğüslerini sallıyor. Ona karşı koymak imkansız, çok baştan çıkarıcı. Tekrar üstüne çıkıyorum, gülümsemesini kendi gülümsememle öpüyorum. Bütün gece onu öpebilirim, ama onu tatma isteği beni vücudunun aşağısına doğru çekiyor. Biraz daha zaman harcayarak göbek piercingini ısırp nazıkçe çekiyorum.

"Bunu da seviyorum," diyorum.

"Belki sen de bir tane yaptırmalısın."

O bana kibirli, alaycı bir bakış attığında gülümsüyorum. Bir kolumu bacaklarının altına geçirip onu kendime doğru çekiyorum. Gözlerimi onunkilere dikip, klitorisinin hemen üstüne masum bir öpücük konduruyorum. O küstah bakış, arzuyla dolu bir bakışla yer değiştiriyor.

"Nick." Başı geriye düşer, göğüsleri tavana doğru yükselir.

Dikkatini çekmek için iç uyluklarını ısırırım. Bakışları tekrar bana döner.

"İzlememi mi istiyorsun?"

Ona gülümsüyorum. Yüzündeki her tepkiyi görmek istiyorum. Dirseklerinin üzerine oturuyor ve ağzımı

duvarın üzerine. Hassas etine karşı mırıldanıyorum.

"Sırılsıklamsın." Ona bakarken dilimi onun yarık üzerinde gezdiriyorum. Koyu kirpikleri aşağı iniyor ve iç çekiyor. Planım acele etmemekti, ama onun tadı beni delirtiyor.

Ruby iniyor ve nefes nefese kalıyor. Ben onu yalarken, tadına bakarken ve dilimle sikmeye başlarken, bazen gülüyor bile, ama bu gülme daha çok manik bir ses gibi, komik olmaktan uzak.

Lanet olsun. Çıkardığı sesler sikimi kaya gibi sertleştiriyor.

Vücudu gerilmeden önce, bir uyarı olarak tekrar adımı söylüyor. Zevkin onu sarmasını izliyorum. Zevki kovalamaktan çekinmiyor, hatta durmamdan korkuyormuş gibi başımı yerinde tutuyor. Hayatta olmaz. Gerekirse burada ölürüm.

Ruby, her şeyi yaptığı gibi, yüzünde bir gülümsemeyle boşalır. Çok uzun bir süre beynime kazınacak olan bir an.

Sadece beni tutan eli gevşediğinde ben de rahatlarım. Memnun bir iç çekiş ve hafif bir kahkaha ile yatağa geri düşer.

"Vay canına. Sadece... vay canına."

Evet, şu anda benim de düşüncelerim bu civarda. Komodinden prezervatifi alıp sonunda kot pantolonumu ve boxerımı yere atıyorum. Bu onun dikkatini çekiyor. Ruby oturup beni süzdükten sonra yatağa diz çöküyor. Gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bir şey düşünüyor ama ne olduğunu tahmin edemiyorum.

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sadece seni hafızama kazıyorum." Kolunu boynuma doladı. "Etkileyicisin, Galaxy."

Göğsümde düşük bir kahkaha titriyor ve onu yatağa iterek ağzımı ağzına yaklaşıtıyorum. Öpücüklerimiz eğlenceli olmaktan çıkıp çılgınca hızlanıyor. Yavaş gitme konusundaki tüm planlarım bir anda suya düşüyor.

Penisimin başı onun girişine dokunur. Zevk içimi sarar ve çok hızlı itme dürtüsüne karşı koyarım.

"İyi misin?" diye soruyorum, bir santim daha ilerlerken. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Aynı şekilde.

Kalçalarımı yavaşça sallıyorum, her itişte daha derine giriyorum. Ruby tırnaklarını kollarımdan karnıma doğru kaydırıyor.

"Belki bana bunlardan bir tane nasıl elde edileceğini öğretebilirsin," diyor. "Bir penis mi?"

Kız kahkahayı patlatıyor. "Altı paket."

Ben de ona katılıp gülüyorum. Daha önce seks sırasında hiç güldüğümü hatırlamıyorum. Ruby ile birlikteyken bunu beklemeliydim.

"Sen mükemmelsin, Kızıl."

Sonunda kendimi sonuna kadar gömdüğümde, o da eğilip beni öper. Dilimiz birbirine dolanır, ben onu gittikçe daha sert sıkarken, o inlemeler ve nefes nefese kalarak beni cesaretlendirir ve adımı söyler.

Hiçbir kelime, hiçbir düşünce yok, sadece evet, daha fazla ve benim.

"Geleceğim." Başı yastığa yaslanırken bir nefes daha alır.

Bir elimi boynunun yanına doladım. "Gözlerini bana dik, Red."

Orgazmın etkisiyle kirpikleri açılır. Dudakları açılır ve tırnakları pazı kaslarıma daha derine batar ve bu, beni onunla birlikte doruğa ulaştırmak için son itiş olur. Hiç bu kadar sert ve uzun süre boşalmamıştım.

Onun üstünden yuvarlanıp nefesimi toparlarken yatağa yığıldım. Yorgunluk yerine, en enerji verici şekilde huzur hissettim. Bu da neydi böyle? En son ne zaman seksin böyle hissettirdiğini hatırlamıyorum. Hiç böyle hissettirdi mi? Bitkinim ama tek düşünebildiğim şey bunu tekrar yapmak.

"Haklıydın," diyor, bana dönmek için yanına dönerek. Gözlerini kapatıyor ve ben kolumu ona dolayarak kendime çekince uykulu bir gülümseme atıyor.

"Ne hakkında?"

"Birçok şeyde iyisin."

"Sana orgazm yaşatmak gibi mi?" diye soruyorum, yüzündeki saçları çekip, göğsüme yaslanırken dudaklarındaki gülümsemeyi görebilmek için.

"Sarılmak gibi." Sonra uykuya dalıyor.

Kahve kokusu beni uyandırır. Gözlerimi açar ve hemen Nick'i ararım, yanımdaki yatak boş olduğunda hayal kırıklığına uğramamaya çalışırım. Sonra mutfakta hareket ettiğini duyarım.

Güneş doğmuş, pencerenin dışında kuşlar neşeyle cıvıldıyor. Bacaklarımı yatağın kenarına sarkıtıyorum. Dün geceki kıyafetlerim odanın her tarafına dağılmış, her şeyin gerçekten yaşandığının kanıtı. Uzun süredir kullanmadığım kaslarımın ağrısı da rüya görmediğimin bir başka açık göstergesi. Yatağın üzerindeki battaniyeyi çekip üzerime sarıyorum, sonra odadan çıkıp koridora doğru yürüyorum.

Karşımdaki manzara karşısında duruyorum. Nick mutfakta sırtı bana dönük duruyor. Kıyafetlerini değiştirmiş ve saçlarının uçları ıslak, sanki az önce duş almış gibi.

"Günaydın."

Dönüp bana gülümsüyor. "Günaydın, Kızıl."

O da bu sabah tıraş olmuş. Karşılaştırıldığında benim nasıl göründüğümü düşününce bir an utangaçlık hissediyorum. Saçlarım dağınık, dün geceki makyajım muhtemelen gözlerimin etrafına bulaşmış. Dün gece hayatımın en iyi iki orgazmından sonra derin bir uykuya dalmıştım.

"Bagel, muffin ve biraz meyve aldım. Kahvaltıda neyi sevdiğini bilemedim."

Ve birden içimi bir sıcaklık kapladı. "Kahve.

Kahvaltıda kahve severim."

"Onu da aldım." Kenara çekilip, şık görünümlü bir makineyi gösterdi. İleri adım atarken nefesim kesildi. "O ne?"

O gülümsedi. "Kulübenin kendi kahve makinesine ihtiyacı olabileceğini düşündüm."

"Kulübe mi, ben mi?" diye soruyorum, tatlı, kavrulmuş çekirdeklerin kokusunu içime çekerek.

"İkisi de."

"Teşekkür ederim." Battaniyeyi üzerime daha sıkı sarıyorum.

"Rica ederim." Yavaşça eğilir, gözlerime bakarak dudaklarını benim dudaklarıma değdirir.

Beni uyandırmak konusunda, her zamanki kahvemden daha iyi iş çıkarıyor.

Dik durur ve yiyecekleri çıkarmak için hareket eder. Bir şeyler aldığını söylediğinde, evinden getirdiğini sanmıştım, ama en az dört farklı yerden alınmış paketler var.

"Tam olarak saat kaçta kalktın?"

"Erken." Yemekleri büfe tarzında sıraya dizip, dolaptan bir kupa alıp kahve dolduruyor, krema ve şeker ekledikten sonra bana uzatıyor.

"Hiç uyudun mu?"

"Evet, uyudum. Aylardır uyuduğumdan daha fazla." Bir yudum alıp, fincanın kenarından ona bakıyorum.

"Uykumda horladıysam ya da kıpır kıpır durduysam özür dilerim." Uzun zamandır kimseyle yatmamıştım ve dün gece o kadar çabuk uykuya dalmıştım ki, bunu fazla düşünmeye bile vaktim olmadı.

"Mükemmeldin." Ben mutfakta hareketlerini izlerken ve bunu her gün yapmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederken, o kendine bir fincan kahve doldurur. Bir gün bir kadını çok mutlu edecek.

"Neden uyuyamıyorsun?"

Bir yudum aldıktan sonra fincanı masaya koydu. Sırtını tezgaha dayadı ve iki yanındaki kenarları kavradı. "Aklım karışık."

"İşle mi ilgili?"

Çenesini indirir. "İş, hayat, yanımdaki muhteşem, çıplak, kıvılcı saçlı kadın." Yüzüm kızarır.

Dik durur ve bana doğru yürür. "Sen etrafımdayken, başka bir şey düşünmekte zorlanıyorum."

"O zaman birkaç hafta sonra ayrılmam iyi bir şey, yoksa bir daha asla iyi uyuyamazsın."

Sessiz bir kahkaha ile vücudu titrer.

Kahvemi bırakıp mutfağı geçerek ona doğru yürüdüm. Ben eğilip dudaklarımı onun dudaklarına değdirdiğimde, gülümsemek dışında hiçbir hareket yapmadı.

"Ama o zamana kadar," diye fısıldarım onun dudaklarına.

"O zamana kadar," diye onaylar, sonra eğilip beni kucaklar, dönüp beni tezgahın üzerine oturturken öper.

Bu sabah durumumuzun ne olacağına emin değildim, ama ikimiz de bunun tek seferlik bir ilişki olmasını istemiyoruz gibi görünüyor.

"Beni zarif hissettiriyorsun," diyorum, o bacaklarımın arasına girerken. Dudakları amaçsızca, yumuşak ve telaşsızca boynumdan diğer tarafa doğru kayıyor.

"Bugün benimle buz pistine gelmek isteyecek kadar zarif misin?"

"Gerçekten mi?"

"Evet." Yumuşak bir kahkaha atar, dudaklarıma bir öpücük daha kondurur ve geriye yaslanarak bana bakar. "Aidan bu gece geri dönecek, ama bugün birlikte vakit geçirebiliriz diye düşündüm. Ben egzersiz yapmam lazım, sen de yazabilirsin."

Dikkatim dağınık olacağı için verimli olamayacağımı hissediyorum, ama bu akşam çalışabilirim.

"Evet. Çok isterim. Duş alıp hazırlanmak için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

O başını sallar, sonra üzerimdeki battaniyeyi çekip açar. Soğuk hava tenime çarpar ve meme uçlarım sertleşir.

"Acele ediyormuşsun gibi geliyor."

"Hayır." Kararlı bir şekilde başımı sallarım. "Kesinlikle

hayır." "İyi. Önce bir şeyler yemelisin."

O kadar şaşıyorum ki, kahkaha atıyorum. Tezgahın üzerinde çıplak duruyorum ve adam yemekten bahsediyor. Uzanıp kutudan bir çilek alıyor, sonra onu ağzıma götürüyor.

Isırıyorum ve tatlı suyu ağzımı dolduruyor. Sanırım o da o kadar sabırlı değil çünkü öne eğiliyor ve dudaklarını benim dudaklarıma bastırıyor. Öpücüklerimiz tatlı ve yapışkan, ve çok geçmeden etrafımızdaki hava yine cızırdamaya başlıyor. Dün geceki olayın ateşli bir rüya olduğunu ve aramızdaki kimyanın bir tesadüf olduğunu düşünüyorsam, artık bu düşüncelerim yok oldu.

O başını eğip bacaklarımı daha da açmadan önce bile vücudum zevkten titriyor.

"Siktir, Red. Sırılsıklamsın." İki parmağını yarık boyunca gezdiriyor, amım onu sıkarken yavaşça içeri giriyor.

Bu kadar çabuk ıslandığım için utanmam gerekirdi, ama hepsi onun suçu. Yaptığı her şey beni tahrik ediyor. Huysuzluğu, çenesini

— son zamanlarda bunu çok daha az yapıyor olsa da.

"Ağrın var mı?" diye soruyor.

"İyiim," diyorum, nefes nefese ve daha fazlasını istiyorum.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, bir parmak daha ekliyor. Amım, bu müdahaleye hafifçe tepki göstererek titriyor. Bu hem çok fazla hem de yetersiz.

"Vay canına. Bu işte nasıl bu kadar iyisin, Galaxy?" diye soruyorum, sonra mırıldanıyorum, "Boş ver. Söyleme."

Gülerek, parmağını çıkarır, iki parmağa geri döner, ama ağzını klitorisime getirir. Yumuşak, nazik dil hareketleriyle beni tahrik ederken, her sinir ucu yanar. "Hiç böyle olmamıştı, Red. Sana bunu söyleyebilirim."

Bir bakıma, burada kendimi aciz hisseden tek kişinin ben olmadığımı bilmek içimi rahatlatıyor. Başkalarıyla seks yapmak da iyiydi, ama bu bambaşka bir seviye. Cinsel ruh ikizleri diye bir şey varsa, sanırım ben kendiminkiyle tanıştım.

Daha fazla sürtünme elde etmek için kalçalarımı kaldırma girişimlerim, cildime karşı sessiz bir kıkırdama ve bacaklarımı daha sıkı kavramasıyla karşılanıyor. Rahatlayıp kontrolü ona bıraktığım anda, Nick aradığım baskıyı bana veriyor. Parmakları beni sabit bir hızda sikiyor, klitorisimi yalayıp emerek beni çok çabuk uçuruyor.

İç uyluklarımı ısıtıyor, bu nazik hatırlatma onu izlerken gülümsememe neden oluyor.

"Her zaman seyirciye ihtiyaç duyuyorsun," diye alay ediyorum, ama küstahlığım, onun klitorisimi tekrar bulması kadar sürüyor.

Sol elimle tezgahı kavrarım ve sağ elimle parmaklarımı onun saçlarına geçiririm. Saçları kalın ve yumuşaktır, uçları hala nemlidir. Dün gece sakalı cildimi en lezzetli şekilde okşadı, ama pürüzsüz yanağı, bana bir başka en iyi üç orgazm yaşatacağını bilen bir adam gibi sırtarak gülümserken, gamzelerini görmemi sağlıyor.

Tek sorun, bana gülümsemesi, o muhteşem ağzını başka şeyler için kullanmadığı anlamına geliyor.

"Oh, tanrım, durma," diye yalvarıyorum ve kafasını tam istediğim yere çekiyorum

Onun beni yalaması ve parmaklarını daha hızlı hareket ettirmesi beni neredeyse çılgına çeviriyor.

ve parmaklarını daha hızlı hareket ettiriyor. Ona olan ihtiyacımdan neredeyse çıldırmak üzereyim. Mutfak tezgahında beni yalaması hayatımın en ateşli anı olabilir ve benim kadar zevk alıyormuş gibi inlemesi çok fazla. Bir sonraki düşük uğultu hassas tenimde titreşiyor ve beni doruğa ulaştırıyor.

Bacaklarım titriyor, o ise bacaklarımı bırakıp geniş, memnun bir gülümsemeyle uzanıyor.

Elinin tersiyle ağzını siler, ama kendini beğenmiş sırtışı kalır. "Hazır mısın?" "Neye?"

"Kahvaltı." Göz kırpıyor. "Ben yedim. Şimdi sıra sende." Bakışlarım onun kasıklarına ve belirgin şişkinliğe düşüyor.

Gülerek, yemek büfesine doğru ilerliyor. "Yemek, Kızıl. Buz için enerjine ihtiyacın olacak."

Kahvaltıdan sonra, ona oral seks yapmam ve daha birçok yapışkan öpücükten sonra, duş alıp buz pistine gideriz.

Nick bu sabah koşuya çıktı bile (cidden, saat kaçta kalktı bu adam?!) ama beni ağırlık odasına götürdü, ben de dizüstü bilgisayarımı kucağıma alıp bacak bacak üstüne atarak onu izleyip yazmaya çalışıyorum.

Travis ve Conrad yaklaşık yirmi dakika önce ona katıldı, bu da setler arasında öpüşmemize son verdi, ama muhtemelen en iyisi buydu. O hızla asla bitiremeyecekti.

Üçü spor salonunun bir köşesinde bacak egzersizi yapıyorlar. Conrad, her iki elinde de çok ağır görünen iki dambıl tutarak ileri geri yürüyor ve lunge yapıyor. Travis, baldır kaldırma egzersizleri arasında mola veriyor — bunu çok sık yapıyor. Nick ise squat yapıyor. Omuzlarının arkasına barbell yerleştirmiş, ağırlığı yerinde tutarak yavaşça geriye doğru oturuyor. Ağzı ince, konsantre bir çizgi halinde ve ter, tişörtünü sırtına yapıştırıyor. Uyluklarından bahsetmeye bile başlamayayım. O büyük, ağaç gövdesi gibi uyluklar hakkında gerçekten müstehcen düşüncelerim var.

Metalın metale çarpması sesiyle trans halimden çıkıyorum. Nick, halteri yerine koyarken önündeki aynada benimle göz göze geliyor.

Yüzüm kızarır. Daha önce hiç kimseye bu kadar ilgi duymuş olduğumu sanmıyorum. Hatta onun küçük inlemeleri bile beni tahrik ediyor.

"Bir set daha yapınca bitireceğim," diyor müzik sesini bastırarak.

"Tabii. Acele etme."

O sırtıyor ve ben bakışlarımı dizüstü bilgisayarına indiriyorum. Molly kitabın ilk yarısı hakkında notlar gönderdi. Şimdiye kadar yaptığım değişiklikleri beğenmiş ve birkaç

eklemeler var ki bence bunlar iyi. Hâlâ yapacak çok işim var ama eskisi kadar zor gelmiyor.

Nick buz pateni yapma konusunda haklıydı, bu gerçekten yardımcı oldu. Belki onu öpmek de yardımcı olmuştur. Sebep ne olursa olsun, tekrar yazmaya başladım ve bu harika bir duygu.

Sonun zor olduğunu biliyorum ve o noktaya geldiğimde yeniden yazmaktan korkuyorum, ama ilerleme kaydediyorum. Yüz sayfa kaldı. Umarım başarabilirim.

Nick antrenmanını bitirirken kısa bir süreliğine odaklanmayı başarıyorum. Bitirdiğinde, arkamdaki bankta oturur ve beni kollarına alır.

"Terlemişsin," diyorum, onun kucağına yaslanarak.

"Öyle mi? Fark etmedim."

Ona şakacı bir şekilde vurup ona dönerek yüzümü ona çeviriyorum. Onu öpmek istiyorum, ama kuralların ne olduğunu bilmiyorum. Arkadaşları dışında çok az kişinin uğradığı onun iş yerindeyiz. Başparmağı ve parmağıyla çenemi tutup ağzını ağzıma yaklaştırarak tereddütümü ortadan kaldırıyor.

"Vay canına! Aferin, Galaxy!" Travis odanın bir yerinden sesleniyor.

Nick'in ağzına gülerek, ama ikimiz de geri çekilmiyoruz. Nick'in ona orta parmağını gösterdiğinden eminim, çünkü sağ kolunun havaya kalktığını hissediyorum.

Ayrıldığımızda, midemi altüst eden bir şekilde bana gülümsüyor. Kolları kesilmiş bir tişört giyiyor ve sağ omzundaki yara izi dikkatimi çekiyor.

"Bu neyden kaynaklanıyor?" Parmaklarımla kırmızı izi okşuyorum. "Bu yılın başlarında ameliyat oldum."

"Sezonunu sona erdiren sakatlık mı?" Elbette bunu okudum ve videoyu izledim. Maç sırasında başka bir oyuncuyla çarpışmıştı. Kendi başına ayağa kalktı, ama hemen kayarak uzaklaştı ve geri dönmedi. Sakatlığının ayrıntıları belirsizdi, ama bu sezon geri döneceği söyleniyordu, ki bunu onu şahsen gördüğümde zaten anlamıştım.

"Evet, köprücük kemiğim kırıldı ve omzum çıktı." Yüzümü buruşturuyorum. "Acı verici olmalı."

"Nick ve Ruby ağaçta oturuyorlar. Ö-P-Ü-Ş-Ü-Y-O-R-L-A-R," Travis şakacı bir sesle şarkı söylüyor.

"Öyleydi. Ama onu dinlemek kadar acı verici değildi." "Bu sık sık olur mu?" diye soruyorum.

"Yaralanmak mı, yoksa Trav'in sinir bozucu olması mı?" Gülererek soruyorum.

"İlk olan."

"Doğru, çünkü onun sinir bozucu olmayı tam zamanlı bir iş haline getirdiğini zaten biliyorsun." Nick'in gülümsemesi bir tarafta daha belirginleşir, sonra hafifçe sönükleşir. "Evet. Yaralanmalar bu işin bir parçası, kesinlikle."

"Benim başa çıkmam gereken en kötü şey, ekrana çok uzun süre bakmaktan kaynaklanan göz yorgunluğu ya da çok fazla yazmaktan kaynaklanan ara sıra el ağrısı."

"Ve sinir bozucu takım arkadaşların yok." "Onları seviyorsun."

Hala sırtarak iç çeker. "Maalesef, evet."

Çocuklar işlerini bitirdikten sonra, biz de hazırlanıyoruz. Travis ve Conrad'ın benim becerilerimi, ya da beceriksizliğimi görmesi beni daha da gerginleştiriyor, ama Nick çok rahatlatıcı.

"Başarabilirsin, Kızıl. Sakin ol. İhtiyacın olursa bana tutun."

İhtiyacım olup olmadığından emin değilim, ama ona dokunma fırsatını değerlendiriyorum.

O benim önümde geriye doğru kayıyor. Çok akıcı, çok kendinden emin, çok seksi.

Antrenman kıyafetleri giymiş: koruyucu ekipman, forma, kask, her şey. O iri bir adam ve yanında kendimi hep küçük hissediyorum, ama şimdi her zamankinden daha fazla.

"Karnına yumruk atsam, hisseder miydin?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Bilmiyorum, ama muhtemelen momentumunu kaybedip düşersin."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama haklıydı.

"Sezonun başlamasını sabırsızlıkla bekliyor musun?" diye soruyorum.

Travis'in birkaç hafta sonra tekrar başlayacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu konuşurken kulak misafiri oldum.

"Evet." Cevap verirken başını salladı, pek ikna edici gelmedi.

"Ama?"

"Yaz boyunca Aidan'la daha fazla zaman geçirebiliyorum ve uzun süre uzak kalmak onun için zor oluyor."

"Onun için mi, senin için mi?"

Bana utangaç bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Muhtemelen ikisi de biraz."

"Programın ve Aidan'la vakit geçirmek için uğraşman, çıkmaya çalışmamanın nedeni mi?" diye soruyorum. Dün gece bana, rahatlık için ilişkileri ciddiye almadığını söylemişti

ama ben bu konuyu düşündükçe, bunun zayıf bir bahane olduğunu düşünüyorum.

"Evet."

"Hokey ve diğer her şeyle uğraşmaktan mutluluk duyacak birçok kadın olduğuna eminim. Sen çok çekicisin."

Gülümsemeye devam ediyor, ama pek inandırıcı değil.

Ben kaymayı bırakıyorum, o da öyle. Bir elimi onun ön koluna koyarak dengemi sağlıyorum. "Sen ve Aidan'ın annesinin ilişkisi neden yürümedi, gerçek hikaye nedir?"

Anında yüzündeki ifade değişiyor ve bana söylemektense yüzünü buza gömmek istermiş gibi görünüyor.

"Üzgünüm. Bu beni ilgilendirmez." Ona özür dilercesine gülümserim. "Seninle röportaj yapmaya o kadar alıştım ki."

Elimi indirip tekrar kaymaya başlıyorum, onun yanından geçiyorum. O da yetişip yanımda kalıyor.

"Gerçekten söyleyecek başka bir şey yok. İkimiz de meşguldük ve ikimiz de ilişkimizi sürdürmek için yeterince çaba göstermedik."

"Bu beni şaşırttı."

Sessizce soru sorar gibi iki kaşını da kaldırır.

"Sen işini yarım bırakacak birine benzemiyorsun."

Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalkar.

"Ama kayıtlara geçsin, bence sen iyi bir erkek arkadaş olurdun. O huysuzluğun ardında bu kadar nazik ve düşünceli bir adam olduğunu kim bilebilirdi?"

Aramızdaki havayı hafifleten içten bir kahkaha attı.

"Ruby-Doo!" Travis seslenir, sesi yüksek tavanlarda yankılanır.

O kayarak yaklaşırken ona bir göz attım. Sert bir frenle önümde buz püskürterek durdu ve sırtıttı. Ben irkildim ve dengesimi kaybettim. Nick'in elleri yıldırım hızıyla belimi kavradı ve beni dengeledi.

"Dostum. O hala öğrenme aşamasında. Sakin ol," Nick, ses tonunda gerçek bir sertlik olmadan onu uyarır.

"Üzgünüm, Rube."

"Bana bunu öğretir misin?"

"Tabii ki," der Travis, Nick ise aynı anda "Hayır" der.

Ben bir güvenlik tehlikesiyim, ama bu eğlenceli görünüyordu. Nick'e yan gözle bakıp dikkatimi Travis'e çeviriyorum. "Ne var?"

"Sana bir sorum var." "Tabii."

Sırıttışı, bana saçma bir şey soracağını gösteriyor olmalı, ama Nick'in hala belimi saran elleri ve aynı nedenle hızlanan nabzım dikkatimi çok dağıttı.

"Benim tanıdığın en yakışıklı hokey oyuncusu olduğumu söylediğinde, kalbimi kırdıktan sonra acımı hafifletmeye mi çalışıyordun, yoksa gerçekten benim bir on olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Nick, sonra sessizce kıkırdıyor. "Senin seksi ve çekici olduğunu söyledim," diye düzeltiyorum onu.

"*Süüüper* yakışıklısın." Gülümser ve yanımdaki adama göz kırpar. "Ve sen neden hepimizin bekar olduğunu merak ediyorsun," der Nick bana.

"Sen yakışıklı ve çekicisin," diye Travis'i teselli ederim. "En yakışıklı ya da en çekici olduğunu söylemedim."

"Tamam. Tamam. Ama Nick bunu mahvederse, benim bir şansım olabilir mi?"

Yüzde doksan dokuz oranında Nick'le dalga geçtiğinden ve bana o şekilde hiç ilgi duymadığından eminim, ama yalan söylemeyeceğim, egom onun şansını denemesini hala takdir ediyor.

"Tamam. Senin tarafına dön." Nick onu kovar, sonra kayarak uzaklaşırken beni de peşinden çeker.

Öğleden sonranın geri kalanında, buzda düşmemeye çalışmakla, yazarken Nick'in dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalışmak arasında gidip geliyorum. Her ikisinde de başarısız oluyorum.

Eve döndüğümüzde, onu kulübeye çekip biraz daha öpüşmeyi umuyorum, ama Aidan, biz gelir gelmez ön kapıdan koşarak dışarı çıkıyor.

"Hey, işte orada." Nick kamyonetten atlar ve hızla oğluna doğru yürür, onu kucaklar.

Araçtan iniyorum ama geride kalıp onları izliyorum ve Nick'in ne kadar iyi bir baba olduğunu, Aidan'ın ona sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünüyorum ve Olivia'yı, Greer'ı ve ailemin geri kalanını çok özliyorum.

"Bugün yardımın için teşekkürler," derim Nick'e, kulübeye doğru bir adım atarken. Aidan'a elimi uzatırım. "Merhaba."

Aidan el sallayarak karşılık verdi. "Gittiğimde yeni bir şarkı öğrendim!"

"Gerçekten mi?" diye soruyorum.

O da başını sallar. "Sayılır. Üzerinde çalışıyorum." "Harika. Dinlemek için sabırsızlanıyorum."

İlgi göstermemden çok hoşnut görünüyor.

"Geri dönüp biraz yazacağım." Omzumun üzerinden başparmağımı salladım.

"Daha sonra sana şarkıyı çalabilir miyim?" diye sorar Aidan, beni ve sanırım babasını da şaşırtarak.

"Tabii, elbette." Nick'e bakıyorum. Bir elini koruyucu bir şekilde oğlunun omuzlarına koymuş. "Baban izin verirse tabii."

"Bana uyar." Nick bana yarım bir gülümseme atıyor.

"Harika. Gitarımı alıp hemen gelirim." Aidan eve koşarak girer ve beni ve Nick'i yine dışarıda yalnız bırakır.

Nick merdivenlerden aşağı iner ve yarı yolda karşılaşıyoruz. Buna sevindim. Henüz ondan ayrılmak istemiyorum.

"Kusura bakma," diyor. "Yazmak için zamana ihtiyacın varsa, onu birkaç saat oyalamayı başarabilirim."

"Hayır. Gürültüyü seviyorum." "Tamam."

İkimiz de kıpırdamıyoruz.

"Yarın sabah görüşürüz?" diye sorar. Bir elini uzatır ve parmakları benimkine dokunur.

"Evet. Kitabın son yarısını okurken birkaç hokey sorusu daha soracağımdan eminim."

"Sonra sadece düzenleme mi kalacak?"

"Ve umarım ajansıma sunabileceğim başka bir fikir bulurum." "Bulursun."

Aidan'ın gitarının sesi Nick'i uzaklaştırır. Bana dönük kalır ve gülümser, bu gülümseme, en son burada durduğumuzda ve bunun ne kadar farklı bir şekilde bittiğini hatırladığını merak etmeme neden olur.

"Görüşürüz, Kızıl."

"Görüşürüz, Galaxy. Dün gece için teşekkürler."

"Bu sabah acelen var," diyor babam, yemek odasındaki masada oturmuş kahvesini yudumlarken, bir gözüyle oturma odasındaki televizyonu izliyor.

"Yoğun bir gün." İki tane kahve bardağına kahve dolduruyorum.

"Ruby ile buz pistine mi gidiyorsun?" Sırıtişıyla, sanki aşık olduğunu itiraf etmek istemeyen bir ergen gibi hissettiriyor beni. "İkiniz çok fazla zaman geçiriyorsunuz."

"Evet." Birlikte olmaya başlayalı neredeyse iki hafta oldu. Her gün buz pateni pistine gidiyoruz. Bana aklına gelen yeni soruları soruyor ve sonra günün geri kalanını yazarak geçiriyor, ben de onu çok fazla rahatsız etmemeye çalışıyorum.

"Rica ederim."

Gözlerimi devirdim. Ona teşekkür etmeliyim, ama bu onu tekrar yapmaya teşvik eder. Dürüst olalım, eminim ki yine yapacaktır. Aslında, onu buraya getirmenin ne kadar iyi bir fikir olduğunu ona kanıtlamak için ona malzeme vermiş oluyorum.

"Aidan biraz antrenman yapmak istedi ve o da kitabını bitirmek için ona eşlik ediyor."

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor ve neyse ki Ruby ile geçirdiğim zamanla ilgili sorgulamayı bırakıyor.

"İyi. Neredeyse bitti. Bugün birlikte son seansımız olabilir." "Çok yazık."

Aidan'ın ayak sesleri ikinci kattan geliyor.

"Buraya gelmesinin tek amacı kitabı bitirmektir, bu yüzden bence bu iyi bir şey." Yolculuk için bir muz alıp merdivenlerin altına inerek Aidan'ı karşılamaya gidiyorum.

"Yemeğini yedin mi?" diye soruyorum, bulaşık makinesinde onun mısır gevreği kasesi olduğunu görmüş olsam da. Aslında, Froot Loops'u yiyen babam olabilir.

"Evet." Koyu renk saçları gözlerine düşüyor. "Saçını kestirmen lazım."

"Annem bu hafta sonu götürecektir."

"Kahretsin. Doğru. Onun doğum günü." Aidan her yıl annesinin doğum gününde bizimle kalır. Annemin tek isteği budur.

"Hala ona bir hediye almamız lazım," diye hatırlatır Aidan.

"Bu akşam alırız." Kapıyı açıp onun arkasından dışarı çıkıyorum. Ruby ön verandada oturuyor. Dizüstü bilgisayarı bacaklarının üzerinde duruyor ve ona bakarken kaşlarının arasında bir çukur oluşuyor.

Ekran kapısının sesini duyunca başını kaldırır.

"Selam." Bilgisayarını kapatıp ayağa kalkarken gülümser. "Günaydın."

"Günaydın," diyorum, göğsüm sıkışıyor. Belki de babamla az önce bunu konuştuğumuz içindir, ama onun yakında gideceğini hatırlamak beni çok etkiliyor. Onun gitmesini dilemekten, her sabah onu görmekten keyif almaya başladım.

Dürüst olmak gerekirse, ona karşı hissettiğim bağı fazla düşünmemeye çalıştım. Onu öptüğüm andan itibaren bunun tek seferlik bir şey olmayacağını biliyordum, ama onun burada kısa bir süre kalacağını bilirken, yaptığımız şeyi nasıl sürdüreceğimi bilmiyorum.

Buz pistinde üçümüz birlikte buza çıkıyoruz. Ruby çok yol kat etti. Hâlâ düşmek veya kendini (ve bazen beni) yaralamak için yaratıcı yollar bulmayı başarıyor, ama Aidan ona backhand vuruşunu öğretmeye çalıştığında, çok çabuk öğreniyor.

"Hala benim işimi elinden almaya mı çalışıyorsun?" diyorum, onun etrafında daireler çizerek.

"Belki de sana benim işimi öğretmeye başlamalıyım. Senin için bir yedek seçenek olarak." Hepsini alaycı ve şakacı.

"Sana söz veriyorum, kimse benim yazdıklarımı okumak istemez." "Hokey anıları olabilir mi?"

"O bile olmaz."

"Ne istersen yapabilirsin, Galaxy. Dünyanın hayallerini yıkmasına izin verme."

Onun önünde duruyorum, Travis'in onu etkilemek için yaptığı gibi yan tarafa buz püskürtüyorum. "Sanırım iyi olduğum şeye sadık kalacağım."

Gülümseyerek aramızdaki mesafeyi kapatır. Aidan'a bakarım, ama o bize hiç dikkat etmiyor. Kolumu ona dolayarak dudaklarımı dudaklarına indiririm. Ağzı sıcak ve davetkardır. İstedğimden çok önce geri çekilirim.

"Hokey Kama Sutra mı?" Kaşlarını kaldırarak soru sorar.

Hâlâ onun hissettirdiklerini ve tadını düşünüyorum, bu yüzden sözleri anlamam biraz zaman alıyor. Anladığımda, gülümsüyorum.

"İyi fikir. Eğer sen istemiyorsan, belki Travis benimle çalışmak ister."

"Hayatta olmaz." O kesinlikle kabul ederdi, bu yüzden en iyi arkadaşım bunu yaparsa onu öldürmek zorunda kalacağım.

Onu kendime daha sıkı çekince gülüyor.

"Sadece iş projesi olarak demek istedim." Kollarını omuzlarıma doladı.

"Onun benim tipim olmadığını zaten biliyorsun."

Onu kendime doğru çekerken çenem gerilir. Kıskanç ve koruyucu olmak benim normal halim değildir, ama onun başka biriyle birlikte olacağı düşüncesi dünyayı ateşe vermek istememe neden oluyor.

Bir disk kale direğine çarpar, belirgin bir çınlama etrafımızda yankılanır. Onu sıkıca tutan ellerimi gevşetirim ve birbirimizden ayrılırız.

"Saati kontrol etmeliyim. Saat onda Molly ile görüşmem var."

"Koridorun sağında, soyunma odasının hemen ilerisinde boş konferans odaları var."

"Teşekkürler."

"Hepsi bu mu? Kitabı düzenlemek ve bitirmek için ihtiyacın olan her şey var mı?" diye soruyorum.

"Öyle düşünüyorum. Geriye sadece yeniden yazmak kaldı." "Başaracaksın."

"Umarım." Dudaklarını ısırıyor ve yüzünde endişeli bir ifade beliriyor.

Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu ve ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Keşke ona benim güvenimi aşılayabilsem. Benim hiç şüphem yok.

"Başaracaksın."

"Hokey dersleri için teşekkürler."

"Ne zaman istersen, Kızıl." Orada kalır, buzun üzerinde Aidan'a bir bakış atar.

Onun bakıp bakmadığını kontrol etmeden onu kendime doğru çekip, bütün sabah istediğim gibi öperim.

Geri çekildiğimde, onu ne zaman tekrar göreceğimi düşünmeye başlamıştım bile. "Yarın ne yapıyorsun?"
"Benden henüz bıkmadın mı?"
Yüksek sesle cevap vermedim, ama tabii ki hayır. Hiç de bile. "Muhtemelen yazıyorum."
"Cumartesi günü mü?" Sanki her gün, hatta çoğu tatil gününde bile buz pistinde değilmişim gibi soruyorum.
"Bu kitabı bitirmem lazım. Hafta sonu için zaman yok."
"Eğer mola vermek istersen, yarın arkadaşlarla göle gidiyoruz."
Gözleri parlıyor ve onu ikna ettiğimi anlıyorum. Göl ısındığında yüzmek istediğini birkaç kez söylemişti. Onu daha önce götürmeliydim.
"Düzenlemelere başlamadan önce mola verip dinlenmek için iyi bir fırsat olabilir."
"Saat kaçta?"
"Saat dokuzda iskelede ol."
"Bakalım," diyor, ama gelip gelmeyeceği konusunda hiç endişelenmiyorum.
Buzdan kayarak çıkıyor ve dikkatlice lastik paspasın üzerine basıyor. Sırt çantasını omzuna takıp uzaklaşmadan önce omzunun üzerinden bana bir kez daha gülümsüyor.
O gözden kaybolduğunda, cebimden telefonumu çıkarırım.

The Boys

ME

Yarın tekneyle denize açılacağım, ilgilenen varsa.

TRAV

Tabii ki. Sonunda.

D-LOW

Ben

varım.

SHEP

Bir şey getirebilir miyim?

BEN

Hayır. Ben hallederim. Penn?

PENN

Tabii. Başka işim yok.

TRAV

Vay canına, heyecanını biraz dizginle
Penn.

PENN

"Bunca zamandır bir teknen mi vardı?" diye soruyorum ve onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum.

Bugün nihayet göle çıkacağım. Nick, ona en sinirli ifademi takınırken sırtıyor. Cidden, son dört haftadır bu muhteşem teknede güneşleniyor olabilirdim. Muhtemelen kığım donardı, ama buna değirdi.

O, kıkırdayarak güldü, sakalları cildime süttü. "Meşguldüm. Beni sürekli buz pistine sürükleyen ve spor puck şeylerini öğretmemi isteyen bir kız var."

"Bana da öğretebilirdin... teknede." Çok büyük, çok pahalı görünen bir tekne. Tekne hakkında, buraya geldiğimde hokey hakkında bildiklerimden daha fazla bilgim yok, ama bu tekne güzel. Küçük bir oturma alanı ve banyosu olan bir alt güverte var.

Bana bir bakış attı, bir anlığına göğüs dekolteme takıldı. "Evet. Batırdım."

Gülmekten başımı geriye atıyorum ve o, başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi sabitleyip dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor.

Tüm vücudum ılık saçıyor. En hafif dokunuş bile beni soyunmaya hazır hale getiriyor. Kırmızı şort ve beyaz tişörtle harika görünüyor. Gözlerini kapatan beyaz bir şapka ve tişörtüne asılı güneş gözlüğü takmış. Daha sonra tişörtünü çıkarmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Ayrıca sohbet edip rahatlamayı da sabırsızlıkla bekliyorum. Beynim ve vücudum

gerçek bir durumun içinde, onu tanımak ve onunla yatmak arasında gidip geliyor. İkisini de sürekli olarak yapmak istiyorum.

Travis ve Danny bira ve suyla dolu soğutucuyu tekneye indirirken düşüncelerimden sıyrılıyorum. Conrad kollarına ve göğsüne güneş kremi sürüyor. Penn bile ters takılmış şapkası ve güneş gözlükleriyle, elinde birayla rahat ve mutlu görünüyor. Bugün güzel bir gün olacak.

"Can yeleği al, Red," diyor Nick geri çekilirken.

"Yüzmeyi biliyorum," diyorum ona.

"Önce güvenlik." Göz kırıyor. "Denize düşeceğinden endişelenirsem sürüşe konsantre olamam."

Dürüst olmak gerekirse, bu endişesi haklı. Eğer birisi tekneden düşmenin bir yolunu bulacaksa, o da benimdir.

"Emredersiniz, Kaptan." Geri adım atıp selam veriyorum, bu sırada göğüslerimi kesinlikle öne çıkarıyorum.

O da göğüslerime uygun bir şekilde bakıyor, sonra bana başını sallıyor.

Nick sürerken ben onun karşısındaki koltukta oturup manzarayı ve saçlarımı okşayan suyu keyifle izliyorum. Güneş hala gökyüzünde yükseliyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Arkadaki adamlar sessiz, hepsi de manzarayı içlerine çekiyor gibi görünüyor.

Su her yöne uzanırken, nerede olduğumuzu veya kabinden hangi yöne gittiğimizi takip edemiyorum. Dışarıda çok sayıda insan var. Çiftler ve aileler, her yaşta insan grupları.

Manzarayı süsleyen evler yerine, barlar ve restoranların bulunduğu bir bölgedeyiz. Tekneler yemek yemek veya içki içmek için yanaşıyor. Henüz öğlen bile olmamış ama mekanlardan parti müziği çalıyor. Sanırım göl hayatına alışabilirim.

"Hızlı bir yemek molası," diyor Nick kıyıya doğru ilerlerken. "Shep aç olduğunda huysuzlaşır."

"Duydum," diye bağırır sessiz adam motorun gürültüsünün üstüne. Travis'in kendine özgü kahkahası onu takip eder. "Ama çok doğru."

Nick bizi rıhtıma yaklaştırırken, Conrad ayağa kalkar ve tekneyi bağlamaya yardım eder. Travis ve Danny sonra iner, onları Penn izler.

"Siz de geliyor musunuz?" diye sorar Danny Nick'e.

"Hayır."

"Fazladan sandviç ve cips alacağız," diyor Penn.

"Teşekkürler."

Onlar gittikten sonra Nick bana döner. Rüzgâr saçlarımı dağıtır ve can yeleği pek de hoş görünmez, ama bana attığı gülümseme yine de kendimi seksi hissettirir. Elini uzatıp ceketimin önünü tutar ve onu kullanarak beni kendine çeker. Çok beceriksizce, kucağına düşerim. Beni oraya yerleştirir, kolunu belime dolayarak bacaklarının üzerine yanlamasına oturur.

Güneş gözlüğünün yansımasında ona gülümseyen kızı zar zor tanıyorum. En son ne zaman bu kadar mutlu olmuştum?

"Onlar yokken nasıl eğleneceğiz?"

"Hmm..." Parmağı ceketin ön kısmına ve göğüslerimin arasına dalıyor.

"Sana hokey ile ilgili bazı sorular sorabilirim."

Başını eğip gözlüklerinin üstünden bana bakar. "Şaka yapıyorum. İlk geldiğimde öpüşmek olasılıklar listesinde olsaydı geldiğimde, hala disk atarak touchdown yapan bir kısa stop oyuncum olurdu."

Kalbimi ısıtan bir kahkaha onun ve benim vücudumu sarsar. Bir elimi yanağına götürür ve başparmağımı gamzelerinden birinin üzerinde gezdiririm.

"Bunlar çok sevimli."

"Bunlar da öyle." İki eliyle ceketimin üzerinden göğüslerimi kapattı.

Ona aptal gibi sırtıyorum ve hissettiğim şey çok yoğun ama en iyi şekilde. Hiç bu kadar çok şey hissettiğimi sanmıyorum – mutlu, heyecanlı, tahrik olmuş, umutlu. Bu hislerle doluyum.

Onu öpmek tek seçenek gibi görünüyor. Hissettiğim her şeyi dudaklarımla onun dudaklarına aktarıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Dudaklarıma mırıldanıyor, sonra öpücüğü derinleştirip kontrolü ele alıyor. Vücudum zevk ve rahatlamayla iç çekiyor. Kendimi onun yetenekli ellerine teslim etmenin yatıştırıcı bir yanı var.

Parmaklarımla ensesindeki saçlarını okşuyorum. Ağzı benimkinden uzaklaşıp boynumdan köprücük kemiğime doğru iniyor. Becerikli parmakları can yeleğimin tokasını açıyor ve başını eğiyor.

"Peki ya güvenlik, Kaptan?" diye soruyorum, göğüslerimi yüzüne doğru iterek. "Denize düşersen, seni kurtarırım."

Onunla dalga geçiyordum, ama yapacağını biliyorum. Buna tam güvenim var. Nick, her zaman başkalarını düşünen türden bir adamdır. Oğlu, babası, takım arkadaşları, ben.

Sakalı tenime sürtünce içim titrer. Hareketleri telaşsızdır ve dokunuşu hem nazık hem de kendinden emindir.

Başparmağı meme ucumu ileri geri okşarken, bikini üstümün örtmediği çıplak tenime öpücükler ve ısırmalar bırakıyor.

Nabzım düzenli bir şekilde atıyor ve bacaklarımın arasında bir ağrı oluşuyor. Bu adamla yapmak istediğim tüm şeyler için ne zamanım ne de mahremiyetim var.

Rüzgar saçlarımı etrafımızda savurmaya devam ediyor ve yüzlerimizi gizliyor. Ben onun kucağında kıvrılırken, kimse ne yaptığımızı anlayamaz değil tabii. Bu hafta buz pistinde paylaştığımız birkaç öpücük ve uzun dokunuşlar yetmedi. Ve altımda hissettiğim etkileyici ereksiyona bakılırsa, aynı şeyi hissettiğini düşünüyorum.

Sesi derin ve gürültülü bir şekilde, "Seni bugün daha özel bir yere davet etmeliydim" diyor.

"Kim demiş ben evet derim diye?"

Ben ellerimi onun tişörtünün altına kaydırırken, o benim alt dudağımı ısıyor. Parmaklarımı kaslarının çıkıntıları ve çizgileri üzerinde gezdirirken, karın kasları geriliyor. Elim daha aşağıya indiğinde, inliyor.

"Bunun için vaktimiz olduğunu sanmıyorum," diyor, beni durdurmak için hiçbir hareket yapmadan.

"Ne için zaman?" Bir elimi şortunun içine kaydırırken masumca kirpiklerimi kırıştırıyorum. Bana daha iyi erişim sağlamak için yer değiştiriyor ve ben de parmaklarımı kalın penisi etrafında kapatıyorum.

"Bu gece kalabilir misin?" diye soruyorum, onu yavaşça pompalarken, birazcık alay ediyorum.

Aidan bana bu gece annesinde kalacağını söyledi ve umarım bu, Nick ve benim birlikte yatabileceğimiz anlamına gelir. İki hafta sonra ayrılacağım ve o zamana kadar onu nasıl öpüp sistemimden çıkaracağım diye şimdiden merak ediyorum. Göz kapakları ağırlaşmış ve sesi boğuklaşmış bir şekilde cevap veriyor: "Ne istersen,

Red."

"Bu teknede kalmak isteyebilirim."

"Tamam." Parmakları saçlarıma dolanıyor ve ben onu okşamaya devam ederken öpücüğü derinleştiriyor. Şu andan o ana kadar geçen uzun saatler, içimde beklenti ve sabırsızlık savaşı yaratıyor.

Geri çekilirken boğazının derinliklerinden yine kaba bir ses çıkar. "Geliyor."

"Ruby-Doo!" Travis, teknenin güvertesindeki terliklerinin sesi yaklaşırken seslenir.

Elimi Nick'in şortundan dikkatlice çekip derin bir nefes alıyorum. Çok uzun bir gün olacak.

"En sevdiğin hokey oyuncusu kim?" diye sordu Travis.

"Şey..." Ona ve Nick'e bakarım. "Bu bir tuzak soru mu?"

En iyi arkadaşı bana gülümserken bir torba patlamış mısır tutuyor. Sanki bana atmak istermiş gibi torbayı daha yükseğe kaldırıyor. Ellerimi kaldırıyorum ama son anda eğilip torbayı atmasını bekliyorum.

"O da neydi?" Travis gülerek sorar.

Otururum. "Üzgünüm. Panikledim. Suyu mı düştü?"

Kenara bakarım ama Nick bana çantayı uzatır. "İyi yakaladın." Öne eğilip onu öperim.

"Her zaman benim şöhretimi çalarsın," diye mırıldanır Travis arkamızda.

Sonraki birkaç saat boyunca, gölün etrafında dolaşırız, bir yerde yüzmek için dururuz ve sonra parti koyunda diğer teknelerle bir araya geliriz. Daha fazla insan bize katılır, erkeklerin arkadaşları ve seksi erkeklerle eğlenmek isteyen kızlar. Onları suçlayamam.

Nick'in kucagında oturuyorum. Sırtım göğsüne yaslanmış, o da bir elini uyluklarımın üzerine koymuş. Penn müziği kontrol ediyor. Conrad bir bankta uzanmış. İlk başta uyuduğunu sandım ama parmakları müziğin ritmine göre hareket ediyor. Travis alt güvertede üç kız için içki hazırlıyor. Danny bir saattir çok güzel bir esmerle öpüşüyor.

Danny kızın bikinisinin iplerini çekerken, "Oh, üstü çıkıyor," diyorum. Teknenin köşesinde duruyorlar ama geçen herkesin görebileceği bir yerde.

"Bu, o kızı sikmeye başlamadan önce başka yere bakman için bir uyarı."

"Gerçekten mi? Burada mı? Bunun bir seçenek olduğunu bilmiyordum. Artık arkadaşlarının gözlerine bakabileceğimden emin değilim, ama tamam. Hadi yapalım." Onun kasıklarına işaret ettim.

"Olmaz, Kızıl."

Tereddüt etmesine şaşıyorum. "Neden olmasın? Benim seni izlemem hoşuna gidiyor, birkaç kişi daha ne fark eder ki?"

"*Senin* orgazm olurkenki tepkini izlemek istiyorum. O, herkesin onu orgazm ederken izlemesini istiyor."

Midem altüst oldu ve içim sıkıştı. Şu andan onunla çıplak kalana kadar çok uzun saatler var. "Kabul edilebilir, sanırım."

Göğsü kısa, sessiz bir kahkaha ile inip kalkıyor.

Danny'ye tekrar göz ucuyla bakıyorum. Kimlerin izlediğini gerçekten umursamıyorlar gibi görünüyor.

"Hadi, Kızıl." Oturur ve beni de yanında kaldırır.

"Onlara hareketlerimizi gösterecek miyiz?"

Gülüyor ve beni kendine çekiyor. "Hadi yüzelim."

O suya dalar, ben ise çok daha dikkatli bir şekilde göle girerim. Kendimi ona sararım, o da suda durur ve dudaklarım ağrıyana kadar beni öper. Onunla sonsuza kadar öpüşebilirim.

Tekneye geri çıktığımızda, teknede daha da fazla insan var. Küçük bir dans partisi var. Nick'in elini tutup onu partinin ortasına sürüklemek niyetindeyim, ama Conrad'ı gördüğümde vazgeçiyorum.

Hâlâ tek başına banklardan birinde yatıyor, ama bir kitap çıkarmış. Bu görüntü, kitap kurdu kalbimi gülümsetiyor, ta ki beynim kapakta yazanı fark edene kadar.

Dönüyorum ve neredeyse Nick'in sert göğsüne çarpıyorum.

"Vay canına." Gülerек beni sakinleştirir. Sanırım ona gülümserim, ama yüzümde gördüğü şey, ifadesini anında gerginleştirir.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi sert ama aynı zamanda şefkatliydi.

"Hiçbir şey."

Ona bakmamak için arkamı dönüyorum. Önüme geçip, iri vücuduyla beni diğerlerinden koruyor. "Ruby."

Tereddütle ona bakıyorum. Gözlerim doluyor ve gözyaşlarımı tutmak için mücadele ediyorum. Bugün harika bir gündü ve o pisliğin hala beni bu kadar etkilemesine izin verdiğime inanamıyorum.

"Gerçekten," diyorum. "Ben iyiyim."

"Bana yalan söyleme. Otuz saniye önce gülüp gülümsüyordun, şimdi ise çok üzgün görünüyorsun."

Onu hiç ikna etmeyen bir gülümsemeyi zorla dudaklarıma yerleştiriyorum. Bir açıklama bekleyerek bana sabit bir şekilde bakıyor.

"Eski sevgilim."

Kaşları çatılır. "Eski sevgilin burada mı?" Kafamı sallarım, sonra işaret ederim.

Nick dönüp, sözlerimin anlamını anlamaya çalışır gibi etrafına bakınır. Bakışları Conrad'a ve elindeki kitaba düştüğünde, vücudu kaskatı kesilir.

"Eski sevgilin Matthew Rose mı?"

Kafamı sallıyorum. Tanrım, bu çok utanç verici. Birkaç kişi endişeli bakışlar atıyor bize. Her şey yolundaymış gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Çenesi gerilir ve ben huysuz Nick versiyonuna geri dönerim. "Sorun yok.

Gerçekten. O kitap her yerde, ama bazen beni hazırlıksız yakalıyor."

hazırlıksız yakalar."

Beni duyduğundan bile emin değilim. Hâlâ sert bir şekilde bakıyor. Elimi uzatıp elini tutuyorum. Elime dokunduğunda omuzları hafifçe gevşiyor ve beni kendine çekiyor. Güneş kremi ve güneş gibi kokuyor ve beni göğsüne yaslar. kokusunu içime çekiyorum.

Günün geri kalanını burada geçirmekten memnun olurdum, ama Nick bir an sonra geri çekildi, alnına bir öpücük kondurdu ve sonra Conrad'ın yanına doğru yürüdü.

Onun peşinden koşuyorum, ama onun uzun, öfkeli adımlarına yetişemiyorum. Arkadaşının elinden kitabı kapıyor ve tek bir hareketle göle atıyor. Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor.

"Ne oluyor?" diye sorar Conrad, oturup teknenin kenarından suya bakar.

Çalan şarkı biter ve şarkılar arasındaki sessizlik, herkesin bizim tarafımıza bakmasına yetecek kadar uzundur.

Utançtan vücudum ısınır. Teknenin kenarından dışarı bakarak onların bakışlarını görmezden gelirim. Genelde kitapları yok etmeyi sevmem, ama eski sevgilimin kitabının dibe batmasını izlemek bana büyük bir zevk verdiğini itiraf etmekten utanmıyorum.

"O kitap çöp. O boku okumak istiyorsan, başka bir yerde oku."

Conrad itiraz etmek için ağzını açar, ama Nick'in yüzündeki ifade onu durdurur.

"Evet. Tamam. Anlaşıldı, Kaptan. Şimdi de benim çalma listelerimi ve podcast'lerimi onaylamak ister misin?" Conrad başını sallar, yüzünde hala inanamama ve şaşkınlık ifadesi vardır.

"Zaten o kadar da iyi değildi. Tamamen abartılı. Zayıf karakter gelişimi. Ama konsepti iyiydi." Danny, Conrad'ın yanındaki koltukta oturarak sahneyi izlerken güneş gözlüklerini başının üstüne kaydırır. Kolunu daha önce gördüğümüz esmer kadının omzuna atmış, bir elinde bira tutmaktadır.

Midem bulanıyor ve gözlerim yaşıyor. Nick'in koruyucu tavrına, Conrad'ın mahvolmuş kitabına, itiraf etmekten utandığım ama kendimi daha iyi hissettiren Danny'nin yorumuna ve bu mükemmel günü mahveden lanet Matt'e. Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve onların önünde ağlamadan önce alt güverteye iniyorum.

Travis, içkileri karıştırdığı barın arkasından endişeli bir bakış atar.

Tuvalete girip kapıyı kapatıyorum, sonra sırtımı kapıya yaslıyorum. "Ruby?"

Üç saniye geçmeden Nick'in sesi diğer taraftan geliyor.

Beni takip etmeyeceğini düşünmek çok fazla olduğunu biliyordum.

"Hemen çıkıyorum," derim, sakın, mutlu ve hiç etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak.

"Aç kapıyı, Red."

Titremesini önlemek için alt dudağımı ısırıyorum. "Kendi kapımı kırmayacağımı sanma."

Küçük bir kahkaha kaçar ve dönüp kapıyı biraz aralarım. "Ben iyiyim," derim ona. Ve iyiyim. Ya da iyi olmak istiyorum.

"Uh huh." Elini başımın üstündeki kapıya koyar ve içeri girer.

Oda küçük, o ise iri yarı bir adam. Kaçacak yerim yok. Gözlerine bakıyorum. Yeşil gözleri koyu, kaşları çatık.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diyorum sessizce.

"Tabii ki yapmam gerekiyordu. O adam pisliğin teki ve tam bir sahtekar." "Evet, ama bunu kimse bilmiyor."

"Sen söyleyebilirsin."

Bu fikir içimde bir panik dalgası yaratıyor. Ortaya çıkacak medya çılgınlığı tahmin edilemez.

Nick'in elleri üst kollarımın üzerine gelir, başparmakları yavaşça cildimi okşar. "Herkesi kastetmiyorum, ama en azından erkekleri. Onlar sana inanır."

Bir an düşündüm, sonra başımı salladım. "Kimsenin bilmesine gerek yok. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Kitap piyasada ve ben bununla başa çıkmak zorundayım."

"Ben varken, kimse bilmeyecek."

"Karşılaştığın her kopyayı atamazsın." Ama Conrad'ın kitabını attığı görüntünün, kafamda tekrar tekrar canlanacağını zaten biliyorum.

Dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülüyor. "İzle beni, Kızıl."

"Bir kola ve bir pina colada daha alabilir miyim?"

Barmen, bu kalabalık saatte karmaşık bir içki sipariş ettiğim için beni öldürmek istiyor gibi görünüyor, ama ben bara elli dolar koyuyorum ve o da isteksizce başını sallıyor.

"Teşekkürler."

Önce sodayı getirip önüme koyuyor. Onu alıp, arkamı bara dayayarak, göl kenarındaki bu kalabalık mekanın manzarasını içime çekiyorum.

Canlı bir grup "Save a Horse (Ride a Cowboy)" şarkısını çalıyor ve insanlar etrafta dans ediyor, şarkının sözlerini avaz avaz söylüyorlar.

Gözüm özellikle bir kişiye takıldı. Ruby.

Kırmızı saçları ritme göre zıplarken sallanıyor ve zıplıyor. Takım arkadaşlarım dans pistinde onunla birlikte. Trav ve D-Low onunla şarkı söyleyip dans ederken, Shep ve Penn bir nevi ayaklarını sürüyerek içkilerini yudumluyorlar.

Travis etrafına bakınıyor ve beni barda görene kadar aramaya devam ediyor, sonra eğilip Ruby'ye bir şey söylüyor ve bana doğru yürüyor.

Bana ulaştığında kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyor. Ona yer açmak için kenara kayıyorum.

"Kız arkadaşın çok eğlenceli." Gülüyor ve başını sallıyor, sonra bir bira daha sipariş ediyor.

Ruby teknik olarak benim kızım değil, ama bu tanımlamayı umursamıyorum. En azından bu, onun Ruby'ye asılmayı bırakacağı anlamına geliyor.

Elinde birasını aldıktan sonra, bana doğru dönüyor. Grup başka bir klasik cover şarkıya geçiyor.

"Penn'in orada olduğuna inanabiliyor musun?" diye soruyor bana.

Büyük kaleci kaçmak üzereymiş gibi görünüyor, ama Ruby ellerini tutup havaya kaldırıyor, ancak o ondan çok daha kısa olduğu için eller sadece omuz hizasında kalıyor.

"Onun dans hareketlerini gördükten sonra, neden her fırsatta bundan kaçındığını anladım."

"Hiç şüphesiz," diyor Travis, sonra mutlu bir iç çekiyor. "Bugün çok eğlenceliydi. Yazı bitirmek için mükemmel bir yol."

"Henüz bitmedi. Birkaç hafta daha var."

"Sonra da hokey sezonu başlıyor, bebeğim." Birayı kaldırır ve kadeh tokuştururuz.

Dinlenmek, toparlanmak ve Aidan'la vakit geçirmek için ara vermek ne kadar gerekli olsa da, sezonun başlamasını seviyorum. Bu yeni bir başlangıç. Hala oynamaktan, daha doğrusu tekrar sakatlanmaktan endişeleniyorum, ama Ruby ile çok vakit geçirdiğim için endişelenmek için daha az zamanım var.

Birlikte durup, arkadaşlarımızı izliyor ve bara yaslanıyoruz. Yaralanmamdan beri özlediğim bir mutluluk hissediyorum. Göl kenarında, iyi arkadaşlar ve muhteşem bir kızla güneşin tadını çıkardığımız bir gün. Bar ortamını hiç sevmem, ama bu gecenin bitmesini ben bile istemiyorum.

"Bugün ne oldu?" Trav kısa sessizliği bozarak soruyor. "Shep, kitabını göle attığını söyledi ve Ruby ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu."

Bu hatırlatma yüzünden çenem gerildi. Ruby'nin hatırı için bunu aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım, ama o lanet olası herifin kitabının bin mil çapındaki her kopyasını yakmak istiyorum.

"Bu benim anlatacağım bir hikaye değil," diyorum dişlerimi sıkarak. Travis başını sallarken gözleri kısılır.

"Anladım."

Birbirimizi o kadar uzun süredir tanıyoruz ki, o satır aralarını okuyabiliyor. Ayrıca ona herkesten daha çok güveniyorum. Her zaman şaka yapan ve hiçbir şeyi umursamayan bir adam gibi görünebilir, ama aslında hiç de öyle biri değildir. Başı belaya girdiğinde ilk aradığım kişidir, her zaman gülümser ve şaka yapar, ama değer verdiği birinin başı belada olduğunda, buz üzerinde ya da dışında, kesinlikle harekete geçer. Mutlu görünüşünün bir maske olduğunu düşünmüyorum, daha çok başkalarının duygularını kendininkinden önce tutma konusunda doğuştan gelen bir içgüdü olduğu düşünüyorum.

"Yeterince açık, bu adamı sevmiyorum."

"Yani kitap dünyasının Victor Aven'ı gibi mi?"

Victor, Houston'da oynayan geveze bir forvet. Ligde kimse onu sevmiyor, kendi takım arkadaşları bile.

"Evet, öyle bir şey." "Çok kötü."

Güvendiği biri tarafından böyle ihanete uğramanın ne kadar kötü bir his olduğunu ya da bunun kanıtlarını her gün göz önünde görmek nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. O lanet kitap her yerde.

"Onun ayrılacağını düşünmek senin için zor olmalı," diye ekliyor Trav.

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen. "O hep gidiyordu. Arizona'da bir hayatı, ailesi var."

"Doğru, ama şimdi ikiniz çok samimi ve tatlısınız."

"Öyle değil."

"Onu görmeye devam etmek istemiyor musun?"

"Görmek istemediğimden değil, ama hadi ama, bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Omzunu silkiyor. "Bilmiyorum, ama bunu mahvedersen aptalsın demektir."

Kalpten gelen bir kahkaha patlar. "Senin kenarda bekleyip, benim hata yapmamı beklediğini sanıyordum, böylece araya girip onu kendine alabilecektin."

"Hayır dostum. Eğer batırırsan, kışını tekmelerim."

Gülümsemediğinde ve gülmediğinde kaşlarımı kaldırırım. "Ciddi misin?" "Tabii ki."

"Ne arkadaşsın sen." Kıkırdayarak bir yudum daha kola içiyorum.

Vücudunu bana doğru çevirir. "Ben senin en iyi arkadaşınım ve tam da bu yüzden bunu yaparım. Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Kışını tekmelemek senin iyiliğin için olacak. Böyle bir kızı kaçırmamalısın."

Ciddi. Belki de onu hiç bu kadar ciddi görmemişimdir.

"Benden daha az ciddi ilişkisi olan adamın sözleri." Tabii, benim tek ilişkim on bir yıl önceydi, ama bu da sayılır. Trav, birkaç randevudan fazla kimseye bağlanmamıştı.

"Haklısın ve ben de bu duruma düşersem sana aynı şeyi yapma izni veriyorum."

"Senin sürekli kızlarla flört ettiğini görüyorum. Ben olsam seni *defalarca* tekmelerdim." Son kelimeyi vurgulamak için çenemi kaldırıyorum. Şu anda ciddi mi? O her zaman biriyle çıkıyor ama hiçbiri uzun sürmüyor.

Kafasını sallar. "Hayır. Bu farklı."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Sen öyle diyorsan."

"Görmek için çok inatçı olabilirsin, ama bu doğru."

Bakışlarım tekrar Ruby'ye dönüyor. Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki bana doğru bakıyor, hareketleri yavaşlıyor ve barda bana gülümsüyor.

Dik duruyorum, arkamdan pına colada'yı alıyorum ve barmene tekrar teşekkür ediyorum. Travis içkiye sırtarak bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Bu gece eve nasıl döneceksiniz?" Arkadaşlarımı tanıyorsam, ki tanıyorum, burayı kapatacaklar. Sabahın erken saatlerini geçirmek için çok daha iyi bir fikrim var.

"Evet. Git. Biz hallederiz."

"Teşekkürler." İki adım atmıştım ki beni çağırdı. "Hey, Galaxy."

Durup omzumun üzerinden bakıyorum.

Gözleri şakacı bir alaycı bakışla parlıyor. "Mutluluk sana yakışıyor kardeşim."

"Bugün mükemmeldi." Ruby, ben motoru durdururken böyle diyor. Başını geriye yaslayıp gökyüzüne bakıyor ve kollarını kendine dolamış. Bara gitmeden önce takım elbisesinin üzerine bir elbise giymişti, ama yine de üşüyor. O her zaman üşür.

Ayağa kalkıp elini tutup onu teknenin önüne çekiyorum.

"Oh hayır," diyor, onu nereye götürdüğümü fark edince. Bütün gün buraya çıkmaktan kaçındı. "Suya düşeceğim."

"Hayır, düşmeyeceksin."

"Tamam, ama seni de yanımda götürdüğümde beni suçlama."

"Yürüyüş yolu tamamen güvenli." Burası, ön tarafta bulunan oturma alanına giden dar bir yol ve bildiğim kadarıyla kimse bu yolda yürürken düşmemiştir.

Ben öncülük ederken, o arkamda sürünerek çığlık atıyor. Oraya vardığımızda, etrafına bakınıyor. "Burası muhteşem."

O daireler çizerek dönüp, daha önce olduğu gibi ellerini belinde birleştirip gökyüzüne bakarak oturunca gülümsüyorum.

"Sence Danny bu yerde seks yaptı mı?" diye soruyor bana, ben yanına O. otururken.

"Muhtemelen."

Bu. Burnunu kırıştırıyor. "Eh, neyse. Güneş ve su muhtemelen dezenfekte etmiştir.

"Öyle umalım."

Kolumu ona doladım ve ellerimi soğuk teninde yukarı aşağı gezdirdim.

Başını yana eğip bana bakıyor. "Tekneni beğendim." Yine küçük bir kahkaha atıyorum.

"Ve arkadaşlarını. Ve seni."

Öne eğilip onu öpüyorum, sonra bu yetmediği için (asla yetmez), onu kucağıma alıyorum.

Bana karşı titriyor.

"İçeri girmek ister misin?" diye soruyorum.

O yumuşak bir şekilde başını yana doğru sallarken, ağzı benimkine yapışıyor.

Onu kollarıma sarıyorum ve dilimle onu tatmak için dilimi uzatıyorum.

Hindistan cevizi, rom ve ona özgü bir şey.

Ruby seksi bir gülümsemeye benden uzaklaşır, sonra elbisesini yukarı çekmeye çalışırken kıvrılır ve kıpırdanır, böylece elbisesinin üzerine oturmaz.

"Ne yapıyorsun, Red?"

"Teknede seks yapmaya çalışıyorum."

Gülerek göğsüm gevşer, ama o ayağa kalkıp bikini altını teknenin zeminine attığı anda, ben yüzde yüz hazır hale gelirim.

Yaramaz bir gülümsemeye, açılmış bacaklarımın arasına geri adım attı. Avuç içleri uyluklarımın üzerinde duruyordu ama kucağıma tırmanmak yerine dizlerinin üzerine çöktü.

O benim şortumun bağlarını çözmeye çalışırken, ben kasıklarımı serbest bırakmak için şortumu aşağı itebilmesi için hafifçe kaldırmak dışında kıpırdamadım.

Dudaklarını ıslatmak için dilini çıkarır, sonra eğilip başıma bir öpücük kondurur. Vücudum zaten gergin, rahatlamak için can atıyor. Mırıldanır, sonra muhteşem dudaklarını ayırır ve boğazının arkasına değene kadar beni yavaşça içine alır.

"Siktir, bebeğim. Böyle devam edersem dayanamayacağım."

O, beni tamamen çıldırtmak için iki kez daha boyum boyunca sallandıktan sonra, "İyi. Aksi takdirde, becerilerimden şüphe duyardım." diyerek uzaklaştı.

Elimle yüzünün iki yanından saçlarını geriye doğru itiyorum. "Yeteneklerin birinci sınıf, Kızıl, ama ben senin teknede seks yapmak istediğini sanıyordum."

O kadar uzun süre tereddüt etti ki, tam da bunu istediğini anladım.

"Siktir, prezervatifim yok."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyor. "Ve en son başka biriyle birlikte olduğumdan beri test yaptırdım."

"Ben de."

Dudakları onaylayarak kıvrıldı.

"Tanrıya şükür. Senin içine girmem lazım, Kızıl."

Bir kolumu beline doluyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Ağzlarımız açgözlü, daha fazlasını arayan bir şekilde çarpışıyor. Onun dudaklarından bile doyamıyorum.

Ellerinden biri benim aletimi kavrar ve beni hizalar. Hazır olup olmadığını kontrol etmek üzereyim, ama beni kabul etme şekli bana cevabı verir.

"Sırılsıklamsın, bebeğim."

Yavaşça aşağı kayarak beni santim santim içine alıyor. "Tekneler beni gerçekten tahrik ediyor."

Alt dudağını ısıyorum.

O oturur ve beni tamamen içine alır. Gözleri benimkilere kilitlenir ve fısıldar, "Sen beni gerçekten tatmin ediyorsun."

"Öyle mi?" Onu alttan olabildiğince itiyorum.

Kirpikleri kapanırken, küçük bir inilti çıkarır. O zaten çok yakındır ve beni bu kadar sıkı sıkarken benim hiç şansım yoktur. Kaslarım orgazmımı engellemek için gerilirken, cildim sıcak ve gergindir.

"O güzel gözlerini benden ayırma, Kızıl. Benim sikimi sürerken ne kadar güzel görüldüğünü görmek istiyorum."

Gözleri tekrar bana kilitlenir ve tekrar hareket etmeye başlar. Kalbim göğsümde sıkışır. Travis'in daha önce söylediği sözler aklımda canlanır ve bir an için onun haklı olup olmadığını merak ederim.

Uzun zamandır kendimi biriyle çıkarken hayal edemiyordum, ama her gece böyle olsaydı, sanırım dünyadaki en şanslı erkek olurum.

"Nick," diye nefes nefese adımı söylerken sikimi

alır. "İşte böyle. İhtiyacın olanı al, bebeğim."

O tam orada. Lanet olsun, görülmeye değer bir manzara. Dudakları aralık, göz bebekleri büyümüş, göğüsleri sallanıyor. Koyu kirpikleri aşağı iniyor ve sonra boğazından bir çığlık kopuyor

boğazından bir ılık kopuyor.

Daha sert itiyorum. Boşalma ihtiyacıyla aklımı kaçıyorum. Orgazm devam ederken amcığı mengene gibi sıkışıyor. Lanet olsun. Bunun hiç bitmemesini istiyorum. Savaşı kaybedip sertçe boşalırken başımı ensesine gömüyorum ve bir kükreme çıkarıyorum.

"Oh, tanrım." Ruby ikinci kez boşalır, beni sıkıca sararken inler. Orgazmı birlikte yaşarken omurgamdan bir titreme geçer. Beyaz gürültü kafamı doldururken ve noktalar görüşümü bulanıklaştırırken dakikalar geçiyormuş gibi gelir.

Birbirimize sarılıyoruz, nefeslerimiz düzensiz. Küçük şok dalgaları içimi kaplıyor ve derin, memnun bir his göğsüme yerleşiyor.

O, nefesini toparlarken alnı göğsüme yaslanarak hareketsiz kalır. Yavaşça başını kaldırır ve bakışlarını bana kilitler. Dudaklarında tembel bir gülümseme belirir.

Onu nazikçe üzerimden kaldırırken dudaklarımla dudaklarına dokunuyorum. Önümde duruyor, elbisesi uyluklarının etrafında toplanmış. İçine boşaldığımın kanıtı uyluklarından aşağı damlıyor. Onun içini benim spermimle doldurduğumu düşünmenin bana verdiği zevki sorgulamıyorum.

"Artık tekne seksini de listemden silebilirim," diyor utangaç bir gülümsemeyle. "Teşekkürler, Galaxy."

Gülümserim, atmosfer yine hafifleşir. "Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana, Kızıl."

Bizi temizlemek için bir havlu buluyorum ve giyinince, tekrar kucağıma oturuyor.

"Burası çok güzel." Suya bakıyor. "Öyle," diye onaylıyorum.

"Hokey bittikten sonra burada kalacak mısın?" "Evet, sanırım. Ya sen?"

"Her yerde çalışabileceğim için Lake City'den taşınmayı düşündüm, ama ailemin yanında olmayı gerçekten çok seviyorum. Evdeyken kız kardeşim ve yeğenimi neredeyse her gün, anne babamı ve dedemi ve ninemi ise en az haftada bir görüyorum."

"Anlıyorum. Aile önemlidir." Bu yüzden burada olmak istedim. Aidan'ın tüm ailesi tek bir yerde olmalı ki, hayatında birçok önemli etkiyle büyüyebilsin. Ruby de buna sahip olmalı.

"Bugün yaptığın şey için teşekkür ederim," diyor, parmaklarını ensemdeki saçlarıma dolayarak. "Matt'in kitabını göle attığın için."

Bu hatırlatma, gidip onu alıp aynı şeyi tekrar yapmak istememe neden oldu. Belki de ateşe atmak. "Benim için zevkti."

"Ve arkadaşlarınla takılmama ve hayatına girmeye izin verdiğin için. Her şey için, sanırım."

"Hiçbir şey için bana teşekkür etmene gerek yok. Burada olduğun için mutluyum." "Ben de."

Her zamanki gibi, bayıldıktan birkaç saat sonra uyanıyorum. Kolum yanımda Ruby'yi arıyor, ama yatak boş. Gözlerimi açıyorum ve onu yatak ucunda, bacaklarını çaprazlamış, dizüstü bilgisayarını açık halde otururken görüyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, uykudan dolayı sesim kısık.

O başını kaldırıp bana gülümseyerek bakar. Benim tişörtümün içinde uyuyakalmıştır.

Kumaş kalçalarının etrafında toplanmış. "Özür dilerim. Seni uyandırdım mı?"

"Hayır, sanmıyorum." Dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyorum ve belgenin onun kitabı olduğunu fark ediyorum. "Çalışıyor musun?"

"Aklıma bir fikir geldi ve unutmak istemedim," diyor utangaç bir gülümsemeyle, sonra yazmaya devam ediyor. "Sadece bir dakika sürer. Söz."

"Sorun değil. Acele etme." Oturup omzunun üzerinden bakıyorum. Parmakları klavyede uçuyor. Benim tişörtümün içinde, omuzlarına dökülen kızıl saçlarıyla, kitabını yazarken çok seksi görünüyor. Dizüstü bilgisayarının başında kambur duruşuna alışmıştım.

Gözlerim ekrana yansıyan kelimelere kayıyor. Okurken beynimin anlaması bir saniye sürüyor, ama anladığımda gülümsüyorum.

"Seks sahnesi yazıyorsun."

"Aman Tanrım!" İki eli de ekranı kapatmak için havaya fırladı. "Henüz okuyamazsın."

Şaşkın yüzüne bakıyorum.

"Neden?"

"Henüz bitmedi."

"Biliyorum. Hâlâ itiyordu."

Ağzı açık kalır ve yüzünde utangaç bir ifade belirir.

"Birlikte yaptığımız onca şeyden sonra nasıl utanabilirsin ki?"

"O farklıydı." Elleri düşer ama hala tereddütlü görünür. Dudaklarının köşesini ısırır. "Tamam, okumanıza izin verirsem, kaba ve yazım hatalarıyla dolu değilmiş gibi davranabilir misiniz?"

"Yazım hatası bulacağımı sanmıyorum. Sanırım ilkokulda gramer ve yazım kurallarını öğrenmeyi bıraktım."

Tereddütle, dizüstü bilgisayarı kucağından kaldırıp bana uzattı.

"Soyunma odası sahnesi. Bir rüya gördüm..." Utanmış bir şekilde sözünü keser, sonra eliyle sanki okumamı işaret eder gibi elini sallar.

Bu kelimeleri okuyarak tahrik olmak mümkün olmamalı, ama tam da öyle oluyor. Çok ayrıntılı, çok ateşli bir soyunma odası sahnesi yazmış ve bu rüyayı merak etmeme neden oluyor.

"Hokeyle ilgili kısım doğru mu?" diye sorar, ben başımı kaldırdığımda. "Hiçbir fikrim yok. Kendimden geçtim. Lanet olsun, Ruby. Bu çok iyi." "Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum ve sonra dizüstü bilgisayarı alıp başımı yastığa yaslıyorum. O da yanıma oturuyor ve dudağını ısırıyor.

Yukarı kaydırıp başka bir sahneyi okudum. Bu sahne seksi değil, bir hokey maçı sahnesi. Bu sahneyle ilgili bana sorular sorduğunu hatırlıyorum.

Sonraki bir saat boyunca ben okudum, o da yanımda kıvrılıp oturdu. Onun gerçekten iyi olduğunu on ya da on bir kez söyledikten sonra gerginliği geçti.

"Sen çok yeteneklisin." Bunu okumadan önce bile biliyordum. "Bir itirafım var."

"Ne?" diye sordu, sesinde hafif bir keskinlik vardı. "*Love Bites*'ı okudum."

Gözleri büyüdü. "Ne zaman?"

"Yaklaşık bir hafta önce."

"Neden bir şey söylemedin?" Yüzü düştü. "Bekle. Beğenmedin mi?"

"Hayır." Kıkırdadım. "Harikaydı. Ama bundan bahsedersen utanacağın hissine kapıldım."

"Evet, haklısın. Mantıklı gelmediğini biliyorum, ama gerçek hayatta beni tanıyan insanların yazdıklarını okuduğunu düşünmek garip geliyor. Ben onların işyerlerine gidip onları yargılamıyorum, anlarsın ya?"

"İnsanlar iş yerinde beni sürekli yargılıyor."

Başını yana eğdi. "Evet, sanırım öyle. Ortak bir noktamız daha var."

"Bir itiraf daha."

"Bu oyunu seviyorum."

"Senin diğ er kitaplarını da okudum."

Sessizce güldü. "Hepsini mi?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Ne diyebilirim ki? Beni kendine bağladın." Birden fazla şekilde.

Sonraki beş gün boyunca, her sabah göl kenarında yürüyüş yapmak ya da manzara değişikliğine ihtiyaç duyduğumda dizüstü bilgisayarımın verandada oturmak dışında kulübeden çıkmıyorum. Yazıyorum, siliyorum, yeniden yazıyorum ve bazen ekrana bağırarak istiyorum, ama durmuyorum.

Aidan her öğleden sonra uğrar. Ben düzenleme yaparken o gitarıyla oturma odasında oturur ve çalışır. Ayrıldığımda onun çaldığını dinlemeyi özleyeceğim.

Nick, sabahları buz pistine gitmeden önce uğrar. Önceki gece ne kadar geç saatlere kadar yazdığım bağlı olarak her zaman uyanık değilim, ama taze demlenmiş kahve beni beklediğinden onun burada olduğunu anlarım.

Perşembe günü, Olivia iki gün içinde üçüncü kez arıyor.

"Merhaba!" diye cevap veriyorum, verandaya çıkıp gözlerimi parlak güneşten koruyorum. Öğleden sonra sıcaklığı bunaltıcı ve hava çok nemli.

"Merhaba? Gerçekten mi? Tek söyleyeceğin bu mu?" Kız kardeşim diğer uçta çığlık atıyor.

"Daha önce aramadığım için özür dilerim." Sallanan sandalyeye otururken dudaklarım gülümser. "Sonunda kelimeler akmaya başladı ve durmak istemedim."

Bir an sessiz kalır.

"Liv?"

"Buradayım. Sana bağırdığım için özür dilerim." Kötü davranmakta o kadar beceriksiz ki, beni güldürüyor.

"Önemli değil. Bana dünyanın hala etrafımda döndüğünü hatırlatacak birine ihtiyacım var. Cevap vermediğim için özür dilerim. Nasılsın? Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Onu bu kadar uzun süre görmemek tuhaf geliyor. Hayatımız boyunca birbirimizin yanında ya da yakınında yaşadık.

"Yazma gerçekten akıcı mı yoksa sana bağırdığım için beni üzme için mi böyle söylüyorsun?" diye gülerek soruyor.

"Gerçekten akıyor. Sonunda. Bir daha akacak mıydım emin değildim."

"Otuz yaşına gelmeden emekli olmak için çok yeteneklisin."

"Teşekkürler." Bacaklarımı çekip göğsüme sarıyorum. "Kitapçı nasıl? Yeğenim nasıl?"

"Kitapçı iyi. Ruby Madison'ın kitaplarının yer aldığı yeni bir yaz okuma masamız var."

Kız kardeşim, dedemlerin kurduğu aile kitapçısını işletiyor ve yeni kitap vitrinleri oluşturma tutkusu, kızına ve kocasına olan sevgisiyle aynı düzeyde.

"Eminim muhteşemdir."

"Greer de iyi. Onun için arıyorum. Softbol takımı şampiyonaya kaldı."

"Gerçekten mi?"

"Mhmmm." "Bu

harika!"

Ben yokken Olivia, en sevdiğim küçük kızımın fotoğrafları, videoları ve ara sıra gelen kaotik sesli mesajlarıyla beni güncel tuttu. Yıllar boyunca dans, tenis, Lego kulübü gibi çeşitli aktiviteler yaptı, ama softbola başladığından beri bu onun takıntısı haline geldi.

"Bu yaz tüm maçlarını kaçırdığım için çok üzgünüm."

"İnan bana. Daha çok maç olacak."

"Yine de. Şampiyonluklar mı? Bu... vay canına." İçimde bir özlem ve vatan hasreti uyandı.

"Evet, çok heyecanlı. Seni maça davet etmemi istedi. Ay sonuna kadar dönmeyeceğini biliyorum, ama yine de sana söyleyeceğime söz verdim. Senin bilmek isteyeceğini söyledim."

"Haklı. Onunla gurur duyuyorum. Bu atletik yeteneği nereden aldı?"

"Bilmem. Maç Cumartesi akşamı. Annem maçı baştan sona kaydetmeyi planlıyor, bu yüzden gelemezsen, eminim ondan tekrarını izleyebilirsin."

"Gelmek isterse, onu almak için takımın jetini göndereceğimi söyle," diye bağıyor Flynn arka planda.

"Ciddi mi?" diye soruyorum, bu fikir karşısında kaşlarımı kaldırarak. Yani, böyle bir şey mümkün mü?

"Ne yazık ki, yüzde yüz ciddi. O kadar çok insanı uçuruyor ki, sanki yerel bir şampiyonluk maçı değil de, Küçükler Ligi Dünya Serisi'nde oynuyormuş gibi."

"Bu çok önemli!" Flynn, hala uzaktan bağıyor. "Ona bu kadar iyi davranmasını seviyorum."

"Evet, ben de. Bu yüzden onun beni hamile bırakmasına izin verdim." Kıkırdarak gülüyorum.

"O da geliyor mu?" diye sorar. "Geliyor mu?" "Kesinlikle geliyorum," diye gülerek cevap veririm.

"Gerçekten mi?" Olivia, bunun doğru bir karar olduğunu doğrulayan bir umutla sorar.

"Tabii ki. Sizi görmek için sabırsızlanıyorum." Onları görmek için heyecanlıyım ama ayrılma düşüncesi de midemde rahatsız edici bir his uyandırıyor. Tanrım. Son zamanlarda duygularım çok karışık.

"Ahh. Çok heyecanlıyım. Flynn tişörtler yaptı. Hazır ol."

"Ona tişörtünde 'Ruby Teyze' mi yoksa 'Havalı Teyze' mi yazmasını istediğini sor," diyor Flynn arka planda.

"Satıcı seçsin," diyorum. O adam yeğenimi kendi kızı gibi seviyor.

Ona söylediklerimi ona ilettili ve Flynn bu gece bana tüm detayları göndereceğine söz verdi. Sonra Olivia ve ben birkaç dakika daha konuştuk ve o bana evde olan biten her şeyi anlattı — babamın yeni pickleball hobisinden büyükannemin diz ameliyatına kadar. Bunların hepsini mesajla duymuştum ama tüm güncel bilgileri almak çok daha iyiydi.

Telefonu kapattığımızda içim dolmuş durumda. Verandada oturup, çenemi dizlerime dayayıp, rüzgâr saçlarımı okşarken göle gülümsüyorum. Burası belki de dünyadaki en sevdiğim yer, ama ailemi özlüyorum. Onları buraya getirebilseydim, her şey mükemmel olurdu.

Nick ile sürekli bir yazlık kiralama anlaşması yapabilir miyim acaba? Her yıl birkaç ay burada yazmak çok hoş olurdu.

Her yaz kaçamağımızı sürdürebiliriz. Göl kenarında yürüyüşler, tekne gezintileri, paten kaymak, yazmak, Aidan'ın gitar çaldığını dinlemek ve mümkün olan her an Nick'le vakit geçirmek. Bunun gerçekçi bir fantezi olmadığını biliyorum, ama yine de birkaç dakika kendimi bu hayale kaptırıyorum.

Dikkatim, bir kapının çarpmasıyla dağılıyor. Aidan gitarını omzuna asmış ve merdivenlerden aşağı koşarken, sonra da kulübeye doğru koşarken gitarı küçük vücuduna çarpıyor.

O yaklaşırken ayağa kalkıp onu selamlıyorum. "Selam."

Bir elinde cam bir kap taşıyor ve yaklaştığında bana doğru uzatıyor. "Babamdan. Son teslim tarihi yaklaştığı için bütün gün bir şey yememiş olabileceğini söyledi."

Ben bunu gülerek kabul ediyorum. Sanırım bu sabah kahvaltı ve kahve getirdiğini unutmuş.

"Teşekkürler."

Kabin içinde, yiyecekleri mutfağa götürüyorum.

"Yemek yedin mi?" diye soruyorum, kapağı açarken. Tavuk, peynir ve tanımlayamadığım bir tür baharat veya sosun kokusu midemi guruldattı ve ağzımı sulandırdı.

"Evet. Fena değil." Söyleyiş şekli beni şüpheye düşürüyor. Bu hafta üçüncü kez DoorDash'ten taco sipariş edebilirim.

"Büyükbabam için daha sağlıklı yemekler yapmak için yeni tarifler deniyor, malzemeleri değiştiriyor. Kalbi zayıf."

"Büyükbaban mı?"

Aidan başını salladı.

Nick bundan hiç bahsetmemişti. Bahsetmesi gerekmiyordu ama hayatlarımızı ne kadar az paylaştığımızı fark ettim. Nedense, onu herkesten daha iyi tanıdığımı hissediyorum.

"Nick'in babası için özel yemekler yapması çok hoş," diyorum. "Evet, sanırım öyle, ama pek işe yaramıyor."

"Öyle mi?"

Aidan'ın ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılır, ama yine de bir şekilde gülümser. "Dün gece dedemin bir torba cips yediğini ve babam eve gelmeden önce kanıtları sakladığını gördüm."

Bu tam Mike'a göre bir şey.

"Eh, biraz sağlıklı yemek hiç yememekten iyidir." "Evet, sanırım öyle." Aidan sırtı ince omuzlarını silkiyor.

Gitarını çalmaya devam eder ve ben de yemeği denemeye karar veririm. Aslında oldukça iyi. Nick Galaxy yemek yapabiliyor. Kim bilebilirdi ki?

Yedikten sonra işime geri dönüyorum. Yazmayı sevdiğim birçok şeyden biri, bunu her yerde yapabilmem. Özellikle de takıldığımda. Mutfakta ayakta durmaktan, oturma odasının zemininde oturmaya, ön verandaya, sonra tekrar mutfığa geçiyorum. Manzara değişikliğinin, bu kitabı bitirmek için eksik parçaları ortaya çıkaracağını umuyorum.

Banyoyu hazırlayıp küvette uzanmanın yardımcı olup olmayacağını denemek üzereyim ki Aidan, gözlerimi kamaştıran bir akor çalar.

Hayal kırıklığıyla homurdanıyor. "Bu işte berbatım!"

Bu patlama dudaklarından çıkar çıkmaz, beni azarlayacağımı beklermiş gibi bana bakar.

"Üzgünüm." Aidan, elini tellerden çekerek özür dilercesine yüzünü buruşturur.

"Özür dilemene gerek yok." Bilgisayar ekranından geriye yaslanıyorum. "Hokey pedlerinin kokusunu neredeyse tamamen anlatan bir sayfayı sildim."

Ben de onun yaptığı gibi yüzümü buruşturdum ve o kahkahayı patlattı. Ben de ona katıldım.

"Bazı günler zordur. Bu, iyi günleri daha çok takdir etmemizi sağlar."

İkna olmamış görünüyor.

"Annem öyle der. Doğru mu bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Bu şarkıyı asla doğru düzgün söyleyemeyeceğim."

"Tabii ki yapacaksın. Sadece biraz ara vermen lazım. Annem başka ne diyor biliyor musun?"

Babası gibi yarı gülümsemeyle sırtarak, aynı gamzeyi gösterir.

"Her şey başarısız olursa, bir şeyler pişir."

Buzdolabına gidip eldeki malzemeleri kontrol ediyorum. Fazla bir şey yok ama idare eder.

Fırını önceden ısıtıp ihtiyacımız olan her şeyi çıkarırım. Aidan koltuktan kalkmamıştır ama beni izlemektedir.

"Yardım edecek misin, etmeyecek misin?" diye soruyorum ona.

Gitarını bırakıp ayağa kalkar ve yavaşça tezgahın diğer tarafına geçer.

"Nasıl pişirileceğini bilmiyorum."

"Kolaydır. Alerjin var mı?"

Kafasını sallar.

"Tamam." Lavaboya doğru başımı sallıyorum. "Ellerini yıka, sonra sana en sevdiğim kurabiyelerden birini nasıl yapıldığını göstereyim."

İlk başta tereddüt eder, yumurtaları kırar ve unu ölçer, ama hamuru kurabiye tepsisine koyduğumuzda Aidan gülümser.

"En sevdiğin tatlı nedir?" diye soruyorum ona, zamanlayıcıyı ayarladıktan sonra. "Dondurma," diye cevaplıyor hemen.

"Bu benim yeğenimin de en sevdiği tatlı. Çikolatalı mı, vanilyalı mı?" "Kurabiye ve krema."

"Ooh. İyi cevap. Ben de onu severim. Benim favorim tereyağlı cevizli."

"Babam da onu sever."

"Öyle mi?"

Aidan başını sallar. "Ve şeftali turtası." "Gerçekten mi?"

"Bir keresinde yapmaya çalıştı."

"Çalıştı mı?"

"Garip görünüyordu ve tadı berbat. Büyükbabam bile dokunmadı." Zavallı Nick.

"Turta yapmak zor olabilir."

Dağınıklığı temizlemeye başladığımda, Aidan yardım etmek için atlayarak beni şaşırttı. Ben bulaşık makinesini doldururken, o diğer her şeyi yerleştirdi. Zamanlayıcı çaldığında, birbirimize gülümsedik.

Fırını açtığımda şeker, tereyağı ve çikolata kokusu yayılır. Aidan geride durur, ama ben tepsiyi çıkarırken aşağıya doğru eğilip izler.

"Vay canına. Bunlar mağazadakiler gibi görünüyor." Gözleri heyecandan parlıyor.

"Umarım tadı daha iyidir." Ev yapımı tatlıların yerini hiçbir şey tutamaz.

Tavayı soğuması için bir kenara koyarken ona gülümsüyorum. "Şimdi soğumasını bekliyoruz."

"Ne kadar sürecek?" Onun sabırsızlığı beni de sabırsızlandırıyor. "Beş dakika."

Kaşlarını çatarak, minik bir huysuz Nick gibi görünüyor.

"Beklerken şarkıyı çalmak ister misin?" diye soruyorum.

"Muhtemelen yine berbat olacak."

"Ne olmuş yani? Harika şeyler yapmak için önce kötü şeyler yapmamız gerekir."

Bunu, hayır diye cevap vereceğini düşünmeme yetecek kadar uzun süre düşündü, sonra kanepeye doğru ağır adımlarla yürüdü. Gitarı eline aldı ve kararlı ama tereddütlü bir ifadeyle bana baktı.

kararlı ama tereddütlü bir ifadeyle bana bakar. "Haydi bakalım."

Mutfak tezgahının önündeki bar taburelerinden birine otururum ve tüm dikkatimi ona veririm. Burada defalarca prova yapmasına rağmen, onu utanmadan izleme fırsatım olmamıştı. Benim yazarken birinin omzumdan bakmasını istemediğim gibi, onun da bunu istemediğini biliyordum.

Yerleşmek için zaman ayırır, gitarı bir bacağına dayar, ellerini tellerin üzerine yerleştirir. Koyu renk saçları alnına ve gözlerine düşer, ağzı konsantrasyonla bir çizgi haline gelir.

İlk akor, kollarımda tüylerimi diken diken etti. Bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel şey olduğu için değil, birinin zorlukları aşmasına tanık olduğumu hissettiğim için. Yazarken ve hayatta öğrendiğim en büyük ders, devam etmektir. Her zaman kendi tavsiyeme uymamış olabilirim, ama buna tüm kalbimle inanıyorum. Bazı insanlar bir şeyi ilk denemelerinde çok başarılı olabilirler, ama geri kalanımız için bu, kararlılık ve sağlıklı bir dozda iyimserliğin karışımıdır. Şu anda durum çok kötü, ama devam edersem böyle olmayacak.

Yanlış bir akor çaldığında, utangaç bir ifadeyle başını kaldırıyor, ama durmuyor. Her bir parçayı seçerken şarkı olması gerekenden daha yavaş ilerliyor, ama her geçen saniye daha rahat olduğunu görebiliyorum.

Orada oturup onun tüm şarkıyı beceriksizce söylemesini dinlerken gözlerim yaşarır. Şarkıyı bitirdiğinde, kabinde bir an sessizlik hakim olur. Sanki tamamlama anında kendini kaybetmiş gibi gitarına bakar. Göğsüm gururla şişer.

Gözlerime baktığı anda gülümserim ve alkışlamaya başlarım. Utangaç gülümsemesi ortaya çıkar ve beni cesaretlendirir. Ayağa kalkar, zıplar ve sanki kapalı gişe bir konserdeymişim gibi tezahürat yaparım. Belki bir gün öyle olurum.

"Bitirdin!" Elini tutup kaldırıyorum ve onu şakacı bir havaya sokuyorum.
ben

. "Hala bir sürü hata yaptım." "Küçük zaferleri kutla."

Telefonumun zamanlayıcısı çalıyor.

"Kutlamadan bahsetmişken."

Birlikte mutfağa koşarız. Ona bir kurabiye veririm, sonra kendime de bir tane alırım.

Kendim. Aynı anda, bir ısırık alıyoruz. "Vay canına," diyorum, ağzım hala dolu halde.

Aidan bir ısırık daha alır ve başını sallar. Kurabiye bittiğinde, "Bunu bizim yaptığımıza inanmıyorum. Bu şimdiye kadar yediğim en iyi kurabiye," der.

"Biliyor musun, benim de yediğim en iyi kurabiye olabilir."

Kulübenin kapısı çalınır ve ikimiz de o yöne bakarız.

"Girin!" derim ve tepside bir kurabiye daha alırım. Aidan da aynısını yapar.

Kapı yavaşça açılır ve Nick içeri girer. "Baba!" Aidan ona koşar. "Kurabiye yaptık."

"Gördüm." Başparmağının ucuyla Aidan'ın ağzının köşesindeki çikolata lekesini siler. Oğlu kaçar ve sonra mutfağa geri döner.

"Bir tane dedeme götüreceğim!" Aidan bir yığın alıp kanepeden gitarını kapar.

"Kendini hasta edecek kadar yeme," Nick, uzaklaşan oğlunun sırtına seslenir. "Yemeyeceğim!" Aidan omzunun üzerinden bağırır.

Nick ve ben birbirimize gülümseriz.

"Ruby," Aidan geri dönerek adımı çağırır. Kapının eşiğinde dururken bana doğru o sevimli çikolata gülümsemesini yöneltir.

"Evet?"

"Umarım çok kötü bir bölüm yazarsın." Gülümsemesi genişler, sonra aceleyle koşar.

Göğsümde bir kahkaha kabarcıkları oluşur ve dışarı taşar.

Nick kaşlarını kaldırır. "Umarım bu bir iç şakadır." "Evet.

Sanatımız için acı çekiyoruz."

"Asla yazar ya da müzisyen olamayacağım bir başka neden." Yaklaşır ve elini kaldırıp benim de ağzımın köşesini siler. Bu kurabiyeler bu kadar lezzetli olmasaydı utanırdım.

"Günün nasıl geçti?" diye sorar.

"İyi. Seninki?"

"İyi idi." Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırır. "Şimdi daha iyi," diye itiraf ederim.

Ağzımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum.

"Yemek için teşekkürler," diyor, geri çekildiğinde.

"Rica ederim." Sırtını tezgaha dayayarak yanımda duruyor. "Yazma işi nasıl gitti?"

"Hâlâ takıldım, ama halledeceğim."

"Yarın bir gece izin almak ister misin?" diye sordu. "Aidan ve babam *Rocky* filmi gecesini planlıyorlar."

"Ne kadar sevimli."

"Babamın eve abur cubur sokmak için kullandığı kurnaz bir yöntem." Ellerini havaya kaldırıp "Aidan için" derken parmaklarıyla tırnak işareti yapar.

"Kulağa eğlenceli geliyor, ama yarın ayrılıyorum."

"Oh." Vücudu gerildi.

"*Gidiyorum* derken, tamamen gitmiyorum. Sadece hafta sonu için. Yeğenim softbol şampiyonasında. Pazar veya Pazartesi döneceğim."

Düşünceli bir ifadeyle başını sallar.

Bir şekilde ortamı garip hale getirdim ya da belki de ilk kez benim ayrılmamdan bahsettiğimiz için garip oldu.

"Belki gelecek hafta bir ara takılabiliriz?" diye soruyorum.

"Tabii. Elbette." Gülümser ama bu gülümseme hiç içten gelmez. "Vaktin varsa. Kitabı bitirmen gerektiğini biliyorum. Buraya gelme sebebin bu, değil mi?"

Midemdeki boşluk büyüyor. "Doğru."

Çünkü buraya gelme sebebim buydu. Ama artık burada olmak istememin tek sebebi bu değil.

Ertesi sabah, havaalanına gitmek için erken çıkıyorum ve buz pistine uğruyorum. Nick tam da beklediğim yerde. Beni gördüğünde, buz pistinden başını kaldırıyor, kaşlarını çatıyor. Bana doğru kayıyor, yaklaşırken yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Burada ne yapıyorsun? Bu sabah ayrılacağını sanıyordum."

"Öyle. Şu anda havaalanına gidiyorum." Her iki elimde birer kahve tutuyorum. "Kısa bir mola verelim mi?"

"Evet, tabii." Buz pistinden çıkıyor ve bankta oturuyoruz. Bacağı benimkine değiyor ve "Aileni göreceğin için heyecanlı mısın?" diye soruyor.

"Öyleyim. Onları özledim."

"Eminim öyledir."

"Bu hafta sonu ne yapacaksın? Hokey dışında tabii."

O sırtıttı. "Babamın bu öğleden sonra Bozeman'da doktor randevusu var. Onu arabayla götüreceğim ve başını belaya sokmadığından emin olacağım."

"Kalbi için mi?" diye soruyorum, sonra itiraf ediyorum. "Aidan bir şeyden bahsetmişti"

"Evet." Nick çenesini eğip başka yere bakar. "Yılın başında kalp krizi geçirdi."

"Üzgünüm. Çok korkutucu." Yine başını salladı.

"Ama şimdi iyidir, değil mi?"

"Doktorlar şimdilik her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Sanırım bugün daha fazla bilgi edineceğim."

Bu ziyaretin bir sorguya dönüşmesini istememiştim, ama madem ebeveynler konusuna girdik, merak ettiğim bir şey var.

"Annenizden hiç bahsetmiyorsunuz. Hayatınızda var mı?"

Ağzı düz bir çizgiye dönüştü. "Ben üniversitedeyken öldü. Aidan doğmadan yaklaşık bir yıl önce."

Midem ağzıma gelir. "Tanrım, Nick. Çok üzüldüm. Hiç bilmiyordum."

"Biliyorum." Başını salladı. "Önemli değil. Bilmen mümkün değildi." Serbest kalan elimle kolunu sıktım. Gülümsemeye çalıştım.

"Onun hakkında daha fazla konuşmalıyım sanırım. Onu çok düşünüyorum. Onsuz önemli hayat anlarını geçirmek garip. Çocuk sahibi olmak, askere gitmek, taşınmak, ev almak..."

"O zaman yakın mıydınız?"

"Öyleydi. O en iyisiydi." Boğazını temizler ve başını çevirip bana bakar. "Uçağın saat kaçta?"

Ona saatini söyledim ve sonra ailemin Arizona'da geçireceğim kısa süre için planladığı her şeyi konuştuk. Greer'in beyzbol maçı, aile yemeği, büyükannem ve kız kardeşimin çalıştığı kitapçıya gidip benim kitaplarımın stoklarını imzalamak ve babamın, artık "spora meraklı" olduğum için onunla pickleball oynamamı çok istemesi. Ona hayır deme cesaretim olmadı, bu yüzden ilginç (yani felaket) olacak.

Gitme zamanı geldiğinde ayağa kalkıp Nick'e sarıldım. Ailemi göreceğim için heyecanlıydım, ama onu özleyeceğimi biliyordum.

"Birkaç gün sonra görüşürüz," diyerek geri çekildim. "Bensiz eğlenmeyin."

Sonunda ağzının köşeleri gerçek bir gülümsemeye yukarı kalkıyor.

"Görüşürüz, Kızıl."

Pazar günü Aidan'ı annesinin evine bıraktıktan sonra buz pistine gidiyorum. Kampın başlamasına bir aydan az bir süre kaldı, ancak yaz için ayrılan çoğu oyuncu şimdiden şehre dönmeye başladı. Birlikte antrenmanlara başlayıp sezona hazırlanacağız. Ben yıl boyunca formda kalmayı seviyorum, ancak bazı genç oyuncuların kamp öncesinde becerilerini ve kondisyonlarını geliştirmek için zamana ihtiyaçları var.

Soyunma odasına dönerken bina sessiz. Tek ışık, dinlenme odamızdan geliyor. Yavaşlayıp içeriye bakıyorum. Dr. Scott ön köşedeki masasında oturuyor. Beni fark edince başını kaldırıyor.

"Nick!" Koltuğuna yaslanıyor. "Burada sana rastlayacağımı tahmin etmeliydim."

"Selam Adam," diyorum odaya girerken. "Burada ne yapıyorsun?" Eşyalarla dolu bir yığın kutu var ve midem burkuluyor.

"Yeni bir ofise taşınıyorum," diyor güven verici bir gülümsemeyle. Geçen yıl, ihtisasını tamamladıktan hemen sonra doktor ekibine katıldı, ancak yeni olmasına rağmen kısa sürede herkesin gözdesi oldu. "Sonunda bu dolaptan çıkıyorum."

"Bu harika."

Masasının etrafından dolaşarak sandalyelerden birinin üzerindeki kutuyu kaldırdı, sonra bana oturmam için işaret etti. "Omzun ve köprücük kemiğin nasıl?"

"Çok iyi. Hiç ağrım yok."

"Harika. Yazın iyi geçti mi?"

"Evet." Aklım Ruby'ye kayıyor. Ayrılalı sadece bir gün oldu, ama o yokken her şey tuhaf geliyor. "Senin?"

"Harikaydı." Telefonunu çıkarır ve ekranı bana göstererek pembe ve beyaz çizgili battaniyeye sarılmış bir bebeğin resmini gösterir. "Daphne ile tanış."

"Çok güzelmiş dostum. Tebrikler. Hiç haberim yoktu."

Endişemi eliyle savuşturur. "Teşekkürler. Harika bir deneyim oldu. Hiç uyumadım ama buna değdi, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Yemin ederim ben doktorum, ama nasıl olacağını hiç bilmiyordum. Karım Reagan, bugün beni evden kovdu çünkü çok fazla etrafında dolanıyordum."

O günleri hatırlamaya çalışırken gülüyorum. Aidan iyi uyuyan bir bebektir, en azından insanlar bana öyle söylüyordu, ama onu endişeleyip ona bakmakla geçen uzun geceler de çoktu.

"Neyse." Bana gülümsüyor. "Her şey yolunda mı? Sezonun başlamasına hazır mısın?"

"Kesinlikle."

Daha fazla bir şey söylemeyince, başını sallar. "Peki, bir şeye ihtiyacın olursa, ben... aslında henüz nerede olacağımı bilmiyorum, ama numaram sende var."

Onaylamak için başımı salladım.

"Teşekkürler ve tekrar tebrikler. Zamanla daha kolaylaşır." "Teşekkürler."

Ayrılmak üzereyken durup geri dönüyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen."

Doğru soruyu nasıl soracağımı düşünürken, bu konuyu konuşmanın kolay bir yolu olmadığını anlıyorum. Bu yüzden daha önce hiç konuşmadım. Sadece Travis ve babamla konuştum.

"Babam bu yılın başlarında kalp krizi geçirdi."

"Oh Nick, çok üzıldüm. Durumu nasıl?"

"Daha iyi. Anjiyoplasti ameliyatı oldu ve gücünü geri kazanıyor." "Bu iyi haber."

"Doktoru bana kalp hastalığının genellikle kalıtsal olduğunu söyledi."

"Olabilir, ama her yıl tarama yaptırıyorsun ve bir şey çıkmadı, değil mi?"

"Evet. Tamamen iyiyim. Bu yılın başlarında bir kardiyologa göründüm." "Herhangi bir endişesi var mıydı?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama annem genç yaşta vefat etti ve sezon sonunda olan biten her şeyden sonra, bilmiyorum, sanırım bu

bana daha ağır geliyor."

Sonunda anladığını gösterir gibi yavaşça başını sallar. "Kesinlikle dikkat edilmesi gereken bir durum, ama sen gençsin ve kendine çok iyi bakıyorsun, bu yüzden genetik yatkınlığın olsa bile, riskin düşük olduğunu söyleyebilirim."

Onun demek istediğinin, şansın benim lehime olduğu olduğunu biliyorum, ama bu, onun istediği gibi kendimi daha iyi hissettirmiyor.

"Dr. Ariak ile konuştun mu?"

"Ameliyattan sonra onunla seanslar yaptım." Takım psikoloğumuz harika, ama sanırım o zamanlar bu konuyu konuşmaya hazır değildim.

"Onunla görüşmeye devam etmek fena fikir olmayabilir. Yaşlanan bir ebeveyne bakmak zor olabilir. Özellikle de kendi sağlık kaygılarınız da varsa."

"Sağlık kaygısı mı?"

"Bu yaygın bir durumdur. Özellikle de yaralanmaların kaçınılmaz olduğu senin içinde. Dr. Ariak'tan memnun değilsen, takım dışından da birini tavsiye edebilirim."

"Teşekkürler. Çok minnettarım."

"Tabii ki."

Ayaklanıp gitmek için ağırlığımı kaydurdım ve Adam masasının arkasına geri döndü.

Kapıda durup bir süre bekledim. "Bebeğiniz için tekrar tebrikler. Hayatımda yaptığım en iyi şeydi."

Buz pistine adımımı attığımda, Adam'ın söylediği her şeyi düşünmeye başladım. Anksiyete yaşadığım tek diğer zaman, annemin ölümünden hemen sonraydı, ama şimdi tekrar ortaya çıkması mantıklı geliyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu konuyu konuşmak istediğim kişi Ruby. Ona yaralanmam veya babamın sağlığı hakkında pek bir şey anlatmadım, ama o benim güvendiğim biri haline geldi. Arkadaşlarım harika ve beni dinleyeceklerini biliyorum, ama Ruby'nin dünyayı pembe gözlüklerle ve sonsuz bir iyimserlikle görmesini seviyorum.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj atmak için rehberinde adını arıyorum. Ondan en son duyduğum şey, dün geceki maçtan sonra yeğeniyle çekilmiş bir fotoğrafıydı. Maçı kazanmışlardı ve o çok mutlu ve gururlu görünüyordu, adeta güneş gibi parlıyordu. Ailesinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve orada olabildiği için mutluyum, ama bu

bunun onun için ev olmadığını hatırlatıyor. Bir hafta sonra, gerçekten gidecek.

O gittiğinde onu özleyecek tek kişi ben değilim. Aidan da ona çok bağlandı. Her gün buz pistinden eve döndüğümüzde, gitarını alıp kulübeye gitmek için adeta sabırsızlanıyor. Dün bütün gün yaptıkları kurabiyelerden bahsetti.

Ne zaman döneceğini soran bir mesaj yazdım, sonra sildim. Kahretsin. Son birkaç haftadır yaptığımız şey her neyse, ben bu konuda gerçekten iyi değilim. Buna geçici bir ilişki demek samimiyetsiz olur, ama son tarihi olan bir ilişki de pek ilişki sayılmaz.

Telefonumu çantama atıp bankta oturuyorum ve ısınmak için bacaklarımı daha hızlı hareket ettiriyorum. Üçüncü turumdayken bir yerlerden müzik sesi geliyor. Sabrina Carpenter'ın akılda kalan neşeli şarkısını tanıyorum, ama boş koltuklara bakınca sesin nereden geldiğini anlayamıyorum.

Sonunda müzik sesinin kaynağını buluyorum. Karanlıktan Jack Wyld çıkıyor.

Telefonunu kaldırıp ritimle başını sallıyor. Eski takım arkadaşımı gördüğüme sevindim ama aynı zamanda kafam da karıştı. Binaya nasıl girdiğini bile bilmiyorum.

"Burada ne işin var Wyld?"

Müziği durdurur ve bana gülümser. "Beni özledin mi?"

Bu hafta sonu inanılmazdı. Ailemi ziyaret etmek, Greer'in takımının şampiyonluğu kazanmasını görmek ve güneşin tadını çıkarmak çok hoşuma gitti.

Ama aynı zamanda berbattı da. Nick'i, Aidan'ı ve göl manzarasını özledim. Hatta hokeyi bile özlemiş olabilirim.

Önümdeki insanlar havaalanından çıkıp otoparka girerken inliyorlar.

"Oh, çok sıcak," diyor içlerinden biri.

Gülmemeye çalışıyorum. Uçak çok soğuktu, henüz ısınamadım, hâlâ sweatshirt giyiyorum. Arizona kanım hâlâ Montana'ya alışamadı, ama kalbim geri döndüğü için mutlu.

MINI Cooper'a biniyorum ve doğruca buz pistine gidiyorum. Nick'in orada olduğunu bilmek için ona mesaj atmama bile gerek yok. Aidan bu hafta annesinin evinde, bu yüzden Nick zamanını hokey oynayarak geçirecek.

Otoparka giriyorum ve onun kamyonetini görünce gülümsüyorum. Onun yanına park ediyorum ve arabadan iniyorum, o da omzunda çantasıyla binadan çıkıyor. Başı aşağıda olduğu için beni birkaç metre yakına gelene kadar görmüyor.

Bir anlığına bana bakıyor, sanki gördüğüne inanamıyormuş gibi, sonra ağzının köşelerinde yavaşça bir gülümseme belirliyor.

Hızımı artırıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Onu çok özlemişim, soğukkanlı davranamıyorum.

"Geri dönmüşsün," diyor, güçlü kollarını sırtıma dolayarak beni sıkıca sarıyor. Beni yerden kaldırıyor ve ben ona daha da yakınlaşıyorum.

"Evet ve..." Ona bakabilmek için geri çekildim. "Kitabı bitirdim!" "Ne zaman?" Onundukları sık geniş geniş bir ararken arama benim yüzümü anlayış

anlayış

"Uçağa bindim ve bilmiyorum... her şey bir anda yerine oturdu. Arizona'ya giderken yol boyunca yazdım, sonra dün gece Greer'in maçından sonra sabahladım ve bu sabah Molly'ye gönderdim." İyi olup olmadığını ya da kimsenin okumak isteyip istemeyeceğini bilmiyorum, ama bununla çok gurur duyuyorum.

Beni yere indirdi ama beni tutmaya devam etti. "Bitirdin ama yine de geri geldin."

Bunda bir soru işareti olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Aptal çocuk.

"Tabii ki. Kiralamamın bir haftası kaldı ve bana yardım ettiği için minnettarlığımı göstermek istediğim seksi bir hokey oyuncusu var."

Gülümsüyor.

"Seks demek istedim," diye fısıldıyorum, pek de sessizce değil. "Şu anda. Hemen. Son kırk sekiz saat boyunca o muhteşem aletinle yapabileceğin tüm fantastik şeyleri düşündüm. Diğer insanların yanında olduğum birkaç saat hariç, çünkü o zaman tuhaf olurdu."

"Anlaşıldı, Kızıl, ama şey..." Bana utangaç bir gülümseme atıyor, ama arkamızda yumuşak bir kahkaha duyulana kadar fark etmiyorum.

"Onu *seviyorum*," fark etmediğim bir kadın sırtarak diyor. Bir adam başını sallayarak yanına yaklaşıyor.

"Üzgünüm. İçimden geçen bir düşünceydi." Nick'ten uzaklaşıyorum ve sonra yerin beni yutmasını diliyorum.

Onun arkasına saklanma girişimim, beni belimden tutup yanına çekmesiyle boşa çıkar. "Ruby, bu Jack Wyld, eski takım arkadaşım, ve eşi Ev..."

"Everly Wyld," diyorum, parçaları birleştirerek. "Kim olduğunuzu biliyorum. Kayınbiraderim Flynn Holland ile çalışıyorsunuz. Sizin hakkınızda çok güzel şeyler söylüyor."

O, onun menajeri. Çok sert, güzel ve açıkçası korkutucu bir spor menajeri.

"Doğru." Nick gülüyor. "Bunu unutmuşum. Tanıştınız mı?"

"Hayır, ama çok heyecanlıyım," diyor Everly, bana kocaman gülümseyerek. "Sen Olivia'nın kardeşi, romantik roman yazarısın." Gözlerini Nick'e çevirip, "Ruby Madison'la çıktığını bana nasıl söylemezsin?!" diye tıslıyor.

"Özür dilerim," diyor Nick kuru bir şekilde. "Bu tür şeyleri sana danışmam gerektiğini fark etmemiştim."

"Evet, artık biliyorsun." Bana geri dönüyor. Ciddi mi değil mi anlayamıyorum.

"Senin hakkında çok şey duydum," diyor. "Arizona'da yaşadığını sanıyordum."

"Öyle."

"Nasıl buraya geldin?" Kaşlarını çatarak bana ve Nick'e bakıyor.

"Uzun hikaye," diyorum.

"Peki, dinlemem gerek. Bizimle yemeğe geliyor musun?" diye sorar.

"Geri döndüğünü bilmiyordum. MVP'ye gidip beyzbol maçı izlemeyi planlıyorduk," diye açıklıyor Nick.

Utançtan yanaklarım kızardı.

"Hayır, siz gidin. Akşam görüşürüz."

"Sen de gelmelisin," diyor Jack. Ve o... vay canına. Uzun boylu, neredeyse siyah sayılabilecek kadar koyu saçlı, yakışıklı ve dost canlısı ama aynı zamanda çekingen bir yüzü var. Karısı korkutucu, ama o da oldukça ürkütücü.

"Spor topu pek benim tarzım değil." Greer oynuyorsa başka. Ya da Flynn. Ya da Nick. Hmm. Liste uzuyor. Belki de ben de bir spor hayranıyım.

Everly başını sallar. "Buraya yeni taşınan bir müşteriyle buluşacağım. Sen de bizimle gelebilirsin."

"Oh, çalışırken size rahatsızlık vermek istemem."

"Öyle bir şey yok. O benim arkadaşım oldu ve şehre geleceğimi söylediğimde, kızlar gecesi yapmamızda ısrar etti. Ayrıca, sana takıntılıyım ve her şeyi bilmem gerekiyor. Galaxy ile nasıl buraya geldiğinle başlayarak." Eğilip, fısıldayarak kötü bir iş çıkarır, "Onun muhteşem penisi hakkında da daha fazla şey duymam gerekiyor."

"Ev," Jack iç çekerek, sonra da kıkırdayarak diyor.

"Şimdi meraklı olmadığını söyleyemezsin," der kocasına. "Konuşmana izin verdiğim tek muhteşem penis benimki."

"O halde hikayelerimizi paylaşabiliriz," der Ev bana göz kırparak.

Onunla akşam yemeğine kesinlikle gitmem ve belki de sonsuza kadar arkadaş kalmam gerektiğine karar verdim.

MVP'de, dördümüz ayrı yollara gitmeye hazırlanıyoruz.

"İyi misin?" diye soruyor Nick. O ve Jack bara giderken, ben Everly ile restoran tarafına gidiyorum.

"Evet, iyiyim."

"Tamam." O, beni geçip Ev'e bakıyor. "En iyi davranışını göster."

"Tabii, Galaxy," diyor Ev, kolunu koluma takarak.

Nick başını sallar, bana bir kez daha uzun uzun bakar, sonra Jack'i takip ederek bara doğru döner. Everly beni restoranın karşısındaki bir masaya götürürken ben de onunla birlikte kalırım. Uzun sarı saçlı bir kadın el sallayarak ayağa kalkar.

Benden daha kısa boylu ama kendinden emin ve dostça bir tavrı var, bu yüzden onu hemen sevdim.

"Hannah." Everly ona sarılır. "Seni görmek çok güzel."

"Ben de," der Hannah, birbirlerinden ayrılırken. Açık kahverengi gözleri bana doğru kayar. "Merhaba."

"Bu Ruby," diyor Everly.

"Hannah," der ve elini bana uzatır. "Sen de Everly'nin müşterilerinden misin?"

"Tanrım, hayır," diye patlar ve elini sıkarım.

Everly kaşlarını kaldırır ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Ben sporcu değilim," diye açıklığa kavuştururum. "Hiç de değilim."

"Nick ile çıkıyor. Sana bahsettiğim Jack'in eski takım arkadaşı." Everly koltuğa oturur ve Hannah onun karşısına geçer.

"Çıkmak yanlış bir kelime olabilir." Everly'nin yanına oturdum.

"Bu adamı yaklaşık beş yıldır tanıyorum ve onun bir kadınla konuştuğunu bile görmedim, halka açık bir yerde ona dokunduğunu ise hiç görmedim. Sen onunla çıkıyorsun." Everly'nin sözleri tartışmaya yer bırakmıyor, bu yüzden daha fazla tartışmayı kendime saklıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu hoşuma gidiyor.

"Peki, Hannah, ne iş yapıyorsun?" Soruyu kendimden uzaklaştırmak için soruyorum. "Ben jimnastikçiyim."

Everly bana bakarak, "O dünyanın en iyi jimnastikçisidir," diyor. "Tamam, bu biraz abartılı ama fena da değil." Hannah, garson yaklaşırken ve garson yaklaşıyor.

Yiyecek ve içecek sipariş ettikten sonra Everly ve Hannah işleriyle ilgili biraz konuşurlar. Hannah'nın en iyi spor salonunda antrenman yapmak için buraya yeni taşındığını ve aslen Iowa'lı olduğunu, ancak son beş yıldır Colorado'da antrenman yaptığını öğrenirim

. Hızlı ve hareketli konuşuyor ve dirseklerini masaya dayadığında, kolları dikkatimi dağıtır. Küçük olabilir ama her santimetresi kaslıdır.

"Moonshot'a neyin seni getirdi?" Everly içeceklerimiz gelirken bana soruyor.

"Nick, bir nevi," diyorum, sonra babasının beni buraya davet ettiğini ve oğlunun hiçbir şeyden haberi olmadan, kitabımın düzenlenmesinde bana yardım etmesi için Nick'i gönüllü olarak gönderdiğini anlatıyorum.

Everly, ben bitirince kahkahalara boğulur.

"Aman Tanrım. Öğrendiğinde yüzünün halini hayal edebiliyorum." Huysuz Nick'in yüzünü, çenesini kasmaına kadar şaşırtıcı derecede doğru bir şekilde taklit ediyor.

"Ama o harika biriydi. O olmasaydı bunu başaramazdım." "Yani kitap bitti mi?" diye sorar Hannah.

"Evet. Aslında, bugün editörüme gönderdim."

"Olamaz. O zaman bunu düzgün bir şekilde kutlamalıyız," diyor Everly ve onu ikna etmenin imkânsız olduğunu biliyorum.

Dudaklarım gülümsüyor. "Aklında ne var?"

Aklındaki şey shot içmek ve ardından karaoke yapmak. Akşam yemeğimizi bitirdikten sonra bar tarafına geçiyoruz. Üçümüz birer tur limonlu shot içip ardından "Livin' on a Prayer"ı kötü bir şekilde söylüyoruz.

Nick barda bizi izlerken yüzüm kızarır. Yine de ona doğru şarkı söylerim ve o da her seferinde bana "woah-oh" diye karşılık verir. Masamıza dönerken uğrayıp selam veririm.

"Sesin çok güzel," diyor gülümseyerek.

"Bunu bir daha konuşmayabilir miyiz?"

"Neden? Güzeldi." Cömert

davranıyor. "Eğleniyor

musun?" diye soruyorum

ona.

"Evet," diyor, ama sanki doğruyu söylemiyor gibi bir tavırla. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum.

"Seninle baş başa bir yerde olmak isterdim, ama Jack sadece bir geceliğine şehirde."

"Daha sonra yine *baş başa* vakit geçirebiliriz." Ona yaklaşıp ellerimi göğsüne koyuyorum. "Sana bir hediyem var."

Parmakları belimin yanına dokunur ve belimin altına dayanır. Başını eğip ağzını ağzımın üzerine getirir. "Hediye sensin."

Ayak parmaklarımın ucuna basarak ona öpücük veriyorum. Beni kendine doğru çekip dilini ağzıma sokarken, sanki bar dolusu insan bizi izlemiyormuş gibi benimle öpüşürken içim mutlulukla doluyor.

"Hayır, hayır, hayır. Bu gece o benim, Galaxy." Everly kolumu çekerek araya girer ve beni Nick'ten uzaklaştırır. Elimi tutar, direnmez ama mümkün olduğunca uzun süre bana dokunur.

"Sonra görüşürüz, Kızıl." Bana göz kırpar.

Masamıza döndüğümüzde, Everly bize bir tur daha içki hazırlamış.

"Elimden geldiğince bekledim, ama bilmem gerekiyor..." Sanki soru çok açılmış gibi sözünü keser. Öyleyse, ben hiçbir şey anlamadım.

"Neyi bilmem gerekiyor?"

"Nick. Sen. Neler oluyor? Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi seni öptü."

Dişlerimin arkasına alt dudağımı kıştırarak, onun dudaklarının benim dudaklarımda hissettiğim duyguyu hatırlıyorum. Hannah ve Everly öne doğru eğilerek daha fazlasını bekliyorlar.

"Biz sadece... takılıyoruz."

"Boo," Everly yüksek sesle konuşur ve başını sallar. "Hayır. Buna inanmayı reddediyorum."

"Bir hafta sonra ayrılıyorum ve zaten o sadece sıradan şeyler yapar." "Senin öncesinde belki, ama bu sıradan bir öpücük değildi."

Hannah bana üzgün bir gülümsemeyle başını sallar. "Ben de onunla aynı fikirdeyim."

Onların sözlerinin yarattığı umudu bastırmaya çalışıyorum. Son beş hafta en güzel haftalardı, ama belki de bu sadece yaz aşkı olarak kalmalıydı. Bara doğru bakıyorum. O yan dönük durmuş Jack ile konuşuyor, ama ben ona bakarken başını kaldırıp bana bakıyor. Ağzının bir tarafı yukarı kalkıyor.

"Ugh." Hannah'nın inlemesi dikkatimi ona geri çeker.

"Ne?" Everly sorar.

"Konuştuğum adam, yarınki randevumuza kız kardeşini de getirebilir mi diye sordu."

"Neden?" Ev gülerek sorar.

Hannah telefonundan okur, "Kız kardeşim yemeğe gelse sorun olur mu? O restoranda yemek yemeyi çok istiyor."

"Hem tatlı hem de tuhaf," diyor Everly.

Hannah ona bir cevap yazıp telefonunu masanın üzerine koyar.

"Ona ne dedin?" diye soruyorum.

"Onu götürmesini ve başka bir zaman dışarı çıkabileceğimizi söyledim." "Çok kibar ve düşünceli," diyor Everly.

"Sonra onu engelledim," diye ekliyor Hannah. "İlk buluşmada bile beni öncelikli görmeyen erkeklere ayıracak vaktim yok."

"Haklısın." Everly içkisini bir yudum daha alır. "O podcast'çi adamla çıkıyordun sanıyordum."

"Hayır. Bir süre önce ayrıldık. İkimiz de kimseyle çıkmadığımız zamanlarda ara sıra buluşuyoruz ama arkadaş olarak daha iyiyiz."

"Görünüşe göre, çıkar ilişkisi olan arkadaşlar," diyor Ev.

Hannah omuz silkiyor. "Şu anda çıkmak zor. Ve son zamanlarda konuştuğum her erkek, kayboldum bile fark etmeyecek türden insanlar gibi geliyor."

Ev kıkırdar, sonra öne eğilir. "Ne yapmalıyız biliyor musun?"

Telefonunu çıkarır ve sesli mesaj özelliğini kullanır, "Jackson'a mesaj at."

Hannah ve ben gülümseriz, sonra Everly'nin devam etmesini dinleriz: "Ben kaybolursam ne yapardın?"

Konuşmasını bitirdikten sonra telefonu indirir ve bana bakar. "Şimdi sen Nick'e mesaj at."

"Ve kaybolursam ne yapacağımı mı sorayım?"

Başını sallar ve Hannah'ya bakar. "Potansiyel randevunu engellemeyi kaldır ve ona sor."

"Benim deli olduğumu düşünecek." "Peki. O zaman eski sevgiline mesaj at."

Everly'nin telefonu çalıyor. Jack ve Nick'e bakıyorum. Nick televizyondaki beyzbol maçını izliyor ama Jack Everly'ye bakıyor.

"Ne dedi?"

"Hepsi cevap verene kadar bakmayacağım."

Telefonumu çıkarıp Nick'e aynı mesajı atıyorum. Gönder tuşuna basarken bakamıyorum.

"Bitti," diyor Hannah.

Sonra onun telefonu, ardından benimki çalar.

"Tamam. Hannah, git." Everly çenesini Hannah'nın telefonuna doğru uzatır. "O, 'Her şey yolunda mı?' diyor."

Üçümüz gülüyoruz.

"Bu varsayımsal bir durum," diyor ve cevap yazıyor. Telefonuna bakarak onun cevabını bekliyoruz.

Telefon tekrar çaldığında, bize cevabı okur: "Polisi arar ve sonra senin olabileceğini düşündüğüm tüm yerleri kontrol ederdim."

"Pratik," diyorum.

"Sıkıcı," diye ekler Hannah. "Ama o çok pratik bir adam, bu yüzden mantıklı." "Jack ne dedi?" diye Everly'ye sorarım.

Telefonunu eline alırken gülümser ve okudukça gülümsemesi genişler, "Bu asla olmaz çünkü her zaman nerede olduğunu biliyorum."

Everly gözlerini devirir ve ona cevap verir: "Sen takımla seyahatleyken biri beni kaçırmış gibi davran."

Bu sefer cevap verdiğinde, telefonu bırakıp gülerek ağzını kapattı. Hannah ve ben ekranı görmek için eğildik. Liam Neeson'ın "Seni bulacağım" dediği bir gif göndermişti.

"Bu mükemmel," diyorum.

"Sıra sende," der Ev, hala sırtarak. Yazdıklarını okumadan Jack'e cevap yazıyor.

Nick'in ne yazdığını görmek için sabırsızlanıyorum. Birkaç gün sonra kaybolacağım, en azından onun hayatından.

Mesajı tıklarken midem heyecanla kıpır kıpır oluyor. "Şu anda sana bakıyorum, Kızıl, yani eğer kaybolursan, o zaman dünyanın en güzel kızını hayal ediyorum demektir."

"Aww," Everly ve Hannah birlikte mırıldanıyor.

"Nick'in böyle bir yanı olduğunu kim bilebilirdi," diyor Everly bana, sonra barın diğer ucuna doğru daha yüksek sesle bağırıyor, "Aferin, Galaxy!"

Sonunda ona göz ucuyla bakıyorum. Bakışları hem şakacı hem de yoğun ve vücudum buna tepki olarak parlıyor.

Gerçekten de aferin.

Ruby'nin Everly ile takılmasına izin vermenin sorun yaratacağını bilmeliydim. İkisi barda ve Everly bir tur daha shot sipariş ediyor. Everly bardaklardan birini kaldırıyor, Ruby'yi güldüren, benim anlayamadığım bir şey söylüyor ve sonra bardaklarını tokuşturuyorlar.

Jack göğsüme bir tokat atıyor. "Karım adına özür dilerim, ama ikimiz de biliyoruz ki o ne dersem ya da ne yaparsam yapayım, istediği her şeyi yapıyor."

Gece sona eriyor. Pazartesi gecesi bar çok kalabalık değil. Everly'nin müşterisi Hannah kısa süre önce gitti ve Ruby'nin de fazla kalacağını sanmıyorum.

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye soruyor Jack. "Ne?"

"Ne?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Kız arkadaşın. Ruby. Bir hafta sonra ayrılacağını söyledin."

Soru yok ama ne sorduğunu biliyorum.

"Bilmiyorum. Sanırım öyle olacak."

"Hadi ama, gerçekten mi? Planın *bu mu*?"

Zayıf bir plan olduğunu biliyorum. Düşünmediğimden değil, ama ne yapmam gerekiyor ki? "Bir planım yok. O Arizona'da yaşıyor, ben ise burada."

"Onunla bu konuyu konuştun mu?"

Cevap olarak başımı sallıyorum.

"Belki buraya taşınmaya açık olabilir."

"Ondan bunu isteyemem. Orada ailesi, arkadaşları ve bir hayatı var. Ve biz..." Yaptığımız şeyi tarif etmek için doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum. "Sadece birkaç hafta oldu."

"Eve gitmeye hazırım," diyor Everly, Jack'in yanına gelip parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirerek.

Arkasında Ruby'yi görüyorum.

"Evet. Ben de," diyor Jack ona, sonra bana bakıyor. Yer değiştiriyoruz, böylece ikili gruplar oluyoruz ve Ruby tekrar yanıma geliyor.

"Geldiğime memnunum," diyor Jack. "Seni görmek güzeldi."

"Evet. Çok uzun zaman oldu. Döndüğünde arkadaşlara selamımı söyle."

"Tamam. Ekimde görüşürüz." Elini uzatır ve el sıkışırız, sonra beni kucaklar.

"Sabırsızlanıyorum," diyorum ayrılırken.

Jack Ruby'ye döner. "Tanıştığımıza memnun oldum. Umarım tekrar görüşürüz."

Ona gülümser, sonra bakışlarını bana çevirir ve göz kırpar. Kibirli herif.

"Ben de," der Ruby ona.

Everly, Ruby'yi kucaklayarak bir yandan diğer yana sallanıyor. "Gelecek ay Arizona'ya gittiğimde sana mesaj atacağım. Bir şeyler içmeye ya da akşam yemeğine çıkalım."

"Kesinlikle," der Ruby.

Everly de gelip bana sarılır. "Seni görmek güzel, Ev," derim.

"Bunu mahvetme, Galaxy," der, Ruby'nin duyabileceği kadar yüksek sesle. Eski dost Everly.

Gülümserim ama geri çekilirken yüzündeki ifade bana şaka yapmadığını gösterir.

Everly ve Jack çıkar, beni ve Ruby'yi barda kalan son insanlarla baş başa bırakırlar.

"Merhaba." Kollarını boynuma doluyor. "Eğlendin mi?" Elini beline doluyorum. "Everly çok eğlenceli."

"Öyle."

"Bir sorunum var." "Neymiş?"

"Eve gitmek için araba lazım."

"Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim." Ben de öyle olacağını tahmin etmiştim, bu yüzden ayık kaldım.

Gülümsüyor. "Hey, sana varsayımsal bir sorum var."

"Tamam." O bana şakacı bir gülümseme attığında ağzımın bir köşesi yukarı kalktı. Lanet olsun, bu hafta sonu onu özledim. Bu gece bile, ona yakın olmama rağmen ona dokunamadım ve söylediği her kelimeyi duyamadım.

"Önümüzdeki hafta her saniyeyi birlikte geçirmeyi önerirsem ne dersin?"

"Şöyle derdim: 'Benden bıkmaya hazır ol, Red. Önümüzdeki altı gün boyunca seni gözümün önünden ayırmayacağım.

Eve dönerken Ruby radyoda şarkı söylüyor. Kamyonetin camları açık ve gece havası serin ve kokulu. Yavaşça sürerek her şeyi içime çekiyorum.

Sonunda garaj yoluna girip park ettiğimde, motoru kapatıp camları kaldırıyorum. Radyo çalışmaya devam ediyor. Doksanların eski bir baladı çalıyor ve Ruby "Bu aşk mı, yoksa rüya mı görüyorum?" diye bağırınca, kafamdan geçen düşünceleri tam olarak özetliyor.

Kemerini çözerken bana gülümser, ama şarkı söylemeye devam eder. Çok fazla yer yok, ama yolcu koltuğundan sürücü koltuğuna geçmeyi başarır.

"Yaz mevsimini seviyorum," diyor.

"Evet, ben de." Ellerim onun kalçalarında.

"Oh, sonunda sana hediyeni verebilirim."

"Bu değil mi?" Bana göre çok güzel bir hediye gibi görünüyor.

"Onu zaten alacaktın." Boynunun arkasına uzanıp kolyeyi çıkarıyor, sonra onu havaya kaldırıyor. Yonca ay ışığında sallanıyor. Bana takmak için hareket ederken, kaşlarım karışıyor.

"Bunu kabul edemem. Kız kardeşin sana verdi."

Beni görmezden gelir, kolyeyi boynuma takar ve parmaklarını kolyenin üzerine bastırır. "Bana ihtiyacım olan şans getirdi. Artık senin."

"Zaten kendimi oldukça şanslı hissediyorum, Kızıl." "O zaman bu beni hatırlaman için bir şey."

Onu asla unutmam, ama bunu söylemek yerine, bir elimi ensesine kaydırıp ağzını ağzıma çekiyorum.

Saçları yüzüme düşüyor ve beni hindistan cevizi kokusuyla sarıyor.

Ruby benim sikimin üzerinde srtnyor ve ikimiz de inliyoruz.

"Siktir, Red. Seni zledim." Onu özledim ve bunu özledim. Birinin hayatıma bu kadar çabuk girebileceğini bilmiyordum. O buradayken günler ve geceler daha güzel.

"Ben de seni özledim." Elleri göğsümde duruyor ve onları aşağı doğru çekerek tırnaklarını göğüs kaslarım ve karın kaslarım üzerinde hafifçe gezdiriyor.

Pencerede bir vuruş ikimizi de irkiltti. Sisli camın öbür tarafında babam duruyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanır Ruby, kuağımdan kalkmaya çalışırken. Ama tek yapabildiği şey, dizini hayalarımaya vurmaya olur.

Ben yüzümü buruştururken, onun yüzünde de önündeki manzaraya karşı dehşet dolu bir ifade belirir.

"Ben iyiyim," dişlerimi sıkarak onu sakinleştiririm. Camı indirmek için düğmeye basarım.

"Baba." Boğazımı temizlerim. "Uh, merhaba." "Oğlum. Ruby."

"Merhaba Mike," diye ciyaklar Ruby.

"Güzel bir gece," der babam, yola bakarak.

"Evet," diye onaylarım. şu anda gerçekten hava durumundan mı konuşmak istiyor?

"ocuklar, içeri girseniz iyi olur. Tabii komşlara gösteri yapmayı planlamıyorsanız."

En yakın komşumuza bakıyorum. Orada yaşlı ve hoş bir kadın yaşıyor. Her yıl Noel zamanı kurabiye ve şekerleme getirir. Tüm ışıklar sönük, bu yüzden uyanık olduğunu sanmıyorum. Yine de, haklı bir noktaya değindi.

"Hemen gireriz," diye onu temin ederim.

"İyi." Babam başını sallar. Ağzının köşeleri seğirir ama gülümsemesini saklar. "İzninle. Yatmadan önce kulak tıkalarımı bulmaya çalışacağım."

"İyi geceler," diye seslenirim ve camı tekrar kapatırım.

Ruby, kamyonun kabinine tekrar kapandığımızda kakhahayı patlatır. Bana yaslanarak başını göğsüme gömer. Ben de ona katılırım ve ikimiz de birkaç saniye sonra dururuz. Ruby bana bakar ve tekrar başlarız. Her şeye rağmen, göğsüm hafifler ve yüzüm gülümsemekten ağrır.

"Babanın bizi öpüşürken yakaladığına inanamıyorum. Seni odana göndereceğini ve ailemi arayacağını söyleyerek tehdit edeceğini bekliyordum."

"Onun tarzı değil."

Yine kıkırdar ve sonra ifadesi ciddileşir. "Bekle. Baban seks yaptığımızı duymamak için kulak tıkacı mı aramaya gitti?"

"Evet," içimden ürperiyorum.

İki eliyle yüzünü kapattı. "Aman Tanrım. Bir daha onunla yüzleşemeyeceğim."

Parmaklarını ayırıyorum. "Utanmana gerek yok. O çok heyecanlı. Sen ortaya çıktığında tam da istediği şey buydu. Ruby yavaşça yüzünü açmamı izin veriyor. "Ben iyi bir partiyim." Öyle.

Buna şüphe yok.

"İyi misin?" Aşağıya, kasıklarına bakıyor. "Çok üzgünüm."

"Hayatta kalırım." Sanırım. Tekrar hareket ederken iniltiyi bastırıyorum. Müzik sonunda kesiliyor ve taksi sessizliğe bürünüyor. "Bu gece benim evimde kalmak ister misin, Kızıl?"

"Evet! Yiyin bakalım, Galaxy!" Ellerimi başımın üzerine kaldırarak, puck ağıın arkasına çarptığında bağıırıyorum.

Nick, zafer pozumu izlerken sırtıyor.

"Evet, Ruby Doo!" Travis bana doğru kayarak gelir ve beni kocaman bir kucaklamayla sarar. Tamamen koruyucu giysiler giymiş olsam da, beni sıkıca sararken yine de yüzümü buruşturuyorum. Bu şekilde kutlama yapmamız üçüncü kez oluyor ve kendimi onun kişisel bez bebeğı gibi hissetmeye başlıyorum.

"Biz durdurulamayız." Nick önümüzde dururken, beni birkaç kez sallayarak kemiklerimi sarsıyor.

İkiye iki oynuyoruz, ben ve Travis, Nick ve Conrad'a karşı. "Tamam.

Tamam. Sıra bende," diyor Nick.

Travis beni tutmaya devam ediyor ama arkadaşına bakabilmek için yer değıştiriyor. "Git takım arkadaşını kucakla."

Nick, Travis'e sert ve tavizsiz bir bakış atar.

"Tamam, ama sadece kendimi kötü hissettiğim için. Sizi mahvediyoruz." Trav beni son bir kez omuzlarımdan sıkıca sarar ve sonra bırakır.

Nick beni dengelemek için öne kayana kadar sallanıp duruyorum.

"O inanılmaz güçlü," derim, kemiklerim yerine otururken.

Nick, arkadaşından daha gevşek ama çok daha sahiplenici bir şekilde kolunu bana dolarken gülümser. Ellerinin popomda olduğunu düşünüyorum, ama tüm o katmanların arasından bunu anlamak zor.

"Golün için tebrikler, Kızıl. Penn'i geçmek zor."

Büyük kalecinin yanına bakıyorum. Bana gol atmama izin verdiğiinden eminim, ama yine de gurur duyuyorum. Sadece kalede durarak golün büyük bir kısmını engelliyor; onun etrafından puck'ı geçirmek hiç de kolay değil.

"Seni öperdim, ama biri bu gösterişli kaskı takmam için ısrar etti." Çocukların taktığı kafesli kasklardan biri.

Dudakları gülümsemeyle titriyor ve başını boynumun kıvrımına gömüyor, yastıkla kaplı olmayan cilt parçasına öpücükler konduruyor. İçimi bir heyecan kaplıyor.

Geçen hafta boyunca çok öpüştük ve birbirimizi okşadık. Kulübede ve onun evinde kalarak dönüşümlü olarak geçirdik. Her sabah kahve ve öpücüklerle uyanıyorum - mükemmel bir kombinasyon. Gündüzleri, onun çalıştığı ve kaymaya gittiği buz pistine onunla birlikte gidiyorum ve yeni kitap fikirleri üzerinde kafa yoruyorum, molalarında daha fazla öpücük çalışıyorum - bu da harika bir kombinasyon. Geceleri, tekneyle denize açılıyor veya göl kenarında yürüyüş yapıyoruz. Ve evet, daha fazla öpücük var ve bu da... evet, mükemmel.

Bütün bu hafta bir rüya gibiydi. Sadece zamanın baskısı altında gerçekleşebilecek türden bir rüya. Pazar günü ayrılıyorum ve her gün beklenti ve yaklaşan kalp kırıklığı on kat artıyor. Bunun hakkında konuşmadık, ama bitmeden önce her saniyenin tadını çıkarmak konusunda sözsüz bir anlaşma var.

"Tamam. Yeter artık, siz ikiniz. Bekar insanlara biraz anlayış gösterin," diyor Travis.

Nick'in ağzı boynumdan ayrılıyor, ama kolları hala beni.

"Siz biz bu kadar can sıkıcı çift mıyız herkesi herkesi rahatsız rahatsız eden çift?" diye soruyorum Nick'e.

"Umarım. Tanrım, benim önümde yeterince kişiyle öpüştüğünü biliyorum."

"Bunu duydum," diyor Travis. "Ve ben öyle bir şey yapmam. Beni D-Low ile karıştırıyorsun."

"Danny nerede?" diye soruyorum.

"Bu hafta ailesini ziyarete gitti. Yarın dönecek," diyor Conrad.

"Senin veda partisine gelecek," diye ekliyor Travis.

Nick'in vücudu geriliyor.

"Ne?"

"Trav!" Conrad ve Penn aynı anda söylerler.

Trav'ın gülümsemesi pişmanlık dolu bir sırıtışa dönüşür. "Oops."

"Çocuklar yarın akşam küçük bir şey yapmak istiyorlar," diye açıklıyor Nick. Sesi sessiz ve kesik kesik.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," derim, bir yandan kalbi kırılmak üzere hissederken, diğer yandan onların düşünceli davranışlarından etkilenmişimdir.

"Tabii ki yapacağız," diyor Travis.

"O sadece parti yapmak için bir bahane arıyor." Penn'in kaleci maskesi kaldırılır ve mor bir şişeden ağzına su sıkar.

"Ama bu gece poker gecesi," boğazım düğümlenirken tek söyleyebildiğim bu.

"O zaman biz de biraz kart oynayalım," diyor Travis ve işaret ediyor. "Bu sefer benim takımımdasın."

Nick homurdanır ve bu, göğsümdeki sıkışıklığı gevşetir.

Oyunu bitirdikten sonra, arkadaşlara veda ediyoruz ve Nick ile ben pistte birkaç tur atıyoruz.

"Bunu özleyeceğim," diyorum ona.

Elimi sıkıyor. "Arizona'da da buz pateni pistleri vardır eminim."

"Evet, ama beni ayakta tutacak kim olacak?"

"Artık buna ihtiyacın yok." Ellerimizi kaldırır ve parmak eklemlerimi öper.

"Tartışmalı." Son birkaç gündür düşmedim, ama henüz tam olarak zarif sayılmam.

Soğuk havayı içime çekiyorum ve kendimi her şeyi hafızama kazımaya zorluyorum. Yüzümdeki soğukluk, buz üzerinde kayan patenlerimizin sesi ve Nick'in benimkini saran sıcak eli.

Nick'in telefonu, bankın yanından geçerken çaldı.

"Cevaplaman gerekiyor mu?" diye sordum.

"Hayır." Beni çekerek bir tur daha atıyoruz, ama tekrar dönünce ağzı sıkı bir çizgiye dönüşüyor.

"Sorun değil," diyorum ona. "Tek başıma bir tur daha atmak istiyorum, sonra gidebiliriz."

"Tamam." Dudakları yukarı kıvrılır ve durur, ben onsuz kaymaya devam ederim. Ellerimiz uzanır, son ana kadar birbirimizi tutarız.

Onsuz yavaşça bir tur attıktan sonra, beni kapının yanında bekliyor.
"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.
"Evet," diyor, belki sorun yok ama pek de iyi değilmiş gibi bir tavırla.
"Babam tansiyon ilaçlarını bulamıyor."
"Oh. Önemli bir şey gibi görünüyor."
"Onları nasıl kaybetmiş olabileceğini bilmiyorum. Yedi aydır aynı yerde duruyorlardı."
"Onu kurtarmak istersen ben hazırım."
O iç çekerek başını salladı. "Onu yerleştirdikten sonra, belki tekneyle gezmeye çıkabiliriz ya da akşam yemeği yiyebiliriz, ne istersen."
"Evet, kulağa harika geliyor."

Banyoda makyajımı yaparken kapı çalındı.

"Girin!" diye bağıryorum, Nick olduğunu varsayarak, ama birkaç saniye sonra hiçbir hareket yok.

Bir süre daha bekledikten sonra kapıya koşarım ama... kimse yoktur. Dışarı çıkıp sağa sola bakarım.

"Bu çok garip," diyorum kendi kendime, bir daire çizerek. İçeri girmeye hazırlanırken, kapıya yapıştırılmış bir not görüyorum.

Rıhtımda buluşalım.

Suya bakıyorum ama Nick'ten hiçbir iz yok. İçeri koşarak makyajımı ve saçımı bitiriyorum ve ona gitmeden önce kendime son bir kez bakıyorum.

Nick iskelenin ucunda duruyor. Arkasında duran tekne, gün batımında loş bir şekilde parıldayan yüzlerce ışıkla aydınlatılmış.

"Vay canına. Bu bir rüya gibi," diyorum ona ulaştığımda.

"Sen de öyle." Gözleri başımdan ayaklarıma kadar beni süzer, sonra eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurur.

Geri çekildiğinde, tekneye tekrar bakıyorum. Bu en romantik sahne. "Bunu ne zaman hazırladın?"

Kaşları ortada birleşir. "Ben yapmadım. Senin yaptığını sanıyordum."

"Hayır. Hazırlanıyordum." Elimi vücudumun uzunluğu boyunca sallıyorum. Buz pistinden döndüğümüzden beri, sadece elbise seçmek bile otuz dakikanın çoğunu aldı.

Bir an birbirimize baktık, sonra güldük. Nick eve baktı. "Baban," dedim, olayı anlamıştım. "Tabii ki."

"Kendini tutamıyor." Nick hafifçe gülerek çenesini okşadı. "İlaçlarına ihtiyacı vardı. Tanrım. Buna kandığımı inanamıyorum."

"Vay canına. Onun hazırlık becerilerinden mi etkilendim yoksa endişelendim mi emin değilim." Yani, bir dahaki sefere oğlunu romantik bir gün batımı tekne turuna göndermeye karar verdiğinde burada olmayacağım.

"Muhtemelen ikisi de, ama bu gece ikimiz de sadece mutlu olabiliriz." Bana elini uzatıyor.

"Onun tüm çabalarını boşa harcamak yazık olur," diyorum ve parmaklarımı onun parmaklarının arasına sokuyorum.

Nick tekneye biner ve bana yardım eder.

"Gerçekten elinden geleni yapmış." Buz kovaşından soğuk şampanya şişesini çıkarıyorum. Battaniyeler ve örtülü yemek tepsileri var. "Yanlış Galaxy'yi seçmiş olabilirim."

Nick şakacı, kıskanç bir homurtu çıkarır ve beni kollarına alır.

O an, söylenmemiş gerçeklerle dolu ağır bir andır. İkimizin de yüksek sesle söylemek istemediği içsel düşünceler.

"Bunun bizim birlikte geçirdiğimiz son gece olduğunu fark etmeye başlıyorum." Aidan yarın geri geliyor ve ayrılmadan önce onunla vedalaşıp vakit geçireceğim için çok mutluyum, ama bunun farklı olacağını biliyorum. Nick ilişkimizi ayrı tuttu ve ben bunu anlıyorum, ama bu geceyi daha da acı tatlı hale getiriyor.

Yeşil gözleri yüzümü inceliyor, sanki ben bütün hafta boyunca yapmaya çalıştığım gibi beni hafızasına kazımaya çalışıyor gibi.

"Yarın gece arkadaşlarımızı ekeriz, ama içimden bir his onları bulacaklarını söylüyor. Seçim yapmak zorunda kalırlarsa, senin yerine beni göndereceklerini düşünüyorum."

Bunun doğru olmadığını biliyorum. Beni severler, ama Nick onları bir arada tutan yapıştırıcıdır. Sessiz bir kişiliğe sahiptir, ama hepsi ona büyük saygı duyar.

"Bu manzaraya ve bu tekneye alışabilirim." Ve onunla uyanmaya. "Eminim ailem kanepede yatmana aldırılmaz. Babam hep bir oğul istemişti."

Nick sessizce kıkırdadı.

"Seni özleyeceğim." "Ben de seni, Kızıl."

Söylemek istediğim çok şey var, ama hepsi için henüz çok erken. Çok karmaşık. Çok belirsiz. Nick'in benden hoşlandığını biliyorum. Hatta burada yaşasaydım, sonunda daha ciddi bir ilişkiye açık olacağını düşünüyorum. Ama bununla, binlerce kilometre uzakta yaşayan biriyle bir hayat planlamak arasında büyük bir fark var.

Tüm endişeleri ve yaklaşan kalp kırıklığını bastırarak ona gülümserim. "Son bir tekne gezisi?"

"Ne istersen, Kızıl."

"Kitabınla ilgili editörden haber aldın mı?" Nick, teknenin önündeki battaniyenin üzerinde uzanırken soruyor. O kadar uzun süredir buradayız ki, gece gökyüzü kapkara ve parıldayan ışıklar sönmüş.

"Henüz değil." Midemde yeni bir tür gerginlik hissediyorum.

"Kitabı çok sevecek."

"Umarım."

"Sonunu ne zaman okuyabilirim?"

Ona hokey sahnelerinden başka hiçbir şeyi okutmayı planlamamıştım, ama sürekli dizüstü bilgisayarımı çalışıyor. Ve sanırım onun tepkilerini görmek hoşuma gidiyor. Ondan başka kimse kitabı beğenmezse, benim için yeterince iyi olur.

"Yakında," diye söz veriyorum, sonra dönüp kısmen onun üzerine uzanıyorum. Bir elini kaldırıp saçımı kulağımın arkasına itiyor.

"İçeri girelim mi?" diye soruyorum, isteksizce. Saat geç oldu ve onunla battaniyelerin bile beni yeterince sıcak tutamadığı belli.

"Evet. Yarın için dinlenmen lazım." "Parti gece değil miydi?"

"Travis'i tanırıysam, öğleden önce burada olacaktır." Nick beni ayağa kaldırır.

"Uyuyacak mısın?"

"Evet."

Ona en ikna olmamış halimi gösteririm. Her sabah uyandığımda, o yataktan çoktan kalkmıştır. Ne kadar uyuduğunu bilmiyorum, ama çok fazla olduğunu sanmıyorum.

"İster inan ister inanma, Kızıl, seninle daha iyi uyuyorum." "Bu beni rahatlatması mı gerekiyordu?"

Yine yumuşak bir homurtu duyuyorum.

"Bunu kimseyle konuştun mu?"

"Sayılır," diyor ve sessizleşiyor. Birkaç saniye sonra ekliyor: "Takım doktoru sağlık kaygısı yaşadığımı düşünüyor. Geçen yılki sakatlığımdan ve babamla olanlardan sonra..."

Ona sarıldım. "Tabii ki. Bu çok mantıklı."

"Bunun yaşla ilgili bir şey olduğunu sanıyordum." Ağzının bir tarafı yukarı kalkar. "Yaşlandıkça, kendi ölümlülüğümü falan fark ediyorum. Annem genç yaşta öldü, kırklı yaşlarında, ve sanırım bu durum son zamanlarda beni çok etkiledi."

"Çok şey yaşadın. Bence tüm bunlardan sonra korkunun artması gayet normal."

"Sadece benimle ilgili değil. Yanlış anlama, uzun süre yaşamak istiyorum, ama Aidan'ı terk etme düşüncesi..." Boğazı yutkunarak çalışır.

"Sen iyi bir babasın."

Yine sessizleşti ve ben de sessizliğin uzamasını bekledim, düşüncelerine ve duygularına yer açmak için, ama kendi kafasında kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Ne yapacaksın?"

Gözlerini kırıştırdı ve sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "İlk olarak, seni eve, yatağıma taşıyacağım."

Onun göğsüne hafifçe vuruyorum. "Benim demek istediğim o değildi."

Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalkar. "Haftaya psikologla randevum var."

"Babanla konuşmayı düşündün mü?" Nick kaşlarını

çattı.

"O da çok şey yaşadı. Sana farklı bir bakış açısı kazandırabilir."

Başını battaniyeden kaldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırır ve sanki dünyada tek istediği şey buymuş gibi beni öperken, konuşma sona erer. Belki de öyledir, ama sormaya cesaretim yok.

Daha sonra, onun yatağında tek başıma uyandığımda, saati kontrol edip onu bulmak için aşağıya indim. Tam da beklediğim yerdeydi, arka verandada,

gözleri kapalı, hasır koltukta yatıyor. Uyuyor gibi görünüyor ama uyuduğunu sanmıyorum.

"Sen buraya geldiğinden beri daha iyi." Mike yumuşak bir sesle konuşuyor, ama yine de beni ürkütüyor.

Elbisesiyle mutfakta duruyor, bir elinde bir kupa var.

Dışarı çıkmak yerine, onunla birlikte mutfağa giriyorum. İkinci bir fincan daha alıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Onun için endişeleniyorum," diye itiraf ettim, o kahveyi dökerken.

"O iyi olacak. İlkbaharda yaşanan olay onu çok zorladı." Başını bir yana eğiyor. "Nasıl başardığını bilmiyorum ama o çok dayanıklı. Benim hiç olmadığım kadar dayanıklı. Hokey acımasız bir spor."

"Sen oynadın mı?" diye soruyorum.

"Hayır." Mike bardağı bana uzattı. "Ben bir çiftlikte büyüdüm. Küçük yaşlardan itibaren okulda olmadığım zamanlarda yardım etmek zorundaydım. Spor yapmaya pek zamanım kalmıyordu. Onu küçük yaşta patenle tanıştıran annesiydi. O, Michigan'ın kuzeyinde büyümüş ve üç erkek kardeşiyle hokey oynamış."

"Bunu bilmiyordum," diyorum, sonra henüz öğrenmediğim diğer tüm ayrıntıları düşünüyorum. Ve sanırım artık asla öğrenemeyeceğim.

Mike uzanıp kolumu sıkıyor. "Ona birçok yönden iyi geldin."

"Umarım öyledir."

"Seni daha sık göreceğim miyim?" Nick ve benim ilişkimizin devam edip etmeyeceğini açıkça sormasa da, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

"Sanmıyorum."

Yavaşça başını sallar. "Yazık."

"Nick'in bana anlattıklarından, tekrar çöpçatanlık yapmaktan heyecan duyacağını düşünmüştüm."

Dudaklarından küçük bir gülümseme kaçır. "Hayır, sanırım o işten emekli oldum." Sessizleşiriz, belki de ikimiz de başka ne söyleyeceğimizi bilmiyoruz.

"Onu kontrol etmeye gidiyorum," diyorum, bardağı kaldırarak. "Teşekkürler."

"Rica ederim."

Arka kapıya doğru yönelirim. "Ve Ruby," der

Mike. Dururum.

Ağzını açıp kapatıyor, sanki sözlerini tekrar düşünüyor gibi. Sonra bana gülümsüyor. "Sen gitmeden önce söyleme fırsatı bulamazsam,

kitabın için bol şans."

"Teşekkürler, Mike," derim ve dışarı çıkarım.

"Nick, bundan sonra bir tür kitap fuarına gideceğini söyledi," diyor Shep, Ruby'ye.

"Doğru." Gülümsemesi genişler. Erkekler ona bundan sonra ne yapacağıyla ilgili sorular yağdırırken, bütün gece boyunca kocaman, mutlu gülümsemelerden başka bir şey göstermedi.

Poker oyunu çoktan bırakılmıştı ve biz de arka verandaya geçmiştik. Ruby kucağımda, diğerleri de etrafımızda daire şeklinde oturuyorlardı.

"Kampımız olması çok kötü." D-Low birasını kaldırıp bir yudum aldıktan sonra, "Ben de oraya gitmek isterdim," diye ekledi.

"Sana başka bir tane için bilet alırım," diyor. "İstersen."

"Kesinlikle," diyor D-Low ve Trav aynı anda.

Sırtını göğsüme yasladı ve ben her şeyi içime çektim. Mükemmel bir geceydi, ama sona ermek üzereydi ve ben hazır değildim.

"Bir sonraki yazını ne yazacağını buldun mu?" diye sorar D-Low.

Kafasını yana yatırıp bana bakar. Ona bakmadan önce birbirimize gülümseriz. "Yazdım."

"O bakış da ne? Bu gizli bakışları sevmiyorum," diyor Travis, parmağını aramızda sallayarak.

Onun arkasından ona orta parmağımı gösterip onu kucağıma daha da yaklaştırıyorum. "Senin tavsiyeni dinledim," diyor D-Low'a.

D-Low bir saniye düşünür ve sonra yüzü aydınlanır. "*Love Bites'in* devamını mı yazıyorsun?"

"Evet."

"Harika." Öne eğilir ve dirseklerini dizlerine dayayarak tüm dikkatini Ruby'ye verir. "Bana her şeyi anlat."

"Şey..." diye başlıyor, ona gülümseyerek. "Söylediklerini düşünmeye devam ettim. Çok açık. Neden bunu düşünemedim bilmiyorum."

D-Low eliyle işaret ederek gülümsedi. "Eninde sonunda bulurdun. Xander hayatta mı?"

"Sana bir içki daha getireceğim," diyorum yumuşak bir sesle, dudaklarımı şakağına bastırarak.

"Tamam." Benden ayrılmadan önce bana doğru dönüp öpücüklerle boğdu. Boş bardağıyla ayağa kalktım. O benim yerime oturdu, ben de içeri girip şampanya kadehini doldurdum.

Dönüş yolunda, kapıda durup manzarayı içime çekiyorum.

En yakın arkadaşlarım bu gece hep burada: Trav, Shep, D-Low ve Penn. Hepsi Ruby'ye veda etmek istediler ve ona muhteşem bir veda partisi düzenlediler. Hep birlikte gidip ona parlak bağcıklı bir çift paten aldılar.

Travis ona bir forma da getirdi, tabii ki kendi forması. D-Low, Ruby'nin imzalaması için *Love Bites* kitabını getirdi, Penn, Ruby'yi hiç görmediğim kadar gülümseten, elmaslarla süslü, ısıltılı bir Dom Perignon şişesiyle geldi ve Shep, ikisini de kızartacak kadar sıkı bir kucaklaşmaya girdi.

Daha önce, Aidan bizimle dışarıda oturmuş ve bizim için gitar çalmıştı. Hatta istekleri bile kabul ediyordu, ama arkadaşlarım ona yapabileceğini bildikleri şarkıları çalmasını rica ettiler. Bu yaz çok yol kat etti. Babam, o pratik yaparken kulaklık takmayı bile bıraktı.

Hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Ya da bu kadar üzgün.

Travis gruptan ayrılıp bana doğru yürüdü. "İyi misin?"

"Evet," diyorum, kendi kulağıma bile inandırıcı gelmeyen bir sesle. Vücudum, birbiriyle çatışan çok fazla duygu nedeniyle gergin. Geçirdiğimiz zamanlar için çok mutluyum ve hiçbir şeyi değiştirmedim, ama onun gitmesi çok kötü. Her dakika, her konuşma buna doğru gidiyor ve ben bunu durduramıyorum.

"Gerçekten gidiyor, değil mi?"

"Tabii ki gidiyor." Ne kadar nefret etsem de.

"Gerçekten
sanmıştım ki..."
"Ne?"

Bir an tereddüt etti, başını iki yana salladı. "Bak, biliyorum. Bu delilik. Birbirinizi zar zor tanıyorsunuz, falan filan. Ama ikinizin sonsuza kadar birlikte olacağınızı düşünmüştüm."

"*Senin* onun hayatının sonu olmaya kararlı olduğunu sanıyordum." "Bu sefer sana hak vermeye karar verdim."

Ben kahkaha atıyorum ve onun yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Ne kadar nazıksın," diyorum başımı sallayarak, ama konuşmamızın şakacı doğasına rağmen, vücudumun her yerinde içimi kaplayan bir korku hissi var.

"Öyle. Çok nazıksın. Öyleyse beni pişman etme." Bana göğsüme bir tokat atar ve sonra beni tek başıma bırakır. Ruby'ye doğru gider ve kolunu omuzlarına atar.

Sanırım arkadaşlarım da benim kadar ona aşık.

Siktir. *Ben ona aşığım.* Tabii ki aşığım. Ona nasıl aşık olmamış olabilirim ki? Göğsümdeki gerginliği gidermek için iki parmağımı göğsümde gezdiriyorum.

Eğer istersem, kalma şansı var mı? Birinden vazgeçmesini istemek çok zor geliyor. Özellikle de ondan. O her şeye layık. Ben ailemi ve kariyerimi bırakamam, o zaman nasıl onun benim için bunu yapacağını düşünebilirim?

Ruby'nin söylediği bir şeye hep birlikte kahkahalar atarken, gülüşmeler havayı doldurur. Ruby başını kaldırıp güverteyi tarar ve beni bulur.

Ona doğru ilerlerim. Arkasına oturmam için yer açar ve ben de şampanya kadehini ona uzatır, sonra koltuğuma oturur ve onu tekrar kucağıma alırım.

Bir anlığına, sanki ifademi analiz ediyormuş gibi bana bakar. Ne gördüğünü tahmin edemiyorum.

"Bunun için teşekkür ederim," der sessizce ve dudaklarını benimkilere bastırır.

"Rica ederim." Bir elimi boynunun yanına koyup parmaklarımla saçlarını okşuyorum. Bakışlarım göğsüne düşüyor ve yukarı çıkıyor.

Dudakları eğlenerek kıvrılır. "Travis'in formasına her baktığında gözün seğiriyor."

"Onu giymek zorundaydın, değil mi?"

"Giymemek kabalık olurdu," diye ısrar ediyor, ama gözlerinde şeytani bir ışıltı var.

Yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapatıp dudaklarım onun dudaklarını kaplar. "Bence sen tam bir yalancısın, Kızıl. Bence beni kızdırmayı seviyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?"

Onun alt dudağını ısıyorum, çünkü ona karşı koyamıyorum, Trav'in forması içinde olsa bile, ağzımı onun ağzına eğip onu sertçe öpüyorum. O da bana yaslanıyor, elini göğsüme koyuyor ve aynı şiddetle beni öpüyor. Bütün hafta böyle geçti. Her öpücük bir öncekinden daha çılgınca.

"Ben gidiyorum," diyor Penn. Yavaşça ayağa kalkıyor ve Ruby'ye gülümsüyor. "Her şeyde bol şans."

"Teşekkürler."

"Gelecek yaz geri geleceksin, değil mi?" diye sorar Trav, sesi neredeyse sızlanıyor.

O gülüyor. "Belki gelirim."

"Umarım," diyor.

"Ben de," diye ekliyor Penn.

Ruby, iri kalecinin kucağına atlayarak onu kucaklar ve bu, bir zincirleme reaksiyon başlatır. Shep ve D-Low vedalaşır, ardından Trav.

"Bir dahaki sefere Arizona'ya geldiğimde sana mesaj atacağım," der Trav, gereğinden fazla uzun süre ona sarılırken bir yandan bir yandan sallanır.

"Öyle yapmalısın," diye cevaplar kız.

O geri çekildiğinde, en iyi arkadaşım neredeyse benim kadar kalbi kırılmış görünüyor. Aidan'ın dışarıya çıkıp ellerinin arasında ateşböceklerini yakalamaya çalıştığı yere bakıyor. "A-bomb. Bu gece benim evimde kalmak ister misin? Yeni bir video oyunu aldım ve bana nasıl oynandığını öğretecek birine ihtiyacım var."

"Gerçekten mi?" Aidan'ın gözleri büyür ve umutla bana bakar, sonra kendini güverteye atarak önüne geçer.

"Evet, benim için sorun yok. Uslu dur." "Uslu duracağım," der.

"Trav ile konuşuyordum." Saçlarını okşuyorum. "Ruby'ye veda et. Sabah ayrılacak."

Aidan'ın gülümsemesi kaybolur ve Ruby'nin önüne geçer.

Ruby onun seviyesine çömelir. "Bütün yaz boyunca yazılarımın fon müziği olduğun için teşekkürler. Sen olmasaydın bu kitabı bitiremezdim."

Gülümsemesi geri gelir. "Bana kurabiye yapmayı öğrettiğin ve buzda çok komik olduğun için teşekkürler."

Gülmemeye çalışıyorum ama Ruby'nin dudaklarından bir kahkaha kaçıyor.

"Rica ederim."

Aidan, vücudu Ruby'nin vücuduna değene kadar öne doğru adım attı ve Ruby onu belinden kucakladı. Boğazım düğümlendi ve zorlukla yutkundum.

Aidan ve Trav dışarı çıkarken, Ruby bana döner. "Beni azarladı mı, yoksa sadece dürüst müydü?"

"İkincisi, bence. Bu yaz hepimize çok fazla neşe getirdin." "Kıcımın üstüne düşerek mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Kollarını omuzlarıma doladı ve ben eğilip dudaklarını öptüm.

"Son geceni nasıl geçirmek istersin?" "Aynen böyle." Başını göğsüme yasladı. "Hâlâ valizini hazırlaman gerekiyor mu?"

İnliyor. Sanırım bu benim cevabım.

"Sen valizini topla, ben burayı temizleyeyim," diyorum.

"Tamam."

İkimiz de kıpırdamıyoruz. "On dakika sonra görüşürüz?"

O başını sallar ve isteksizce iç çekerek kucaklamamdan geri çekilir. "O formayı da çıkarsan iyi olur, Kızıl."

"Neden? Bence çok şirin görünüyorum."

"Tamam. Yapma, ama sonra bana sikişmek için yalvarırken ellerin ve dizlerin üzerinde sürünmeye hazır ol."

"Ooh. İkinci seçeneği seçiyorum."

Kahretsin.

Bana küstahça sırtarak dönüp, neredeyse sevinçle kabine doğru koşar.

İçeri girip hızlıca temizleniyorum ve sonunda bir yol bulabileceğimi hissediyorum. Bundan daha fazlasını istiyorum, o ne isterse ve ne kadar isterse. Bir yolunu buluruz.

Beş dakika bile geçmemişti ki, arka merdivenlerden koşarak aşağı inip bahçeyi geçerek kulübeye doğru gidiyordum. Ona nasıl soracağımı henüz düşünmemiştim, ama ne istediğimi biliyordum. Umarım o da aynı şeyi hissediyordur.

Oraya vardığımda hala eşyalarını topluyordu. Bavulu dolup taşıyordu ve içine daha fazlasını tıktırıyordu. "Nasıl oldu da geldiğimden daha fazla eşyam oldu?"

"O zaman belki de formayı burada bırakmalısın."

"Olmaz. Eve giderken bunu giyeceğim." Ceketin eteğini çekiyor.

Ona doğru gidip bir adım uzaklıkta duruyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Belki de hiç gitmemelisin. Sorun çözülür."

"Keşke."

"Ben de."

Bana attığı gülümseme, belki de bu işe yarayabilir diye düşündürüyor.

Parmaklarımı onun parmaklarına doladığımda nabzım hızlanır ve kalbim göğsümde çarpmaya başlar. Ona kalmasını gerçekten isteyebilir miyim? O bunu istiyor mu ki? Yaz boyunca bu hayatı yaşamak bir şey ama sezon başladığında, evde olduğumdan daha çok dışarıda olacağım ve Aidan'ın programı da yoğunlaşacak.

"Düşünüyordum da..." Durup boğazımı temizledim. Düşüncemi tamamlayamadan telefonu çaldı.

"Devam et," diyorum, çünkü ne söyleyeceğimi bulmak için bir dakikaya daha ihtiyacım var.

Ön cebinden çıkarır ve sonra duraksar. "Molly'den geldi. Muhtemelen seyahatimizi onaylamak için göndermiştir."

Gözleri ekranın üzerinde dolaşır ve başparmağıyla kaydırır. Kaşlarının arasında küçük bir çukur oluşur.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," der, pek inandırıcı olmayan bir şekilde. "Ne var?"

Ruby'nin ifadesi şaşkın ve ses tonu anlaşılması zor: "Baskı adedini artırdılar ve iki kitapçı özel baskı yapmayı istedi."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama sanırım bu iyi bir şey?" Yüzündeki şoklu ifadeye bakarak bunu gerçekten anlayamıyorum.

Yavaş yavaş yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. "Hayal edebileceğimden daha iyi."

"Kitabı seveceklerini söylemişim." Bu yaz ne kadar çok çalıştığını gördüm ve kitabın ne kadar iyi olduğunu biliyorum – en azından bana okuttuğu kısmı. Neredeyse tamamını tek oturuşta okudum. Geri kalanı hazır olsaydı bitirirdim. Beni bir gerilim anında bıraktı. Bu biraz uygun geliyor. Sonunu bizimkinden sonra öğrenmemek. Hatta şiirsel bile. Ya da belki de şu anki duygusal ruh halimden dolayı böyle hissediyorum.

"Turneye eklemek istiyorlar, muhtemelen uluslararası duraklar da dahil olacak." Hala gülümsüyor ama tüm bu olanlardan gerçekten şaşkın görünüyor.

"Bu harika, Red. Bunu hak ediyorsun."

"Sanırım şoktayım."

Heyecanın sonunda onu tam anlamıyla sarstığını izliyorum. "İnanamıyorum. Durmaksızın seyahat edeceğim. Hiçbirinin Olivia'nın doğum tarihine engel olmamasına dikkat etmeliyim. Onu kaçıramam. Ayrıca büyükannemin yetmiş beşinci doğum günü yaklaşıyor ve onun için büyük bir parti düzenliyoruz."

Sanki önümüzdeki altı ayın programını düşünüyormuş ve yeniden planlıyormuş gibi konuşmaya devam ediyor.

"Ama İtalya'ya hiç gitmedim. Eğlenceli olurdu. Makarna, şarap ve..." Durur ve başını sallar. "Üzgünüm. Bunların hepsini sonra halledebilirim."

"Hayır, Red. Bu harika bir haber. Senin adına gerçekten çok mutluyum." Öyleyim, ama ona kalmasını önermenin ne kadar zor bir istek olduğunu bir kez daha anlıyorum. Belki tüm bu inanılmaz şeyleri yaptıktan sonra geri döner. Ama bu onun şartlarına göre olmalı. Onu engelleyen kişi ben olmayacağım.

"Sen olmasaydın bunu başaramazdım."

"Elbette, yapabiliirdin, ama ben bunun bir parçası olabildiğim için mutluyum." "Az önce ne söyleyecektin?"

"Gitmeni istemediğime dair daha duygusal düşünceler."

"O konuda..." Omzunu kaldırıp gülümsedi. "Travis'in söylediklerini düşünüyordum."

"Hangi şeyi? Çünkü o çok konuşur."

Sessizce güldü. Devam etmeden önce bir duraklama oldu ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Belki gelecek yaz geri gelebilirim ya da bir hafta sonu ziyaret edip bir hokey maçı izleyebilirim."

"Çok isterim."

"Gerçekten mi?" Cevabım onu şaşırtmış gibi görünüyor. "Tabii ki."

"Arizona'ya da davetlisin. Sonbahar ve kış ayları çok güzeldir. Ailemle tanışabilirsin. Seni çok sevecekler. Ama kız kardeşim sana 'seksi hokeyci' diyor, şimdiden uyarayım." Hızlı ve coşkulu konuşuyor.

"Onları da seveğimden eminim," diyorum, ama aslında demek istediğim, seni sevdiğim için onları da seveğim. O gitmeden önce bu sözleri söylemek acımasız mı, yoksa romantik mi? Karar veremiyorum.

"Hemen bir plan yapalım." Gözleri, bana yardım etmemi istemek için buz pistine geldiği gün gördüğüm kararlı iyimserlikle parlıyor. "Böylece birbirimizi tekrar göreceğimizi biliriz."

"Tamam." Bu oyunu seviyorum. "Ekim ve Kasım aylarında birkaç hafta sonu evimizde maımız var, ama ilk uzun tatilim Aralık ayında."

Yüzündeki iyimserlik biraz azalır. "Aralık mı?"

Bu kadar uzun süreceğini kabul etmek içime acı veriyor. "Evet, ve Aidan da benimle olacak, bu yüzden muhtemelen sana gelemeyeceğim."

"Buraya gelmek benim için sorun değil."

"Hava soğuk olacak," diye gülümseyerek onu uyarıyorum, ama tüm bu lojistik durum içimi tedirgin ediyor. "Gerçekten soğuk."

"O zaman buna değmesini sağlasan iyi olur." Aramızdaki mesafeyi kapatıp başını geriye eğdi, onu öpmem için açık bir davet, ben de öyle yaptım.

"Aralık ayında mı?"

"Aralık," diye kabul ettim. Dört ay var. Ama onu elde tutmak için daha uzun süre beklerdim.

"Eğer bir nedenden dolayı fikrini değıştirirsen ve bu ilişki yürümezse, bu benim hayatımın en güzel yazıydı."

"Evet, benim için de." Sağını yüzünün bir yanından geriye doğru çekip onu tekrar öptüm. İkimiz için de bir çıkış yolu bırakmak akıllıca, ama bunun ona mı ihtiyacı olduğunu merak etmeden edemiyorum.

Eve döndüğünde ne isteyeceğini kim bilir? Orada tüm ailesi ve işinde inanılmaz bir fırsatı var. Ben hiçbir yere gidemeyeceğim için tüm yükü onun omuzlarına yüklemeyeceğim. Bu ona haksızlık olur. Ondan kalmasını istemenin ne kadar bencilce olacağını bir kez daha anlıyorum.

O başını sallar ve sessizleşiriz, belki de ikimiz de ne kadar istesek de bunun işe yaramayacağını fark ederiz. Birkaç saniye sessizce birbirimize baktıktan sonra, "Şimdi ne yapmalıyız?" diye sorar.

Nefes alıp, gelecekle ilgili düşüncelerimi sonraya bırakıyorum. Onunla burada olmak istiyorum. Onu sahip olduğum sürece.

"Öncelikle, şu lanet olası formayı çıkar." Bir elimle kumaşı yumruklarım.

O, şakacı bir gülümsemeyle elini göğsüme koyar ve beni geri iter. Bu beni hazırlıksız yakalar ve sandalyeye düşerim. Formasını tutan elim gevşer ve o bir adım, sonra iki adım geri çekilir.

Gözlerinde bir parıltı var, bu da bana bir şey planladığını gösteriyor, ama ben sormadan, ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek yere eğiliyor.

Siktir.

Yavaş ve kararlı bir şekilde bana doğru sürünür. Sikim fermuarımı zorlar, her zamanki gibi heveslidir. Bana ulaştığında, açılmış bacaklarımın arasına oturur. "Şimdi ne olacak?"

Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini kavradım. "Sikimi çıkar ve o muhteşem ağzını onun etrafına sar."

Beni dinlemek için hiç vakit kaybetmez. Onun için çoktan ıslanmaya başlamıştım bile.

Dili başımın üzerinde gezdirdiğinde, onu boynumun uzunluğu boyunca aşağı doğru yönlendiriyorum. "Gözlerini bana dik, bebeğim."

Gözleri benimkilere kayar ve beni emerken bakışlarını üzerimde tutar. Yukarı aşağı, beni en iyi şekilde işkence eder. Kolunun yanındaki Trav'in numarası dikkatimi çeker ve ben düşük bir homurtu çıkarırım, sonra onu nazikçe üzerimden çekerim. Onu kucağıma alırım ve sonra onun başından Trav'in formayı çekerim.

"Yalvarmak zorunda bile kalmadım," diyor, kendinden çok memnun görünüyor.

"Yalvaracaksın, tamam mı?" Formayı alıp bileklerini tek tek bağlarım, böylece etkili bir şekilde bağlanmış olur. Ruby'nin yüzü kızarır ve göz bebekleri büyür.

Onu kollarımda tutarak yatağa götürüyorum ve yatağa yatırıyorum. Valizini yere koyuyorum ve soyunuyorum. O dirseğinin üzerine dönüyor ve ben ayakkabılarımı, çoraplarımı, gömleğimi, pantolonumu ve son olarak da boxerımı yavaşça çıkarırken dikkatle izliyor.

"İçimde çok fazla düşünce var," diyor, bakışları benim aletime kilitlenmiş halde.

"Onlar hakkında sana ne demiştim?" Ayakkabılarını, sonra şortunu ve külotunu çıkarırım.

"Bazen senin gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Ben gerçeğim ve seni o kadar sert sikeceğim ki, bu formaya bakarken beni düşünmeden edemeyeceksin." Yatağa geçip onun üzerine uzanıyorum.

O geriye düşer, bana sırtarak bakar. Kollarını başının üzerine kaldırırım. Bu hareketle göğüsleri gerilir ve siyah sütyeninin üstünden taşar. Bir parmağımı dantelli kumaşa takar ve bir meme ucu üstten görünene kadar çekerim. Onu ağzımla kapar, ısırır ve emerim. Diğer tarafta da aynısını yaparım.

Bunu bütün gece uzatmayı planlıyordum, ama ondan gelen tatlı inlemeler, onun da benim kadar bana ihtiyaç duyduğunu gösteriyor.

Sütyenini çıkarıp diğer giysilerimizin yanına atıyorum.

"Nick," der, ben göğsüne ve karnına öpücükler kondururken, sonra daha aşağıya inerken, nefes nefese adımı söyler.

"Hmm?" Bir kolumu sağ bacağına doladım ve bacaklarını daha da ayırdım.

"Lütfen beni sik."

Sikim buna tepki olarak seğırir, ama bunun yerine dilimi onun merkezine düzleştiririm. O nefesini keser ve vücudu sarsılır, sonra daha fazla sürtünme için amını bana doğru iter. O yüzümün her yerine sürtünene kadar devam ederim. Geri çekildiğimde, hayal kırıklığıyla inler.

"Lütfen?"

"Henüz hazır olduğunu sanmıyorum," diye alay ettim.

Tahmin edilebileceği gibi, yüzünde sinirli bir ifade belirir. "O kadar hazırım ki, sana bakarak bile boşalabilirim."

"İşte bu ilginç bir meydan okuma."

Bana yine küstahça, öfkeli bir bakış atıyor.

"Ama bu gece olmaz." Üzerine geri sürünerek, istemeden penisimin başı onun girişine dokunur ve ikimiz de hareketsiz kalırız.

Onun ifadesi, o daha konuşmadan yalvarır. "Sana yalvarıyorum, Nick."

Sıkı amına sadece ucunu sokarım. Kendimi tutmak muhtemelen ona yaptığımdan daha fazla bana işkence ediyor. Devam ederim, orgazma ulaşması için yeterli olacak kadar veririm ama tam olarak ulaşmasına yetmeyecek kadar.

"Nicholas Galaxy!" Adımı yalvarmaktan çok tehditkar bir şekilde bağılıyor, ama bu benim dikkatimi çekiyor.

"İşte böyle, Kızıl." Onun içine giriyorum.

"Gerçekten mi? Adın sihirli kelime miydi?" Gülmeye başlar ama ben tamamen içine girdiğimde, sesi iniltiye dönüşür.

"Hangi hokey oyuncusuyla seviştiğini bildiğinden emin olmak istedim."

Ağızını bulurum ve söylemek istediğim ama söylemediğim her şeyi ruhumun derinliklerinden gelen öpücüklerle iletirim. O yalvarmaya devam eder. "Daha fazla." "Daha sert." Ve yine, "Nicholas Galaxy."

Asla durmak istemiyorum. Kalbim boğazımda, nabzım kulaklarımda atıyor. Anlamsız kelimeler ve inlemelerle birlikte doruğa ulaşıyoruz.

Nefesimizi toplarken bana sarılıyor. Başımı ensesine gömüyorum ve onu içime çekiyorum, hepsini hatırlayacağıma kendime söz veriyorum.

Ayrıldığımızda, fiziksel ve duygusal olarak bitkin düşmüş durumdayım. Ruby'nin ağır göz kapaklarına bakılırsa, o da öyle.

Kalkıp banyoya gidiyorum, sonra onu temizlemek için bir bezle geri dönüyorum. İşimi bitirdiğimde, ellerini çözüyorum ve Trav'in formayı valizinin olduğu yere atıyorum. Muhtemelen, sadece tepki almak için olsa bile, onu tekrar giyeceğini garanti ettim. Sorun değil. Mesajımı iletmek için takım arkadaşlarımın formalarının hepsini giyen onu seve seve beceririm. O bana ait.

Onu bir kez daha bırakıyorum, bu sefer mutfakta unuttuğum bir şeyi almak için. Odaya geri girdiğimde, o oturmuş durumda. Yanakları kızarmış ve dudakları şişmiş. Onu kucağına atıyorum ve o da benim getirdiğim formayı önünde tutuyor. Benimki.

"Belki bir dahaki sefere seni bağlamalıyım." Sırıtmaya çalışıyor ama yüzündeki hüznün buna izin vermiyor.

Bir dahaki sefere, ne isterse alabilir.

"Ne dağınıklık," diye mırıldanıyorum.

Oda. Ben. *Her şey.*

Kız kardeşim, kongre öncesinde eşyalarımı toplamama yardım etmek için anne babamızın evine geliyor ve dolabım patlamış gibi görünüyor. Kalbimin de patlamış olduğunu söyleyebilirim ama Moonshot'tan ayrıldığımdan beri hissettiğim duyguyu "parçalanmış" kelimesi daha iyi tarif ediyor.

"Ruby teyze!" Greer, oturma odasından koşarak açık yatak odamın kapısına doğru gelirken bağırır. Bir elinde bana uzattığı bir brownie vardır.

"Bana mı?"

Kızım başını sallıyor. "Gigi yaptı."

"Teşekkür ederim." Onu kucaklayarak bir ısırık alıyorum ve inliyorum. Ailemdeki şefler annemle babam olabilir, ama en iyi brownileri büyükannem Gloria yapar.

Greer, ben bir ısırık daha alıp inleyerek abartılı bir şekilde yatağa uzanırken kıkırdar. Gerçekten o kadar lezzetlidir.

Olivia içeri girer ve gözleri büyür. "Vay canına. Düşündüğümden de kötüymüş."

Oturup etrafıma bakıyorum. Kız kardeşim, odamın durumunu görünce yüzünde beliren üzgün ifadeye rağmen, sevimli bebek göbeğiyle ılık ılık parlıyor. Sonra televizyona bakıyor.

"SportsCenter'ı mı izliyorsun?!"

Muhtemelen giysilerimin altında bir yerlerde gömülü olan uzaktan kumandayı arıyorum. "Televizyonu açtım ve o program vardı."

Kız kardeşim bir kaşını kaldırarak, sessizce benim yalanımı ortaya çıkarıyor. "Kes sesini." Elime ilk gelen şeyi, bir sütyeni fırlatıyorum.

Onu yakalar, sonra dantelli kırmızı kumaşı önünde tutar. "Güzel. Ne yazık ki, bu bana uymayacak."

Onu yatağa geri atar ve dağınıklığa tekrar bakar. Yanakları şişer ve yavaşça nefes verir. "Sahip olduğun tüm giysileri almayı mı planlıyorsun?"

"Hayır." Hafifçe gülerim. "Döndüğümde çamaşır yıkadım ve henüz yerlerine koymadım."

Nick'in formasına uzanır. O giysi yıkanmamıştır. Onu hiç çıkarmadan uyumuş olabilirim, olmayabilirim. Evde birkaç gün geçirdikten sonra bunun mümkün olmadığını biliyorum, ama yemin ederim üzerinde hala onun kokusunu alabiliyorum.

"Bence bunu giymelisin. Yanına şirin bir spor ayakkabı giy, hazırsın. Artık yeni sportif Ruby Madison'sın."

Onu ondan geri alıp koruyucu bir şekilde göğsüme sıkıştırıyorum.

"Ondan haber aldın mı?" diye sordu, yatakta bir yer açıp oturdu.

"Büyükannem ve büyükbabamın bahçede işlerine yardım edebilir miyim?" diye soruyor Greer, Olivia'ya cevap veremedi.

"Evet. Git hadi," diyor Liv. "Ama artık brownie yok."

Küçük yüzü bir anlığına üzgün bir ifadeye bürünür, sonra omuz silker ve koşarak uzaklaşır.

O gittikten sonra Olivia, etrafındaki kıyafetleri katlayıp düzenlemeye başlar.

Bavulu kenara çekip diğer tarafa oturuyorum. Kız kardeşim başını kaldırıp bana bakıyor.

"Evet. Mesajlaşıyorduk."

Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılır. "Ve?"

"Ve... hepsi bu." Gözlerine bakmak zor. Vücudumda rahatsızlık hissi yayılırken kıpırdamamaya çalışıyorum. Bu hafta mümkün olan her duyguyu hissettim. Üzüntü. Minnettarlık. Mutluluk. Gerginlik. Heyecan. Korku.

Çok fazla şey oluyor. Molly, kongre için daha fazla toplantı daveti ve program güncellemeleri içeren en az bir düzine e-posta gönderdi. Yeni kitabım için yazdığım tanıtım metni henüz resmi olarak gönderilmedi bile, ama şimdiden iki yayıncı teklif vermekle ilgileniyor. Bunların hepsi birkaç ay önce çok istediğim şeylerdi ama şimdi... boş geliyor. Belki de ilk kez, bunların yeterli olmadığını fark ediyorum. İş, kariyer, hepsi. Bunları istiyorum ama artık tek istediğim şey bunlar değil.

"Aralık çok uzak." Sadece birkaç gün oldu. Onu görmeden bu kadar uzun süre nasıl dayanacağım?

"O zamana kadar onu görebilme şansın var mı?"

"Belki. Tur tarihleri kesinleşince, programlarımızı karşılaştıracacağız."

Umutlu görünüyor ve ben de öyle hissetmek istiyorum, ama onun kasıtlı olarak çekindiğini hissediyorum. Belki de aramızdaki geleceğin olasılığı konusunda gerçekçi davranıyor. Yani, yılda sadece iki kez görüşürsek pek bir geleceği yok.

Bu çok kötü. Onu çok özlüyorum.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim, aptal ya da naif olduğumu düşünmez misin?" diye soruyorum, sonunda ona bakarak.

"Asla yapmam," diyor, bu imaya kişisel olarak alınmış gibi.

Kalbim sıkışıyor. O haklı. En çılgın hayallerimi bile bir kez olsun desteklemekten geri durmadı. Çocukken bile, yazdıklarımı okumasını her izin verdiğimde çok heyecanlanırdı. Bunun samimi olup olmadığını bilmiyorum, ama önemi yoktu — devam etmem için bana ilham veriyordu.

"Bana kalmamı isteyebileceğini düşündüm. Bunun yeni bir şey olduğunu ve lojistik olarak karmaşık olduğunu biliyorum. Farklı eyaletlerde yaşıyoruz ve onun işi, çocuğu ve babasına bakmak gibi birçok sorumluluğu var... Benim için hayatının düzenini değiştiremez."

"Bu adımı atan sen olmak zorunda mıydın?" diye sordu, sanki bunun doğru olduğunu zaten biliyormuş gibi başını sallayarak. "O isteseydi kalır mıydın?"

"Bilmiyorum." Bu, kendime en az bin kez sorduğum bir soru. Vazgeçmek zorunda kalacağım çok şey var. Ailemin yakınında yaşamayı seviyorum. Greer'in büyümesini izleyebilmeyi ve günlük hayatının bir parçası olabilmeyi seviyorum. Büyükbabam ve büyükbabamla çok yakınız ve onların sonsuza kadar yanımda olmayacaklarını biliyorum. Evlenip kendi çocuklarım olursa, onların da ailemle birlikte olmasını isterim.

"Yine de sormasını isterdin, değil mi?" "Evet." Bunu itiraf

etmek bile kendimi kötü hissettiriyor. "Bu bencilce mi?"

"Hayır, insani."

"Bazen insan olmak gerçekten berbat bir şey."

O gülüyor, omuzları gürültülü bir sesle titriyor ve bu ses göğsümdeki bir şeyi gevşetiyor. Bunu yüksek sesle itiraf etmek ve onun güvencesi beni gerçekten daha iyi hissettiriyor.

"Ooh." Yüzünü buruşturup elini karnının ortasına bastırıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum, endişe beni sarıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Bebek gülmemi ya çok seviyor ya da hiç sevmiyor. Beni tekmeliyor."

Yüzümde bir gülümseme yayılır. "Hissedebilir miyim?"

Kız kardeşim başını sallar ve yaklaşır. Elimi karnına uzattığımda, elimi doğru yere yönlendirir ve sonra bebek tekrar tekmelene kadar sessizce bekleriz.

"Bu hem çok garip hem de çok güzel," diyorum kız kardeşime.

"Gerçekten öyle."

"Merhaba, küçük kız," diye yeğenime şarkı söylerim. "Ben senin Ruby teyzenim ve seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum, böylece seni şımartabileceğim."

Olivia hafifçe güler ve bebek biraz daha sert tekmeler.

"Haklısın. Seviyor ya da nefret ediyor," derim.

Sonunda elimi çektiğimde, hayranlıkla kız kardeşime bakıyorum. "Sen olağanüstü birisin."

"Ben mi?" Gülererek yüzünü buruşturur ve karnını tekrar okşar.

"Evet. Bu güzel aileyi sen yarattın. İşinde çok iyisin ve hala bana zaman ayırıp hayatımı düzenlememe yardım ediyorsun." Dağınık yatağı eliyle işaret ettim. "Ben daha büyük, daha akıllı abla olmam gerekirdi, ama sen bana sürekli olmak istediğim insanı gösteriyorsun."

Gözleri büyüdü, sonra yaşlarla doldu, sonra gülümsedi ve yine küçük bir kahkaha attı. "Aman Tanrım, kes şunu. Beni ağlatıyorsun."

Kirpiklerinden düşen gözyaşlarını siler.

"Üzgünüm." Ben de gülümserim.

Elini yüzünün önünde salladı. "Aptal hamilelik hormonları."

Temiz çamaşır yığınının içinden bir elbise alıyorum. Nick'le tekneye çıktığımız son gece giymiştim. Şu anda ne yapıyor acaba? Muhtemelen evde, Aidan'ın gitar çalışmasını dinliyor ve babasına kızgınmış gibi davranıyordur.

"Tamam." Olivia birkaç damla gözyaşı daha siler ve sonra yüzünde kararlılık ifadesiyle valize bakar. "Enerjim bitmeden bu dağınıklığı halledelim. Her gece saat sekize kadar o kadar yoruluyorum ki hiçbir şey yapamıyorum."

Sonraki otuz dakika boyunca dostça bir sessizlik içinde çalışıyoruz. Olivia her şeyi katlayıp yığınlar halinde koyuyor, ben de kongreye götürmek istediklerimi seçip geri kalanını, ailemin evinde kaldığım süre boyunca kullandığım şifonyere koyuyorum.

"Son parça." Olivia bana Nick'in formayı uzattı.

"Vay canına. Çok iyisin."

"Biz harika bir takımız. Ben organizasyon ve amaç, sen kaos ve yaratıcılıksın."

Kıkırdarım.

"Yarın saat kaçta çıkıyorsun?" "Uçağım saat sekizde."

"Oof."

"Evet. Molly bizim için bütün gün toplantılar ayarlamış."

"Keşke orada olup senin rock yıldızı olduğunu görebilseydim."

"Ben de."

"*Matthew'u* göreçeğın için gergin misin?" Ayrıldığıımızdan beri, ona eskisi gibi Matt diye hitap etmeyi reddediyor.

"Gergin değilim, daha çok korkuyorum."

"Onunla birkaç kelime konuşmak isterdim." Gözlerini kısarak, onu hayal eder gibi sert bir bakış attı. Kız kardeşim yüzde doksan dokuz oranında çok tatlıdır, ama sevdiği insanlar için kavga etmekten ekinmez.

"Lily de orada olacak

mı?" "Hayır."

"Onunla yüzleşirken yalnız olmana üzülüyorum. Flynn'i gönderebilirim."

Göğsümde gerçek bir kahkaha yükselir ve dışarı çıkar. "Flynn'in Matt'i alt etmesini çok isterim."

"Hiç şansı yok, değil mi? Flynn onu mahveder." Gözleri parladı.

"Uzun boylu, kaslı kocanı önerdiğın için teşekkür ederim, ama eninde sonunda onunla tek başıma yüzleşmek zorundayım."

"Biz her zaman arkadayız."

"Biliyorum."

"Bu her şey için geçerli," der ve hala elimde tuttuğum formaya doğru başını sallar. "Nerede yaşarsan yaşa, seni her gün göremesem ne kadar özlersem özleyeyim, her zaman yanında olacağım."

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

"Biliyorum." Başımı sallıyorum. Ama bu, ayrılmayı düşünmeyi daha da zorlaştırıyor.

"Hepimiz seni ziyarete geliriz ve her sabah görüntülü sohbet edebiliriz. Belki eski günlerdeki gibi mektup yazmaya başlayabiliriz."

Yine sessizce güldüm.

"Demek istediğim, kalbinin sesini dinlemelisin. Seni nereye götürürse oraya gitmelisin." Ya kalbim iki yerdeyse?

"Tamam." Ayağa kalkar ve kollarını açar. "Bana sarıl. Bir dahaki sefere beni gördüğünde, kollarınla sarılmak için çok büyük olabilirim."

Nick'in formasını yatağa geri atıyorum, bu gece yine onunla uyumak niyetindeyim.

"Seni seviyorum," derim ve ona sıkıca sarılıyorum. "En iyi abla olduğun için teşekkür ederim."

"Ben de seni seviyorum."

Uçağım Denver'a indiğinde, Molly bagaj alım yerinde beni bekliyor.

"Merhaba!" Beni kucakladıktan sonra sırt çantamı aldı. "Ooh. Burada ne var?"

Neredeyse ona kesik bir kafa olduğunu söyleyecektim.

"Hangi ayakkabıları getireceğime karar veremedim," diye itiraf ediyorum.

"Rahat olanları." Sırt çantasını omzuna asar. "Uçağa bindiğinden beri senin için üç toplantı daha ayarladım. Lawrence Publishing'den Anna Vohn ve..."

Koridordan çıkarken, havaalanındaki birçok restorandan birinin içindeki televizyon ekranına gözüm takılır. Geçen hafta, hayatım boyunca izlediğimden daha fazla spor haberleri izledim, bu yüzden spor haberleri kanalını ve büyük, kavisli bir masanın etrafında oturan üç adamı hemen tanırım. Ekranın üst kısmında birkaç Moonshot hokey oyuncusunun vesikalık fotoğrafları vardır. Gözüm hemen Nick'e takılır. Koyu saçları ve eskiden onun normal ifadesi olduğunu düşündüğüm somurtkan yüzü.

O kadar uzun süre duruyorum ki, Molly hızla ilerleyip dakikada bir kilometre hızla konuşmaya devam ediyor. Sonunda çıkışa açılan sürgülü kapılara ulaştığında artık yanında olmadığını fark ediyor. Bana doğru aceleyle geri dönüyor ve bakışları ekrana kayıyor. "Ah, hokey oyuncusu," diyor. "Seni spor hayranı mı yaptı?"

hayranı mı yaptı?"

"Hayran değil, ama takdir eden biri." "Peki ona?"

"Kesinlikle hayranıyım."

Gülümsedi. "Seni suçlayamam. O çok tatlı. İyi biri mi?"

"Evet."

"Bekâr mı?"

Yanaklarım kızardı. "Evet."

Ne yazık ki, ona benim olduğum için bekar olmadığını söylemek istesem de, öyle değil. Teknik olarak hiç bekar olup olmadığını bilmiyorum, ama onun bekar olmasını istediğimi biliyorum. Hala da istiyorum.

"Belki bir sonraki kitabın için seni Paris'e veya İtalya'ya gönderebiliriz. Futbol hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bu yüzden bir uzmanla röportaj yapman gerekecek. Sen söyle, ben birkaç telefon görüşmesi yapayım."

Bunu yapacağından hiç şüphem yok. "Henüz başka bir spor öğrenmeye hazır olduğumu sanmıyorum."

Hokey dönemimde biraz daha yaşamak istiyorum. Ve Nick dönemimde. Kongreden sonra kısa bir ziyaret için uğramayı önerirsem ne derdi acaba? Bir haftadan az zaman geçti ama beni benim onu özlediğim kadar az da olsa özlüyorsa, kabul edeceğini düşünüyorum. Kabul etmezse, bunun gerçekten işe yarayıp yaramayacağına dair cevabım da bu olur.

Fotoğrafı ekrandan kaybolur ve Molly ile ben tekrar yürümeye başlarız. Daha sonra uçuşları araştırıp ona mesaj atarak sorun olup olmadığını sormak için sabırsızlanıyorum. Dudaklarım kıvrılır. Bu kongrede başarılı olursam onu görmeye gidebilirim.

Sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi, telefonumdan ondan bir mesaj geliyor. Buz üzerinde çekilmiş bir fotoğraf ve ardından başka bir mesaj daha geliyor.

NICK

Keşke burada olsaydın.

BEN

Denver'a yeni indim. Keşke ben de orada olsaydım.

X

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Molly.

"Evet. Üzgünüm." Telefonumu cebime koyuyorum, kongreden sonra küçük bir sapma yapmaya daha da kararlıyım. Bu yaz bunu hayal etmemiştim. Biliyorum. O da hissetmişti.

Nefesimi bıraktım. "Bugün kiminle görüşeceğim?"

Gülümsemesi genişliyor. "Programın tamamen dolu, kızım. Herkes seninle konuşmak istiyor ve kitap için çok heyecanlılar."

Gerçek heyecanın ilk dalgalarını hissederek başımı sallarım. "Tamam. Ne zaman, nerede ve ne söyleyeceğimi söyle."

Yine güldü. "Senden bir adım öndeyim. E-postanı kontrol et."

Şüphesiz, ondan ayrıntılı bir gündem içeren bir e-posta gelmiştir. "Sen harikasın," diyorum ona.

"Biliyorum." Dudaklarını büzüp omzunu kaldırdı. "Hadi gidelim.

Akşam yemeği toplantın için otele dönmek için acele etmeliyiz."

Sonraki on iki saat boyunca, yemek yemek, uyumak ve kitap hakkında konuşmaktan başka bir şey yapmadım. Molly beni bir toplantıdan diğerine koşturdu, kafein ve şekerle beni ayakta tuttu.

Kitaba olan ilgi, hayal edebileceğimden çok daha fazla. En iyi halimdeyken övgülerini içime çekip kendimi gururlu ve mutlu hissediyorum. En kötü halimdeyken ise, tüm bunlar bana Nick'i hatırlatıyor ve onu o kadar çok özlüyorum ki canım acıyor. O olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı ve onun da tüm bunlardan büyük keyif alacağını biliyorum.

Perşembe gecesi, etkinliğin sponsorlarından biri bir kokteyl partisi düzenliyor. Lobiden geçerken, okuyucular gelmeye başlıyor. Kongre yarın başlayacak ve hafta sonu boyunca devam edecek. Otel personeli etkinlik için afişler ve tabelalar asıyor.

Yarın binlerce insan burada olacak. Dünyanın dört bir yanından kitap severler. Bu tür bir kongreye ilk kez katıldığım da çok etkilenmişim. Kitapları ve yazmayı seven, hobimi paylaşan çok az arkadaşı olan on yaşındaki ben, böyle bir hayat hayal bile edemezdim.

Otel çok büyük ve o kadar çok farklı alanı var ki, kolayca kaybolabilirsiniz. Neyse ki konferans alanını gösteren birçok tabela var. Etkinlik posterleri, balonlar ve yayıncıların pazarlama afişleri pencereleri ve duvarları kaplıyor. Asansör kapılarında kitabımın kapağını görmek, en güzel şekilde gerçeküstü bir his uyandırıyor. Bir fotoğraf çekip Olivia'ya gönderiyorum.

Partinin gürültüsü büyük ziyafet salonundan escalatorun altına kadar geliyor. Her adımda gerginliğim bir kat daha artıyor.

İçeri girer girmez, Molly'yi aramak için odayı tarıyorum. Onu, Lawrence Publishing'den bir editörle derin bir sohbet içinde buluyorum.

Bara gidip Nick'i hatırlattığı için bir Corona sipariş ediyorum. İnceceğimi aldıktan sonra, odayı yavaşça dolaşıyorum. Tanıdığım sektör insanlarına gülümsüyor ve son katıldığım etkinlikten beri görmediğim diğer yazarlara merhaba diyorum.

Onu gördüğümde rahatlamaya başlıyorum. Matt, en az on kişilik bir grubun içinde duruyor. Onu tanıyana kadar çekici bir çekicilik yaratan, büyüleyici bir kibir havası var. Canayakın ve iyi konuşan biridir. İçine kapanık insanlarla dolu bir odada, sohbetleri sürdürür ve ilgi odağı olmaktan hoşlanır.

Bakışlarımız kısa bir süre karşılaşıyor. Durup merhaba demek gibi bir niyetim yok, ama başka bir yazar beni çağırıyor.

Leah Amaretti gotik romantizm romanları yazıyor. İlk yayıncımda aynı editörü paylaşmıştık ve etkinliklerde onu gördüğümde her zaman çok sevimli davranır.

"Merhaba," diyorum, ona yaklaşırken Matt'ten hala uzak duruyorum.

"Geldiğini duydum ama inanmak istemedim." Uzun boylu ve formda bir kadın ve bana sarıldığında Travis'in kemiklerimi kıracak kadar sıkı sarılmasını hatırlatıyor. "Geçen yıl seni özledim. Neredeydin?"

"Yazıyordum," diyorum gülümseyerek, o geri çekilirken.

"Spor temalı bir aşk romanı yazdığını duydum," diye soruyor birkaç kez tanıştığım başka bir yazar olan Kenna, şaşkınlıkla dolu bir gülümsemeyle.

Yavaşça tüm grup açılır ve beni aralarına almak için yeniden düzenlenir.

"Evet, yazdım." İçimin bir yudumunu alıyorum. Matt'in bakışlarını üzerimde hissedince yanaklarım kızarıyor. Ona bakmak, ona önemli olduğunu hissettirerek tatmin etmek gibi geliyor, ama onu görmezden gelmek de ona üzerimde çok fazla güç verdiğimi hissettiriyor.

"Hokeyi seviyorum," diyor Kenna. "Sporcu olduğunu bilmiyordum." "Ben de," diyor Matt. "Yeni hobin mi?"

Yavaşça ona bakıyorum. Diğerlerine göre onun gülümsemesi dostça görünüyor, ama ben gerçeği biliyorum.

"Öyle bir şey."

"Molly'nin, yaz boyunca profesyonel bir hokey oyuncusuyla röportaj yaptığını söylediğini duydum." Bu ifade bir soru gibi çıkıyor ve Leah'ın gözleri benim cevabımı bekleyerek parlıyor.

"Doğru."

"Hangisi?" diye soruyor Leah, Matt ise aynı anda burun kıvrarak, "O adamların kariyerleri boyunca sürekli darbe aldıkları için beyin hücreleri neredeyse kalmadı," diyor.

Matt'in sporcular konusunda hassas bir noktası olduğunu biliyorum. Lise futbol takımından atılmış ve o zamandan beri sporculara kin besliyor. Nick'i ve bu yaz tanıştığım diğer tüm oyuncularını savunmak için ağzımı açıyorum, ama daha konuşmadan bir garson yanıma geliyor.

"Kurabiye?" Çeşitli seçeneklerle dolu bir tepsi uzatır.
Çikolata parçacıklı, şekerli ve bir tane M&M kurabiyesi.

Tepsiyi alırken o kadar çok gülümsüyorum ki, konuşmayı takip edemiyorum ve hissettiğim öfke yok oluyor.

"Ruby?" Matt adımı söylüyor.

"Üzgünüm." Birkaç kez gözlerimi kırıp ona odaklanıyorum.

Yüzünde kibar bir eğlence maskesi altında kendini beğenmiş bir ifade var. "*Becoming Alaric*'in Gradient Pictures tarafından seçildiğini duydun mu diye sormuştum?"

"Evet, sanırım bunu bir yerde görmüştüm. Tebrikler."

Yüzündeki gülümseme sönüyor, sanki benim övgülerimin bu kadar cömert olmamasını ummuş gibi. Benim kızgın ya da üzgün olmamı istiyor, kayıtsız olmamamı. Böylece o kazanmış olacak. Sadece kitabımın fikrini çalmış olmakla kalmadı, bunu büyük bir başarıyla yaptı. Bunu değiştiremem, ama burada durup bunun beni nasıl mahvettiğini ona göstermek zorunda değilim. Geçmiş zaman. Artık kendimi toparladım. Ya da en azından yüzde doksan dokuzunu. Belki bu tür bir kırılma asla tamamen iyileşmez, ama artık ilerlememi engellemiyor.

"Affedersiniz," diyorum diğerlerine. "Ben biraz sosyalleşeceğim."

İki adım attıktan sonra telefonumu çıkarıp kurabiyenin fotoğrafını çekip Nick'e gönderiyorum. İletişimimiz bir dizi fotoğrafa dönüştü, günlerimizi katalogluyor ve birbirimizi ne kadar özlediğimizi anlatan yüzlerce benzersiz varyasyon içeriyor.

Odamaya geri dönerken Nick arıyor.

"Merhaba!" diye cevap veriyorum, sesini duymadan önce gülümsüyorum bile. "Selam, Kızıl."

Gözlerimi kapatıp gülümsemem genişledi. "Orada mısın?"

"Evet. Üzgünüm. Nasılsın?"

"İyiyim. Arka terasta oturmuş gün batımının tadını çıkarıyorum."

Onu hayal edebiliyorum, ayaklarını uzatmış, arkasına yaslanmış, denizi seyrediyor.

"Kulağa hoş geliyor. Aidan'ın okulun ilk günü nasıldı?" "İyiydi.

Öğretmenini sevdi ve Abigail de onun sınıfında."

"Abigail kim?"

"Beşinci sınıfın Ruby Madison'ı." "Bu bir iltifat mı?" diye gülerek soruyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. O sevimli ve havalı ve onun liginin çok dışında

—onun sözleriyle."

"Senin liginin çok üstünde olduğumu mu düşünüyorsun?" "Biliyorum."

Bu doğru değil ama yine de onun sözlerini içime çekiyorum. "Kırık plak gibi ses çıkarma riskini göze alarak, seni gerçekten özlüyorum."

"Biliyorum. Sürekli kulübeye bakıp, seni verandada otururken veya göl kenarında yürürken görmeyi umuyorum. Kongre nasıl gidiyor?"

"Henüz başlamadı. Bugün toplantılar ve kokteyl partisiyle geçti."

"Ooh, ne şık. Ne giyiyorsun?"

Elbiseme bakıyorum. "Senin formaların ve bir çift topuklu ayakkabı."

O inliyor. "Benimle dalga geçtiğini biliyorum, ama umurumda bile değil."

"Kanıtlamak için sana daha sonra bir fotoğraf göndereceğim."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Arka planda, Aidan benim tam olarak anlayamadığım bir şey söylüyor ve Nick telefondan uzaklaşarak sessizce, "Hemen geliyorum," diyor.

Tekrar benimle konuşmaya başladığında, "Beşinci sınıf matematiğini öğrenmem lazım." diyor.

"Iyy."

"Evet." Kıkırdar.

"Tamam, yarın sana mesaj atarım. Takım barbeküsü var mı?" "Evet. Kongre saat kaçta başlıyor?"

"Molly, sabah ilk iş olarak yeni kitapla ilgilenen editörlerden biriyle kahve içmemi ayarladı."

"Harika. Hepimiz seni destekliyoruz. İhtiyacın yok ama yine de iyi şanslar."

"Teşekkürler."

"Tamam. Peki..." Telefonu kapatmak istemiyormuş gibi ya da söylemek istediği başka şeyler varmış gibi duraksıyor.

"Evet," dedim, çünkü o duyguyu biliyorum.

"Yarın konuşuruz."

"Tamam."

"Tamam. Şimdi kendimi zorlayarak telefonu kapatıyorum, ama o fotoğrafı göndermeyi unutma, Red."

"Galaxy!" Eli Briggs, yıllık takım başlangıç barbeküsü için genel müdürümüzün evine girdiğimde, iri ve kaslı kollarını yanlara doğru açıyor.

"Selam." Ona yaklaşırken dudaklarım gülümser. Elimi uzatırım, o da elimi tutar, sonra beni kendine doğru çeker ve boş eliyle sırtıma vurur.

"Yazın nasıl geçti?" diye sorar.

"İyiydi," diyorum, sonra bunun içten geldiğini fark ediyorum. Kaşlarım çatılıyor.

"O kadar mı kötüydü?" Şaşkın ifademi yanlış yorumlayıp sırtıttı, sonra başını salladı. "Oraya geri dönmek için can attığınızı sanıyordum. Bu yaz kendine hiç zaman ayırdın mı?"

"Aslında evet."

"Öyle mi?" diye sorar, şaşırmış gibi görünüyor. "Aferin sana." "Peki ya sen?"

"Ah, dostum, harikaydı. Çocukları Yellowstone Ulusal Parkı'na küçük bir karavan gezisine götürdük ve ardından batıya doğru Washington'daki ailemi ziyarete gittik." Yüzündeki gülümseme çok mutlu ve samimi. Takımdaki en kıdemli oyuncularından biri. Takıma çaylak olarak girmiş ve tüm kariyerini burada geçirmiş. Aidan'dan bir yaş küçük bir kızı ve dört yaşına yeni basmış bir oğlu var.

"Eğlenceli görünüyor."

"Kesinlikle öyleydi. Aidan nasıl? Bu yıl beşinci sınıfa mı gidiyor?"

"Evet. Bir şekilde."

"Zaman abuk geçiyor." Briggs bana güven verici bir gülümseme atıyor. "Mary dördüncü sınıfta ve EJ anaokuluna başladı. O yaşta çok tatlılar. Sırt antası ondan daha büyük."

Aidan'ı o yaşta hayal ederken göğsüm gülmekten kabarıyor. Lanet olsun. Sanki daha dün gibi.

Kahkahalarımız dinince, yüzünde ciddi bir ifade belirir. "Baban nasıl?"

"İyi. Durumu iyi. Teşekkürler."

"Bunu duyduğuma sevindim." Briggs'in babası geçen yıl korkunç bir kanserle mücadele etti ve babamın kalp krizi geçirdiğinden beri benimle sık sık görüşmeyi bir görev haline getirdi. Ebeveynine bakmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor, belki de diğerk arkadaşlarımdan daha iyi biliyor.

"Evet, teşekkürler, benim için orada olduğun için minnettarım." "Tabii ki. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Teklifi çok takdir etsem de, babamın sağığıyla ilgili düşünceler içimde endişeli bir enerji uyandırıyor. Durumu daha iyi görünüyor, ama ne kadar iyi olursa olsun, gelecek için endişelenmeden edemiyorum. Onsuz bir dünya hayal etmek çok kötü.

"Trav'le buzda çok vakit geçirdiniz mi?" diye soruyor Briggs ve konunun değışmesine seviniyorum.

"Adımı mı duydum?" Trav yanımıza geliyor. Bana bir bira uzatıyor, sonra Briggs'e gülümsüyor. "Nasılsın Briggsy? Bu yaz seni özledim. Karını da. O da burada mı?"

"Evde ocuklarla birlikte."

Trav'in gülümseme bozulmaz. "Yani benim için hala bir şans var mı diyorsun?"

"Hiç değışmemişsin," diyor Briggs ona.

"Asla." Trav dişlerini göstererek gülümser. "Ama bu yaz kim *büyük* bir *değışim* geçirdi biliyor musun?"

Yavaşça bakışları bana kayar, sırtışı yüzünde sabit kalır.

"yle mi?" Briggs bana yeniden ilgiyle bakar. "Sohbetimizde bazı önemli detayları atladığımı hissediyorum."

Ben cevap veremedem Trav benim yerime cevap verir. "Bir kızla tanıştı." Briggs'in kaşları yukarı kalkar.

Birayı açıp bir yudum alıyorum. "Yüzündeki şoklu ifadeye alınmadığımı varsayacağım."

"Özür dilerim." Yüzündeki ifadeyi düzeltir. "Ama seni tanıdığımdan beri kimseyle ciddi bir ilişki yaşamadın."

"Ruby farklı," diye ekler Trav, neredeyse alaycı bir ses tonuyla. "Tamam. Yeter artık," derim ona.

"Ruby, ha?" Briggs hiç tereddüt etmez.

Görünüşe göre bu konuşmayı yapacağım. En iyi arkadaşıma sert bir bakış attım, sonra başımı salladım. "Evet."

"Burada mı? Onunla tanışmak isterim."

"Hayır, o Arizona'da yaşıyor. Sadece yaz için buraya gelmişti." "Ah, ne yazık. Belki bir dahaki sefere şehre geldiğinde onunla tanışabilirim."

Travis daha fazla eğlenceli bilgi vermediği için minnettarım, çünkü söylediğim birkaç kelime bile beni tedirgin etti. Bak, onu herkese anlatmak, ne kadar harika olduğunu söylemek, onlara ve ona ne kadar aşık olduğumu bildirmek istiyorum. Ama ona söylemeden onlara söyleyemem.

"Evet, belki," diyorum.

Günün geri kalanında, yaz boyunca yok olan takım arkadaşlarımla sohbet ettim, koçlarla konuştum. Bu yıl daha önce hiç hissetmediğim acı tatlı bir duygu var içimde. Genellikle bu buluşma sezonun başlangıcını ve beraberinde bir beklentiye işaret eder. Bunları hissediyorum, ama başka bir şey bu duyguyu köreltiyor.

Ruby gitti. Altı gün. Altı gerçekten berbat gün. O kadar kısa sürede nasıl oldu da mutluluğum için bu kadar önemli hale geldi?

Kafamın içindeki sessiz bir ses, onun gelmeden önce benim o kadar da mutlu olmadığımı hatırlatıyor. Ruby, özenle planladığım hayatıma karışıklık getirdi. Karışıklık, kaos ve güneş ışığı. Ve onun gelmeden önceki halime dönmek yerine, bunu korumak istiyorum.

Travis'in gün boyunca benden bir tepki beklermişçesine bana baktığını birden fazla kez fark ettim.

Eve vardığımda, yorgun ve Ruby'yi düşünmeye hazır bir haldeyim. Buzdolabından bir bira alıp mutfak tezgahındaki bugünün postalarını karıştırıyorum. Çoğu gereksiz posta ama yığının en altında bana adreslenmiş büyük bir manila zarf var.

Diğer her şeyi bir kenara itip zarfı alıyorum. Sol köşede adını görmeden Ruby'nin el yazısını tanıyorum.

Zarfı ters çevirip açtığımda kalbim hızla atmaya başlar. İçinden ağır bir kağıt yığını çıkarırım. İlk sayfaya sarı bir Post-it notu yapıştırılmıştır.

*Nick,
ilham kaynağım ve ilham perim olduğun için teşekkürler. Sonunu beğenmezsen,
paketin postada kaybolmuş olduğunu söyle yeter.
Sevgiler,
Ruby*

Gülümseyerek sayfayı çeviriyorum. *En sevdiğim huysuz hokey oyuncusuna.* Trav'in bana çok kızacağını şimdiden duyabiliyorum, ama gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Elimde kitap ve biramla, okumak için arka verandaya ıkıyorum. Sonuna atlamak yerine, baştan başlıyorum. Hatırladığım kadar güzel. Onun zekası ve kişiliği hikayeye o kadar iyi işlenmiş ki, sanki yanımda durmuş, gözleri parlayarak, geniş bir gülümsemeyle, elleriyle işaretler yaparak anlatıyormuş gibi hissediyorum.

Parmaklarım boynumdaki yonca kolyeye uzanıyor. Onun burada olduğunu hatırlatan bir dokunsal hatıra gibi, göğsümdeki ağırlığına alıştım.

Sonunda Aidan gitarıyla dışarı çıkar ve terasın diğer tarafına oturur, ben okumaya devam ederken o çalmaya başlar. Güneş batarken babam bizi gözetler, sonra dış mekan ışıklarını yakar. Ona teşekkür ederim, sonra hemen okumaya geri dönerim.

Sayfaları yeterince hızlı çeviremiyorum. Ve sonunda kaldığım yere geldiğimde, birinin böyle bir şeyden bir hikaye ıkarabilmesine hayret ediyorum.

Son satırı okuduktan sonra, hayretle oturuyorum. Geçen hafta uzak tuttuğum tüm üzüntü bir anda üzerime öküyor. O artık yok ve ona onu sevdiğimi söylemeliydim ya da bir gün, bir hafta ya da sonsuza kadar kalmasını istemeliydi.

"Bitirdin mi?" diye soruyor Aidan.

Gözlerimi kırpıştırarak bulanıklığı giderip ona bakıyorum. "Evet."

Sayfaları önümdeki masaya koyuyorum, gözüm yine onun el yazısı notuna takılıyor.

"İyi miydi?"

"Evet, çok iyiydi." Başımı sallıyorum.

"Tahmin etmiştim," diyor.

Küçük bir kahkaha atarım. "Öyle mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Ruby akıllıdır."

"Öyle," diye onaylıyorum.

"Onu özlüyorsun, değil mi?" diye sordu.

Bu soru beni şaşırttı. Bu hafta, hissettiklerime rağmen ona en iyi şekilde davranmaya çalıştım, ama sanırım bu, ne kadar başarılı olduğumu gösteriyor.

Başımı salladım.

"Ben de." Gitarına bakar.

Kahretsin. Bunca zaman tek başıma üzülüp durdum, onun nasıl hissedebileceğini hiç düşünmedim. Yanına gidip onu kucakladım ve yanına oturdum.

"Üzgünüm. Tabii ki özlüyorsun. Onun da seni özlediğini biliyorum." "Ama geri dönecek, değil mi?"

"Emin değilim," diye dürüstçe söylüyorum. Aralık ayına kadar çok şey olabilir. "Belki."

Kaşlarını çatıyor. "Ama o senin kız arkadaşınsa, aynı yerde yaşamalısınız ya da en azından düzenli olarak ziyaret etmelisiniz, değil mi?"

"Kız arkadaşım mı?"

Bana attığı bakış, kızgınlık ve güvensizliğin karışımıydı. "Hadi ama baba, seni buz pistinde ve onun veda partisinde öpüşürken gördüm. Ayrıca, ona hep hayran hayran bakıyordun."

"Gözlerini ona dikiyordun?" diye gülerek soruyorum.

O da başını sallayarak bir tarafında gülümsedi. "*Her zaman.*"

Saçlarını karıştırdım. "Gözlerini ona dikiyordun." Tekrar güldüm.

"Muhtemelen öyleydim."

Ona söylemeden ne kadar zamandır bildiğini düşününce içime bir suçluluk duygusu sızdı.

"Sana söylemediğim için özür dilerim. Bunu benden duymalıydın, senin öğrendiğin şekilde değil. Uzun zamandır kimseyle çıkmıyordum. Nasıl hissedeceğini bilemedim ve sen benim için her şeyden önemlisin. Ne olursa olsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

O başını sallar.

"Tamam. İyi." Kolumu omuzlarının arkasına doluyorum.

"Çıkman falan sorun değil. Büyükbabam bana kuşlar ve arılar hakkında çoktan konuştu." O inler ve o konuşmayı ne kadar sevmediğini gösteren bir yüz ifadesi takınır.

"Tanrım, kuşlar ve arılar olmasın. Gerçekten öyle mi dedi?" Aidan'ın gözleri fal taşı gibi açılmış, tiksiniş yüzü değişmez.

"Ben de senin yaşındayken aynı konuşmayı dinlemiştim," diyorum ona. "Şimdiye kadar daha iyi bir şey bulmuş olacağını düşünürdün."

“Erken mi çıkıyorsun?” Ertesi sabah aşağı indiğimde babam sorar. Elinde kahve fincanıyla mutfakta durmaktadır. “Bugün uyuyacağını düşünmüştüm.”

"Kamp öncesinde takım psikoloğuyla görüşeceğim."

Onun kaygısız ifadesi bir anda değişir. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," derim hemen, sonra tereddüt ederek itiraf ederim, "Kafamı toplamak için biraz uğraşıyorum ve sezon başlamadan önce hazır olduğumdan emin olmak istiyorum."

Babam yemek masasına oturur ve bana da aynı şeyi yapmam için açık bir davet gönderir. "Bu omzunla ilgili mi? Tekrar sahaya çıkıp tekrar sakatlanmaktan mı korkuyorsun?"

"Biraz," diye itiraf ettim. "Ama hayır. Hepsi bu değil."

Şaşkın ifadesi devam ediyor. "Aklında ne var?" "Sen, baba."

"Ben mi?" Kaşlarını kaldırarak bana gerçekten şok olmuş gibi bir bakış attı. Yavaş yavaş, endişelerimin gizemini çözmüş gibi görünüyordu. "Ben iyiyim. Doktor tıkanıklığı giderdi ve son test sonuçlarım çok iyi çıktı."

"Biliyorum, ama..."

Kendi duygularımı anlamaya çalışırken o sabırlı davranıyor. "Sanırım bu, eski yaraları yeniden açtı. Annem çok genç yaşta öldü ve ben onun yaşına yaklaştıkça, bazı şeyleri düşünmeden edemiyorum."

"Neyi düşünüyorsun?"

Nefesimi bıraktım. "Sen her zaman işime karışmak için etrafımda olmasaydın ne olurdu?" Neşeli davranmaya çalışıyorum, ama boğazım yine de duygularla dolup taşıyor.

Yüzünde anlayışlı bir gülümseme yayılır. "Ben iyiyim, evlat. Gerçekten. Ben de yanında olmak istiyorum."

"Biliyorum. Sorun da bu. *Biliyorum*. Şimdiki hayatımı yaşamak yerine geleceği düşünerek bu kadar zaman harcamamalıyım, ama elimde değil. Sanki beynim panik modundan çıkamıyor."

“Sen çok şey yaşadın ve yaşıtlarından daha fazla trajedi gördün. Bunun senin için nasıl bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Annem öldüğünde çok kötüydü, ama o zamanlar çok küçüktüm ve onsuz hayatımın nasıl olacağını tam olarak anlayamıyordum. Seni kaybetmenin ne kadar korkunç olacağını çok iyi biliyorum.

seni kaybetmenin ne kadar berbat bir şey olacağını biliyorum."

"Ben inatçıyım." Babam masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"İyi."

Bunu ona itiraf etmek, içimdeki gerginliği biraz hafifletir. "Bazen beni deliye çeviriyorsun, ama senin yanımda olmanı seviyorum."

"Bir noktada hepimiz ölümsüz olmadığımızı ve çevremizdeki insanların da ölümsüz olmadığını anlarız. Ben de bunu fark ettiğimi hatırlıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Kırk yaşına girdiğimde ve hapsirirken kasımı incittiğimde."

"Bekleyeceğin bir şey var," diye şaka yapıyorum.

"Biriyle konuştuğuna sevindim. Haklısın, kontrol edemediğin şeyler için endişelenerek tüm zamanını harcamamalısın."

"Sen nasıl yapıyorsun?" diye soruyorum ona. O da eşini kaybetmiş ve sağlık sorunlarıyla uğraşıyor.

"Bilmiyorum. Belki yaşla birlikte gelen bilgeliktir, ya da belki yaşlandıkça olayları daha kolay kabulleniyorsunuzdur. Eğer bir şey öğrendiysem, o da her senaryo için bir oyun planı yapamayacağınız. Takip edilecek çok fazla dönüm noktası var. Her şeyin yoluna gireceğine dair güvence istersiniz, ama işler öyle yürümüyor ve her şeye rağmen bunun gerçekleşmesini görebilseydiniz ne kadar üzücü olurdu? Annenle geçirdiğim hiçbir günden pişman değilim. Otuz yıl daha geçirebilseydik ister miydim? Elbette. Eminim sen de aynı şekilde hissediyorsundur."

"Keşke Aidan'ı görebilseydi ve Aidan da onu tanıyabilseydi." "Ben de. Onu çok şımartırdı," diyor babam.

"Senin yaptığın gibi mi?"

"Birinin yapması gerekiyor." Gülümser, sonra yüzü ciddi bir ifadeye bürünür. "Sen iyi bir adamsın. İyi bir babasın. İyi bir oğulsun. Zorluklar yaşadığın için üzgünüm. Hepimiz zaman zaman zorluklar yaşarız. Yardımcı olabilecek birine ulaşarak doğru şeyi yapıyorsun. Ve sen de bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım. Her şeyi anladığımı iddia etmiyorum, ama seni dinleyebilirim."

"Teşekkürler."

"Ve ne olursa olsun, ben de duygularımı ve korkularımı belki de pek verimli olmayan şekillerde dışa vurdum."

Onun gizemli sözlerini iki kez düşündüm, ama hala anlam veremiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Son birkaç yıldır ben de bunu düşündüm; ben öldüğümde senin için nasıl olacağını. Hayatında birinin olmasını istiyorum. Bunu hak ediyorsun."

"Sürekli çöpçatanlık," diyorum, sonunda onun ne demek istediğini anladığımda. O da başını sallıyor. "Anneni kaybetmek zordu, ama senin hokey ve okul arasında yolunu bulmana, sonra da baba olmana yardım etmek için burada olduğumu bilerek biraz teselli buldum.

senin hokey ve okul hayatını idare etmene yardım etmek için burada olduğumu, sonra da baba olacağımı bilmek bana biraz teselli verdi. Senin gibi bir adam olduğun için çok gurur duyuyorum, ama yaşadıkların senin de bir duvar örmene neden oldu. Ailen ve takım arkadaşların dışında çok az kişiyi hayatına aldın. Ve ben de bencilce, benim annem gibi birinin olsaydı, o zaman geldiğinde hayatın daha kolay olurdu diye düşündüm."

Onun davranışına, benim hiç düşünmediğim basit bir cevap.

"Hiçbir şeyin bunu kolaylaştıracağını sanmıyorum, ama anlıyorum. Hoşuma gitmiyor, ama ne demek istediğini anlıyorum."

Gülümsemesi bir tarafına doğru çekildi. "Hepsi kötü değildi."

İsteksizce onaylayarak mırıldandım. Hayır, kesinlikle kötü değillerdi. "Onunla konuştun mu?"

Kimin hakkında konuştuğunu tahmin etmeme gerek yok. "Evet, mesajlaşıyoruz."

"Ama?"

"Ama yok."

"Tabii ki var. Olmasaydı, burada onsuz surat asmazdın."

Haksız değil.

"Onu tamamen hayatına sokarsan, yine de seni terk edeceğinden korkuyorsun."

O sözleri söyler söylemez, bunların doğru olduğunu anladım, bu yüzden inkar etmeye gerek duymadım. Ona benim olmasını istemekten ve onun hayır demesinden mi, yoksa evet demesinden ve sonunda işlerin yolunda gitmemesinden mi daha çok korktuğumu bilmiyorum.

"Geleceği tahmin edemezsin, ama şu anı istediğin gibi yapmak için deli gibi mücadele edebilirsin. Ve bence istediğin şey Arizona'da."

Teknik olarak, o kongre için Colorado'da, ama onun ne demek istediğini anlıyorum.

Aidan, her yöne dağılmış siyah saçları ve vücut spreyi kokusuyla merdivenlerden aşağı iniyor — bu yılki yeni bir gelişme.

Babamın yüzünden onun da kokuyu aldığını anlıyorum.

"Günaydın," diyorum, o mutfağa girerken. Doğruca buzdolabına gidip sütü alıyor. Sonra bir kase ve bir kutu Frosted Flakes çıkarıyor.

Masaya getirmeden önce şekerli mısır gevreğinden bolca koyuyor.

Koku neredeyse beni sandalyemden düşürecek kadar güçlü.

"Yeni koku mu?" diye soruyorum ona. Okul başlamadan önce annesiyle alışverişe gitmişti, ama annesinin bütün şişeyi kullanmasını beklemediğini düşünüyorum.

Kafasını sallayarak ağzına kocaman bir kaşık dolusu koyar.

"Peki, ben hazırlanayım. Bu sabah seni antrenmana götüreceğim," der babam Aidan'a.

"Tamam," diye cevaplar.

"Teşekkürler," diyorum babama.

"Güzel bir sabah. Camları açıp biraz temiz hava alalım."

Gülmeme engel oluyorum. "İyi fikir. Ben de buradaki birkaç pencereyi açayım."

Kongrenin ikinci gününde, yorgunum ama en iyi şekilde. Dün elim ağrıyana ve yüzüm gülümsemekten acıyana kadar kitap imzaladım. Okuyucularla sohbet etmekten daha güzel bir şey yok. Onlarla ortak favorilerimiz hakkında hayranlık duymayı seviyorum. Sonuçta, yazar olmadan önce ben de bir okuyucuydum.

Odamdan çıkar çıkmaz, yine kaosa kapıldım. İnsanlar, imzalatmak için evlerinden getirdikleri kitaplarla dolu arabaları ve el arabalarıyla çoktan dışarı çıkmışlardı. Buzlu içecekler ve su şişeleriyle donanmış, rahat ayakkabılar ve kitap sevgilerini ve belirli hayranlıklarını gururla ilan eden tişörtler giymişlerdi.

Molly beni asansörde bir kahveyle karşılıyor.

"Günaydın," diye neşeli bir gülümsemeyle bana kahveyi uzatırken seslenir. "Nasıl uyudun?"

"Pek iyi değil," derim ve kahveyi hevesle alırım. Dün çok konuştuğum için sesim biraz kısılmıştır. "Teşekkürler."

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Molly, her zamanki gibi sorun çözmeye hazır.

"Yan odadaki kızlar gece geç saatlere kadar gülüp konuşuyorlardı. Belki de yatakta zıplıyorlardı? Tam olarak anlamak zordu, ama çok eğleniyorlardı."

"Resepsiyonla konuşup odanı değiştireceğim. Bu hafta burada bir ponpon kız kampı da var. Onların gruplarından birinin yanındasın herhalde."

"Hayır, sorun yok." Bu dolu otelde yeni bir oda talep etmek için yapılacaklar listesine yazmadan önce onu durduruyorum. Bunun imkansız olduğunu söyleyebilirim, ama Molly için hiçbir şey imkansız değildir. "Zaten son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum ve gerekirse kulak tıkacım da var."

Molly ikna olmuş gibi görünmüyor, ama daha önemli konular olduğunu düşünmüş olmalı. "Tamam, beni haberdar et. Dinlenmen lazım."

"Bir gün daha. Dayanırım." Bugün kongrenin son günü. Yarın Molly ve Doreen ile kahvaltı yapıp, yakında çıkacak kitabımın tanıtım detaylarını konuşacağım, ama ondan sonra her şey bitecek. Ve istediğim her şeyi yapabileceğim, ki bu durumda Nick'i görmeye gitmek. Birkaç uçuş buldum, ama ona haber versem mi, habersiz gitsem mi karar veremiyorum.

"Bu sabah paneller var, değil mi?" diye soruyorum, kahvemi bir yudum daha içtikten sonra. Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum.

"Evet." Yüzünde bir anlık tedirginlik belirdi. "O bakış ne?"

"Paneldeki yazar kadrosunda son dakika değişikliği yaptılar."

Satır aralarını okumam hiç zaman almadı. Bu etkinlikte yanına oturmaktan hoşlanmayacağım tek bir kişi var. "Matt mi?"

Dün bütün gün onu başarıyla kaçındım ve bu muhteşemdi.

Ağzında sempatik bir gülümseme belirir. *Becoming Alaric'in* benim fikrim olduğunu bilmiyor, ama çıktığımızı ve ilişkinin iyi bitmediğini biliyor. "Seni çekebiliriz. Onlara kendini iyi hissetmediğini veya programında bir çakışma olduğunu söyleyebilirim."

"Hayır." Beni korumak için bu kadar uğraşmasına çok duygulandım. "Teşekkürler, ama hayır. Ben iyiyim."

Biraz tereddüt ettikten sonra, sanki bana yeniden düşünmem için zaman tanıyormuş gibi, başını sallar. "Tamam."

Devasa otelden geçerek konferans alanına ve başka bir uzun koridordan geçerek panelin yapılacağı odayı buluyoruz.

İçeriye göz atıyorum. Sandalyeler okuyucularla dolu ve birkaç yazar ön tarafta sahnede oturuyor. Matt de dahil. Oturmak yerine ayakta duruyor, sanki kendini tutamıyor ve herkesin onun mükemmel cilalanmış, son derece sahte gülümsemesini görmesini istiyor gibi.

"Hazır mısın?" diye soruyor Molly.

Yavaşça, sakın bir nefes verdim. "Her zamanki gibi."

Kahvemi atmak için etrafta çöp kutusu aradım. Molly kahveyi aldı ve bana nane şekeri ve dudak kremi uzattı.

"Sen olmasan ne yapardım?" İkisini de alıp nane şekerini ağzıma attım ve ChapStick'i sonra kullanmak üzere cebime koydum.

"Kuru dudaklar ve kahve kokulu nefesin olur." Gülümsedi. "İyi şanslar."

"Şansa ihtiyacım var mı?" diye soruyorum, ama çok geç. O çoktan aceleyle uzaklaşıyor, muhtemelen programıma daha fazla toplantı eklemek için.

Odanın kenarından ön tarafa doğru ilerliyorum ve sonra merdivenlerden çıkıp diğer yazarlara katılıyorum. Kenna masanın ucunda oturuyor.

"Merhaba Ruby," diyor.

"Günaydın." Onun yanındaki koltuğa oturuyorum, Matt ile aramıza birkaç kişi koyuyorum. Ondan tamamen kaçınamıyorum ama en azından yanına oturmak zorunda değilim.

Birkaç dakika sonra, etkinlik koordinatörü panel moderatörüne başlamak için işaret veriyor. Farklı türlerden beş yazar var. Kendimizi tanıtarak başlıyoruz ve ardından önceden planlanmış birkaç soruyu yanıtlıyoruz. Seyircilere açıldığında, sorular gruptan çok bireysel yazarlara yöneltiliyor.

Hiç kimse için sürpriz olmadı, Matt ilgi odağıydı. Kadınlar onu seviyor, ama erkekler de. Eskiden hayran olduğum kitlesel bir çekiciliği var. Şimdi bunun tamamen bir gösteri olduğunu anlıyorum.

Ben de birkaç soru alıyorum. Bir okuyucu, ilk kitabımdaki bir yan karakterin hikayesinin devamının olup olmayacağını bilmek istiyor, başka bir okuyucu ise rugby romantizmi üzerine bir kitap yazmayı hiç düşündüğümü soruyor. Molly arkada oturmuş, bana gülümsüyor ve her soruya beş kelimeden fazla cevap vermem için sessizce beni cesaretlendiriyor. Spot ışıkları altında parlamak benim tarzım değil, ama umarım okuyucularıma ve bu topluluğa olan minnettarlığım ve sevgim anlaşılır.

"Bu soru Matthew için." Bir kadın mikrofonu ağzına götürürken utangaç bir gülümsemeyi saklar. "*Becoming Alaric*'in fikri nasıl ortaya çıktı? Çok özgün bir konsept."

Oturduğumdan beri ilk kez Matt'e bakıyorum. Önündeki mikrofona konuşmak için öne eğilirken yüzünde hiçbir rahatsızlık veya suçluluk izi yok.

"Bu harika bir soru," diyor ve kadına gülümseyerek cevap veriyor.

Ne pislik herif.

"Dürüst olmak gerekirse, tam olarak nasıl aklıma geldiğini hatırlamıyorum."

Hatırlamadığını söylemesi imkansız, çünkü ben hatırlıyorum. Karşımda oturup defterimi eline aldığını çok net hatırlıyorum.

"Bu ne?" diye sordu, sayfaları çevirirken.

O zamanlar ona okumasını izin vermekten utanmıştım. Kısa bir süredir çıkıyorduk ve fikir defterim benim için kutsaldı. Onu başkalarıyla paylaşmak beni savunmasız hissettiriyordu. Ya fikirlerimi aptalca veya saçma bulursa?

Okumayı bitirdiğinde hiçbir şey söylemedi. Tek kelime bile. Bir daha bu konuyu hiç konuşmadık ve ben de onun "vampir romantik komedi" kitabının yayınlanacağı haberini görene kadar bu konuyu tamamen unutmuştum. Yine de, tanıtım yazısını okuyana kadar bunun bir tesadüf olduğunu düşündüm. Karakterlerin isimlerini bile değiştirmeye zahmet etmemiştir.

Boynumun arkasında soğuk terler oluşuyor ve ayağım masanın altında sallanıyor.

"Fikirler bana birçok yerden geliyor. Arkadaşlarla sohbetler, seyahat ederken kulak misafiri olduğum şeyler, rüyalar ve haber başlıkları."

Soruyu soran kadın, cevabından hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama mikrofonu etkinlik asistanlarından birine verirken kibarca başını salladı.

"Autumn karakterinin ilham kaynağının eski kız arkadaşım olduğunu söyleyebilirim." Sanki bir sır gibi parmağını dudaklarına götürür ve seyirciler kıkırdar. Autumn, kitabın başında kahramanın kız arkadaşıdır. O, kahramanın bağımlılığıydı ve kitabı okumamış olsam da, eleştirilerden ve Lily'nin bana anlattıklarından, kahramanın bana bir kez daha sataştığını biliyordum. Autumn, o kadar sakar bir kız ki, bir kanalizasyon deliğine düşer ve kahraman, hikayenin kahramanıyla tanışmadan önce, üçüncü bölümde öldürülür.

Yanaklarım yanıyor.

"Tamam, sanırım zamanımız doldu," diyor moderatör.

Ben ayağa kalkarken, odanın arkasından tanıdık bir derin ses duyulur.

"Bir sorum var," diyor.

İnsanlar ona ve moderatöre bakarak moderatörün izin verip vermeyeceğini görmek için dönüyorlar, ama Nick onun onayını beklemiyor.

"Bu soru Ruby Madison için." Adımı söyleme şekli midemi kıpır kıpır ediyor.

Tekrar oturduğumda bacaklarım titriyor.

"Yakında çıkacak romanınızı en sevdiğiniz huysuz hokey oyuncusuna ithaf ediyorsunuz."

"Sorunuz bu mu?" diye soruyorum, yüzüm çatlayacakmış gibi gülümsüyorum.

"Biraz belirsiz. Kimi kastettiğin konusunda kafalar karışabilir. Kim olduğunu bize söylemek ister misin?"

"Üzgünüm. Onun kimliğini korumaya söz verdim." Nick'in ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır.

"Pekala millet," moderatör bu sefer daha sert bir sesle konuşur. "Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim."

Sahnedan aceleyle iniyorum, ama Nick ile aramızdaki kalabalığı aşamıyorum. Onu bulmak için parmak uçlarımda yükselip boynumu uzatıyorum. Onu hiçbir yerde göremiyorum, ama sonra bir el bileğimi kavırıyor ve beni yana çekiyor.

Nick, ona doğru sendeleyerek yürürken gülümser. Beni dengelemek için elini uzatır.

Biraz şaşkın bir şekilde ona bakıyorum, sonra kendimi kollarına atıyorum. Kollarını belime dolayıp beni kendine çektiğinde, onun burada olduğuna gerçekten inanıyorum.

"Gerçekten sensin," diyorum boynunun kıvrımına.

"Selam, Kızıl." Sesi göğsünde yankılanıyor.

Onu daha iyi görebilmek için geri çekiliyorum.

"Sen ulaşılması zor bir kadınsın," diyor.

Hâlâ kalabalık bir odanın ortasındayız ve insanlar ona merak ve ilgiyle bakıyorlar. Hokeyi takip etmeseler bile, siyah spor pantolonu ve dar tişörtüyle profesyonel bir sporcu gibi görünüyor.

"Rüya görüyor gibi hissediyorum. Burada ne işin var?"

İki eliyle yüzümü kavrar, sonra sanki yeniden tanışmış gibi bana bakar. "Seninle gurur duyuyorum. Herkes senin kitaplarını taşıyor, seninle tanışmak için can atıyor. Üzerinde senin yüzünün olduğu bir asansöre bindim."

O ağzını benimkine yaklaştıırken dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyor. Sakalı geri çıkmış ve yüzüme batıyor.

Tüm paneller şimdi sona eriyor ve koridorlar bir sonraki etkinliğe giden insanlarla doluyor. Bu da benim fazla vaktim olmadığı anlamına geliyor.

"Buraya nasıl girdin?" diye soruyorum.

"Bilet aldım."

"Aylar önce satılmıştı."

"Tamam." Dudakları yukarı kıvrılır. "Lobide nazik bir kadına rüşvet verip rozetini ödünç aldım." Boynundaki kordonun ucundaki etiketi çevirir. Üzerinde Debbie yazmaktadır. "Ona kimliğimi vermek zorunda kaldım, böylece rozeti alıp kaçmayacağımı anladı. Hokey hayranlarının yoğun olduğunu sanıyordum."

"Hokey demişken, kampta olman gerekmiyor mu?"

"Bugün izinliyiz, ama bu akşam bir toplantı için geri dönmem gerekiyor." "Bütün bu yolu bir günlüğüne mi geldin?" Kalbim sıkıştı.

"Merhaba!" Molly yanıma gelerek cıvıladı. "Sen Nick Galaxy olmalısın."

"Evet, hanımefendi. Siz de muhteşem ajan olmalısınız."

"Doğru." Molly ona gülümser, sonra iş moduna geçer. "Sizi imza odasına götürmemiz gerekiyor."

"Evet. Tamam." Nick'e bakıyorum.

"Git. Ben engel olmak istemiyorum."

"O da benimle gelebilir mi?" diye Molly'ye sorarım, sonra Nick'e, "Sanırım önce sana sormalıydım. Gelmek ister misin?" derim.

"Kesinlikle," der hemen.

Molly bir saniye düşünür. "Evet. Muhtemelen halledebilirim. Onu onaylatıp rozetini almak için bana beş dakika verin. Bu arada, siz ikiniz imza odasına gidin."

Nick'ten Debbie'nin rozetini alırım. "Bunu da geri götürebilir misin? O lobide."

Başını sallayarak rozeti alır, sonra topuklarını döndürür ve hızlı adımlarla uzaklaşır.

Nick bana bakarken yavaşça gülümser. "O bir harika." "Değil mi? O olmasa ne yapardım bilmiyorum."

Eli elimi bulur ve parmaklarımızı birbirine geçirir. Etrafımızda insanlar hareket ediyor ve konuşuyor, ama ben Nick'e odaklanıyorum. Hala burada olduğuna inanamıyorum. Onu Moonshot dışında görmek garip. Bu yaz çok kapalı bir ortamdaydık ve o zamandan beri bir iki kez aklımdan, belki de bizim ilişkimizin sadece yakınlığımızın bir ürünü olduğu geçti. Artık bu teoriyi kolayca çürütebilirim.

"Sizi rahatsız etmek ya da konuşmanızı bölmek istemiyorum. Sadece sizi görmek istedim. Sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyordum."

"Ben de. Yarın seni görmek için uçağa binmeyi ciddi ciddi düşünüyordum."

"Gerçekten mi?" Gülümsemesi geri geldi ve görmesem de sakalının altında gamzelerinin olduğunu biliyorum.

"Evet. Bunun çekici mi yoksa yapışkan mı olduğunu düşüneceğini bilemedim." "Umarım benim varlığım bunu açıklığa kavuşturur."

O gülümser. "Yapışkan, değil mi?" Ona yaslanırım.

Başını eğdi ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi. Geri çekildiğinde, tüm hafta boyunca hissettiğim aynı duyguları ve soruları onun ifadesinde görebiliyorum.

"Hayranlarının yanına gitsen iyi olur." Ayaklarını açar. Haklı olduğunu biliyorum, ama onunla daha fazla yalnız kalmak istiyorum.

İmza odası, iki girişi olan ve yüzlerce yazar ve satıcının masalar ve arka planlarla donatılmış stantlarda yer aldığı devasa bir alan. Yayıncımın masasında diğer üç yazar ile birlikte oturuyorum. Yeri önümde bir isim levhası var ve arkamda yakında çıkacak kitabın afişi asılı. Nick'in onu gördüğünü anlıyorum. Bana bir bakış atıyor, ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor.

"Bu çok havalı." Masayı dolaşarak yakına geliyor, sonra telefonunu çıkarıp onunla bir selfie çekiyor.

"ARC ister misin?" Yığından bir tane alıp ona uzatıyorum. "Etkinlik için bunları acele bastırmak zorunda kaldılar, ama oldukça iyi olmuşlar."

Onu alır, sonra onunla başka bir fotoğraf için poz verir. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Bu iltifattan yüzüm kızardı. "Sonunu çok beğendim. Mükemmeldi."

"Okudun mu?" Konferansa gitmeden önce göndermiştim, ama hokey kampı başladığı için yakın zamanda okumak için çok meşgul olacağını düşünmüştüm.

"Tek oturuşta okudum." Kitabı masanın üzerine koydu ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Bir eliyle saçlarımı yüzümden çekip parmaklarını boynumda gezdirdi. "Komik ve tatlıydı. Seksiydi."

"Bu konuda biraz ilham aldım." Ona gülümsüyorum. Tek istediğim onu öpmek ve bundan sonra ne yapacağımızı konuşmak. Onu ne zaman tekrar göreceğim? Bu nasıl olacak? Hafta sonu ziyaretleri arasında aylarca beklemek yerine, onun her gün hayatımda olmasını istiyorum. Ama diğer yazarlar geliyor ve okuyucular için kapılar yakında açılacak.

Nick etrafına bakınıyor. "Yoluna çıkmamak için nereye gitmemi istersin?"

Molly, ona bir rozet, bir şişe su ve fazladan bir sandalye getirir.

"Vay canına. Çok iyisin," diyor ona.

"Tabii ki." Molly göz kırpar.

Birkaç dakika sonra ortalık karışır. Okuyucular, kitap arabalarını arkalarında sürükleyerek odanın içinden hızla geçerler. Nick, olanları izlerken kaşlarını kaldırır. Benim kitaplarımı almak için bekleyen bir sıra oluşmadan önce onun tepkisini yakalamak için fazla vaktim yok.

Gülümserim ve her birini imzalarım, bazen kişisel bir not veya alıntı eklerim, bazen de karakterler hakkında sohbetlere dahil olurum. Onların bakış açılarını dinlemeyi seviyorum. Bu beni çocukluğuma geri götürüyor, Olivia'nın ilk hikayeleri okuduğu ve bana ne düşündüğünü söylediği zamanlara.

Birkaç kişi Nick'i tanır. Fotoğraf veya imza istedikleri zaman kibar davranır, ama eliyle işaret ederek sadece beni desteklemek için burada olduğunu söyler. Haber çok çabuk yayılmış olmalı ki, kısa sürede o kadar uzun bir sıra oluşur ki, etkinlik görevlileri insanları geri çevirmeye başlar.

"Hayranların seni görmek için beni ziyarete geliyorlar," diye ona sıra bekleyenlerin arasında fısıldıyorum.

"Onlar benim hayranlarım değil, bebeğim. Hepsi senin hayranların." O, bir adım arkamda, kenarda oturuyor. Benim kalemim bittiğinde bana yeni Sharpies kalemleri uzatıyor ve sessizce önüme su koyarak su içmemi hatırlatıyor, ama bunun dışında sadece oturup izliyor ve her şeyi sonsuza kadar hatırlayacağım gururlu bakışıyla her şeyi içine alıyor.

İmza töreni bitmeden kitabın ilk baskıları tükenir, ama sıra devam eder. Son kişi masamdan ayrıldıktan sonra, arkama yaslanıp iç geçiririm.

"Başardın!" Molly masamın önünde dans ederken heyecanla bağırır.

"Şimdi biraz uyuyabilir miyim?" diye umutla soruyorum. Ve uyumak derken, Nick'i odama götürüp çıplak kalmayı kastediyorum.

"Otuz dakikan var." Sanki aklımdan geçenleri tam olarak biliyormuş gibi, parmağını benimle Nick arasında sallıyor. "Sonra Doreen'le akşam yemeği için buluşacağız."

"Bu programda yoktu."

"Biliyorum. Bir saat önce istedi."

"Bu kötü bir şey mi? Kötü hissettiriyor." Midem rahatsızlık hissiyle kasılır.

"Rahatla. Her şey yolunda. Kitabın tanıtımı bu hafta sonu çok iyi gitti, muhtemelen tur programı hakkında konuşmak istiyordur. Heyecana kapılmalıyız."

"Tamam." İkna olmadım ama şu anda başka önceliklerim var.

Nick ve ben uzaklaşmaya başlıyoruz ve o arka m 1 z dan sesleniyor: "Yirmi dokuz dakika!"

Koridorda, insanlar duvarlar boyunca oturmuş, bir sonraki etkinlikten önce dinlenip enerji topluyorlar. Bu gece son parti var, karaoke ve dans.

Nick elimi tutuyor ve hızlıca ilerliyoruz.

"Odama gelmek ister misin?" diye soruyorum.

"Senin olduğun yerde olmak istiyorum."

"Ben de." Durup, ona tam olarak nasıl hissettiğimi söylemeye hazırlanıyorum. O bir adım atar, sonra durur ve bana bakar. "Her şey yolunda mı?"

Cevap veremeden, Matt yanımdan yaklaşıyor, sanki eski dostlarmışız gibi gülümsüyor. "Ruby, merhaba."

Nick yanımda gerginleşir, sonra yaklaşır.

"Arkadaşın kim?" diye sorar Matt, ama ben yüzde doksan dokuz oranında onun zaten bildiğinden eminim.

Ona bilgi vermek yerine, doğrudan konuya girerim. "Ne istiyorsun, Matt?"

"Sadece dostça davranıyorum." Savunmacı bir şekilde iki elini kaldırır ve neden bu kadar sert davrandığımı anlayamıyormuş gibi şaşkın bir ifade takınır.

"Biz arkadaş değiliz."

Matt'in bakışları benden Nick'e kayar.

Nick'e elini uzatır. "Sen hokey oyuncususun, değil mi?"

Nick, eski erkek arkadaşına sert bir bakış atarken çenesini gerdi.

Matt elini geri çeker, yine de bir şekilde kendini beğenmiş bir ifadeyle. Bana bakar. "Onu buraya getirmek çok zekice bir hamle. Bu fikir senin miydi, yoksa Molly'nin mi?"

Ona dik dik bakarım. "Her şey pazarlama hilesi değildir."

"Hayır mı?" Omuzlarını silkiyor. "Her neyse, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Matthew Rose." "Kim olduğunu biliyorum." Nick'in sesi alçak ve sert.

"Oh, harika. Senin için bir şey imzalamamı ister misin?"

"Neden isteyeyim ki?"

"Ben önemli biriyim." Matt kaşlarını çatıyor, sonra gülerek geçiştiriyor.

"Belki duymuş olabileceğin küçük bir kitap yazdım, *Becoming Alaric*."

"Oh, duydum," diyor Nick. "Ve bu fikri Ruby'den çaldığını da biliyorum."

Sadece bir saniye için Matt'in yüzünde suçluluk belirir, ama çabucak toparlanır. "Fikir çalınmaz."

"Yapmak ve yapmak zorunda olmak iki farklı şeydir."

Matt yine güldü. Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Yılın, belki de yüzyılın en büyük kitabını yazdım. Sen yazmış olsaydın da aynı şeyi söyleyebilir miydin?"

Bu düşünceyi kafamdan atamadığımı itiraf etmekten nefret ediyorum. Belki de sihir fikirde değil, Matt'teydi. Her halükarda, bu çok kötü bir şeydi.

"Ona ne dedin lan?" Nick sorar, elimi sıkıca tutar.

Matt tereddüt eder, çenesini ileri geri hareket ettirerek bizi süzer. Yavaşça, o sinsi gülümseme geri döner. "Bana teşekkür etmelisin. Kaç kişinin benim konseptlerini yazmam için canını vereceğini biliyor musun? Sana bir iyilik yaptım. Sen onu, tek elle okuyabilecek kadınlara satılan, ucuz, kadınlara yönelik bir boktan kitaba dönüştürürdün."

Son sözünü daha söylemeden, Nick öne atılır ve ona yumruk atar. Matt yere yığılır, bir dizinin üzerine çöker. Ağzında kanla yukarı bakar ve alaycı bir şekilde sırtar. Birkaç kişi nefesini tutar ve gözlerini kocaman açar, ama kimse öne çıkmaz.

"Gitmeliyiz." Nick'in kolunu tutup onu koridorda kendimle birlikte çekiyorum.

Kimse peşimizden koşmuyor, bu yüzden köşeyi döndüğümüzde yavaşlayıp ona dönüyorum. Sonra gülmeye başlıyorum.

Nick'in çenesi gergin ama yavaşça gevşiyor ve sonunda yüzünde bir gülümseme belirliyor, o da gülüyor.

"Siktir, özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

"Dalga mı geçiyorsun? Bu, tüm yılın en önemli anıydı."

"Onun bunu senden çaldığını çok iyi bilirken, bu kadar uzun süre nasıl sakın kalabildin, bilmiyorum." Çenesi tekrar taş gibi sertleşir.

"Önemli değil. Kariyerinin geri kalanını, nasıl yapılacağını bilmediği bir şeyi yeniden yaratmaya çalışarak geçirecek. Aynaya bakıp kim olduğunu ve ilerlemek için ne yapacağını kabullenmek zorunda. Geceleri rahat uyuyorum. Senin yanında olduğum zamanlar daha iyi uyuyordum ama."

"Ben de."

"Bu çok eğlenceliydi," diye araya girer Molly.

Ona bunu nasıl bildiğini sormak için ağzımı açtım ama o eliyle beni susturdu. "Senin otuz saniye arkadaydım. İyi haber. Matt'in çenesi kırılmamış."

"Bu iyi haber mi?" diye soruyorum.

Bana eğlenceli olmayan bir bakışla bakar. "Şaka yapıyorum," derim. Yani, bir nevi.

"Bu benim suçum," dedi Nick. "Tüm sorumluluğu üstleniyorum ve Ruby'nin başına bela açılmaması için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Biri sorarsa, kıskançlık krizine girdiğini söyleriz. Gerçi Matthew'un bundan bahsedeceğini sanmıyorum. Patates çuvalı gibi yere yığıldı." Onun için utandığını gösteren bir yüz ifadesi takınır. "Ama daha büyük sorunlarımız var."

"Öyle mi?"

"Doreen şimdi seninle görüşmek istiyor. Son dakika bir uçak bileti bulmuş ve yakında ayrılması gerekiyor."

"Git," diyor Nick.

Molly başını sallar ve beni takip etmem için vücudunu bana doğru çevirir.

"Hayır." Başımı sallarım. "Üzgünüm. İsteddiği şeyin önemli olduğuna eminim, ama Nick'le beş dakika yalnız kalmam lazım."

Molly içini çeker ve etrafına bakar. Başını sola eğirir. "Yeşil oda muhtemelen boştur."

"Teşekkürler."

Elini tutup onu oraya götürüyorum.

"Beş dakika," diye hatırlatıyor Molly.

Molly'nin tahmin ettiği gibi, yeşil oda boştur. Kapıyı kapatıp kilitlerim. Dönüp kapıya yaslanırım. Bir elimle içecek ve atıştırmalıkların bulunduğu masayı işaret ederim. "Bir şey ister misin?"

"Evet," der ve kolunu belime dolayarak tekrar dudaklarını dudaklarıma değdirir.

Kollarımı boynuna doladım ve o beni kaldırıp kendine doğru çekti, boş bir masaya doğru yürüdü ve beni masanın üzerine oturttu.

Ayaklarımın arasına geçer, eğilip beni öpmeye devam eder. Ellerim gömleğinin eteğinin altına kayar ve sert, ince karın kaslarının hatlarını izler.

"Siktir, seni özledim." Parmakları uyluklarımdan yukarı kayar ve eteğimin altına girerek kalçalarımın iki yanına yerleşir.

"Ben de seni özledim."

Bu sabah uyandığımda bingo kartımda "yeşil odada seks yapmak" yazmıyordu ama tek düşünebildiğim ona daha yakın olmak. Pantolonunu ve boxerını aşağı indirip sikini serbest bırakıyorum.

Başparmağım ve işaret parmağımla tabanını daireler çizerek okşarken, Nick dudaklarıma inliyor.

Geri çekilir ve gözlerime bakar. "Buraya eski sevgilini yumruklamak ya da hızlı bir seks yapmak için gelmedim."

"Biliyorum, ama izlemek çok tatmin ediciydi. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım."

Görünüşe göre bilmesi gereken tek şey bu, çünkü parmaklarını külotumun iki yanına geçirip aşağı çekiyor. Ona yardım etmek için hareket ediyorum ve o da külotu bacaklarımdan çıkarıyor.

"Fazla vaktimiz yok ve sen gittiğin andan beri bunu hayal ediyorum."

"Elinden geleni yap, Galaxy."

Kıkırdar, sonra ağzımı alır ve beni masanın kenarına çeker. Onun penisini girişime yönlendiriyorum ve o da hiç vakit kaybetmeden içeri giriyor.

İkimiz de inleyerek, vücutlarımızı olabildiğince birbirine yaklaştırırken dillerimizi birbirine sürtüyoruz. Nick, ben daha fazla dayanamayana kadar içime giriyor, sonra çıkıyor ve tekrar giriyor. Ben çoktan tırmanmaya başladım. Bir haftadır özlemle beklemek ve bunu yaptığımız her anı tekrar tekrar hatırlamak ön sevişme görevi gördü.

O da yakındır. Her seferinde daha hızlı hareket etmesi ve beni doldurduğunda hafifçe titremesinden bunu anlayabiliyorum.

"Lanet olsun, beni çok iyi beceriyorsun bebeğim."

"Daha fazla." Bu bir yalvarış ve rica. Ben uçurumun kenarında sallanıyorum ve bu çok mükemmel hissettiriyor.

Onun cevabı, kolunu uyluklarımdan etrafına dolayarak beni kaldırmak ve bacaklarımdan arasına daha da girerek kendini sıkıştırmak.

Ve sonunda oraya vardığımda, gözlerim yaşlarla doluyor. Nick hemen arkamda, yüzümü okşuyor ve ne kadar iyi hissettiğimi söylüyor. Her kelimeyi ve her dokunuşu içime çekiyorum. Alt dudağımı ısırarak ve derin bir iniltiyle boşalıyor. Sonra orada kalıyor, hala içimde, beni kendine sarıyor. Göğsü inip kalkıyor ve kalbinin benimkiyle aynı hızda attığını hissedebiliyorum.

Duygularım taşıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve şu anda ağlamam o kadar saçma ki, gülmeye de başlıyorum.

"Ne oldu?" Nick'in bakışları çılgınca bir endişeyle doludur.

"Hiçbir şey," diyorum, ama ağlamaya devam ettiğim için bunun pek de güven verici olmadığını fark ediyorum. Başparmaklarıyla yüzümden akan gözyaşlarını siliyor.

"Burada olduğun için çok mutluyum," diye hıçkırarak ve ağlayarak söylüyorum. "Seni çok özledim. Her gece senin formasıyla uyudum."

Dudakları seğirir ve bir gülümsemeye dönüşür. Sakalının arasından bir gamze belirir.

"Ağladığım için özür dilerim. Yemin ederim mutluyum."

Dudaklarını benim dudaklarımın üzerine koyarken bana gülümsemeye devam eder. Öpüşmek gözyaşlarını durdurmanın sihirli bir yoluymuş. Dudakları nazik ve tatlıdır, günlerce kendimi kaybedebileceğim türden bir öpücük.

Ama ne yazık ki, Molly'nin başka planları var.

"İki dakika!" diye bağırır koridordan. "Acımasız, değil mi?" diye sorar Nick.

"Hiç bilmiyorsun."

Pantolonunu çekip, başka bir masadan peçete alıp beni temizliyor. Ona verdiğim yonca kolye boynunda asılı.

"Hâlâ takıyorsun," diyorum, başımla göğsünü işaret ederek.

Aşağıya bakar ve sonra tekrar bana bakar. "Tabii ki. Bu benim senin formanda uyumak gibi bir şey."

Hafifçe gülüyorum. Nick ayağa kalkmama yardım ediyor ve sonra iç çamaşırımı giymem için bana uzatıyor. Elleri yavaşça yukarı kayıyor ve arkalarında tüylerimi diken diken eden bir his bırakıyor.

"Keşke daha uzun kalabilseydin. Seni her gün görememekten nefret ediyorum." "Bu yüzden geldim," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Duraksıyor, dişleriyle alt dudağını ısırırken gözlerimin içine bakıyor. "Seni seviyorum, Ruby."

Onun söyleyebileceğini düşündüğüm onca şeyin arasında, bu listede yoktu.

"Öyle mi?"

"Evet, Red. Seviyorum. Sen gitmeden önce sana söylemeliydim, ama birbirimizi yeterince uzun süredir tanımadığımızı ve sana karşı hissettiklerimi anlayamayacağımı söyleyip durdum kendime. Ama sensiz geçen bir hafta sonra, yanılmadığımı anladım. Hayatıma ansızın girdin ve o anda sana aşık olduğumdan eminim. Korkmuştum. Hâlâ korkuyorum. Hiçbir şeyi bu kadar istememiştim."

Dudaklarımdan bir kahkaha daha dökülüyor. Onun sözleri beni o kadar mutlu ediyor ki, başım dönüyor, neredeyse kendimden geçiyorum.

"Senin de aynı şeyi istediğinden emin değilim, ama..."

"İstiyorum," diye onu temin ederim. "Ne olursa olsun."

O başını sallar ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Nasıl olacağını bilmiyorum, ama bunun yürümesini istiyorum. Ben varım. Sonuna kadar. Ne istersen."

Her izin gününde seni nasıl ziyaret edeceğimi bulacağım, ama dürüst olmak gerekirse, sezon başladığı için bir süre bu çok az olacak. Sen de istediğin zaman bize gelip kalabilirsin. Ne zaman istersen. Ne kadar istersen. Ya da sana maç biletleri alıp seni maçı izlemeye götürebilirim ya da hokeyden sıkılırsan, her gece telefonda konuşabiliriz ve bana gününün nasıl geçtiğini anlatabilirsin. Sezon bittikten sonra, Aidan ve ben yaz boyunca seninle kalabiliriz. Ben de sana ihtiyacım var, Red."

Molly kapıyı yüksek sesle çalarken kapının diğer tarafından sesi geliyor. "Gösteri zamanı, Ruby!"

Oraya geri dönmek istemiyorum, ama Molly'yi yeterince tanıyorum, gerekirse kapıyı kırıp gireceğini biliyorum. Hala söylemek istediğim ve ondan duymak istediğim çok şey var.

"Git."

"Ama..."

"Şimdi cevap vermen gerekmiyor. Benim durumumu ve nasıl hissettiğimi biliyorsun, ama zaman ayırıp bunu düşünmelisin. Gerçekten düşün, Red. Ve ne karar verirsen ver, ben tek bir an bile pişmanlık duymuyorum."

Düşünmek için zamana ihtiyacım olmadığını söylemeye başlıyorum, ama o devam ediyor.

"Kitapla birlikte karşına çok sayıda inanılmaz fırsat çıkacak. Seninle gurur duyuyorum ve tüm bunların tadını çıkarmanı istiyorum. Ayrıca kız kardeşin de bebek bekliyor. Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve onu da öncelikli tutmak isteyeceksin. Belki de şu anda bir ilişkiye atılmak senin için çok zor ve bu normal."

"Hayır. Ben..." Kafamı sallıyorum. "Ben de seninle olmak istiyorum. Bir şekilde halledeceğiz."

Elini yüzümün yanına koyar ve geri çekilmeden önce dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırır. Elim tutar ve kapıya doğru yürürüz. Kapıya ulaşmadan hemen önce durur.

"Neredeyse unuttuyordum." Pantolonunun cebinden siyah bir kutu çıkarır ve bana uzatır.

"Nedir bu?"

"Aç."

Mücevher kutusunun kapağını açtım ve içinde elmaslarla süslenmiş hokey sopası şeklinde bir kolye gördüm.

"Aidan seçmeme yardım etti."

Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı.

"Ben de onu özlüyorum."

"Ben de. Senin için yeni bir şarkı üzerinde çalışıyor."

Molly tekrar kapıyı çaldı ve ben hazır olmadan Nick kapıyı açtı ve kapının diğer tarafında çok endişeli görünen menajerim duruyordu.

"Oh, iyi." Gülümser ve omuzları gevşer. "Hazır mısın?"

Değilim, ama Nick benden uzaklaşıyor. Kapıdan çıkarken gülümsüyor.

"Görüşürüz, Kızıl."

Molly'yi otelde takip ederken sersemlemiş durumdayım. Nick beni *seviyor*. Bu ilişkinin yürümesini istiyor. Bugün *benim için* geldi. Daha mutlu olamazdım. Belki onunla birlikte olmak için düşünmeye zamanım olduğunu düşünüyor, ama ben öyle düşünmüyorum. Moonshot'tan ayrıldığım andan beri biliyorum.

Doreen otel kahve dükkanında bizi bekliyor. Yaklaştığımızda ayağa kalkıyor. Onu selamlarken mutlulukla dolu bulanıklığı gözlerimden silkeliyorum.

"Merhaba." Sesim titriyor.

"Gitmeden önce benimle buluştuğun için teşekkürler." Oturur ve bize de oturmamız için eliyle işaret eder.

"Tabii ki. Her şey yolunda mı? Kitabın karşılaması iyi geçti sanıyordum."

"Öyle oldu. Hepimiz senin adına çok mutluyuz. İçgüdülerime güvenmekle haklıymışım," diyor, sesinde hafif bir "sana söylemişim" tonu var. "Farklı alt türlerde yazabilecek yeteneğin olduğunu kanıtladın ve okuyucuların da bu yolculuğa memnuniyetle katılıyor."

"Vay canına. Teşekkürler. Her şey çok gerçeküstü geliyor."

Beni düşünürken dudaklarını büzüyor. "Şimdi soru şu: Bundan sonra ne yazmak istiyorsun?"

"Ben..." *Love Bites'in* devamı için ona bir sunum yapmaya başlıyorum ama Molly'nin ona çoktan gönderdiğinden eminim. "Ne sorduğunu tam olarak anlamadım."

Kırmızı dudakları küçük ama memnun bir gülümsemeye dönüştü. "Uzun bir gün geçirdiğini bildiğim için sadede geleceğim. Bundan sonra ne yazarsan yaz, onu yayınlamak istiyorum."

"Öyle mi?"

"Eğer daha önce anlattığın kitapsa, harika. Eğer daha çok sporla ilgiliyse, o da olur. Ya da belki zaman yolculuğuna sapmak istersin, harika. Ne olursa olsun

o olsun, ben istiyorum. Ruby Madison evrenini seviyorum. Eğlenceli ve beklenmedik. Bence birlikte gerçekten özel bir şey yaratabiliriz."

Zihnimde geri sararak sözlerini tekrar tekrar dinlerken ağzım açık kalır. Ben düşünürken o Molly'ye bakar. "Teklifim için resmi teklifimi ve seçtiğin iki kitap daha göndereceğim."

"Vay canına." Molly'nin yüzünde kocaman bir gülümseme yayılır ve sesi bir oktav yükselir. Tekrar konuşmadan önce ifadesini düzeltir. "Yani, bu harika. Müşterim adına bunu almayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Hâlâ şaşkın bir sessizlik içinde donmuş durumdayım. Benim kitabımı istiyor. Benim kitabımı ve *iki tane* daha istiyor!

Doreen ayağa kalkarken gözlerini bana dikti. Büyük çantasını omzuna astı. "Harika bir kitap yazdığın için tebrikler. Gelecek için çok heyecanlıyım, Ruby."

Ayağa kalkıyorum, hala rüya görmediğimden emin değilim. "Çok teşekkür ederim."

"Teşekkür etmene gerek yok."

"Kimse bana şans vermezken siz verdiniz."

Dudakları son bir kez daha sırtarak kıvrıldı. "Ve diğer tüm yayıncılar kariyerlerinin geri kalanını bunu pişmanlık duyarak geçirecekler."

Antrenman kampı tüm hızıyla devam ediyor. Tıbbi muayeneler, buz üstünde ve buz dışında testler, küçük grup antrenmanları, sosyal medya tanıtım röportajları ve medya ile görüşmeler yaptık.

Çaylaklar antrenmanlarını yeni bitirdi ve biz başlamadan önce tecrübeli grup buzda ısınmaya başladı.

Salon tamamen doludur: fotoğrafçılar, muhabirler, ön büro personeli ve hatta bazı hayranlar.

"Selam. Kongre nasıldı?" Travis, biz etrafta dolaşıp, puck atıp ısınırken soruyor.

"İyi idi. Ruby'yi görmek için ne kadar çok insan geldiğini görmeliydin." Bu anı hatırlayarak gülümsüyorum.

"Ve?" diye soruyor, heyecanı o kadar belirgin ki beni güldürüyor.

"Ona hislerimi söyledim, şimdi karar ona kalmış."

Travis daha fazlasını bekler gibi bekliyor. Aslında, kafası patlayacakmış gibi görünüyor.

"Geri gelecek mi?" diye sorar sonunda.

"Ziyaret etmek istediğini söyledi, evet. Ben de onu ziyaret etmeye çalışacağım." "Oh." Kaşlarının arasında derin bir kırılganlık oluşur.

"Benim için bu kadar mutlu görünme." Ses tonum kuru ve yine gülümsemem kaçıyor.

"Üzgünüm. Senin adına mutluyum, ama... ben de onu özliyorum. Onu eşyalarını toplayıp geri dönmeye ikna ettiğini umuyordum."

"Biliyorum dostum." Omzuna hafifçe vuruyorum. "Ama onun da işleri var. Onu kitap turuna gönderiyorlar ve kız kardeşi bebek bekliyor. Bizim durumumuzu biliyorsun. O burada olsa bile, ben çoğu zaman yokum."

Kafasını sallayarak onaylar gibi yaptı. "Belki de ona daha sonra soyunma odasındaki fotoğraflarını göndermeliyim. Harika görünüyorsun dostum."

"Hayır," diye hemen cevap veriyorum. "Ama..."

"Hayır."

Gülümser. "Telefonumda bulunan seninle ilgili tüm fotoğrafları ona gönderdim, ikinizin birlikte çekilmiş sevimli fotoğrafları da dahil."

Sanırım bundan etkilenmem gerekirdi. "Aidan bu gece annesinde kalıyor. Antrenmandan sonra bir şeyler içmek ister misin?"

"Ve Moonshot'ın evrendeki en iyi yer olduğunu ve onun hayatının geri kalanında yatmak isteyeceği tek erkeğin sen olduğunu ikna etmek için çılgın, abartılı, aşırı jestler mi düşünelim?"

Hayır demek için ağzımı açtım ama neyse. Zaten Ruby'ye bunun işe yaramasını ne kadar istediğimi göstermek için elimden geleni yapmayı planlıyorum. Belki Trav'ın iyi bir fikri vardır. Muhtemelen yoktur ama belki vardır. "Tabii."

Yumruğunu havaya kaldırır.

"Ama veto hakkım tam olacak," diye uyarıyorum onu.

"Hadi daire oluşturalım," diyor Koç Lenshaw, diğer koçlarla birlikte buz pistine çıkarken.

Trav ve ben grubun geri kalanıyla birlikte sıraya giriyoruz. Bu, onun Moonshot'taki üçüncü sezonu, benimkiyle aynı, bu yüzden onun koçluk stilini zaten iyi biliyorum. Sohbet etmekten veya bizi motive etmekten hoşlanmaz, ama doğrudan ve dürüsttür ve bize iyi veya kötü bir şey yaptığımızı söylediğinde, her zaman bunu olduğu gibi kabul edebileceğimi bilirim.

"Bugün ikiye ayrılıp scrimmage yapacağız. Elinizden geleni yapın, kendinizi tutmayın. Nerede ayarlamalar yapabileceğimizi görmek için sıraları ve grupları değiştireceğim. Grupları Marigold koç belirledi."

O geri çekilir ve Koç M takımları sıraya göre okur. Adımı duyduğumda, ağızlığımı almak için yedek kulübesine giderim. D-Low ve Travis ile birlikte birinci sıradayım. Geçen yıl en çok gol ve şut atan ilk sıradaki takımdık. Koçun diğer oyuncularını değiştirip

diğer hatları güçlendirmek için bazı oyuncularını değiştireceğinden eminim, ama bu ikisiyle oynamak sihirli bir şey ve umarım bunu sürdürebiliriz.

Penn yedek kulübesinde, ekipmanını ayarlıyor ve kaleye girmeye hazırlanıyor. "Dizin nasıl?" diye soruyorum ona.

Maskesini yerine takarken kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor. "Harika."

Sadece birkaç dakikalık oyundan sonra tüm endişem kaybolur. Oyun tüm dikkatimi çekiyor ve kendimi ona adayabildiğim için mutluyum. Diğer takımlarla karşılaşmak hala zihinsel bir mücadele olabilir, ama ben her şeyi olduğu gibi kabul edeceğim.

Puck oyun alanının dışına çıkıyor ve koç düdüğü çalarak oyunu durduruyor. Yüz yüze gelmeye hazırlanırken, tribünlerden gelen bir gürültü dikkatimi dağıtır.

O tarafa bakıyorum ve gürültünün kaynağını buluyorum. Birkaç medya mensubu ayağa kalkmış, kadına yardım ediyor. Biri sarı bir sırt çantasını alıp kadına uzatıyor. Zaten hızla atan kalbim bir kat daha hızlanıyor.

Ruby kendini toparlarken yanakları pembeye döner. Elbisesinin eteğini düzeltir ve buz pistini tarayarak beni bulur ve tereddütle gülümser.

"Galaxy?" Koç, buzun ortasında dururken benim adımını seslendi.

"Bir saniye, Koç."

Talebime şaşırmış ve biraz da şaşkın görünüyor, ama ben çoktan ona doğru kaymaya başlamışım. O merdivenlerden aşığı inmeye devam ediyor, hatırladığımdan daha güzel görünüyor. Denver'dan ayrılalı yirmi dört saat bile olmamış, ama onu gördüğümde hissettiğim rahatlama çok büyük.

Buz pistinin hemen yanındaki merdivenlerin altında buluşuruz. Ağızlığımı çıkarır ve vizörümü kaldırırım. Onu gördüğüme o kadar mutluyum ki, hiçbir şey söyleyemiyorum.

"Merhaba!" Elini garip bir şekilde sallayarak selam verdi. "Uzun zaman oldu."

"Yapışkan, değil mi?"

"Çok hoş." Ona gülümserim. "Sana sarılmak isterdim ama terliyim."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Böldüğüm için üzgünüm, ama sana söylemek istediğim iyi bir haberim var."

"Ne oldu, bebeğim?"

"Kitap teklifimi sattım!" İki kolunu da yanlara açar ve omuzlarını kaldırır. "Dün geceki, bekleyemeyen toplantım, kitabı satın alan editörle idi. Aslında üç kitap satın aldı. Önümüzdeki iki yıl için sözleşme imzaladım."

"Bu harika bir haber. Tebrikler!"

"Teşekkürler."

Bakışlarım, bizi izleyen buz pistindeki ve tribünlerdeki insanlara kayıyor.

"Şikayet etmiyorum Red, ama bunu bana söylemek için bu kadar yolu gelmenin

bunu söylemek için bu kadar yolu geldin?" diye soruyorum, ona gülümseyerek.

"Şey, antrenman bitene kadar beklemeyi planlamıştım." Takıma ve koçlara el salladı. Sesini yükseltti, "Çok üzgünüm."

"Sorun değil. Bekleyebilirler." Koç daha sonra antrenmanda dikkatimi dağıttığım için benimle konuşacaktır, ama umurumda değil.

Saçının bir kulağının arkasına atıyor ve ayaklarına bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor.

"Tamam, durum şu. Artık arka planda hokey sesi olmadan kitap yazabileceğimi sanmıyorum. Ayrıca, son derece çekici ve seksi erkek arkadaşımın ilham almak da yardımcı oluyor."

"Bana erkek arkadaşın mı dedin, Kızıl?"

Yüzü buruşurken bana çekingen bir gülümseme atıyor. "Evet?"

"Çok beğendim. Ve her zaman senin ilham kaynağın olmaktan mutluluk duyarım."

"İyi, çünkü ne istediğimi düşünmek için zamana ihtiyacım yok. Senisin. Seni istiyorum ve bunun için ne kadar programımı değiştirmem gerektiği umurumda değil. Tamamen seninim."

"Ben de."

Gülümsemesi geri geldi ve küstahlıkla doluydu. "Ayrıca, düşünüyordum da... Sürekli yazacağım ve Hotel Fourteen'de kalınamayacağına göre, belki Chalet Galaxy'de kalabilirim. Tabii, müsaitse."

Gülümsemem hiç olmadığı kadar genişledi. "Ne kadar süreliğine?"

"Üç kitap, kaçınılmaz yazar tikanıklığı... Biraz zaman alabilir." O da gülümsüyor, benim mutluluğumu yansıtıyor. "Henüz ayrıntıları belirlemedim. Mümkün olduğunca ailemi ziyaret etmek ve Olivia'nın bebeği doğduğunda yanında olmak istiyorum. Sonra turne var ve... Süresiz kalmak istiyorum."

Onu kollarıma alıp öpüyorum. Uzaklardan gelen konuşma ve kahkaha sesleri duyuyorum, sonra Travis'in heyecanla bağırıldığını ve ardından diğerlerinin buzda sopalarını vurarak alkışladığını duyuyorum.

"Bu evet mi?" diye sordu, onu ayağa kaldırdığımda. "Evet."

İstedığın kadar kal. Sonsuza kadar kal."

Çığlık atar ve dudaklarını dudaklarıma bastırır.

"Galaxy!" Koç bağıır. Ona dönsem de kendimi kötü hissedemiyorum.

"Evet, koç?"

"Bize katılacak mısın yoksa bugün izin mi

alıyorsun?" "Üzgünüm, Koç."

"Gitmeliyim," diyorum Ruby'ye. Sonunda buz pistine çıkmadan önce ona göz kırpiyorum.

Takım arkadaşlarım, ben buzun ortasına doğru ilerlerken sırtımı okşuyorlar.

Trav yanıma gelir. "O benim şöhretimi çaldı. Bunu nasıl aşacağım?"

Gülerek omzuna yumruk atıyorum. "Eminim bir şeyler bulursun."

Nick'in kolu belime dolanmış halde uyanıyorum. Ona daha sıkı sarılınca kolunu daha da sıkılaştırıyor.

"Hâlâ buradasın," derim, sesim uykudan dolayı hâlâ boğuktur. Ben geri taşındıktan sonra kulübede kalmıştık ve sonra kutlama yapmıştık... birçok kez.

"Mhmm." Beni göğsüne doğru çeker. Sıcak ve hafifçe benim parfümümün kokusu var. Ağzı boynum ve omzum boyunca geziniyor, yumuşak öpücükler bırakıyor ve ben onun kollarında dönüp tekrar kutlama yapıyorum.

Ancak midem bu uygunsuz anda guruldamaya başlar. Dün gece seks yapmak için akşam yemeğini atladık ve pişman değilim.

"Kahvaltı yapmalısın," diyor Nick. "Hayır.

Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

"Ben de istemiyorum, ama bugün senin için büyük planlarım var, o yüzden önce... yemek." Dudaklarını benim dudaklarımın üzerinde gezdirip yataktan kalkıyor. Ben de hareket edip çıplak omuzlarımı battaniyeyle örtüyorum.

O boxerını ve kot pantolonunu giyerken onu izliyorum. "Buna alışabilirim."

Tişörtünü giyerken omzunun üzerinden bana bakıyor. "İyi. Burada olmanı seviyorum."

Henüz her şeyi konuşmadık, ama burada olmak doğru geliyor. "Aidan geri döndüğünde ne olacak?" diye soruyorum.

Nick, sorumu cevaplamak için daha fazla bilgiye ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

"Eğer ona henüz söylemek istemiyorsan ya da benim kulübede kalmamın tuhaf olacağını düşünüyorsan, birkaç daire buldum..."

Nick'in ifadesi şaşkınlıktan, tam olarak anlayamadığım huysuz bir somurtmaya dönüşür. "Seni ondan saklamıyorum. Ayrıca, bu yaz aramızda bir şey olduğunu zaten biliyor."

"Öyle mi?" diye soruyorum, sonra bunun anlamını düşünerek yüzümü buruşturuyorum.

"Evet, yani, pek de dikkat çekmeyen bir ilişki değildi, bu yüzden bizi buz pistinde öpüşürken görmesine şaşırmadım."

"Oops. Senin hatan. O dolgu malzemesi gerçekten işe yarıyor."

İki elini yatağa dayayarak öne eğilir ve beni tekrar öper. "Babasının bekârlık yemini ettiğini merak etmektense, aşk dolu azgın bir genç gibi davrandığını görmesi daha iyi."

"Aşk mı dedin?" Gülümsemem genişliyor. Bana bir kez sevdiğini söylemişti, ama bunu tekrar duymak için can atıyorum.

"Evet, Kızıl. Sana aşığım."

Onu yatağa geri çekiyorum — ya da daha doğrusu, o benim onu yatağa geri çekmeme izin veriyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum öpüşürken, ellerimi gömleğinin altına kaydırarak.

O mırıldanır ve ağırlığını üzerime verir. Kahvaltı bekleyebilir. Saçlarımı yüzünden çeker ve elini, dokunuşuyla nabzımın attığı boynumun dibine yerleştirir.

O kadar mutluyum ki, onsuz uçup gidecekmişim gibi hissediyorum.

"Sanırım her sabah buraya gizlice gelip beni böyle uyandırmanı isteyeceğim."

"Sadece evden iyi kahve getirmemi istiyorsun." "O da var."

Ağızma gülerek, alt dudağımı dişlerinin arasına alır. Memnuniyetle iç geçiririm.

Nick "Git buradan!" diye bağırınca kadar kapının çalındığını duymadım. Donup kaldım, şimdi kapıyı dinliyorum. "Ya Aidan'sa?"

"Birkaç saat daha dönmeyecek. Ve kapıyı çalmazdı." Kapı kolu sallanıyor ve sonra kapı çalma sesi tekrar başlıyor. "Nicky.

Aç kapıyı."

Nick homurdanarak ayağa kalktı. "Mükemmel zamanlama, baba."

Yerdeki gömleğimi alır ve bana atar. O kapıya bakarken, ben yataktan atlar ve hızla giyinirim. Mike mutfak tezgahına karton kutuyu yerleştirirken, ben de dışarı çıkıp

saçımı parmaklarımla tararken, Mike mutfak tezgahına bir karton kutu koyuyor.

"Bunlar da ne?" diye soruyorum.

Nick'in çenesi gergin. Uh-oh. Bu iyiye işaret değil.

Mike bana gülümsüyor. "Hoş geldin Ruby. Seni özledik."

"Teşekkürler. Ben de."

Nick iç geçirir. "Baba, buraya taşınamazsın. Ruby'ye bir sonraki kitabını yazarken burada kalabileceğini söyledim."

Yüzüm kızarır. Tabii ki. Sonuçta burası onun evi. Ona sormam gerekirdi.

"Çok özür dilerim," diyorum ona.

Mike elini uzatıp elimi güven verici bir şekilde sıkıyor. "Özür dilenecek bir şey yok, canım. Oğlumun evine biraz daha yakın bir yer tercih edersin diye düşündüm. Alt kattaki yatak odasını temizledim. Banyosu var, bu odadan bile daha güzel, ve göl manzaralı bir terası var."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Ona ve Nick'e bakıyorum. "Aynı çatı altında kalmamı mı istiyorsun?"

Gömleğimden beni kendine doğru çeker ve kollarının arasına alır, sanki etrafta kimse yokmuş gibi beni öper.

Arkamda Mike'ın "Ben de öyle düşünmüştüm" dediğini duydum.

"Ruby-Doo!" Travis'in gür sesi duyulur.

Daha fazla kutu taşıyarak içeri girer. Conrad, Danny ve Penn onun ardından gelir.

"Yardımcı olması için arkadaşlarımı mı işe aldın?" Nick babasına sorar.

"Göründüğüm kadar genç ve güçlü değilim." Mike bana göz kırpar.

Travis kutuyu yere bırakır, sonra beni kucaklayarak havaya kaldırır ve nefesimi keser.

"Hava almam lazım," diye hırıltıyla söylerim.

Beni yere indirir ama kollarını bana dolamış halde, bir yandan bir yana sallanır. "Bizimle kalacağına çok mutluyum."

"Bizimle mi?" diye

mırıldanır Nick. Ben

gülerim. "Ben de."

Danny de beni kucaklıyor. "Kitap anlaşması için tebrikler. Beta okuyucuya ihtiyacın olursa haber ver."

"İhtiyacım var ve sen işe alındın."

Penn eğilip bana hızlıca yandan sarılır. "Geri döndüğüne sevindim."

"Teşekkürler, Penn."

Conrad utangaç bir gülümsemeyle öne doğru ilerler. Saçları, onu son gördüğümünden beri kesilmiş gibi görünüyor ve gözlerinden uzak duruyor, bu da onu podyumdan inmiş gibi gösterir.

"Merhaba Ruby," dedi, ben de kollarımı omuzlarına doladım. "Tebrikler."

"Teşekkürler."

"Her şeyi taşıyıp sonra bir parti versek mi?" Trav, yaramaz bir bakışla sorar. "Tekneyi çıkarmak için iyi bir gün. Muhtemelen son şansımız."

"Mayonu giydiğini fark ettim," diyor Nick, bir kaşını kaldırarak.

"Ben her zaman hazırlıklı gelirim." Omzuna bir şaplak atar ve sonra eve doğru yönelir, muhtemelen başka bir kutu almak için.

"Neye bulaştığını bildiğinden emin misin?" Nick elimi tutup beni kapıdan çekerek soruyor.

"Oldukça iyi bir fikrim var."

"Hala kalmak istiyor musun?"

Ayak parmaklarımın ucuna basarak onu öperim. "Kesinlikle."

"Bu akşam film izleyebilir miyiz?" Aidan, akşam yemeğinden sonra temizlik yaparken sorar.

"Tabii," der Nick. Bana bakar ve ben de onaylayarak başımı sallarım.

Mike masadan kalkar. "Sizi üçünüzü yalnız bırakayım. Dinlemek istediğim yeni bir sesli kitap var, sonra da yatacağım."

"İyi geceler baba," diyor Nick, Mike Aidan'ın dağınık saçlarını okşarken.

"İyi geceler." Mike elini sallayarak kayar kapıdan çıkar.

Taşınalı iki hafta oldu ve geceleri en sevdiğim zamanlar. Nick'in geç saatlere kadar antrenmanı veya maçı olmadığında, birlikte akşam yemeği yiyoruz, ardından televizyon izliyor veya arka terasta oturuyoruz. Arizona'da sonbahar aslında uzamış bir yaz gibidir, ama burada şimdiden sweatshirtlerimi ve taytlarımı çıkarmak zorunda kaldım.

Mutfak temizlendikten ve bulaşık makinesi çalıştırıldıktan sonra, oturma odasına geçiyoruz ve Aidan seçenekleri tek tek sayarak kaydırıyor.

Mighty Ducks 2 ile

Sandlot arasında karar verirken telefonum çalıyor.

"Travis arıyor," diyorum, ekrana bakarak.

Nick ve ben endişeli bir bakışlaşıyoruz. Aramayı kabul edip hoparlörü açıyorum.

"Merhaba Trav. Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet. Sana kısa bir sorum var." "Bana mı?"

diye soruyorum.

"Evet."

"Tamam."

"İlk görüşte aşk diye bir şey var

mı?" "Anlamadım?"

Nick inleyerek yanımdaki kanepeye geri düşer.

"Sen aşk ve romantizm konusunda uzmansın, bu yüzden senin yargına güveniyorum," der, sanki bu tuhaf telefon görüşmesini açıklıyormuş gibi.

"Aşk hakkında bir şey bilmiyorum, ama evet, gözleriniz birbirine değdiği anda biriyle kimya oluşturabileceğinizi düşünüyorum," diyorum.

Nick'in dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrılır. "Ben, değil mi?" diye fısıldar.

Havaalanına geri dönüyorum, ben gevezelik ediyorum, o ise huysuz, stoik bir ifadeyle duruyor.

"Kesinlikle bir kıvılcım hissettim," diye fısıldayarak cevap veriyorum, sonra öne eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

"Neden?" Travis diğer uçta sessiz kalınca soruyorum.

"Çünkü yeni komşumla tanıştım ve ona aşık olduğumdan eminim."

EPILOG

NICK

Yollar taze karla kaplı ve dağlar kartpostal gibi görünüyor. Arabayı garaja çekip motoru kapatıyorum. Eve dönmek güzel. Üç maçlık bir deplasman turu yaptık. İki maç Kaliforniya'da, bir maç Washington'da. Üçünü de kazandık, ama yine de asıl kupa beni içeride bekliyor gibi hissediyorum.

Ön kapıyı açıp içeri girdiğimde, Aidan'ın sesi oturma odasından geliyor.

"Baba!" Gitarını elinde tutarak ayağa kalkıyor.

"Selam!" Ona gülümsedim, sonra Ruby'ye. En sevdiği koltuğa kıvrılmış, üzerine birkaç battaniye örtmüş ve dizüstü bilgisayarını kucağına almış. Şömine yanıyor ve yanında bir ısıtıcı var.

Aidan bana doğru gelir ve kollarını belime dolamıştır.

"Ben yokken bir santim daha uzadın mı?" Son birkaç ay içinde birdenbire uzamış ve uzaması durma belirtisi göstermiyor.

"Hayır." Göğsüme gülüyor. Onu kendime çekip, ayrıldığımdan beri hiç olmadığı kadar derin nefes alıyorum. Onun babası olmak kadar beni yere bağlayan başka bir şey yok. Uzun süreliğine ayrıldığımda, bu gerçeği her seferinde yeniden fark ediyorum. Onun büyümesini ve kendi kişiliğini kazanmasını izlemek büyük bir onur.

Ruby, omuzlarına bir battaniye örtmüş olarak sandalyeden kalkar. Kış mevsimi onun için bir uyum süreci oldu. Şapka, atkı, eldiven ve uzun

iç çamaşırı dahil olmak üzere en az üç kat giyinmeden evden çıkmaz. Kulağa pek seksi gelmeyebilir, ama onu tüm bunlardan sıyırmak çok eğlencelidir.

"Hoş geldin." Beni öpmek için parmak uçlarına yükselir. Bir kolumu beline dolayarak onu kendime çekerim.

"Ooh, çok üşümüştün." Dudaklarımın arasında titrer. "Soğuk demişken, göl donmuş."

"Paten kaymaya gidebilir miyiz?" Aidan, bu haber ağzımdan çıkar çıkmaz sorar. Gitarını kanepeye bırakır ve ellerini önüne getirir, tıpkı küçükken yaptığı gibi yalvarır. Benimle paten kaymaya gitmek için yalvaracak daha kaç yıl geçecek bilmiyorum, ama o bunu yapmaya devam ettiği sürece bundan yararlanmayı planlıyorum.

"Tabii ki."

Heyecanla odadan koşarak çıkar.

Oğlum duyamayacağı bir mesafeye geldiğinde Ruby sessizce "Yorgun olmalısın" diyor.

"Öyleyim," diye itiraf ettim. "Ama uçakta uyuyabildim."

Aslında, genel olarak çok daha iyi uyuyorum. Bunun, çoğu gece yatağında olan kadınla bir ilgisi olabilir. Alt kattaki yatak odasını onun odası olarak tuttuk, ama şimdi ofisi olarak kullanıyor. Onu gizlice izlemeyi, parmaklarının klavye üzerinde uçmasını veya derin düşüncelere dalmış halde oturmasını izlemeyi seviyorum. Bir sonraki kitabını çoktan bitirmiş ve bir başkasına başlamış bile.

Takım psikoloğuyla da görüşmeye devam ediyorum. Korkularımın ve endişelerimin tamamen ortadan kalktığını söyleyemem, ama bununla başa çıkmaya çalışıyorum. Her gün. Yavaş yavaş. Ruby yanımda olduğu için bu daha kolay oluyor.

"Sen iyi bir babasın," diyor.

Dudaklarımı tekrar dudaklarına değdiriyorum.

Geri çekildiğimde, gözlerinde şeytani bir ışıltı var. "Belki ikiniz birlikte takılmalısınız. Erkekler günü."

"Gölde kaymaktan kurtulmaya mı çalışıyorsun, Kızıl?"

"Dışarı çok soğuk." Sesi kısmen sızlanma, kısmen gülüyor. "Seni sıcak tutarım."

İnliyor ama sonra ağzının köşeleri gülümsemeye başlıyor.

Yirmi dakika sonra göldeydik. Aidan hokey sopasını ve birkaç puck'ı yanına almıştı. Ben de onun için bir ağ çıkardım, böylece şut çalışabilirdik. Birkaç komşu dışarıda, bulutların arasından sızan az miktardaki güneş ışığının tadını çıkarıyorlardı. Aidan'ın sokağın aşağısında oturan arkadaşlarından biri ona katıldı ve iki çocuk

buzun üzerinde uçuyorlar, çoğunlukla eğleniyorlar ama ara sıra kaleye şutlar atıyorlar.

Ben Ruby'nin yanında kalıyorum, eldivenli elini tutuyorum ve yavaşça gölün etrafında dolaşıyoruz.

"Burası gerçekten çok güzel." Burnu ve yanakları pembe. "Ama gelecek ay Arizona'yı ziyaret etmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de."

Olivia'nın bebeği doğduğunda, Kasım ayında ailesiyle tanıştım. Üçümüz, ben, Aidan ve Ruby, orada uzun bir hafta sonu geçirdik. Onlarla tanışmak, Ruby'yi bu kadar mutlu görmek harikaydı. Aidan ve Greer çok iyi anlaştılar ve her Cumartesi birlikte video oyunları oynuyorlar.

Babam dışarı çıkıp ateş çukurunu yakıyor, sonra hepimiz paten kaymaktan yorulup ateşin etrafında oturmaya başladığımızda herkese sıcak çikolata getiriyor. Aidan gitarını almak için içeri giriyor ve arkadaşı da trompetini almak için eve koşuyor.

İkisi müzik denilebilecek bir ses çıkarınca babam yüzünü buruşturur. Bir süre dayanır ama sonunda içeri girer.

Ruby ve ben bahçe sandalyelerinde yan yana oturuyoruz. Başı omzuma yaslanmış ve üzerine iki battaniye sarılmış.

Hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Binlerce küçük rüya, tek bir inanılmaz hayata sığmış gibi.

Aidan'ın arkadaşı eve gitmesi gerektiğini söylediğinde, ona veda ediyoruz ve sonra sadece üçümüz kalıyoruz.

Aidan, artık yalnız olduğu için pek ilgilenmiyor gibi görünüyor ve hafifçe gitarını çalıyor. "Konuştuğumuz yeni şarkıyı öğrendin mi?" diye soruyorum ona,
Sessizliği bozuyorum. Nefesim havada
görünür. Gülümsüyor ve hızla başını
sallıyor.

"Bir tane daha mı?" Ruby, oğlumdan şaşkın ve etkilenmiş bir şekilde sorar. "Dinleyebilir miyim?"

Aidan benden izin ister gibi bana bakar.

Benim planım biraz farklıydı, ama bu da gayet iyi. Üçümüz göl kenarında, başımızda parlayan yıldızlar... Ruby'ye söyleme ama, havadaki soğukluk bile mükemmel. Bu sayede bana daha da yakınlaşacak.

Ona onaylayarak başımı sallıyorum ve Aidan gitarını kucağına alıyor. Ruby öne doğru eğiliyor ve tüm dikkatini ona veriyor. Onu bu kadar desteklemesi ve cesaretlendirmesi çok hoşuma gidiyor. Hepimiz için çok iyi oldu.

Babam bile daha mutlu görünüyor. Gündüzleri yazmaya ara verip ikisi birlikte öğle yemeği yiyor ve yürüyüşe çıkıyorlar. Kısa sürede

hayatımızın o kadar önemli bir parçası oldu ki, onsuz bir hayat düşünemiyorum. Gelecek ay kitabı çıkacak ve turneye çıkacak. Onsuz burası çok sıkıcı olacak, ama milyonlarca insanın onun sözlerine aşık olmasını izlemek için sabırsızlanıyorum.

Aidan nakarat kısmına geldiğinde, Ruby'nin gözleri parlıyor.

"Aman Tanrım. Bunu biliyorum!" "Is this Love" şarkısını mırıldanmaya başlar.

O gece kamyonetteki anlar beynime sonsuza kadar kazındı. Tıpkı diğer milyonlarca gece gibi. Hiçbirini unutmak istemiyorum. Ve bunun gibi milyonlarca anı daha yaratmak istiyorum.

Aidan şarkıyı bitirir ve Ruby o kadar coşkuyla alkışlar ki Aidan utangaç görünür. Saçlarını gözlerinden çekip bana bakar.

Ruby dirsekleriyle beni dürter ve bana öfkeli bir bakış atar. "Neden alkışlamıyorsun? Çok iyiydi."

Sonra bakışları elime düşer. Başparmağımla işaret parmağımın arasında yüzük var. Gözleri büyür ve nefesini tutar.

"Aman Tanrım. Nicholas Galaxy, ben uzun iç çamaşırı ve eldiven giyerken bana evlenme teklif mi ediyorsun?!"

Gülümsüyorum. "Noel'de yapmayı planlamıştım, ama bekleyemem." Gözleri yaşlarla doluyor. "Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Evet. Seninle evlenmek istiyorum, Kızıl."

Ağır eldivenleri çıkarır ve kucağına koyar. Ona yüzüğü uzatırım. "Seni seviyorum. Seninle geçirdiğim bu hayattan daha iyi bir hayat düşünemiyorum. Ve izin verirsen, hayatımın geri kalanını seni sıcak tutarak geçireceğim."

"İğrenç." Aidan yüzünü buruşturur.

Ona alaycı bir gülümseme atarım. Ruby ona bakar.

"Sen de buna razı mısın?"

"Evet. Babamı çok mutlu ediyorsun ve en iyi kurabiyeleri sen yapıyorsun." Gülümser.

"Siz ikiniz de beni çok mutlu ediyorsunuz." Bana dönüyor. "Bu bir evet mi, Kızıl?"

O başını sallar ve ben yüzüğü parmağına takarım. Sessizdir, yüzüğe o kadar uzun süre bakar ki, onun bu sessiz tepkisini nasıl yorumlayacağımı bilemem. Sonra birdenbire sandalyesinden fırlar ve ellerini havaya kaldırır.

"Evleniyoruz!" Sesi gecenin karanlığında yankılanır. Tekrar tekrar bağırır.

Gülerek ayağa kalkarım ve bir kolumu beline dolarım. "Sanırım seni duydular."

"Seninle evleneceğim," diyor sessizce.
Aidan düğün marşını çalmaya başlar ve ben onu kendime doğru çekerim. "Ve ben de seninle evleniyorum."
Ne kadar şanslıyım?

Gitmeden önce, teşekkür etmek istiyorum! Kitabımı okuduğunuz için içtenlikle minnettarım. Beğendiyseniz, eğlenceli, heyecan verici ve ateşli romantizm seven bir arkadaşınıza da tavsiye edin!

Küçük bir teşekkür olarak, Aidan'ın mezuniyetinde Nick ve Ruby'nin bonus sahnesini yazdım. Çok tatlı bir sahne ve [burada ücretsiz olarak okuyabilirsiniz!](#)

Moonshot Hockey serisinin bir sonraki kitabı *[Keeping Score](#)*, ateşli bir jimnastikçi ile tahammül edemediği kendini beğenmiş bir hokey oyuncusu arasındaki düşmanlıktan aşka dönüşen, Vegas'ta geçen bir evlilik romantizmi. Kitap 11 Aralık 2025'te çıkacak. [Buradan](#) inceleyebilirsiniz.

Ama ondan önce...

Lucky Shot'ta tanıştığınız Jack ve Everly'nin *[Forever Wild](#)*'da kendi ateşli, şakalarla dolu hikayeleri var. İlk üç bölüm şu anda sizi bekliyor... sayfayı çevirin ve okumaya devam edin. Hatta Nick Galaxy'yi de görebilirsiniz.

FOREVER WILD

PROLOG

JACK

Dört hafta önce

Kar, ön cama büyük, kalın taneler halinde yağıyor. Dolambaçlı yolun son virajını dönüp karanlık evin önünde yavaşlıyorum.

"Beni bıraktığın için teşekkürler. Bu kadar uzaklara gitmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Ben durduğumda Nick kemerini çözüyor.

Maçtan kaynaklanan ağrıları ve sızıları görmezden gelerek koltuğumda öne doğru kayarım ve teşekkürlerini eliyle reddederim. "Önemli değil."

Yolcu kapısını açarken bana çarpık bir gülümseme attı. Işık arabamın içini doldurdu ve yüzündeki şüpheci ifade daha da belirginleşti. "Sana borçluyum. O eski kamyonetin Minnesota'nın bir kışını daha atlatamayacağını bilmeliydim."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Sana defalarca söyledim, sorun değil." Gerçekten sorun değil. Bu işin bir parçası. Onun ya da takımımdaki diğer oyuncular için her şeyi yaparım. Hayatlarını kolaylaştırıyorum ve bu sayede her gün en iyi hokeyi oynamaya odaklanabiliyorlar.

"Artık yargılanmadan müziğini dinleyebilirsin." Arabadan inmeden önce bana başını salladı.

"Ne dersen de, o şarkı çok güzel," diyorum, çalma listemdeki Sabrina Carpenter şarkısını savunmak için.

O, arka koltuktan çantasını alırken başını sallayarak gülüyor. O bunu yaparken, ben sessiz, ormanlık alana bakıyorum. Burada kar bile, doğanın sessizliğini bozmamak için daha sessiz düşüyor gibi görünüyor

. Kilometrelerce boyunca başka bir ev görünmüyor. "Burası çok sessiz."

"Tam da sevdiğim gibi," diyor Nick, arabanın yanında dururken, kar taneleri siyah bere ve paltosuna düşüyor.

Her zaman bir topluluğa, arkadaşlara, takım arkadaşlarına, hatta komşulara sahip olmayı sevmişimdir, ama bunun da cazibesini anlayabiliyorum. Bir insan bu tür bir huzuru tadabilmek için içinde belirli bir düzeyde huzur barındırmalıdır ve sanırım ben bunu hiç yaşamadım. Yine de, bunu takdir edebiliyorum.

Veranda ışığı yanar ve ikimiz de oraya bakarız. Yaşlı bir adam, Nick'in küçük oğluyla birlikte cam kapının hemen içinde durmaktadır. Aidan, babası gibi koyu renkli dağınık saçlara sahiptir ve bir elinde mavi papyonlu kahverengi bir oyuncak ayı tutmaktadır.

Nick, oğlunu görünce gülümsemesi genişler ve bana sadece kısa bir bakış atarak, "Beni bıraktığın için tekrar teşekkürler," der.

"Ne zaman istersen."

Kapıyı kapatır ve evinin önüne koşarak oğlunu kollarının arasına alır. Küçük çocuk, Nick'in boynuna sarılır ve evin içine taşınır, sonra kapı kapanır ve mutlu buluşmalarını gizler.

Geçen haftanın yorgunluğu nihayet üzerime çökünce uzun bir nefes verdim. Altı günde üç deplasman maçı. Hava beni biraz daha uzak tutmak için elinden geleni yapsa da eve döndüğüme sevindim.

Yola geri dönerek müziğin sesini açıyorum.

Sabrina'nın sesi taksiyi doldururken, "Bu şarkı gerçekten çok güzel" diye kendi kendime sessizce söylüyorum.

Kar dar yolu kaplamış ve farlarım karanlığı yarıyor. Yavaşça geri dönüyorum, boynumu iki yana uzatıp omuzlarımı geriye doğru çevirerek gerginliği gideriyorum. Bu geceki maçta birkaç sert darbe aldım ve otuz iki yaşımdan on yıl daha yaşlı hissediyorum.

Sezonun sonunda ağırlar ve sızılar her zaman daha kötü hissettirir, ama yaz geldiğinde her zamanki gibi özleyeceğim.

Bir virajı dönerken, G-Wagon'umun lastiklerinin kaygan bir noktada kaydığını hissediyorum. SUV'um genellikle karda iyi performans gösterir, ama bu kar yağışı başlamadan önce yollar zaten buzluysa.

Ne kadar eve gidip sıcak bir duş almak ve vücuduma buz torbaları bağlayıp yatağa girmek istesem de, kendimi yavaşlamaya zorluyorum. Nick ıssız bir yerde yaşıyor, bu yüzden diğer herkes çoktan eve varmış olmalı

yine de, direksiyon simidindeki bir düğmeye basarak arkadaşlara grup mesajı gönderip kimsenin bir sorunu olmadığından emin oluyorum.

Mesajlar hemen geliyor. Başparmak yukarı, "Her şey yolunda, Kaptan" ve diğer çeşitli cevaplar, takım arkadaşlarımın karlı hava koşullarında başa çıktıklarını gösteriyor.

Takımın çoğu ya karlı bölgelerde büyümüş ya da hokey için bu bölgelere taşınmış, ancak her yıl Güney Kaliforniya veya Florida'dan gelen bir veya iki kişi, kış mevsiminde üzerimize yağın kar miktarına şaşırıyor.

Ya da bu durumda bahar. Nisan ayındayız ama kış henüz bitmemiş gibi görünüyor.

Herkesin işini hallettikten sonra, karanlık ve buzlu yollarda dikkatlice ilerlerken yapmam gereken her şeyi gözden geçiriyorum. Sezonun sonu yaklaşıyor ve playofflar iki haftadan az bir süre sonra başlayacak. Bu da tatil günümüz olmadığı anlamına geliyor. Yarın antrenman yok ama yine de yapılacak milyonlarca iş var. Herkesi sağlıklı tutmak çok önemli ve bunun bir parçası da yorgun olsak bile kaymaya devam etmek. Vücudu gevşek tutmak, rutini sürdürmek.

Bu yıl özel hissediyorum. Son zamanlarda defalarca düşündüğüm ama yüksek sesle söylemediğim sözler. Sezonun son maçını kazanamayan birçok harika takımda oynadım. Bunun için yetenek ve şansın birleşmesi gerektiğini biliyorum, ama yine de bu grubun sihirli bir ışıltısı olduğu hissini bir türlü atamıyorum. Başarabiliriz. Başarabileceğimizi biliyorum. Takımımız yetenekli ve yürekli. Sadece odaklanmamız gerekiyor. Bunu herkes için olabildiğince kolaylaştırmayı planlıyorum.

Ana yol nihayet tekrar görünür hale geldiğinde düşüncelere dalmışım. Boynumu ve omuzlarımı tekrar esnetiyorum. Yarın ilk işim takım terapistine gitmek, böylece Çarşamba günü hazır olacağım. Bir sonraki maça hazırlanmak için iki günümüz var. Yaraları iyileştirmek, dinlenmek ve rakibimizi planlamak için yeterli bir süre.

Eve bir adım daha yaklaştığım için rahat bir nefes alırken, ağaçların hemen ötesindeki sol tarafta bir hareket dikkatimi çekiyor. Refleks olarak gerginleşiyorum, direksiyonu daha sıkı tutuyorum ama geyik aracımın önüne atlamadan önce yapabildiğim tek şey bu.

Kahretsin.

Frenlere basıp direksiyonu sağa kırıyorum. Bu koşullarda ideal olmadığını bildiğim şeyler, ama ön çamurluğumdan birkaç santim öteye fırlayan büyük hayvana çarpmak da öyle.

Geyik zarar görmeden kaçmayı başarır, ama SUV'umun arka kısmı dönünce ve asfalt yolun ötesindeki ağaçlıklı alana doğru hızla kayarken rahatlamam kısa sürer. Çaresizce yavaşlamaya ve rotaya geri dönmeye çalışırım, ama nafile. SUV'um paten kayıyormuş gibi uçarak doğrudan engebeli ormanlık alana doğru gider. Kontrolü ele geçirmek için mücadele ederken panik içindeyim.

"Hayır," diye kimseye ve herkese yalvarıyorum. Tek cevap, lastiklerimin kayalık arazide zıplarken çıkardığı ses ve ardından aracımın ön kısmının bir ağaca çarpması. Çarpışma sessiz ormanda yankılanırken, beyaz sıcak bir acı içimi parçalıyor.

Sonra sessizlik.

1

HAYATTA KALMAK İSTİYORSAN KONUŞMAYI BIRAK

EVERLY

"Seni çok özleyeceğim," diyorum dünyadaki en sevdiğim kişiye, sadece ona ayırdığım tatlı bir ses tonuyla.

Charlotte, alt değiştirme masasında yatarken bana gülümsüyor ve yüzüme sarkan saç tellerimi eliyle itekliyor. Minik eli sarı saçlarımı sıkıca kavırıyor ve ben de yüzümü buruşturarak gülüyorum ve onun yumruğunu açarak saçlarımın (çoğunu) kurtarıyorum.

Onu kucağıma alıp, sanki uçuyormuş gibi başımın üstüne kaldırıyorum. Gülümsemesi genişliyor ve kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. Kardeşimin gülümsemesine ve Piper'ın koyu saçlarına ve mavi gözlerine sahip. Yabancılar veya güvenmediği insanlara karşı utangaç bir bebek, ama güvendiği insanlara karşı çok sevgi dolu.

Onu kalçama doğru çekip, kokusunu içime çekiyorum. Lavanta ve bebek pudrası gibi kokuyor. Küçük vücudunun bana sokulmasının hissini seviyorum.

"Bence o da seni özleyecek." Piper eğilip Charlotte'un yumuşak yanağına öpücük konduruyor. Kızına o kadar çok sevgi ve hayranlıkla bakıyor ki, göğsüm ağrıyor. Charlotte'a olan sevgisi çok büyük. Çoğu insanın doğal karşıladığı saf anne sevgisi. Ama ben değil. "Hepimiz özleyeceğiz. Bizimle gelmek istemediğine emin misin?"

"Hayır." Düşünmeden başımı salladım. "Ama belki onu benimle burada bırakabilirsin." Piper yaklaşan tatilleri için valizlerini hazırlarken, ben Charlotte ile birlikte bebek odasındaki pembe sandalyeye oturdum.

Onlar gitmeden önce yeğenimin tüm küçük kahkahalarını ve öpücüklerini içime çekmek istiyorum. Hokey sezonu bitti ve kardeşim ve takım arkadaşları çok ihtiyaç duydukları bir tatile çıkıyorlar. Tyler ve Piper doğuya gidiyorlar. Charlotte'un kumda oynayabileceği ve ayaklarını okyanusa sokabileceği bir sahil evi kiraladılar. Kulağa hoş geliyor, ama üniversite yeni bitti ve gerçek hayat ufukta beliriyor, benim ideal yaz tatilim burada kalmak, uyumak, havuz başında uzanmak ve hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak.

"Bir iki gün sonra mola vermeye hazır olursun bence. Sabahın ikisinde seni uyandırana kadar çok tatlıdır."

Bu gerçekten yorucu olmalı. "Nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

"O bana sahip." Tyler bebek odasına girer ve karısına göz kırpar, sonra bakışlarını bana ve Charlotte'a çevirir. "En sevdiğim kızlar nasıl?"

"Harikayız," diyorum ve bebek diline geri dönüyorum. Küçük bir insanın hepimizi gülümsetip tuhaf konuşmalar yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama ben de bundan muaf değilim. Özellikle de Charlotte bana sanki dünyadaki en havalı insanmışım gibi gülümsediğinde. Haklı olarak.

"Stresli." Piper valize bir kıyafet daha ekler. "Yerim kalmadı. Başka çantan var mı?"

Tyler, yerde duran çok büyük ve çok dolu çantayı görünce kaşlarını kaldırır. "Sahil evinde çamaşır makinesi ve kurutucu olduğunu biliyorsun, değil mi? Onun sahip olduğu her giysiyi buraya getirmene gerek yok."

Boğazımı temizlerim ve Ty'a bizim gizli kardeş bakışımızı atarım, ki bu pek de gizli sayılmaz. Gözleri kocaman, başını sallar. Yıllar boyunca mükemmelleştirdiğimiz, "hayatta kalmak istiyorsan konuşmayı kes" anlamına gelen açık bir bakıştır.

Konuşmayı keser ve Piper'a gülümser. "Başka bir çanta bulmaya çalışacağım."

"Teşekkürler." Piper'ın omuzları rahatlamış bir şekilde düşer. Ty, saniyeler önce girdiği kapıdan çıkmadan önce dudaklarını onun dudaklarına değdirir.

O gittikten sonra bana bakar. "Ve teşekkür ederim."

"Önemli değil," diyorum gülerek. "Yeğenim tüm plajlarda en şık giyinen bebek olmak istiyor."

Piper, valizini hazırlamaya ara verir ve valizin yanına yere oturur. "Peki ya sen? Gerçekten bütün yaz burada mı kalacaksın?"

"Eminim birkaç hafta sonu gezisi yapacağım, ama herkesin bana kontrol etmem için bıraktığı uzun listeyle, oldukça meşgul olacağım."

Wildcat oyuncularının neredeyse tamamı sezon dışında ayrılıyor. Bazıları geldikleri yere geri dönüyor, diğerleri seyahat ediyor. Ve onlar yokken, evlerine bakacak, postalarını alacak, çiçeklerini sulayacak birine ihtiyaçları var. Hatta bir tanesi benden haftada bir kez yaşlı komşusuna bakmamı bile istedi. Onların ev bakıcısı/ayak işlerini yapan kişi olmak pek de göz alıcı bir iş değil, ama bu sayede birkaç ay daha gerçek bir iş aramaktan kurtuluyorum. Ayrıca, çoğunun havuzları var ve kullanabileceğimi söylediler.

"Staj için Briar Lake'e ne zaman gitmen gerekiyor?" diye sordu, pembe dudaklarını geniş bir gülümsemeye ayırarak düzgün, beyaz dişlerini gösterdi.

Sinirlerim karnımda kıvrılıyor ve sıkı bir top haline geliyor. "Temmuzun son haftası."

"Kardeşin seninle gurur duyuyor. Ben de öyle." Bana gülümsemeye devam ediyor. Gururunun odanın her yerine yayıldığını hissedebiliyorum. Birçok yönden, lise ve üniversiteyi bitirmem onun sayesinde oldu. Ben Ty ile yaşamaya başladığımda, o benim son sınıf öğrencisiydi. Kimse bana inanmazken o bana inandı. O ve Ty olmasaydı, şimdi nerede olurum bilmiyorum.

Herkes benimle iletişime geçmeyi denemeyi bıraktıktan sonra kardeşim beni evine aldı ve Piper, kardeşimle birlikte olmadan önce bile bana küçük kız kardeşi gibi davrandı. İkisine de çok şey borçluyum. Teşekkür sözleri boğazımda düğümleniyor. Başardıklarımın duydukları mutlulukla birlikte beklentiler ve umutlar da geliyor. Bazen tek bir yanlış hareketle onları hayal kırıklığına uğratacaktım gibi hissediyorum.

Piper, tüm umutlarımı ve hayallerimi kafamın üzerinde süzülürken görebiliyormuş gibi bana gülümsemeye devam ediyor. "Oradaki evler çok güzel ve sen onları dekore edeceksin. Bu rüya gibi bir iş. Sen bu iş için çok uygunsun."

Her kelime beni biraz daha endişelendiriyor, ama bu harika bir fırsat ve bunun için çok çalıştım. Altı hafta sonra, Minnesota'nın en prestijli tasarım şirketlerinden birinde iç tasarım stajı yapmak için iki saat kuzeye gideceğim. Butik otellerden milyon dolarlık göl evlerine kadar her türlü projede çalışıyorlar. *Bu* gerçekten rüya gibi *bir* iş ve birlikte çalışacağım kadın benim idolüm sayılır. Eyaletteki "30 yaş altı en iyi 30 kişi" arasında gösterildi. Onunla çalışmak isteyen müşterilerin bir yıllık bekleme listesi var.

Stajım sırasında onu etkileyebilirsem, bana kalıcı bir iş teklif edebilir. Ancak çok fazla tam zamanlı personel çalıştırmasıyla tanınmıyor. Yine de, ondan bir tavsiye almak kariyerim için inanılmaz bir şey olur.

"Ne kadar pratik iş yapacağımdan emin değilim. Muhtemelen zamanımın çoğunu onun için ayak işleri yapmak, numune almak, sipariş vermek ve mobilya ve sanat eserlerini taşımakla geçireceğim."

"Başlangıçta öyle olabilir, ama sen çok yeteneklisin. Kısa sürede onların en çok talep gören tasarımcılarından biri olacağına hiç şüphem yok."

Yavaşça gülümsüyorum. Beni mide bulandırır da, bana olan güvenini seviyorum. "Umarım öyle olur!"

Tyler, içine bir ceset sığabilecek gibi görünen büyük bir spor çantasıyla geri döner. "Bulabildiğim tek şey bu," der.

"Teşekkürler." Çantayı ondan alır, sonra önündeki dolup taşan valizi inceler. "Ama bence haklıydın. Ne kadar çok giysi götürürsek, o kadar çok çamaşır yıkamak zorunda kalacağım."

Gülümseyerek çantayı ona geri verir. Charlotte kucağımda kollarını sallayarak, anne babasını izlerken kıkırdamaya çok yakın bir ses çıkarır.

"Yapacağız. Sana söyledim, bu yaz daha fazla yardım edebilirim. Çamaşır yıkamak da dahil."

Eğilip ona öpücük verir. Beklediğim hızlı, iffetli öpücük yerine, uzun süre öpüşürler ve ben de gözlerimi kaçırıp Charlotte'un gözlerini kapatırım. İşte bu da onlarla tatile gitmememin bir başka nedeni. Hâlâ birbirlerini bu kadar sevmeleri çok tatlı ama kardeşimin sürekli karısıyla öpüşmesini izlemek, benim hayalimdeki yaz tatili değil.

"Ev," Ty adımı söyleyerek, nihayet öpüşmeyi bıraktıklarını haber veriyor. Ona bakıyorum. "Hmmm?"

"Bir hafta sonu uçmak istemediğinden emin misin? Belki 4 Temmuz'da?"

Bu, geçen hafta içinde en az üçüncü kez sorduğu soru.

"Kendi başıma işleri halledemeyeceğimden mi endişeleniyorsun, yoksa beni çok özleyeceğin için mi panik yapıyorsun, emin değilim."

Yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor. "Her ikisi de, sanırım."

"Ben iyiyim. Zaten Grace'e dördüncü gün onunla bir şeyler yapacağıma söz verdim."

Tüm arkadaşlarım bu yaz mezun olup taşınıyor ya da işe başlıyor. Belki bu beni de aynı şeyi yapmaya daha istekli hale getirmeli, ama bunun yerine birkaç hafta daha rahat hayatın tadını çıkarmak istiyorum.

Tatlı Charlotte kollarımda ağlamaya başlar. Yemin ederim, bu ses her seferinde kalbimi parçalıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum, onu kucağımda nazikçe sallayarak.

"Uyku zamanı geldi." Tyler gelip onu benden alır, ama ben onun lavanta ve bebek pudrası kokusunu bir kez daha içime çekmeden önce. Bu yaz, onu görmeden geçirdiğim en uzun yaz olacak. "O zaman istersen öğle yemeği falan yiyebiliriz."

"Önemli değil," derim, ayağa kalkarak. "Ash ve Bridget'in evine gidip postalarını almam, Declan ve Jade'in evine uğrayıp çiçekleri sulamam ve sonra Leo ve Scarlett'in evine gidip tüm ışıkları kapattıklarını kontrol etmem gerekiyor."

Ty gülümser. "Hepsi bu mu?" "Bugünlük."

"Tamam." Charlotte'u beşiğine yatırdıktan sonra, kollarını açarak bana doğru gelir. Sanki hala onun küçük kız kardeşiymişim ve beni güvende tutabilecek tek kişi oymuş gibi, beni kollarının arasına almasına izin veririm. Kaç yaşında olursam olayım, o hala bana aynı güvenlik hissini veriyor. "Fikrini değiştirirsen ya da beni çok özlersen, sadece bir kelime söyle, seni bir sonraki uçağa bindiririm."

"Git. Tatilinin tadını çıkar. Beni ya da evini merak etme. Ben ona iyi bakacağım. Özellikle havuza. Ve elliden yüze kadar kişiyle parti vermeyeceğime söz veriyorum."

"Parti yok." Sanki şaka yapıyormuşum gibi gülüyor, sonra yüzü ciddileşiyor. "Ve erkekler de yok."

Piper ve ben ona gözlerimizi devirdik.

Kardeşimin evinden ayrıldıktan sonra, Ash ve Bridget'in evine gidiyorum. Terk edilmiş garaj yoluna girmek çok tuhaf geliyor. O ve diğer birkaç arkadaşı aynı mahallede yaşıyor, ama hepsi gittiği için ortalık ürkütücü bir sessizlik içinde.

Postaları kontrol ettikten sonra içeri girerken Bridget'ten bir telefon aldım.

"Kapı kamerasından beni izliyor musun?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor yavaşça. "Evde misin?"

"Az önce girdim." Mutfak tezgahına bir yığın zarf bırakıyorum. "Gereksiz postaların güvende."

"Oh, şükürler olsun," diyor küçük bir kahkaha atarak. "Ama seni bu yüzden aramadım."

"Ne oldu?" diye soruyorum, sesindeki endişeyi fark ederek.

"Çocuklardan herhangi birini gördün mü?"

"Ty'ın evinden yeni çıktım."

"Başka kimse var mı?"

Garip davranıyor, ama ben de ona uyuyorum.

"Dün tatile çıkmadan önce Leo uğrayıp bana posta kutusunun anahtarını verdi."

Dönüp tezgaha yaslanırken aramızda bir anlık sessizlik oluyor.

"Jack ne durumda?"

"Hayır." Hokey takımının kaptanının evine bakan oturma odasının penceresine doğru yürüdüm. Buradan sadece garaj yolunu görebiliyordum. SUV'sinin arkasında kırmızı bir minibüs park etmişti. "Onu neden göreyim ki?"

"Hemşire bir arkadaşımın bir telefon aldım. O, Leo'nun kullandığı ev yardım hizmetinin programlamasını yapıyor ve *zor* bir müşteri için müsait olup olmadığını öğrenmek istedi."

Burun kıvırırım. "Ameliyatından sonra onun güneş ışığı ve gökkuşağı gibi olmadığını öğrenen benden daha az şaşırmış kimse yoktur."

Yatalak olduğunu düşününce içimi bir sempati duygusu kaplıyor. Bir ay önceki araba kazası, onun ve takımın sezonu için yıkıcı bir son getirdi.

"Hepsi bu kadar da değil. Scarlett'e mesaj attım ve ameliyattan bu yana kimse onu görmediğini, mesajlara ve aramalara neredeyse hiç cevap vermediğini söyledi."

Aslında o kadar da şaşırmadım. Jack, diğer insanlara destek olmakta çok iyidir, ama bir sorunla uğraşırken veya kötü bir ruh halindeyken, ki bu sık sık olur, herkesi dışlama eğilimindedir.

"Ne yapacaksın?" diye soruyorum, çünkü ona nasıl yardım edebileceğini bulmaya çalıştığını biliyorum. Bridget, birinin acı çektiğini gördüğünde, kenara çekilip izleyemez.

"Hiçbir şey. Ayrılmadan önce kalıp yardım etmeyi teklif ettim, ama kabul etmedi. Benim ve Ash'in tatil planlarını mahvetmek istemedi."

"Jack'e çok benziyor."

"Biraz daha kalmalıydım. En azından ayağa kalkana kadar."

Sesinde pişmanlık duyuyorum, ama kendine fazla yükleniyor.

"Sen teklif ettin ama o reddetti. İkimiz de biliyoruz ki, o bir karar verdiğinde, bu kararını değiştirmmez."

"Evet," diyor, ama ses tonundan hala doğru şeyi yapıp yapmadığından emin olmadığını anlıyorum. Bridget iyi kalpli biridir. Benden çok daha naziktir, muhtemelen bu yüzden arkadaşız. Her nazik kızın kötü bir arkadaşına ihtiyacı vardır. Bu bir gerçek.

"Belki de eve dönmeliyim."

"Bunu yapma," diyorum. O bunu yapardı çünkü o kadar şefkatli biridir, ama Jack'in *zorluk* çıkarması onun suçu değil. "Onunla ilgilenebilecek ve acı çektiği için ona büyük bir pislik gibi davranmasına izin vermeyecek başka biri olmalı."

"Bence hemşirelerin çoğu ondan korkuyor. Diğerleri muhtemelen onunla yatmak istiyor."

İnsanlar üzerinde öyle bir etkisi var gibi görünüyor.

"Gidip ona bakmamı ister misin?" diye soruyorum, çünkü rollerimiz tersine dönseydi onun da aynısını yapacağını biliyorum, sonra sessizce hayır demesini diliyorum. Jack ve ben en iyi günlerimizde bile çatışırız.

"Gider misin?" Ses tonu, bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilmiş gibi tereddütlüydü, ama daha iyi bir fikri yoktu.

Bu durumda ikimiz de aynıyız.

Kahretsin. Bugün yapılacaklar listemde *Jack ile ilgilenmek* yoktu, yoksa güne yoga ya da Zen müziği ile başlardım. Sessizce, kararlı bir nefes verdim. "Tabii, elbette. Uğrayıp ona baş belası olmayı bırakmasını söyleyeceğim, sen de tatilinin tadını çıkarmaya devam edebilirsin. Ash ile eğleniyor musunuz?"

Telefonun diğer ucunda nişanlısının boğuk sesi geliyor, öpüşme sesine benzeyen bir ses ve ardından onun kıkırdaması.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedim. "Jack'i gördükten sonra sana mesaj atarım." "Teşekkürler, Ev," dedi ve ekledi,

"Nazik ol."

"Öyle bir söz veremem."

2

KAHVE VE ÖFKE İLE KOŞMAK

JACK

"Ne yapıyorsun?" Bugün beni kontrol etmek için gönderilen hemşire Sandra, dizimi muayene ettikten sonra (hala berbat durumda) ayağa kalkıp bir elimde telefonumla mutfığa doğru yürürken bana sert bir bakış atar. "Bastonun nerede?"

"Sanırım yatak odasında bıraktım." Mobilyaları ve duvarı destek olarak kullanarak dikkatlice kısa mesafeyi topallayarak geçiyorum.

"Hala birkaç hayati organın kontrolünü yapmam ve sonra sana bazı egzersizlerde yardım etmem gerekiyor. Doktor benden bir yürüteç getirmemi istedi. Yürüteç minibüsümde. Kaldırımda kısa bir yürüyüş yapabiliriz. Dışarıda hava çok güzel." Sesi neşelenir ve bana gülümser. Neden bana gülümsüyor ki? Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü fikir. Belki şaka yapıyordur.

Ayağa kalkarken, "Sen biraz dinlenirken ben gidip onu getireyim," diyor.

Bu durumda evimde tıklılıp kalmak yeterince kötü. Dışarı çıkıp tüm dünyanın beni bu halde görmesine izin veremem. Kafamı sallayarak, "Uğradığınız için teşekkürler, ama başka bir şeye ihtiyacım yok. Tedaviyi kendim yapacağım" diyorum.

Gülümsemesi onaylamayan bir ifadeye dönüşür. "Bu işler öyle yürümüyor. Doktorun emirleri var."

"Benim emrim ise artık sana ihtiyacım olmadığı."

Hırsla, muhtemelen bastonumu alıp beni onunla dövmek için odama doğru yönelir.

Dikkatim elimde tuttuğum telefona kayıyor. Mutfağa girince duruyorum ve o ameliyat yaralarımı incelerken ekrana gelen haber uyarısını okuyorum.

Florida Kupayı Kazandı!

Dün gece Florida, dördüncü maçta Colorado'yu 8-0'lık ezici bir skorla yenerek seriyi kazandı ve Kupaya adını yazdırdı. Birçok taraftar için hokey sezonu sönük bir şekilde sona erdi.

Büyük favori olan Wildcats, geçen ay meydana gelen şiddetli bir trafik kazasında kaptanı Jack Wyld'ı kaybetti. Merkez oyuncusu ve altı yıldır kaptanlığını yapan oyuncuyu kaybeden Wildcats, yarı finalde Colorado'ya yenildi.

Telefonu sıkıca tutuyorum, ta ki elimden kayıp tezgahın üzerine düşene kadar. Bu, benim hatamın takımımın sezonunu nasıl mahvettiği hakkında yazılan birçok makaleden sadece biri, ama her biri içimi yakıyor.

Telefonuma uzanamadan, telefon çalmaya başlar. Onu görmezden gelmek istiyorum. Aslında, onu lanet olası pencereden dışarı atmak istiyorum, ama ekranda Nick'in adı yanıp söndüğünde, cevap vermem gerektiğini biliyorum. Cevap vermezsem, buraya gelecektir. Ve bu günü daha da kötüleştirecek tek şey, daha fazla insanın benim alanımı işgal etmesi olabilir.

Aramayı kabul etmeden önce birkaç kez derin nefes alıp sakinleşiyorum.

"Selam dostum, naber?" Gözlerimi sıkıca kapatıp diğer elimi alnımın ortasında zonklayan baş ağrısını ovmak için kaldırırken sesime neşe katmaya çalışıyorum. Ancak sol kolumdaki siyah alçıyı gördüğümde, bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Ben de sana aynı şeyi sormak için aradım," diyor Nick. Arka planda buz pistinin sesleri duyuluyor. Buz üzerinde kayan patenler ve sopaların çarpma sesi.

Kötü olan kolumu yanıma indiriyorum. "Burada her şey yolunda."

"Öğleden sonra yola çıkacağım, ama eğer istersen, Aidan ve ben yola çıkmadan önce uğrayıp sana öğle yemeği getirebiliriz."

"Keşke gelebilseydim, ama fizik tedavi randevum var."

"İsterseniz, sadece bırakabiliriz."

"Hayır, hayır. Ben iyiyim. Hemşirem şu anda bir şeyler pişiriyor." Mutfağa bakıyorum ve tezgahın üzerinde sıralanmış paket servis kutularını görüyorum. Sandra ve diğer hemşireler yemek pişirmiyorlar ama bazen kapıyı açıp paket servislerimi alıyorlar

Bu, şu anki durumumda oldukça zor bir şey.

"Tabii ki. Tahmin etmeliydim." Yumuşak bir kahkaha atar. "Ben yağlı hamburger ve patates kızartması teklif ediyordum, sen ise ev yapımı yemeklerin tadını çıkarıyorsun."

Karnım guruldadı. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum, ama etrafımda yediğime dair kanıtlar var. Sanki sadece kahve ve öfkeyle ayakta duruyorum.

"Bütün yaz boyunca Kansas City'ye mi döneceksin?" diye soruyorum, konuşmayı kendimden ve noodle kapları gibi birikmeye başlayan yalanlardan uzaklaştırmak için.

"Evet, ama merak etme. Bu boş zamanımı akıllıca kullanacağım, Kaptan."

Sezon dışı kondisyon çalışması aklımdan bile geçmiyor. Eski ben bunu önemserdi ve bencil, öfke dolu duygularımın derinliklerine gömmüş olsam da, hala önemsemiğimi biliyorum. Takım benim için her şey demek. "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim."

Biri bir puck atıyor ve gol direğine çarpıyor. Ses çok tanıdık, ama onu duymayalı haftalar oldu. Orada olmak için neler vermezdim. Sanırım bu, çocukken hokey oynamaya başladığımdan beri en uzun süre uzak kaldığım dönem. Özlüyorum, ama henüz kendimi oraya gitmeye ikna edemedim. Ne göreceğimi biliyorum. Herkesin acıma dolu bakışları ve sorular, *çok fazla soru*.

Nasılsın? Ne zaman döneceksin? Eskisi gibi geri dönebilecek misin? Uğruna çalıştığın her şey bir anda bitti mi? Neden lanet olası yoldan saptın ve her şeyi mahvettin?

Soruları sormuyor olsalar bile, yine de aynı şeyleri düşünüyor olacaklar. Tıpkı benim gibi.

Bu yüzden tek başıma olmak daha iyi. Zaten pek hareket edemiyorum. Sol kolum kırık ve alçıya alınmış, dizim de mahvolmuş durumda. Kaza ve yıllarca buz üzerinde yaralanmaların birleşimi, tam bir protez gerektirdi. Geçen hafta nihayet ameliyatı yapabildiler, ama iyileşme yavaş ilerliyor. Anlamlı bir aktivite yapabilmem için bir ay, belki daha uzun bir süre geçmesi gerekecek.

Dizim tam o anda ağrıyla sızlamaya başlıyor. Tezgaha yaslanıp, ağrı geçene kadar nefes alıp veriyorum.

Dişlerimi sıkarken Nick'in sesi sisin içinden geliyor. "Tamam. Meşgul olduğunu biliyorum, seni alıkoymayacağım. Kendine iyi bak."

"Evet, sen de. Kansas City'de iyi vakit geçir." Telefonu kapatırken dikkatlice arkasını dönüp yavaşça nefes veriyorum. Sandra, bir elini beline koymuş, iki kaşını da şaşkınlıkla kaldırmış, iki metre ötede duruyor. Diğer elinde bastonum var ve ben biraz korkuyorum. Şu anki durumumda, bana sopayı fırlatmaya karar verirse, onu atlatacak kadar hızlı değilim. "İşimi yapmamı istemiyorsun, ama sana yemek pişirmemi mi bekliyorsun?!"

Bakışları sertleşir, benim sağlığını kontrol etmek ve tıbbi bakım sağlamak dışında bir şey yapmasını istemeye cesaret edemem.

"Tabii ki hayır. Ben öyle demek istemedim..."

"Bu saçmalıklar için çok yaşıyım," diye mırıldanarak çantasına doğru yönelir ve sanki gidiyormuş gibi omzuna asar. Daha fazla özür dilemem gerekir, ama ben sadece gittiği için mutluyum.

"Geldiğin için teşekkürler," diyorum.

Hâlâ kendi kendine konuşuyor, küfrediyor ve mırıldanıyor. Kapının açıldığını duyduğumda tek hissettiğim rahatlama.

Geçen hafta hastaneden ıktığımdan beri bana gönderdikleri dördüncü hemşire ve hepsi de benzer şekilde gidiyor. Bana şefkat gösterecek birine ihtiyacım yok. Bu gereksiz. Menajerim James, rehabilitasyon programımı koordine etti. Ağrı kesicilerin etkisiyle hala kendimde olmadığım için buna karşı çıkmadım. Ama her gün beni kontrol etmeye gelen ve bana temelde çaresiz olduğumu hatırlatan biri mi? Hayır, teşekkürler.

Kendi başıma gayet iyi idare edebilirim.

3

KAZANAN KİŞİLİĞİNİZ

EVERLY

Jack, gördüğüm en büyük evde yaşıyor. Tyler ünlü bir profesyonel hokey oyuncusu olduğundan beri, çok sayıda büyük ve gösterişli ev gördüm, ama bu ev hala nefesimi kesiyor. Dairesel yol, karmaşık taş işçiliği ile döşenmiş ve yemyeşil peyzajla çevrili. Ev, tuğladan yapılmış, iki katlı ve her iki yönde o kadar uzanıyor ki, sakinlerinin burayı "kanatlar" olarak adlandırdığını kolayca tahmin edebilirsiniz.

Arabamı geniş daireysel yolun sonuna park edip yürüyerek ilerliyorum. Evin yanındaki çim alanda fiskiyeleler çalışıyor. Yaklaşırken onlardan kaçınamıyorum ve fiskiyeleler ayaklarıma su sıçratarak terliklerimi ıslatıyor.

Minibüse yaklaştığımda bir kadın belirir. Profilden bakıldığında, herkesin istediği tatlı bir büyükanne gibi görünüyor. Gri saçları topuz yapılmış, siyah önlük giymiş ve omzuna Minnie Mouse çantası asmış. Arka kapı açık ve kadın durup bir yürüteç çıkarır, kendi kendine mırıldanır. Beni fark edince durur, yürüteci havada kalır. Yüzündeki ifade onu çok daha az tatlı gösterir.

"Merhaba," diyorum çekinerek.

Yüzündeki öfke yavaşça eriyor ve kıyafetimi incelerken bir kaşını kaldırıyor. Üstümde kısa bluz, kısa şort ve parmak arası terliklerle uğramayı planlamamıştım, ama Jack'i kontrol etmek için önce eve gidip üstümü değiştirmek istemedim.

"Benim yardımına ihtiyacı olmadığını söylüyor. Belki o şekilde daha şanslı olursun."

Ne yapacağımı düşündüğünü bilmiyorum, ama oraya çıplak gitsem bile Jack yine aynı inatçı pislik olmaya devam ederdi.

Yürütecı önüme koyar, minibüsün kapısını kapatır ve ön tarafa doğru yürür. Arkada Minnie Mouse ve altında Sandra isminin yazılı olduğu bir pencere çıkartması vardır.

O motoru çalıştırıp uzaklaşırken, ben hala olduğum yerde donmuş durumdayım ve o beni tozunun içinde bırakıyor.

Rahatsız edici, kötü bir his içimi kaplıyor.

O tatlı Sandra'ya ne yaptı?

Yürütecı yanıma alıp eve yaklaşıyorum. Ağır, penceresiz, çift kapılı ahşap bir kapı, ama biraz aralık. Sanki Sandra kapıyı çarpmış ama kapı geri açılmış gibi. Zili çalıyorum ve sonra kapıyı çalıyorum. Sabırsızlıkla ayağımı yere vurarak bekliyorum. Yaklaşıp kulağımı aralığa dayıyorum. Hafif bir müzik sesi, ya da belki televizyon sesi, onun içeride olduğunu gösteriyor.

Kapıyı iterek içeri giriyorum. Habersiz girmenin verdiği tereddüt, hemen endişeye dönüşüyor. Bu koku da ne? Devam ederken burnumu elimle kapatıyorum. Bozulmuş yemek ya da kirli ayak kokusu gibi. Belki ikisinin karışımı. Mutfağı gördüğümde nedenini anlıyorum. Boş kahverengi poşetler ve yarısı yenmiş yemek kapları tezgahın üzerinde dağılmış durumda.

Yürütecı yanıma koyup, içinde çilekli milkshake olduğunu düşündüğüm büyük bir McDonalds bardağını elime aldım. Koku beni neredeyse yere devirdi. Burada ne haltlar dönüyor?

"Burada ne yapıyorsun?" Sert ses, omurgamda bir ürperti yaratıyor.

Bardağı düşürüp ona dönünce, karşımda gördüğüm manzaraya hiç hazırlıklı değildim. Jack, inkar edilemez bir yakışıklılığa sahipti. 1,90 metre boyuyla çoğu insandan daha uzundu. Koyu saçları ve kare çenesi ona sert bir hava katıyordu, ama aynı zamanda beyaz yakalı bir iş adamı gibi zarif bir havası da vardı. Profesyonel bir hokey oyuncusu olduğu için geniş omuzları, kaslı ve kalın bacakları da var. Ayrıca, insanları dediklerini yapmaya zorlayan kibirli, otoriter ve umursamaz bir tavrı var. Yani, *ben* hariç herkesi.

Ama şu anda, tamamen farklı bir adama bakıyorum.

Her zamanki düzgün ve bakımlı görünümü yok olmuş, onun yerine bol şort, lekeli tişört,

gözlerine kadar uzanıyor ve bazı erkeklerin bu mevsimde bıraktığı playoff sakalından çok daha uzun ve dağınık bir sakalı var. Onu başka bir yerde görseydim, onu tanıyabileceğimi bile sanmıyorum.

"Ve neden benim evimde lanet olası bir yürüteç var?" diye sordu ve beni şokumdan uyandırdı.

"Sizi de görmek güzel." Gülümsemem aşırı tatlı. "Hemşireniz, sizin evinizin önünden ayrılmadan önce bana bunu verdi ve sizin yönünüze parmağını gösterdi. Şimdi nedenini anladım. Neler oluyor ve neden burada saklanıp, kamp alanını basmış yaralı bir ayı gibi görünüyorsunuz?"

Çocuğu andıran bir homurtu sesi çıkarır, sonra sol bacağına fazla yük bindirmemek için bastonunu kullanarak bir adım öne çıkar.

Kahretsin. Yaralı ve ben ona bağıyorum. Yemin ederim, bu tür bir tepkiyi benden o kıskırtıyor.

"Neden buradasın, Ev?"

"Ayakta durman doğru mu?" diye soruyorum, bakışlarımı dizindeki bandaja indirerek.

Çenesi gerilir ve kıpırdamaz.

Tamam, anlaşılan sohbet etmeyeceğiz. "Seni kontrol etmeye geldim.

Bridget

endişeleniyor."

"Neden?"

"Belki de tatlı yaşlı hemşireleri korkuttuğun içindir."

"Gördüğün gibi, ben iyiyim. Çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutma." Dikkatlice televizyonun önündeki kanepeye oturur. Food Network kanalını izliyor ve bir kadın buharda pişirilmiş sebzelerin yanına biftek koyarken kameraya gülümsüyor. Bu resmen hayatımın en tuhaf günü.

"Aşçınız nerede?" Bir yiyecek ambalajını alıp boş kahverengi bir paket servisi çantasına atıyorum. "Ve hizmetçiniz?"

"İyileşene kadar herkese izin verdim. Şu anda etrafımda kimseyi istemiyorum." Bana keskin bir bakış atıyor.

"Bana dik dik bakmak, daha hızlı gitmemi sağlamaz."

"Ne yaparsan yap?" diye soğukkanlılıkla sordu, sonra parmaklarını dağınık saçlarının arasında gezdirdi.

Oturma odasına girip onunla televizyonun arasına geçtim. "Belki de sadece takılmak ve senin çekici kişiliğinden biraz yararlanmak istiyorum."

Kahretsin, sürekli onun beni kışkırtmasına izin veriyorum. İçimdeki Bridget'i ortaya çıkarmam lazım.

Nazik ol. Bridget gibi ol.

"Yapacak daha iyi işlerin yok mu?" Bakışları sonunda kıyafetime ve çok kısa kot şortuma kaydı. "Belki arka bahçede bir barbeküye katılmak gibi."

"Havuz kenarında uzanıp dinlenecektim, yani evet." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ama uğradığıma memnunum. Bu çok daha eğlenceli."

Sarkazmım karşısında ağzı etkilenmemiş bir şekilde düz bir çizgiye dönüştü.

"Şu anda hiç eğlencem kalmadı, o yüzden git hadi." Elini kaldırıp beni kovdu.

Tanrım, çok sinir bozucu.

"Bundan daha çok istediğim bir şey yok, ama Bridget'e senin iyi olduğunu bildirebilene kadar buradan ayrılmayacağım. Endişeleniyor."

"Tek istediğim, buradan defolup gitmen. Ve o yürütecisi de yanında götür."

"Onunla ne yapmam gerekiyor?"

"Bana kalırsa, üzerinden geç."

Son sinirlerimin de yıprandığını hissediyorum, ama kafamda yavaşça sayıyorum ve buraya geldiğimde hissettiğim sempatiyi bulmaya çalışıyorum. "İyi misin? Cidden?"

Geniş göğsünü dramatik bir şekilde kaldırıp indiren bir şekilde iç çekiyor, sonra kanepede rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor. Dizi önündeki pufun üzerine dayalı. Önündeki yerde bir buz torbası bırakılmış. Öne eğilip onu alıyorum.

"Isınmış." Buz torbasını elimde çeviriyorum. "Başka bir tane getirmemi ister misin?"

"Ben hallederim." Biraz zorlanarak tekrar ayağa kalkar ve mutfığa doğru topallayarak yürür.

"Gerçekten o kadar inatçı mısın ki, birinin sana buz torbası getirmesine bile izin vermiyorsun?"

"Yardıma ihtiyacım yok." Sıcak buz torbasını soğuk olanla değiştirir, ama dondurucuyu kapatırken, buz torbası önündeki yere düşer.

Yere düşen buz torbasına bakıyor. Ben de bakıyorum. İleri adım atmaya başlıyorum ama o homurdanarak beni durduruyor.

"Az önce bana hırladın mı?" Dudaklarımın köşesinde yavaşça beliren gülümsemeyi saklamak için elimden geleni yapıyorum. Acı çektiğini ve iyileşmenin

muhtemelen sinir bozucu olduğunu biliyorum, ama saçmalıyor. İnsanları kapı dışarı etmeyi bıraksa, her şey onun için çok daha kolay olurdu.

Ağırlığını sağlam bacağına vererek, Jack belinden hafifçe eğilirken yüzünü buruşturur. Bir keresinde bu adamın gözüne sopa yediğini görmüştüm. Kaşının hemen altındaki derin bir yaradan yüzüne kan akıyordu. Sakin bir şekilde kayarak uzaklaştı ve birkaç dakika sonra bandajla geri döndü, tekrar sahaya çıkmaya hazırdı.

Bu yüzden, eğer zorlanıyorsa, acısının gerçek olduğunu ve çoğu insanın dayanabileceğinin ötesinde olduğunu biliyorum.

"Belki de benim yardımına ihtiyacın var..."

"Git, tamam mı?" Sesi sert ve gergin. Gözlerini kapatır ve bakışlarını yere çevirir. "Bugün seninle kavga edecek enerjim yok ve sadece rahat bırakılmak istiyorum."

Sözlü azarlama yüzümü kızartır. Jack'i on sekiz yaşımdan beri tanıyorum, o zamanlar tam bir felakettim ve dünyaya kızgındım. Bana karşı hiç çekinmezdi. Herkes etrafımda diken üstünde yürürken, o benim duygularımı incitse bile düşüncelerini söylemekten çekinmezdi. Bu, çaresizce ihtiyacım olduğu bir dönemde kendimi daha az uysal hissetmemi sağladı.

Ama artık o kız değilim. Eğer burada tek başına huysuzluk yapmak ve kimsenin yardımını kabul etmemek istiyorsa, bu onun sorunu.

"Memnuniyetle." Ona doğru ilerleyip soğuk buz torbasını aldım. Ondan ısı ve hayal kırıklığı yayılıyordu ve çenesi sıkıydı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve sakalı ona hiç yakışmıyordu. Yine de yakışıklı bir adamdı. Bunu inkar edemem. Ne yazık ki büyük bir pislik.

Tamamen sinirli bir ifadeyle, benden buz torbasını almak için elini uzatır. Parmak uçları avucumun üzerinde kayar ve soğuk hissi onun sıcaklığıyla değiştirir.

Sonra topuklarımı döndürüp onu kalesinde düşüncelere dalmış halde bırakarak dışarı çıkıyorum. Yalnız başına.

Umarım Forever Wild'ın bu alıntısını beğenmişsinizdir. Sonrasını öğrenmek için sabırsızlanıyorsanız, [buradan okuyabilirsiniz!](#)

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap fikri, hokey ile ilgili olmayan bir kitabın tanıtımını yaparken aklıma geldi. O zamanlar tüm dünyanın benden istediği tek şeyin, başka bir hokey kahramanı yazmam olduğunu hissettim. O hikaye, en çok satan kitabım oldu. Bu da size yazarların, en azından bu yazarın ne kadar nevrotik olabileceğine dair bir fikir verebilir. Yine de fikri beğendim ve Nick & Ruby'nin hikayesi doğdu! Sevgili okuyucular, tüm sporlu yollarda beni takip ettiğiniz için teşekkür ederim. Spor puck sonsuza kadar!

Şimdi teşekkür etmem gereken tüm insanlara.

Bu kitabı yazarken yalnız uyanmamam için yaz tatilinde uyumayı bırakan kocama. O, benim tüm kahramanlarımı yeşil bayraklı, baş döndüren kahramanlar olarak yazmamın sebebidir. Ve kahramanlarımın daha önce hiç hissetmedikleri bir şekilde görülüp sevildiklerini hissettikleri hikayeler yazmamın sebebidir. Gelecek yaz, tatile çıkalım! 😊

İnanılmaz ekibime: Jamie, Kayla, Sahara ve Tori. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Her birinizle çalışabildiğim için çok şanslıyım.

Sarah Jane, muhteşem kapak illüstrasyonu için tekrar teşekkürler. Sanatın bana sonsuz ilham veriyor.

Kapak tasarımcım Lori, yaklaşık bin farklı yazı tipi ve renk varyasyonunu denemeye istekli olduğun için teşekkür ederim!

Becky, Jamie, Katie, Sahara ve Sarah – bu kitap, önerileriniz ve notlarınız sayesinde çok daha güçlü hale geldi. Her zaman sözlerime özen gösterirken, beni daha iyi bir yazar olmaya teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim.

Valentine PR'daki herkes ve ajansım ve tanıtımcım Nina, yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Brittney C., sesli kitaplarımın kadrosunu oluşturmama ve en iyi pazarlama fikirlerini bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim!

REBECCA JENSHAK'IN DİĞER ESERLERİ

Moonshot

[Lucky Shot](#)

Holland Kardeşler

[Burnout](#)

[Playbook](#)

[Comeback](#)

[Spotlight](#)

Kampüs Çiçekleri

[Oyuncuya Özel Ders](#)

[Oyuncuya Nefret](#)

[Oyuncuya Puan](#)

[Oyuncuya Cazip](#)

[Oyuncuya](#)

Wildcat Hokey Serisi

[Vahşi Kedi](#)

[Senin İçin Çılgın](#)

[Sonsuza Kadar Çılgın](#)

[En Vahşi Hayallerinde Sonsuza](#)

[Kadar Vahşi](#)

Kampüs Geceleri Serisi

[Gizli Puck Kötü](#)

[Aşk Kırık](#)

[Kalpler Vahşi](#)

[Aşk](#)

Akıllı Sporcular Serisi

[Asist](#)

[Fadeaway Tip-](#)

[Off](#)

[Sahte Pas](#)

Bağımsız Romanlar

[Tatlı Nokta](#)

[Elektrik Mavisi Aşk](#)

YAZAR

Rebecca Jenshak, *USA Today*'in en çok satan yeni yetişkin ve spor romanları yazarıdır. Ailesiyle birlikte Arizona'da yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda, yerel spor etkinliklerine katılır, ailesi ve arkadaşlarıyla vakit geçirir veya kitap okur.

Sesli kitapları seviyor musunuz? Rebecca'nın tüm kitapları [sesli](#) kitap olarak da mevcuttur!

Ön izlemeler, tanıtımlar, perde arkası, indirimler ve diğer kitap haberlerini doğrudan e-posta kutunuza almak ister misiniz? [Haber bültenine](#) kaydolun.

Daha fazla haber ve güncelleme için
www.rebeccajenshak.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

